

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A ROMANCE NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MATLOCK, KENTUCKY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

ROCK CHICK
P R E S S

Yavaş Yanma

Telif hakkı © 2019 Kristen Ashley İlk e-
kitap baskısı: Nisan 2019 İlk baskı:
Nisan 2019

Kapak Tasarımı:

PixelMischiefDesign.com

İç Tasarım ve Biçimlendirme: Christine
Borgford

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

İçindekiler

YAVAŞ YANAN

Adanma

Yazarın Notu

Önsöz

Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Son Söz

Yazar Hakkında

Kristen Ashley'nin Kitapları

Kristen Ashley ile Bağlantı

Kurun

*Annem için...
Granit ve Çelik
Seni özliyorum.*

*Büyükannem için...
Hala merak ediyorum
ne yaptıklarını merak ediyorum.
Bana zengin olmanın ne demek
olduğunu öğrettiğin için
teşekkür ederim.
zengin olmanın ne demek olduğunu
öğrettiğin için teşekkür ederim.
Ben de seni özliyorum.*

A Note

'da, devletin verdiği peyniri yediğimiz bir evde büyüdüm.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsanız, bu, sistemden gıda gibi bazı temel ihtiyalarınıızı karşılayabileceğiniz bir gelir grubunda olduğunuz anlamına gelir. Ve size verdikleri şeylerden biri, kimya sayesinde daha iyi bir yaşam sunan bu devasa peynir bloğuydu.

iftliğimizde sık sık büyük, dikdörtgen yemek masasının etrafında otururduk. Noel. Doğum günleri (ve o evde yedi kişi olduğumuz için çok fazla doğum günü vardı). Paskalya. Ya da sadece oyun oynamak için. Sadece aileyle birlikte olmak için.

Bu akşam yemeklerinde filet mignon yemiyorduk. Chili yiyorduk. Güveç. Domuz pizolası, kızarmış patates ve mısır (mısır da kızartılırdı, bu Indiana'ya özgü bir şey ve şimdi bunu bir lezzet olarak görüyoruz). Ev yapımı patates orbası. Tavuk ve köfte.

Müzik dinlemek istersem, kız kardeşimin müzik setini dinlerdim.

Tek başıma televizyon izlemek istersem, yakalanmazsam, kardeşimin odasındaki minik siyah-beyaz televizyonu izlerdim.

Onlar plak dinlemek istediklerinde, benim pikabımı kullanırlardı. Fazla bir şeyimiz yoktu.

Bu yüzden paylaşırdık.

Birçok yönden.

Fazla bir şeyimiz olmadığını biliyordum.

Diğer bir şey de, birçok insandan çok daha fazlasına sahip olduğumuzdu.

Birden fazla kez, büyükannem masanın ucundaki sandalyesine yaslanıp, hiçbir şey yapmadan sadece birlikte oturup birlikte olmaktan mutlu olan ailesini izlerdi.

Ve birden fazla kez, arkasına yaslandığında, dudaklarında memnun bir gülümsemeyle bunu yapardı ve "Acaba fakir insanlar ne yapıyordur?" derdi.

Çocukken bu beni hep şaşırtırdı.

Büyüylene kadar, o zamanlar da, şimdi de dünyanın en zengin kızı olduğumu anlamamıştım.

Görüyorsunuz, hepimiz bir arada olduğumuzda, Indiana'daki çiftliğimizde değil, Phoenix'teki evlerimizden birinde - kardeşim, kız kardeşim, kayınbiraderim, yeğenlerim

—bazen kardeşim veya ablam arkalarına yaslanıp "Acaba fakir insanlar ne yapıyordur?" diye sorarlar.

Annemiz, zorunluluktan dolayı bizi dedemlerin yanına taşındığında, bize sevgi ve fedakarlıkla verdiği şeyleri asla unutmadık.

Bize bir aile verdi.

Zenginlikten utanç duyacak kadar.

Bu nedenle, kurgusal karakterim Daphne Forrester, kızları Eliza ve Adeline'e gerçek zenginliğin ne demek olduğunu öğretti.

Ve bu dizide yer alarak bunu okuyucularıma aktarmak benim için bir onurdu.

Toby ve Addie'nin hikayesini, Moonlight and Motor Oil'in sonunu beğeneceğinizi umuyorum.

Ve size hayal bile edemeyeceğiniz kadar büyük bir servet diliyorum. Gerçek anlamda.

Rock On

~Kristen

Prologue

O Tam Da Doğru Olacaktı

Toby

Otuz Yıl Önce . . .

TOBY odanın ortasında kışının üstüne oturmuş bakıyordu.

Ağabeyi Johnny babalarının bacağına yaslanmış, onu okşuyordu.

Babaları kanepede oturmuş, başını ellerinin arasına almış, Omuzları titriyordu.

Ağlıyordu.

Toby babasının ağladığını hiç görmemişti.

"Baba," dedi ağabeyi, sesi tuhaftı.

Babaları başını kaldırdı, yüzü kızarmıştı ve Toby'nin ağabeyine baktı.

Sonra büyük ellerinden birini kaldırıp Johnny'nin boynuna doladı.

"Sorun yok, oğlum," dedi, sesi de tuhaftı. "Sorun yok," diye tekrarladı.

Gözleri Toby'ye kaydı.

Toby, babasının yüzünü görünce dudağının titrediğini, karnının garip bir şekilde kıpırdadığını hissetti.

yüzü

nü "Hepimiz iyi olacağız," diye fısıldadı babası.

görü Toby ona inanmadı.

nce. Ona hiç inanmadı.

Bu, Tobias David Gamble'ın ilk bilişsel düşüncesi idi. Aynı zamanda ilk anısıydı.

Üç yaşındaydı.

Ve babası söz konusu olduğunda, Toby'nin bu konudaki düşünceleri haklı çıkacaktı.

On yıl sonra...

"O kız onu mahvetti," diye bağırdı Margot.

Toby arka kapıdan girmek üzereydi.

Okul bitmişti.

Babası ve kardeşi garajdaydı.

Toby araba tamir etmek istemiyorsa, ki bazen istemiyordu, okuldan sonra büyükannesinin ve büyükbabasının evine giderdi.

Tabii, değirmene gizlice girip adaletten kaçan bir suçlu gibi davranmazsa. Ya da adaletten kaçan bir suçluyu kovalayan bir polis gibi. Ya da kanseri tedavi edecek yeni bir yosun türü keşfeden bir bilim adamı gibi. Ya da gemisinden ayrılıp ıssız bir adada mahsur kalan bir denizci gibi (su çarkı olan bir değirmen vardı).

İlk kez değirmene kadar yürüyüp kendi işini yapmaya gittiğinde herkes çok şaşırmıştı.

O zaman sekiz yaşındaydı.

Artık canı istediğinde oraya gidiyordu. Ve nerede olduğunu bilmiyorlarsa, onu almaya oraya gidiyorlardı.

Ama büyükanne ve büyükbaba tatil için Almanya'daydı, büyükannenin ailesini ziyaret ediyorlardı.

Büyükannesi ve büyükbabası meşgul olduğunda her zamanki gibi garaja gitmek istemediği için, Toby okuldan sonra Margot ve David'in evine gitti.

David, babasının en iyi arkadaşıydı. Margot, Dave'in karısıydı.

Aynı zamanda baş belası biriydi.

Bunun nedeni, çok katı olmasıydı. Her zaman "Bir beyefendi şöyle yapar" ya da "saygın bir adam şöyle yapar" ya da "Tobias, on beş tane yemeden önce bir bayana kurabiye ikram etmelisin" derdi.

Onun kurabiyeleri *en iyisiydi*.

Kim on beş tane yemez ki?

Ve eğer önce bir kıza ikram edersen, *o da* on beş tane yiyebilir ve sana yeterince bırakmayabilir.

Ama tamam...

Bunu kimseye, dünyadaki hiç kimseye söylemezdi, ama Margot'un Dave'e sarılmasını, gözlerinin yumuşamasını severdi, sanki büyük bir top yapıp onu gökyüzüne doğrultmuş ve ateşlemiş, gökyüzünü yıldızlarla doldurmuş gibi.

Annesinin babası hakkında böyle düşünmesini diledi.

Ama Margot'un Dave'e bunu vermesini seviyordu.

Bunu da kimseye söylemezdi, ama Toby, annesinin bazen yüzünün yumuşadığını, bir kağıtta A aldığına ya da takımının bir maçı kazanmasına yardım ettikten sonra (ve annesi bunu bilirdi, her zaman maçlarına giderdi, Dave de öyle) ya da onu güldürdükten sonra ona baktığını sevdi.

Ve Margot parmaklarının arkasını çenesine sürtüncə bunu çok seviyordu.

Ama o anda, Toby, Margot'un mutfakta telefonla konuştuğunu duyduğunda ekran kapısına dönüp onu itmedi.

Kapının yanında durup dinledi.

Margot sinirlenecekti, onun orada olduğunu biliyordu. O, görgü kurallarına çok önem verirdi ve kulak misafiri olmak hoşuna giden bir şey değildi. Bu yüzden sonunda geri dönüp, biraz zaman geçtikten sonra tekrar gelmesi gerekecekti.

Ama şimdi dinleyecekti.

"Rachel'in ne sorunu olduğunu hayal bile edemiyorum, Sierra olmadığı gerçeği dışında."

Toby gözlerini kapattı ve omuzları çöktü. Babası bir başka kız arkadaşını daha terk ediyordu.

Bu çok kötüydü.

Babası, yanında bir kadın varken daha iyi görünüyordu.

Bu sefer durum daha da kötüydü çünkü Toby Rachel'ı gerçekten seviyordu. Onları sevmemeyi öğrenmişti. Hiçbiri uzun sürmüyordu.

Çoğu, olabildiğince uzun süre birlikte kalmak için çok çaba sarf ediyordu ve Toby bunu görebiliyordu. Babası zengin bir adamdı. Yakışıklı biriydi. Ve babasının kız arkadaşlarından birinin "seksi" dediği o kalın sesi vardı.

Lance Gamble iyi bir avdı.

Çoğu, oğulları aracılığıyla Lance'e ulaşmaya çalışıyordu.

Çoğu zaman bu mide bulandırıcıydı ve Toby ile Johnny'yi çok rahatsız ediyordu (Johnny, kendisini rahatsız eden konularda çenesini kapalı tutmayı öğrenmiş ya da babasını kızdırmamak için onunla konuşabileceği bir zaman bulmayı öğrenmiş biriydi, Toby ise... pek öyle değildi).

Ama Rachel gerçektir. Güzel ve tatlıydı. Sahte bir hava yaymıyordu.

Ve harika yemek yapıyordu.

Toby onun kalmasını istemişti.

Görünüşe göre bunu yapmayacaktı ve her zamanki gibi, babası ve kız arkadaşları konusunda, bu onun tercihi değildi.

"O kadın geri gelirse, suratına bir tokat atarım," diye devam ettiğini Toby duydu. "Tabii önce saçlarını yolup, gözlerini oyar ve onu kasabadan kovardım."

Margot şimdi Sierra'dan bahsediyordu.

Babasının karısı.

Johnny ve Toby'nin annesi.

Toby'nin bildiği kadarıyla, o hala babasının karısıydı.

Babası bunu çocuklardan saklamaya çalışsa da, onu bulmaya çalışmıştı, ama hiçbir yerde bulunamamıştı. Birkaç yıl önce, bu çabası başarısız olunca, Toby, Dave'in *tek taraflı* boşanma (her neyse) önerdiğini duymuştu. Ama babası, "Ona biraz daha zaman vereceğim. Sierra'yı tanıyorsam, çocuklarımdan çok uzun süre uzak kalmaz" demişti.

O zamanlar sekiz yıldır uzak kaldığına göre, yanılmıştı.

Toby hala annesinin daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. Yeterince zaman geçmişti. On yıl olmuştu.

Geri dönmemişti.

Çünkü geri dönmeyecekti. Ve dönse bile, kimse onu geri istemiyordu. Babası hariç.

Ve Toby.

Annesini pek hatırlamıyordu. Annesi gittiğinde çok küçüktü.

Ama annesinin güzel olduğunu hatırlıyordu. Güzel koktuğunu hatırlıyordu.

Babasını ne kadar mutlu ettiğini hatırlıyordu. Ama Toby artık bunu pek hissetmiyordu. Çoğunlukla Rachel'dan hoşlandığı için.

"Bilmiyorum," diyordu Margot. "David onunla konuşacaktır, eminim. Ama dinlemeyecektir. Sanırım kadının eve döndüğünde hazır olması gerektiğini düşünüyor. Ama o kadın asla eve dönmeyecek. Dave bunu biliyor. Ben biliyorum. Matlock kasabasının tamamı bunu biliyor."

Toby'nin de belirttiği gibi, o da bunu biliyordu.

"Hayır," diye tersledi Margot. "Onun kafasından neler geçtiğini anlayamıyorum bile. Ama şunu söyleyeyim, son gülen biziz."

Toby, bunu söyledikten sonra dikleşti.

Annesi onları terk etmişken, nasıl son gülenler onlar olabilirdi?

Margot ona söyledi.

Yani, ona değil. Kiminle konuşuyorsa ona.

"Johnathon on beş yaşında ve şimdiden tanıdığım en iyi erkeklerden biri. İyi. Dürüst. İyi kalpli. Güçlü. Kendi fikrini biliyor ve onu nasıl ifade edeceğini biliyor. Keskin zekalı. Ve o, oğlunun ne kadar muhteşem bir erkek olduğunu asla bilemeyecek."

Evet.

Tabii ki.

Johnny harikaydı.

Herkes Johnny'nin harika olduğunu biliyordu.

Herkes.

Toby bile, ve bazen Tobe ağabeyinden nefret etmek isterdi, ama Johnny öyle biriydi.

Nefret edemezsiniz.

Kimse Johnny Gamble'dan nefret edemezdi. "Ve Tobias..."

Toby canlandı.

"Potansiyelinin farkında değil..."

Doğru.

Potansiyelinin.

"Ama öğrendiğinde..." Bir saniye durakladıktan sonra devam etti. "Onunla mücadele ettiğimi fark ettim. Bütün bu cüretkarlığı dizginleyebilir misin? Bir çocuğun hayatı *yutmasını* engellemeye çalışmak doğru mu? O kadar cesur ki Judy, bazen nefesimi kesiyor. Başka bir zamanda, aya ilk ayak basan kişi o olurdu. Ateşi ilk kontrol eden kişi. Johnathon tatlı bir kız bulacak, onunla çocuk yapacak, babasının garajında çalışacak ve sakin ve mutlu bir hayat sürecektir. Tobias ise ona meydan okuyan ve onu çılgına çeviren ateşli bir kız bulacak ve birlikte dünyayı dolaşacaklar, Pamplona'da boğalarla koşacaklar ya da Mısır'da gizli hazineleri keşfedecekler falan."

Toby güneşte gözlerini

kırptı. Margot tüm

bunları mı düşünüyordu?

Onun hakkında?

"Peki sonra ne yapacağım?" Margot arkadaşı Judy'ye sordu (Judy, Margot kadar iyi kurabiye yapamıyordu, ama fena da değildi). "Son çocuğum, benim doğurmadığım, ama son oğlum? Bir kadın, Amazon'da trekking yapan ya da batık korsan gemilerini keşfetmek için derin deniz dalışı yapan bebeğini nasıl idare eder? Hayatımın geri kalanını, onun iyi olduğunu duymak için telefonun çalmasını bekleyerek geçireceğimden korkuyorum. Tanrım, umarım iletişim kurabileceği bir kadın bulur. En azından o kadın haber verir."

O söylemeden, Toby'nin vücudu Dave ve Margot'un evinin dış cephesinden aşağı kaydı.

En aşağıya kadar.

Kıçına çarpana kadar.

Çünkü o, onun hakkında tüm bunları düşünüyordu.

"Ve Sierra bunu anlamıyor," diye devam etti. "Johnathon'ın sağlamlığını ya da Tobias'ın korkusuzluğunu anlamıyor. Bunu asla bilemeyecek. Johnathon'ın ona vereceği torunlarını asla kucağına alamayacak. Tobias'ın çocuklarının, babalarının şu anda ne yaptığını anlatmak için aradıklarında telefonda duydukları nefes kesici heyecanı asla duyamayacak."

Toby midesine bir şeyin çarptığını hissetti ve bu, biri annesinden bahsettiğinde genellikle hissettiği şey değildi.

Bu, tamamen farklı bir şeydi.

"O zaman ona teşekkür etmeliyim," dedi Margot. "Çünkü o gitti ve ben tüm bunları elde ettim. O gitti ve bunlar benim oldu. Ve Lance'in Rachel'dan ayrıldığı için ona kızmamalıyım. Çünkü bir kadın bulursa, o çocuklar onun olabilir. Sierra dışında, ki o da kadın sayılmaz, hangi kadın o çocukları istemez ki? O zaman ben ne yapardım?"

Yine, ona söylemeden, vücudu arkasından kalktı, ayaklarını kaldırdı ve doğrudan ekran kapısına döndü.

Margot hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Bu yüzden, uzun kablolu duvar telefonunu kulağına dayamış, yan tarafı kapıya dönük olarak mutfak tezgahında durmasına rağmen, onu hissetti ve döndü.

Toby kıpırdamadı.

Sadece güzel açık kırmızı saçları ve büyük gözleriyle, güzel elbiselerinden birini giymiş (o her zaman güzel elbiseler giyerdi) ona bakıyordu ve midesinde o hissi hissetti.

"Kapatmam gerek Judy. Tobias okuldan geldi ve ona okul sonrası atıştırma bir şeyler hazırlamazsam, karnı onu yiyip bitirecek." Bir süre durakladı. "Tamam. Evet, tabii ki. Görüşürüz. Hoşça kal Judy."

Bununla birlikte telefonu kapattı.

Ama Toby'nin aklında tek bir şey vardı: O, Toby'nin "evde" olduğunu söylemişti. Ve Toby de evdeydi.

Üç evi vardı. Babasının evi.

Büyükannesi ve büyükbabasının evi. Ve Margot'un evi.

Ve Margot ona okuldan sonra harika atıştırma hazırlardı. Her zaman yapardı.

Hatırlayabildiği kadarıyla, ne zaman ona gitsen yapardı.

Annesi ona bunu vermişti. Hepsini.

Ve bunu terk ederek yaptı.

Hareketsizce, ona doğru yürüdüğünü izledi.

Ancak o, ekran kapıyı ittiğinde hareket etti. Kapıyı açık tuttu, kapıda durdu ve onu inceledi.

"Ne kadarını duydun, canım?" diye sordu sessizce. "Çok şey," diye cevapladı.

Güzel yüzü, onun çok sevdiği o yumuşak ifadeyi aldıktan sonra, "Çocuk" diye fısıldadı.

Toby hiçbir şey söylemedi.

"Rachel'ı sevdiğini biliyorum Tobias, ama..." diye başladı.

"Seni seviyorum."

Durdu. Gözlerini kırptı.

Sonra elini boğazını kapatmak için önüne götürdü, böylece onun önünde ağlamamaya çalışırken elinin hareketini görmesin diye, çünkü hanımefendiler başkalarının önünde gözyaşlarına veya histerik davranışlara kapılmazlardı. Bu kabalıktı.

Margot'a göre.

"Bir kadın bulduğumda, o senin gibi olacak," dedi Toby. "Benim güzel oğlum," dedi sessizce.

"Ama boğalarla koşacaksa pantolon giyebilmeli."

Yüzü daha da yumuşadı, ama "*Bir şey var*, Tobias. 'G'leri atlama. Sen bir köylü değilsin" dedi.

"Ben tamamen bir köylüyüm. Kentucky'den gelen herkes köylüdür, bilmiyor musun?"

Ağzı, ona karşı sık sık yaptığı şeyi yaptı. Sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi titremeye başladı, sonra sertleşti.

"Ben köylü değilim ve Kentucky'de doğup büyüdüm. *Sen* de köylü değilsin," dedi.

"Bana yemek verecek misin, yoksa ne?" diye sordu.

"Margot, açlıktan ölüyorum. Bana bir şeyler hazırlar mısın?" diye düzeltti.

"*Hayatımda* o aç kelimesini asla kullanmayacağım," diye cevapladı.

Gülümsemesini tam olarak bastıramadan, "*Söyle*, Tobias" diye cevap verdi. Sonra, içeri girebilmesi için kenara çekildi ve "Tanrım, evlat, seninle ne yapacağım ben?" diye mırıldandı.

"Bana yemek verir misin?"

Gözlerini devirdi, ama o, o yapmadan önce onların gülümsediğini gördü. İçeri girdi.

Kız, ona ellerini yıkatıp mutfak masasında kitaplarını çıkarmasını söyledi, kendisi ise üzerine eritilmiş muenster peyniri koyduğu, mayonezle kaplı ve yanında bir sürü Ruffles çips bulunan bir rosto sandviç hazırladı.

Aslında, o kadar çok çips vardı ki, sandviç neredeyse çipslerle kaplıydı. Sanki ona tam bir öğün hazırlıyordu, oysa öğle yemeğini yemişti ve akşam yemeği vakti yaklaşmıştı.

O umursamadı. Harikaydı ve o, şey... *açlıktan ölüyordu*.

Gülümsedi ve geometri ödevine başladı, çünkü ödevini bitirmeden onu eve göndermeyeceğini biliyordu.

Toby sandviçin yarısını yemiş, çipsleri bitirmiş ve geometri ödevini neredeyse bitirmişti ki, ocakta Margot'a baktı. Margot, Dave'e akşam yemeği için kızartacağı büyük bir et parçasını tavada pişiriyordu.

Oğullarının hepsi üniversitedeydi. En büyüğü Lance, Oregon'da mühendislik yapıyordu, ama Dave Junior ve Mark üniversitedeydi.

Artık sadece Margot ve Dave kalmıştı.

Artık bakması gereken oğulları yoktu.

Babam bunun onu üzdüğünü söylemişti. Toby de bunu kesinlikle görmüştü.

Ve bunu yaptığında, büyükannesi veya büyükbabası evde olsa da, ya da değirmen onu çağırsa da, okuldan sonra ona gelirdi, ve bunun sebebi sadece onun harika atıştırmalıklar hazırlaması değildi (büyükannesi de harika atıştırmalıklar hazırlardı).

Şimdi kız daha iyi görünüyordu. Ve o da buna seviniyordu.

Yine de.

Ona bakıyordu çünkü midesindeki o his değişmişti ve o kadar kötüydü ki, onu dışarı çıkarmak zorundaydı.

"Tek umursadığım şey..." diye başladı. Margot başını ona çevirdi.

"Senin gitmemen," diye bitirdi.

Margot, yemeğini bırakıp tamamen ona döndü. "Hiçbir yere gitmiyorum, Tobias."

"Rachel'ı seviyorum," dedi. "Ve annem umurumda değil," diye yalan söyledi. "Ama sen hiçbir yere gitme."

"Hiçbir yere gitmiyorum, canım." Ona baktı.

Margot da ona bakmaya devam etti.

Bu bir süre böyle devam etti.

Bu his kaybolmaya başlayacak kadar uzun sürdüğünde, kitaplarına geri döndü.

Margot ise kızartmasına geri döndü.

Dave, babam ve Johnny eve döndüklerinde (Dave de garajda çalışıyordu), Margot Gambles ailesinin akşam yemeğine kalmasını istedi.

Ve Margot bir şey istediğinde, hayatındaki erkekler onu yapardı. Toby'nin bununla bir sorunu yoktu.

Onun rosto yemeği, kurabiyeleri kadar lezzetliydi.

Ve akşam yemeği sırasında hepsi ona bir şeyler verdiler ve o da bundan rahatsız olmuş gibi davrandı.

Her zamanki gibi, ailesi olduğu gibi... Harikaydı.

Ve her zamanki gibi Margot ve Dave'in evinden karnı doyarak eve döndü.

Ve bu çok iyi geliyordu.

On beş yıl sonra...

Tobe, sırtını yatağının başlığına dayamış, telefonunu kulağına dayamış, telefonun çalmasını dinliyordu.

Saat geç olmuştu ve üç saatlik zaman farkı vardı. Cevap vereceklerini biliyordu.
Cevap verdiler.
Ya da Dave cevap verdi.
"Alo?"
"Selam Dave," diye cevapladı Toby sessizce. "Oğlum, saatin kaç olduğunu biliyor musun?"
"Margot'a bugün pilot lisansımı aldığımı söyle."
"Hay aksi," diye mırıldandı Dave.
Toby sırttı.
"Ne?" diye Margot'un sesini duydu. "Tobias mı? Nerede o? İyi mi?"
"Bunu sana bırakacağım," dedi Toby, hala sessizce Dave'e. "İkinizi de seviyorum."
Sonra telefonu kapattı.
Saatine baktı ve zamanı lt.
Bir dakika yirmi üç saniye sonra cep telefonu titredi.
"Merhaba Margot," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Aklımda bir şey var..."
"Tüm saatlerimi tamamladım. Sınavı geçtim," diye onu temin etti.
"Eğitmenim benim doğuştan yetenekli olduğumu söyledi."
"Golf öğretmeyi öğrenirken de eğitmeniniz bunun için de doğuştan yetenekli olduğunuzu söylemişti," diye karşılık verdi.
"Evet, yleydim."
"Alaska'da ağaç keserken, ustabaşın sana kuzeyde doğmuş gibi olduğunu, doğuştan ağaç kesici olduğunu söyledi, oysa sen tam bir *gneyliydin*."
"Evet, o da vardı."
Kadın iini çekip şöyle dedi: "Tek söyleyebileceğim, artık o işi yapmadığın için mutlu olduğum. Odunculuğun Amerika'daki en tehlikeli meslek olduğunu biliyor muydun?"
Bunu bilmiyordu.
Ancak iki yıl oduncu olarak çalışmış olduğu için buna şaşırmadı.
Kadın ısrarla devam etti.
"Ve sanırım pilotluk *ikinci* sırada." Hiçbir fikri yoktu.

Umursamadı da.

"Sen benim ölümüm olacaksın," dedi kadın.

Bu onu ilgilendirdi.

"Yüz yirmi yaşına kadar yaşayacaksın ve torunlarımı dizinde zıplatacağsın," dedi alçak sesle.

Margot cevap vermedi.

"Babama söyleme. Yarın onu arayıp haberleri vereceğim," dedi Toby.

"Yani baban saat birden sonra telefon almayacak mı?" diye sordu Margot.

Sesini daha da alçaltarak, gülümsemesini bozmadı. "Sadece kız arkadaşımı kontrol ediyorum."

Margot yine hiçbir şey söylemedi.

"Phoenix'e gel, seni götürürüm," diye teklif etti.

"Cehennem donduğunda olur o, Tobias." Tobe

gülmemek için kendini zor tuttu.

Yine de sessiz bir kıkırdama atlatamadı.

"Artık gökyüzünü fethettiğine göre, özel birini arayıp bulduğunu paylaşmak için beni arayacağını umabilir miyim?" diye sordu Margot, onun mizahına karşılık olarak.

Onun yerleşik ve mutlu olmasını istiyordu.

Tamam, belki yerleşmesini değil. Onun gezgin bir adam olmasını seviyordu (bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de).

Sadece onun mutlu olmasını istiyordu.

"Bunun iyi bir fikir olacağından emin değilim, tatlım. Yeşili özölüyorum. Bir sonraki durağım Tennessee olacak galiba. Her zaman Nashville'de bir süre kalmak istemişimdir. Bir kadın bulup onu ülke çapında sürükleyebileceğimi ummak iyi bir fikir olmaz."

"Tanrım," diye mırıldandı.

Henüz kimseyle tanışmamış olması onu delirtiyordu. Johnny biriyle tanışmıştı.

Elbette.

Margot'un Shandra'yı sevmesi ya da ona güvenmesi çok uzun zaman aldı ve Toby hala onun gerçekten güvendiğinden emin değildi.

Elbette.

Kimse onun oğulları için yeterince iyi değildi. Hiç kimse.

Ama Toby'ye göre, Margot haklıydı. Kendisi için yeterince iyi birini bulamamıştı.

Çünkü Margot gibi kimse yoktu. Kimse yoktu.

"Seni uyumaya bırakayım," dedi ona.

"Bu çok iyi olur," diye cevapladı kadın, ama Toby onun gitmesini istemediğini anlayabilirdi.

"Bir dahaki sefere uygun bir saatte ararım." "O da iyi olur."

"Seni seviyorum Margot," dedi yumuşak bir sesle.

O sadece bir saniye tereddüt etti ve o saniyenin kendini toparlamak için olduğunu anladı, sonra "Ben de seni seviyorum, benim güzel oğlum" dedi.

Toby bağlantıyı kestiğinde sırtıyordu.

"Belki de, seni iki kez sikmeme izin verdikten ve uyumaya çalışırken, *kız arkadaşını* kontrol etmek için telefon etmemelisin."

Bu sözler ona hem sersemlemiş hem de açıkça çirkin geldi.

Toby, yatağının yanında yatan çıplak kadına baktı. (Çok) içmişler ve sonra (çok) sevişmişlerdi. Kadının bayıldığını sanıyordu.

Ama belli ki bayılmıştı, ancak uzun sürmemişti çünkü ışıkları bile kapatmamıştı, ama belli ki uyanmaktan pek hoşlanmamıştı ve bunu söylemekten çekinmemişti.

Kadının harika bir poposu vardı.

Güzel saçları vardı. Ama hayır.

Ve yine...

Yeterince iyi

değildi.

Onun söylediklerinden ve söyleme şeklinden anlaşıldığı kadarıyla, o, yanında yatakta çıplak bir kadın varken başka bir kadınla konuşacak türden bir erkek olduğunu düşünüyordu ve bu kadının ona göre yetersiz olduğunu düşünüyordu.

"Belki de seni eve götürme vaktimiz gelmiştir," diye önerdi.

Kız gözlerini kırpı ve yüzündeki kızgın ifade yerini ikna edici bir ifadeye bıraktı. "Bebeğim, bir kız ikinci raunt için biraz dinlenmeye ihtiyaç duyar, ya da, bu durumda... üçüncü raunt için."

"Üzgünüm. Sabah erken kalkmam lazım." Yalan. "O yüzden seni eve bırakacağım." Ve onun için konu kapanmıştı.

Bacaklarını yataktan indirdi ve kot pantolonuna uzandı.

"Toby..."

Kot pantolonunu giydi ve kadının yüzüne baktı.

Çok da güzeldi.

Yine de, aradığı kişiye yakın değildi.

"Annemle konuşuyordum," dedi.

"Oh," diye fısıldadı, şimdi dirseğinin üzerine dayanarak. "Annenin adını Margot mu diyorsun?"

Bu konuya girmek istemediği için basitçe "Evet" diye cevap verdi.

"Bu çok tatlı, sanırım."

"Bugün önemli bir şey oldu, hatırlıyor musun?" diye hatırlattı ona.

Ve o da hatırladı.

O gece bir barda tanışmışlardı ve o ona anlattığında, kız onunla birlikte kutlamak için can atmıştı. Onunla kutlamak, onun ona bir sürü içki ısmarlaması, kız sarhoş olduğu için geç saatte akşam yemeği yemesi ve onun da dağınık, sarhoş kadınlardan pek hoşlanmaması, sonra da onunla eve gidip sevişmesi anlamına geliyorsa.

"Kutlamak için dışarı çıktım, seninle tanıştım, bu yüzden Margot'a henüz söyleme fırsatım olmadı," diye bitirdi.

"Evet, tamam. Ama birisi uyurken telefon etmek yine de hoş bir şey değil," diye cevapladı. "O kişi annen olsa bile."

On dakika kadar uyumuşken bu konuda cadalozluk yapmak da hoş değildi.

Ve o sessizdi. Helikopterde olduğu için bağırarak zorunda kaldığı biriyle kırk dakikalık bir konuşma yapmış gibi değildi.

Bütün bunları "Bebeğim, giyin" diyerek paylaştı.

"Ama annen olduğunu bilmiyordum."

Hayır, o, onun büyük bir pislik olduğunu ve onu yatağında becerdikten sonra, o yanında yatarken başka bir kadınla sohbet ettiğini düşünüyordu.

O da bu konuya girmeyecekti.

Tişörtünü almak için eğildi, doğruldu ve "Giyin. Seni eve götürelim" diye tekrarladı.

O konuşmaya başladığında, Toby tişörtünü giymeye başladı. "Toby, ben sadece..."

"Haklısın," diye onu yine kesti. "Kaba davrandım. Telefon etmek için odadan çıkmalıydım. Ama çıkmadım. Kusura bakma. Sessiz olmaya çalışıyordum. Uykunun hafif olduğunu bilmiyordum. Ama yarın yapmam gereken işler var, sanırım senin de yarın işin var ve uyanıksın, o yüzden seni eve götüreyim ki ikimiz de seni oraya götürmek için erken kalkmak zorunda kalmayalım."

"Tanrım," diye mırıldandı, başını çevirip yatağın kenarına doğru kaydı. "Ne pislik. Seksi olanlar hep böyledir. Tamamen pislikler."

Kesinlikle doğru kişi değil.

"Biliyorsun, kalmak, takılmak, benimle yatmak, benimle uyanmak istiyorsan, bunu yapmanın yolu, benim için önemli olan bir şeyi başardığımda annemi aradığımda seni uyandırdığımda kaltak gibi davranmak ve bana pislik demek değil," diye tavsiye etti.

"Ne yapmam gerekiyordu?" diye bağırdı, külotunu çekerek. "*Ben uyurken yanımda* telefon görüşmesi yaparken beni uyandırdığın için teşekkür etmem mi gerekiyordu?"

"Bu benim yatağım, Kristy," diye işaret etti. "Ve sen belki on dakika uyuyakalmıştın. Yarın beyin ameliyatı yapman gerekirken seni derin uykundan uyandırmış değilim."

"Bir saat önce *senin* yatağında yemene izin verdiğim *benim* amımdı, Toby," diye karşılık verdi kız, şimdi öfkeyle sütyenini takarken.

Bununla birlikte, o da bitti.

Gerçekten de hiç uygun biri değildi.

"Biliyorsun, bir kadın kendini verir," diye sızlanmaya devam etti, "bir beyefendi onu yataktan kovmaz."

Bu, onun kemerini bağlamasını engelledi.

Çünkü Margot, hatırlayabildiği kadarıyla ona beyefendi olmayı öğretmişti.

Ve Kristy yanılmıyordu.

"Ve bana pes etmekle ilgili saçmalıklar söyleme," diye devam etti, şimdi de kısa eteğini çekerek. "Çünkü sen de oradaydın ve sen de pes ettin. Çoğu erkek öyle görmese de," diye mırıldanarak bitirdi.

"Beş saat önce tanıştık. Ve o beş saat içinde, bebeğim, ben hiçbir söz vermedim," diye hatırlattı ona, dikkatli davranarak, çünkü gerçekten vermemiştii, ama bir pislik gibi davranmıştı (bu biraz abartılıydı, ama biraz abartırsa onun neden böyle davrandığını anlayabilirdi, uykuyu pek sevmezdi, yapacak çok şey vardı, ama başkalarının sevdiğini anlıyordu) ve şimdi onun haklı olduğu bir nokta vardı.

"Oh hayır, onlar asla anlamazlar,"

diye karşılık verdi. Bir saniye bekle.

"Sen vazgeçiyorsun, ben vazgeçiyorum, seni iki kez yapıyorum. Söylesene Kristy, sence bu bizi nereye götürüyor?" diye sordu. "Şu anda pislik olmuyorum, bebeğim. Gerçekten bilmek istiyorum, böylece bir daha bu boka bulaşmam." Kolunu ona doğru uzattı

"Yani, benim de senin kadar kolay olduğum halde, benim seni kolay bir kadın olarak görmemi istemediğin açık. Yani bir kadın bir erkeği kolayca becerebilir. Ama bir erkek bir kadını becerirse, bunda bir tür vaat mi var?"

Kadın onun sorusuna cevap veremedi ve "Siktir git" diyerek bunu belli etti.

"Harika," diye mırıldandı, eğilip çoraplarını almaya çalışırken.

Tanrım, onları seçebilirdi.

Tıpkı babası gibi.

Ona sırtını dönerek yatağa oturdu ve çoraplarını giydi.

"Biliyor musun, belki de bir şeylerin başlangıcı olduğunu düşünmüştüm," dedi kadının sırtına.

Adam ona döndü. "Belki de sen bana pislik demeseydin, bir şeyler başlarmıştık."

Kız iki kolunu da havaya kaldırdı. "Yani bizi bu duruma getiren benim sana pislik demem mi, yoksa senin beni yatağından kovman mı?"

Tekrar ayağa kalktı ve ona döndü. "Hayır, aslında ben bir pislik gibi *davrandım* ve sen uyurken telefon ettim, çünkü Kristy, ben yalnız yaşıyorum, bu yüzden yatağımda yanımda bir kadın uyumasına alışkın değilim. Özellikle de o kadın sensen, çünkü seninle daha bu gece tanıştım, bu yüzden düşünemedim, ama düşünmeliydim, çünkü bu pislikçe bir hareketti. Ama ben seni uyandırdım ve sen 'Kimdi o, bebeğim?' demedin. Sonra 'Haberleri kutlamak için anneni araman çok tatlı, ama bir dahaki sefere ben uyurken yatakta yapmasan olur mu? Uykum hafıftır.' dedin. Bunun yerine, seninle birlikteyken başka bir kadını arıyormuşum gibi bana laf attın, bu yüzden bu noktaya geldik."

"Dikkate alma dersin için teşekkürler, Toby. Bir dahaki sefere bir erkek pislik gibi davranırsa, onun pislik olduğunu belirtmek yerine nazik davranacağım."

"Demek istediğim, Kristy, bir erkek pislik *olduğunu* bilmeyebilir ya da sen onun pislik olduğunu düşünüyorsun, bu yüzden bunu ona biraz nazikçe gösterirsen, seninle olan ilişkisini öğrenir ve bir daha yapmaz."

Ağzını kapattı.

Ağzını açıp, "Bir arkadaşımı arayıp beni eve götürmesini isteyeceğim," dedi.

"Seni eve götüreceğim," diye mırıldandı, geri dönüp yatağa oturarak botlarını giydi.

"Bana iyilik yapma."

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve botlarını giydi. Ayağa kalktığında, kızın giyinmiş olduğunu gördü.

Yüzündeki ifadeden, ruh halinin değiştiğini de anladı.

"Biliyorsun, benim sana pislik gibi davranmamı hoş görmemi istiyorsan, belki sen de aynısını yapmalısın. Yani, ben daha yeni uyandım, Toby."

Evet.

On dakika sonra.

Tanrım.

O ona bunu verdi, o da ona geri verdi.

"Sonra bana pislik dedin ve amını yaladığım ve seni yatağımdan attığım için bana sataştın. Sana her şeyi tek tek anlatabilirim, ama bu az önce oldu ve sen de oradaydın. Birkaç orgazm dışında hiçbir temelimiz yokken, tüm o çirkinliklerden sonra, daha başlamadan biten bir şeyi yeniden canlandırabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen hayır," diye mırıldandı.

Kesinlikle hayır.

Yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

O kapıya doğru giderken, kız "Biliyor musun..." diye seslendi.

Toby döndü ve onun hala yatağın yanında durduğunu gördü, yaptığı tek hareket kapıda duran ona dönmekti.

"... Anlıyorum," diye bitirdi.

Adam iç çekmeyi engelledi ve "Neyi anladın?" diye sordu.

"Sen tatlı olanları istiyorsun. Bütün erkekler, onlar pislik gibi davransalar bile anlayışlı olan tatlı kızları isterler ve senin onlara oral seks yapmasına izin verdiğini, hatta *iki kez* seviştiğini, yani aranızda bir bağ olduğunu söylemezler. Sen bunun gerçek olmasını kaldıramıyorsun. Kızların masal gibi bir ilişki istediği söylenir. Ama erkekler bunu daha çok isterler ve güç onlardadır, bu yüzden bir kız bir erkeği elde etmek için kendini o fanteziye uydurmak zorundadır."

"Hayır, Kristy, öyle değil," diye cevapladı. "Belki bazı erkekler için öyledir, ama ben değilim."

"Ve beni istediğin gibi olmadığım için şu anda beni eve götürmüyor musun?"

"Evet, seni hemen eve götürüyorum çünkü istediğim gibi davranmadın. Ama işin aslı bu, bebeğim. Bana saçmalıklarını anlatıyorsun, sakinleşip durumu idare etmeye çalışmıyorsun, şimdi bunu yutarsam hayatım boyunca bununla uğraşmak zorunda kalabilirim, bu kadar ileri gidersek çocuklarımız da aynı şeyi yaşayacak."

Kafası birden sallandı ve gözleri büyüdü.

Ama Toby konuşmaya devam etti.

"Ve bu kabul edilemez. Aslında tatlı birini istemiyorum. Aldığı kadarını veren, kendini, beni ve yaptığımız bebekleri savunan birini istiyorum. Ve işler rayından çıktığında, benim bir pislik olduğumu kabul ettiğimde, onun ağzını kapatıp bir kaltak olduğunu kabul etmemesini istemiyorum, böylece oradan devam edebiliriz. İstedğim bu değil, Kristy."

"Tamam, ben de cadalozdum," diye itiraf etti. "Peki şimdi ne yapacağım?" diye sordu.

Yine iki elini havaya kaldırdı. "Bana bunu itiraf etmemi söyledin."

Şimdi meraklanmıştı.

"Neden bunun için kavga ediyorsun?"

"Şey, tabii ki," dedi. "Çünkü sen çok seksisin ve yatakta deli gibi iyisin."

Adam başını salladı.

"Oh lütfen," diye uzattı. "Sanki burada değilmişim gibi davranma, çünkü görünüşümü beğenmedin ve benimle yatmak istedin, ama bunun yerine *gülümsememi* ya da başka bir şeyi beğendin ve seni güldürdüm."

O, onu güldürmemişti, adam şimdi fark etti.

Görünüşü, kalçaları, bacakları ve hadi ama, onun sertleşmemesi için mücadele etmesine neden olmuştu.

Bu yüzden oradaydı.

Ve şimdi Tobe, ilk kız arkadaşından, on dört yaşında "benimle çık" dediği kızıdan, şu anda önünde duran kadına kadar, nerede yanlış yaptığını anlamaya başlamıştı.

Kadın henüz bitirmemişti.

"Senin gibi görünenler, iyi yemek yapan ve yürüdükleri yeri taparcasına seven şişman kadınları tercih etmezler. Senin gibi görünenler, onun gibi görünen, muhteşem ve yine de yürüdüğü yeri taparcasına seven kadınları tercih ederler."

"Evet, kadınının yürüdüğüm yeri tapmasını kesinlikle istiyorum," dedi.

"Gördün mü," diye karşılık verdi.

"Ve o da bunu yapacak çünkü onun için ölürüm."

Kristy yine çenesini kapattı ve gözleri büyüdü.

"O da benim için o ateşi içinde taşımalı, bebeğim," dedi ona. "Ve evet, muhtemelen muhteşem olacak çünkü ben onun için o ateşi içinde taşımak isteyeceğim"

. Ama bu," başını eğerek odayı işaret etti, "bu sadece başımın belası."

Sesi küçüktü, "Annenle Nashville'e taşınacağını ve şimdi bir kadınla tanışıp onu oraya sürüklemenin iyi olmayacağını söylediğini duydum."

Ve ortaya çıktı.

Neden bunu baştan söylemedi?

Neden ona bir sürü saçmalıkla saldırdı ki, oysa ona onun sandığından daha çok ilgi duyuyordu ve onun da kendisine ilgi duymasını istiyordu?

"Sadece onunla dalga geçiyordum, ama Nashville'e gitmek benim için sorun olmaz. Mesele bu değil. Margot ile olan ilişkimi ya da yakın ya da uzak gelecekteki planlarımı bilmiyorsun. Ama şunu söyleyeyim, bir kadın için ölmeye hazırsam, Kristy, onu bulduğumda, onunla kalmaya hazır olacağım. Ve gitmem gerektiğini hissedersen, onunla gelmesi için ikna etmeye çalışacağım," diye açıkladı, gereksiz olduğunu düşündüğü bir açıklamayla.

"Ve belli ki o kız ben değilim."

Aklını mı kaçırmıştı?

Toby bu soruya cevap vermedi.

Sessizliğini doğru yorumladı.

"Tamam. Harika. Sadece, seninle daha fazla zaman geçirmek istemediğimi söylüyorum. O yüzden taksi çağıracağım," diye tersledi.

"Belki de bu iyi bir fikirdir."

O, kalçalarını sallayarak onun yanına doğru yürüdü, o kadar ki, dengesini kaybedip düşeceğinden endişelendi.

"Hayalindeki kızı bulmada iyi şanslar," dedi alaycı bir sesle. "Teşekkürler," diye mırıldandı adam ve yolundan çekildi.

Onun geçmesine izin verdi ama onu takip etti.

Kadın kapıyı arkasında çarptığında ön kapıyı kilitlemedi.

Ama penceresinden dışarı bakarak, kadının çantasından telefonunu çıkarıp başını eğdiğini izledi.

Ve bir taksi gelene kadar onun orada durmasını izlemeye devam etti.

Kadın ona dönüp pencereden orta parmağını gösterip "*Siktir git, pislik*" dediğinde, Toby kapıya gidip onunla birlikte dışarı çıkıp lanet taksinin parasını ödemedi.

Toby yine iç geçirdi.

Evet, onları seçebilirdi.

Kız taksiye binip uzaklaşana kadar onu izlemeye devam etti. Kız eve sağ salim varacaktı.

Böylece Toby izlemeyi bıraktı ve kapıyı kilitlemeye gitti.

Ondan sonra uzun bir süre sadece kendisi ve yumruğu olacağını düşünerek yatak odasına geri döndü.

Giysilerini çıkarıp yorganın altına uzandıktan sonra, Kristy artık neredeyse bir anı bile değildi.

Daha önce gelenler, cadaloz gibi davrananlar, durmadan dırdır edenler, orta adlarını veya kahvelerini nasıl içtiklerini bile bilmeden onlarla evleneceğine karar verenler, hepsi anı olmuştu.

Tobias Gamble, babası gibi olmayacaktı.

Yanlış olanı seçip, hiçbir kadın ya da çocuk, hatta kendi kanından olanların bile düzeltemeyeceği şekilde kırılmayacaktı.

O tam da doğru kişi olacaktı.

Onunla yaptıkları çocukları dünyadaki her şeyden daha çok sevecekti.

Onun yürüdüğü yeri taparcasına sevecekti.

Ve o kadar muhteşem olacaktı ki, gözünü kırpmadan onun için ölmeye hazır olacaktı.

Evet, Kristy bir anıydı.

Ve bu nedenle, Toby tekrar uykuya dalmakta hiçbir sorun yaşamadı.

Dört Yıl Sonra...

Toby, gümüş panelli eski kırmızı Chevy kamyonetiyle evin önüne geldi.

Ev çok şirindi, Shandra onu kül edince, kardeşinin görüştüğü yeni kadınla yaşayacağı yer tam da burasıydı.

Ama Toby'nin aklında ev yoktu.

Toby, aylardır Matlock'a dönmediği için kardeşini aylardır ilk kez gördüğü gerçeğini bile umursamadı.

O sevimli evin yanında açıkça bir drama yaşanırken, bunların hiçbirini umursamıyordu.

Johnny'nin de dahil olduğu bir drama.

Johnny ve bitkin görünümlü bir adam, iri yarı siyah bir adam ve Toby'nin hayatında gördüğü en güzel iki kadın.

Evet, o kadınlardan biri Johnny'nin yeni kız arkadaşıydı.

Ve bu anlaşılabilir bir şeydi.

Ev çok şirindi. Kadınlar

çok güzeldi.

Toby kamyonetinden indi ve Johnny'nin ona kısa bir baş sallaması gördü, sonra Tobe yavaşça yaklaşmaya başladı.

Bitkin adam konuşuyordu.

"Biliyorsun, iş arıyorum," dedi adam.

"Kanepede altı paket bira ile kamp kurarak ya da yatağında bir kızla sevişerek nasıl iş bulacağını bilmiyorum," diye cevapladı sarışın kadın (ya da ikisinden biri), saçları, muhteşem kalçaları, uzun bacakları ve net tavırlarıyla.

Doğru.

Bu muhtemelen Johnny'nin kız arkadaşı değildi. Ama daha güzel olanı oydu.

Tanrım.

Yaklaşan Tobe, kadının çok güzel olduğunu gördü.

"Addie, bana bu saçmalığı anlatma," diye cevapladı adam. "Aylardır bana vermiyorsun."

"Çünkü *yorgunum*, Perry," diye karşılık verdi. "*Bitkin* durumdayım. Ben, *benimle yaşayan*, sorumsuz bir babası olan bir erkek bebeğin tek başına annesiyim."

Harika.

Harika, gerçekten harika.

Bu bitkin adam *onun* erkek arkadaşıydı.

"Çocuğumu seviyorum," diye bağırdı Perry.

"O bir oyuncak, tıpkı benim parlak ve yeni olmaktan çıkıp hayatın sıkıcı hale gelmeden önceki halim gibi. Ama sen beni terk etmedin, bir kenara attın ve yeni bir oyuncak aradın, tıpkı Brooklyn'in artık eğlenceli olmadığına yapacağın gibi," diye cevapladı Addie adındaki güzel kız.

Toby, Johnny'nin başını çevirip ona doğru yaklaştığını gördü. Toby, kardeşine doğru kaşlarını kaldırdı.

Johnny başını tekrar kısa bir hareketle salladı ve yine Addie'ye baktı.

"Bu doğru değil, bebeğim." Perry şimdi onu ikna etmeye çalışıyordu. "Seni seviyorum. Brooklyn'i seviyorum. Bunu biliyorsun. Sadece grup dağıldığından beri zor oldu ve..."

"Tanrım, beni bu işten kurtar," dedi Addie alaycı bir sesle. "Sen *tam* bir klişesin ve ben *de* buna kanacak kadar aptalım."

"Her şeyimiz vardı, sadece onu geri kazanmamız lazım," dedi Perry.

"Senin hayatın iyiydi, çünkü faturalarını ödeyen ve oğluna bakmak için tüm ağır işleri yapan biri vardı, böylece sen onunla oynamak istediğinde o temiz, güzel ve tok oluyordu. *Benim* hayatım iyi değildi. Ve bunu yaklaşık yedi milyon kez paylaştıktan sonra bile, karına ve oğluna daha iyisini vermek isteyebileceğin fikri kafana girmede. Bunu biliyorum çünkü hiçbir şey değişmedi. Bunu biliyorum çünkü seni başka bir kadınla sevişirken yakaladım."

Olanlar kafama dank etti.

O güzel kadın bu pislik adamdan bir çocuk sahibi oldu.

Evliyediler.

Ve bu pislik herif onu aldattı. Kadın

onu aldatırken görmüştü.

Siktir.

"Yakında başka bir gruba gireceğim ve sonra..." pislik herif konuşmaya başladı.

"Bana bunu bir daha yutturmaya çalışma, Perry. İki yıl önce buna inandım. Şimdi buna inanacağımı mı sanıyorsun?"

"Tamam, peki," dedi Perry, artık denemeye çalışmadan. Yine sinirlenmişti. "Şimdi kararını verdin, bitti, sonra daireyi ve banka hesaplarını boşaltıp gideceksin, öyle mi?"

"Sen beni aldattın ve ilişkimiz bitti, ben de taşındım, Perry. Eşyalarımı aldım. Seninkileri bıraktım. Benim olan eşyalar arasında banka hesaplarındaki paralar da var, çünkü o paraların her kuruşunu ben kazandım," diye açıkladı Addie.

Toby, bu aptalın onu aldattığına inanamıyordu. Tanrım.

Adam kör müydü?

"Sen ayrıldıktan sonra geri döndüğümde, evde benim kıyafetlerimden başka hiçbir şey yoktu," diye karşılık verdi aptal.

"Bu, evliliğimize getirdiğin ve evliliğimize katkıda bulunduğun tek şeydi, bu yüzden evlilikten alacağın tek şey bu."

"Buraya gelmem bir hafta sürdü çünkü sen tüm parayı aldığın ve kredi kartlarımızı iptal ettiğin için benzin parası bulmak zorunda kaldım," diye şikayet etti Perry.

"*Benim* kredi kartlarım," diye karşılık verdi kadın. "Kartların üzerinde senin adın yazıyordu. Ben ödedim."

Adamım, bu kadın gerçekten çok küstah. Ve onu yerle bir ediyordu.

Olanlar bu kadar berbat olmasaydı, bu gerçekten çok haklı bir davranış olurdu.

Perry elini hızla alnına götürdü, parmaklarını alnına vurdu ve sonra elini havaya kaldırdı. Toby, durumu kontrol altına almak için hazırlandı çünkü bu adam, haklı tavırları olan güzel karısını aldatacak kadar aptalsa, üç adamın çevresindeyken ona daha da pislikçe bir şey yapacak kadar aptal olabilirdi.

Adet bozuk herif öfkeyle, "Bunun ne kadar boktan bir durum olduğunu görmüyor musun, bir kaltak bir daireyi temizliyor, bir adamın çocuğunu alıyor ve bir not bile bırakmadan çekip gidiyor?" dedi.

Toby, adamın kadına orospu dediği için homurdanmayı zorlukla bastırdı.

"Sen onun içindeydin," diye fısıldadı Addie.

Addie'nin tam da bu şekilde söylemesi üzerine, Toby'nin dikkati ona odaklandı ve sanki kendi iradesi varmış gibi, vücudu ona yaklaştı.

"Bebeğim, *lütfe*n bunu seyirci olmadan konuşabilir miyiz?" diye yalvardı Perry.

"O bana baktı. Sen bana baktın. Başka bir kadınla birleşirken gözlerimin içine baktın," dedi Addie, sesi incinmişlikle doluydu.

"Seni aramaya çalıştım."

"Başka bir kadından ıslanan sikiyle." Aptal sessiz kaldı.

Toby hala ona bakmıyordu.

Dikkatini tamamen ona vermişti.

Acısını gösterirken nasıl daha da güzel olabilirdi?

"İşler şöyle yürüyecek," dedi kız yumuşak bir sesle. "Buraya taşınıyorum. Markette iş buldum. Pazartesi başlıyorum. Bir avukatla görüştüm bile. Boşanma işlemlerini başlattı. Çocuk nafakası ödeyeceksin. Çok keyifle yaratılmasına katkıda bulunduğun çocuğun maddi sorumluluğunu üstleneceksin. Onun hayatında ne kadar yer alacağını göreceğiz, ama *bu* bana kalmış. Ama o burada, benimle ve Izzy ile kalacak. Sen ise kırık vaatlerin ve saçma hayallerinle orada kalacaksın."

"Hayallerim saçma değil," dedi Perry, bu sözlerden açıkça alınmış bir şekilde, onun hakkında söylediği tüm o pislik, aldatıcı ve berbat bir baba olduğu sözlerinden değil.

Bencil pislik.

"Bir rock 'n' roll grubunun solisti olmak istiyorsun ve hayır, bu saçma değil. Saçma olan, bunu kanepede oturup bira içerek başarabileceğini düşünmen," dedi Addie.

"Oğlumu benden almayacaksın," diye tehdit etti.

"Çok geç, ben çoktan yaptım. Ama şunu söyleyeyim, Perry, onu hiç sahip olmadın çünkü onu hiç sahiplenmedin."

"Bakalım nasıl gidecek," diye homurdandı.

Addie onun alanına girdiğinde Toby gerildi.

"Nasıl gideceğini biliyorum, o yüzden dinle," diye tısladı. "Oğlum için doğru olanı elde etmek için düşene kadar çalışacağım. Gerekirse bedenimi satarım, ona sadece ihtiyacı olanı değil, istediği her şeyi vermek için. Ve senin onu mahvetmene izin vermeden son damla kanımı akıtacağım. *Beni tanıyorsun, Perry,*" diye vurguladı. "Beni neyin harekete geçirdiğini biliyorsun. Söylediğim her kelimenin doğru olduğunu biliyorsun. Ve bununla mücadele edecek gücün olmadığını biliyorsun. Seni yenmek, oğluma hak ettiğini vermek için ne gerekiyorsa yapacağım. Annem bana bunu her gün öğretti, bu yüzden nasıl yapılacağını biliyorum. Ve beni zorlarsan bunu yapacağım ve oğluma mutluluk verdiğimi bilerek öleceğim."

Toby, o bu sözleri söylerken ona bakarken, yıllardır hissetmediği bir şeyin midesine kaydığını hissetti.

Ama geçmişte en güçlü olduğu zamanlarda bile, o anda olduğu kadar derin bir şekilde yakmamıştı.

"Bununla mücadele etmek zorundasın," diye bağırdı Perry.

"Sadece ne kadar pislik olduğunu kanıtlamaya kararlı olduğun ve beni buna zorlayacağın için," diye karşılık verdi.

O pislik karısına öfkeyle baktı. Sonra diğer sarışın, Johnny ve Afrikalı Amerikalı adama öfkeyle baktı, sonra dönüp Toby'yi görünce sendeledi. Hızla toparlandı ve uzaklaşmaya başladı.

"Sadece bil diye söylüyorum," diye Addie arkasından seslendi. "Avukatım önümüzdeki hafta yeminli ifade almak için üç randevu aldı bile. Ve oğlum yan odadayken becerdiğin o sürtüğe mahkeme celbi gönderildi, o da onlardan biri."

Addi onun adını bile bilmiyordu, ama Toby onun bu kadar sert olması nedeniyle onunla yumruk tokuşturmak istedi.

Ya da onu öpmek.

O anda, ikinci seçenek gerçekten uygunsuzdu. Ama bu, yapmak istemediği anlamına gelmiyordu.

"Kıçımı öp, Addie," diye bağırdı Perry, adımını bozmadan.

"Bunu benden alabileceğin zaman çoktan geçti, bebeğim," diye yüksek sesle cevap verdi.

Ancak o zaman Toby gözlerini ondan ayırdı ve umarım yakında resmi olarak eski sevgilisi olacak kişinin arabasına çarpmasını, motoru gürültüyle çalıştırmasını, sonra geri geri gidip çakıl yağmuru ve toz bulutu içinde hızla uzaklaşmasını izleyebildi.

Diğer sarışın dikkatlice konuşmaya başladığında Toby geri döndü, "Addie..." Ama Addie dönüp evin yanından koşarak arka tarafa kayboldu.

İkinci kadın da onun peşinden koştu.

Toby, kardeşinin bakışlarını hissetti ve kadınların kaybolduğu, peşlerinden koşan kavgayı izlediği yerden gözlerini ayırıp Johnny'ye çevirdi.

"Hoş geldin kardeşim," dedi Johnny. Tanrım.

Johnny.

Toby dudaklarının titrediğini hissetti.

"Ben Johnny," dedi Johnny siyahi adama. Ne?

Birbirlerini tanımıyor muydular?

"Charlie," diye cevapladı adam, elini Johnny'ye doğru uzattı.

Johnny elini sıktı, bıraktı ve "Bu kardeşim Toby" diye tanıttı. "Toby," dedi Charlie, Toby'ye elini uzattı.

"Charlie," dedi Toby, elini sıkarak.

El sıkışmalarını bitirdiklerinde, üç adam da tereddüt etti, sonra Johnny evin yan tarafına doğru yürümeye başladığında, Toby ve Charlie, Johnny'nin köpeği Ranger ile birlikte onların peşinden gittiler.

Demek kasabadaki söylenti doğruydu.

Johnny'yi mahveden eski sevgilisi Shandra, Ranger olduğu için Matlock'a geri dönmüştü. Shandra, Johnny'nin kardeşini yumrukladıktan (bu, babalarının ölümünden yaklaşık bir nanosaniye sonra (biraz abartılı) olmuştu) ve kaçtıktan sonra, Johnny ona bakması için verdiği köpek.

Ama Ranger buradaydı.

İki sarışın ve yan bahçede çirkin bir drama oynanan, çok sevimli bir evle birlikte.

Tanrım.

Johnny bu tür bir dramaya kendini sokar ve kendini kahraman olarak gösterir, ki Tobe, Johnny'nin bunu yapmak için yaklaşık bir saat bekleyeceğini çok iyi biliyordu.

bir saat bekleyeceğini çok iyi biliyordu.

Toby, kardeşinin tıbbi masraflarını ödemek için yardım etmeye çalışan bir kıza müdahale etmeye çalıştığında, kız onun beyaz atlı prensi olduğuna karar verdi. Sonra, Johnny ona yüzük almaya niyeti olmadığı halde, düğünleri için bir salon kiraladı. Johnny bunu ona nazikçe söylediğinde bile, kız depozitosunu kaybetme endişesiyle aklını kaçırdı ve Johnny'nin kamyonetiyle kaçtı.

Johnny, çocuklarına bakmak için her şeyi göze alan dürüst sarışınları buldu.

Toby ise delileri buldu.

İşlerin değişmediğini bilmek güzel.

Arka kapıdan içeri girdiklerinde Addie'nin "Hayır, İz. Peyniri fırına koy ve partiyi başlatalım" dediğini duydular.

Ama Toby'nin kardeşi içeri girdiğinde gözleri ona takıldı, sonra Johnny kapıdan çıktıktan sonra onun arkasına geçtiler ve Tobe ile Charlie onunla birlikte küçük mutfaka sıkıştılar.

Sevimli bir bebeği sıkıca kucaklamış, mutfakın bir köşesinde duruyordu. Sanki mutfaktaki iki kadın onu kafese kapatmış gibi (sarışın olan, belli ki Eliza, kasabadaki herkesin Johnny Gamble'ın kırık kalbini onaran kız olarak konuştuğu kadın) ve muhtemelen Charlie'ye ait olan Afrikalı-Amerikalı bir kadın.

Ancak Toby'ye göre, ona yer açıyor gibi görünüyordular.

O sırada Addie, "Harika. Sanki Clubber McHotterson'ın önünde oynanan drama," diye eliyle Charlie'yi işaret etti, "ve Magnus McHotterson," diye başını sallayarak Johnny'yi işaret etti, "yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de Talon McHotterson buradaki gösteriyi izlemeye geldi."

Dışarıdaki o pislikle yaşanan tüm drama varken, o şakalar yapıyordu. Siktir.

Siktir.

Toby yine gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Belki de yukarı çıkıp konuşmalıyız, bebeğim," dedi siyahi kadın yumuşak bir sesle.

"Ne hakkında?" diye sordu Addie. "Johnny'nin onu bir haftadır tanıdıktan sonra Brooklyn'in bezini, babasının onu yedi aydır tanıdıktan sonra değiştirdiğinden daha fazla değiştirdiğini mi?"

Evet.

Johnny böyleydi.

Ve çocuğunun adının Brooklyn olduğunu fark etti.

Harika bir isim.

"Tatlım, Johnny ve Charlie'nin Brooks'a bakmasına izin ver, biz kızlar da bir şişe şarap alıp..." Eliza denedi.

"Sizi gördüm," dedi Addie, sesi kısılmıştı ve Toby, zaten onunla ilgili her şeye karşı uyanık olan, daha da uyanık hale geldi. "Ahırda. Johnny'nin seni duvara dayadığını gördüm."

Kahretsin.

Bunu duymasına gerek yoktu.

"Tanrım," diye mırıldandı siyahi kadın.

"Siktir," diye homurdandı Charlie.

"Kahretsin," diye mırıldandı Toby.

"O bana, o anda ikinizin yaşadığı şeyi hiç yaşatmadı," dedi Addie, kız kardeşi olması gereken kadına. İkisi birbirine çok benziyordu. "Yanınıza kadar yürüyebilirdim, ama ikiniz de beni görmezsiniz. Ben yoktum, hiçbir şey yoktu. Senin için sadece o, onun için sadece sen vardın. O bana bunu hiç yaşatmadı, İz. Nasıl hiç fark etmedim?"

Bu, Toby'nin kardeşine bakmasına

neden oldu. Rahatlamış bir şekilde.

Shandra onu paramparça etmişti.

Görünüşe göre kasaba dedikoduları doğrudu ve bu Eliza onu yeniden bir araya getirmişti.

Kardeşi bunu başarmıştı. Ve Tobe bunun için mutluydu. Hatta aynı şeyi istediğini düşünmekten bile mutluydu.

Eliza, "Addie, tatlım" diye fısıldarken, gözleri tekrar Addie'ye döndü.

"Bunu bana o verdi." Brooks'u kendine daha sıkı sarıldı. "Bana verdiği tek şey buydu. Ama bunu bana orgazm olurken verdi ve yemin ederim, tek düşündüğü şey buydu."

"Addie, lütfen, bebeğim, yukarı çıkalım," diye ikna etti kardeşi.

Addie inatçı bir kısrak gibi başını kaldırdı ve o anda bu hareket son derece uygunsuzdu, ama bu hareketin seksi olduğu gerçeğini değiştirmede, sonra da "Hayır. Bu bir parti. Parti yapıyoruz" diye bağırıldı.

Kız kardeşi Johnny'yi geçip, Toby'nin durduğu kapıya doğru ilerledi.

Evet.

Kesinlikle muhteşem.

Ama o bebeği tutarken ve dağılmamak için elinden gelen her şeyi yaparken...

Hayatında gördüğü en güzel şeydi. "Çekil yolumdan, Talon," diye emretti.

"Adım Toby," diye nazikçe cevapladı, ama yerinden kıpırdamadı. Kafası geriye doğru sıçradı ve işkence görmüş mavi gözleri onun gözlerine takıldı. Tanrım, evet.

Muhteşem.

"Sen onun kardeşisin, değil mi?" diye sordu.

"Evet, canım," diye cevapladı.

"Tabii ki. Sen mükemmelsin, tabii ki. Muhtemelen sen de biriyle birliktesin, değil mi?"

Eğer bir ilişkisi olsaydı, ki yoktu, yarım saat sonra olmayacaktı. Neyse ki, yoktu.

"Ben..." diye ona açıklamaya başladı.

"Benim için değil," diye sözünü kesti. "Senin gibi erkekler. Johnny gibi erkekler. Charlie gibi erkekler. Benim için değil."

Doğru.

Kendini tutuyordu.

Ama Toby, onun dağılmak üzere olduğunu hissetti.

"Tatlım," diye fısıldadı Toby. "Sana bir şey alalım mı?"

Saçlarını salladı ve omzunun üzerinden kız kardeşine baktı. "Yaptım, Iz. Yaptım. Kendime asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi. Aynı şey değil, ama bir versiyonu. Babamı buldum. Kalbimi kırmaktan başka bir işe yaramayan bir adam buldum."

Ve o anda yüzü eridi ve yere yığılmaya başladı. "Tobe," diye homurdandı Johnny, harekete geçerek.

Ama Toby her şeyi halletmişti.

Onu kollarına aldı ve onunla birlikte yere çöktü. Addie'nin poposu Toby'nin bacağıyla iç uyluk kısmına kötü bir açıyla çarptı ve bu pek hoş bir his değildi.

Acı çekti, ama bunu görmezden geldi, kollarını ona doladı ve onu ve çocuğunu göğsüne sıkıca sarıldı.

Addie yüzünü Toby'nin boynuna gömdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Tek düşünebildiği, kadının çok hoş olduğu, özellikle de cildine değen saçlarının çok yumuşak olduğuydu.

Ayrıca, harika kokuyordu.

Bebeği huysuzlanmaya
başladı. Doğru.

Onu güvenli bir yere götürme zamanı gelmişti.

Toby bakışlarını kız kardeşine çevirdi. "Onu nereye götürmemi istersin, bebeğim?" "Yatak odama," diye fısıldadı. "Yukarıda. Sana yolu göstereceğim."

Toby başını salladı, ayağa kalktı ve büyük bir özenle Addie'yi ve kucağında güvenle tuttuğu bebeğini kaldırdı, kız kardeşinin peşinden koridora doğru yürüdü.

Addie boynunda ağlarken merdivenleri çıktı.

Ve onu koridordan geçerek yatak odasına götürdü ve onu yatağa yatırdı, Addie ise boynunda ağlamaya devam etti.

Eliza yatağa girer girmez hareket etti, bu yüzden Toby bir adım geri attı.

Bir adım daha.

Sonra durdu ve izlemeye başladı.

Eliza, Addie'yi sakinleştirdi ve iki kız kardeşin başları o kadar yakındı ki, Toby başka bir erkeğin saçlarını ayırt edemeyeceğini düşündü.

Ama o ayırt
edebilirdi.

Zaten.

Çünkü Tanrım, lanet olsun... kahretsın...

Aşık olmuştu.

Bir bebeği olan, eski kocasını aldatmaya çalışan, huysuz bir kadına aşık olmuştu...

Bu ateşli kadın, tesadüfen kardeşinin yeni sevgilisinin kız kardeşi idi.

Toby'nin uğraşamayacağı bir şeydi bu.

Sevdiği kadın kalbini parçaladığında hayattan çekilen Johnny geri dönmüştü. İyileşmişti. Kız kardeşini çok seven, kardeşi ile çok iyi anlaşılan, çok güzel bir evi olan güzel bir kadınla hayatına devam ediyordu. Birisi onu kız arkadaşını becerirken görmüştü ve o bunu fark etmemişti bile.

Evet, öyle.

Toby bununla uğraşamazdı. Ve
yine evet.

Basitçe söylemek gerekirse...

Siktir.

Bu düşünceyle, isteksizce Toby dışarı çıktı.

Ay Işığında Kar

Addie

Yedi Ay Sonra...

BROOKLYN AND ME karanlıkta eve geldi.

Ama karanlıkta bile, öğleden sonra yağan hafif karın ardından birinin gelip merdivenleri temizlediğini görebiliyordum.

Yarım santim bile değildi.

Ama ben mağazada çalışırken ve Brooks kreşteyken, Johnny, Dave veya Toby, arabadan kapıya kadar sorunsuz bir şekilde gidebilmem için gelmişlerdi, her ne kadar çeyrek inçlik hafif, kabarık kar yağmış olsa da, herhangi bir sorun çıkmayacaktı.

Kafamı salladım, küçük sarı Ford Focus'umu park ettim, motoru kapattım ve on üç aylık bebeğime, "Görünüşe göre, hafif karla mücadele etmek zorunda kalmayacağız, bebeğim. Akşam maceramız buraya kadar" dedim.

"Mama, Dada, Dodo, baba," diye cevapladı Brooks, tombul ellerini ve bacaklarını araba koltuğuna vurarak.

Bu, günün en sevdiği zamandı, Dapper Dan'e eve dönmek, Toby'nin birkaç ay önce kurtardığı ve bize verdiği sarkık kulaklı ridgeback melezi.

Ben, daha sonra halletmek için birçok şeyi zihnimin bir köşesine koyan bir kadındım. Bu, benim kişiliğimden kaynaklanıyordu ve şimdi daha da fazla oluyordu çünkü on üç aylık değerli bir erkek bebeğin tek annesiydim ve düşünmem gereken birçok başka şey vardı.

Yine de ben, bunları sonra çözmek için bir kenara koyan bir kadındım.

Ama Tobias Gamble, daha sonra halletmeyeceğim bir şekilde aklımın bir köşesine attığım bir şeydi.

O, kız kardeşimin nişanlısının kardeşiydi.

O benim arkadaşım olmuştı.

Gamble erkeklerinin ve Matlock, Kentucky'deki neredeyse herkesin tavırları nedeniyle, özellikle de Brooks'la olanlardan sonra, bana göz kulak olmanın görevi olduğunu düşünüyordu.

Ve önümüzdeki Ağustos ayında evlilik yoluyla aileye gireceğimi düşünürsek, Gamble erkekleri için ben de bu ailenin bir parçasıydım.

Evet.

Bu hayır demek olur.

Toby'yi düşünmemek.

Onu zihnimin en arkasına itmek. Bunu yaptım, dışarı çıktım ve tatbikata başladım.

Oğlumu arabanın arkasındaki koltuğundan kaldırıp eve girdik.

Dapper Dan'i birkaç kez okşadıktan ve Brooklyn'in ona bağırmasına izin verdikten sonra dışarı çıkardım.

Termostatı açtım ve gündüzleri elektrik tasarrufu için ayarladığım 58 dereceden 69 dereceye çıkardım (bu sıcaklığı komik bulduğum için seçmiştim, ama yine de yüksek ısınma faturaları çıkarmayacaktı), böylece çocuğum ve ben donmayacaktık.

Brooks'u oyun parkına koyup çantamı boşaltacağım, böylece dışarı çıkıp çocuğumu almadan önce işten aldığım beş poşet market alışverişini alabileceğim.

Onları arabaya koyun, dondurulmuş ve çabuk bozulan yiyecekleri kaldırın, ön kapıya geri dönün ve Izzy'nin yanındaki metal posta kutusuna, üzerinde sinek kuşu ve çiçekler basılı olan kutuya gidin ve postayı alın.

Matlock kasabasına posta hizmeti verdiği için teşekkür edin. Kasaba sınırları dışında bile posta çalışanları evinize kadar arabayla gelip, verandaya kadar yürüyerek postanızı teslim ediyorlardı. Böylece, çocuğum evde oyun parkında yalnızken, postamı almak için otuz metre yol yürümek veya onu soğukta benimle birlikte dışarı sürüklemek zorunda kalmıyordum.

İşini bitirip karın yağışını kontrol ettikten sonra, insanlarıyla birlikte olmak için içeriye koşan Dapper Dan'i arayın.

Kapıyı kapatın, kilitleyin, mektupları mavi ve beyaz çizgili yastıklı koltuğu olan salonun yanındaki küçük bankın üzerine atın ve paltomu ve şapkamı çıkarıp paltomu kancalardan birine asın ve şapkamı üstündeki rafın bölmelerinden birine koyun.

Dapper Dan'e "hey evlat, seni özledim" diyerek iyice okşayın.

Oturma odasına girip çocuğumun montunu, şapkasını ve eldivenlerini çıkarırım, böylece kalorifer evi ısıtırken terlemez.

Brooks'un eşyalarını kaldırır, sonra onu mutfığa götürür ve mama sandalyesine oturturum. Yeterince oyuncağı olduğu için tepside neyle oynayacağına ve yere neyi atacağına dair bolca seçeneği vardır.

Dapper Dan'e akşam yemeğini verip suyunu yenile. Yerdeki oyuncakları topla ve oğluma geri ver.

Alışveriş poşetlerini kaldırdım.

Yerden oyuncakları tekrar topladım ve oğluma verdim.

Brooks'a önlük giydirip, ona biraz kraker bırakıp akşam yemeğini hazırlamaya başladım.

O yemek yerken onu izlemek, kendime bir sandviç yapmak, sandviçi yemek, postayı almak için salona geri dönmek, postayı açmak, sonra bir kenara koymak ve fatura borçlarını halletmeye hazır olana kadar aklımın bir köşesine koymak.

Çocuğumun yüzünü, ellerini ve mama sandalyesinin tepsisini temizledim, önlüğünü çıkardım ve onu sandalyesinden çıkarıp yere oturarak etrafta dolaşmasını sağladım. Ben önlüğü çamaşır odasına götürürken Dapper Dan ona göz kulak oldu.

Mutfığa geri dönüp sandviçimi temizlerken, oğlum ve köpeğimin birbirlerine zarar vermemeleri için onları gözetim altında tutuyorum, çünkü bunu yapmaya meyilliler.

Mutfak lavabosunun üzerindeki pencereden tekrar kar yağmaya başladığını fark ettim.

Ve sonra gecenin planlanan aktivitelerinden sapmak. Böylece oğluma köpeğiyle vakit geçirme fırsatı vermeden çamaşır odasına gidip sabah kurutucuya koyduğum çamaşırları katlayıp, akşam için çamaşır makinesine çamaşır koyup, bebeğimi yıkayıp yatırmaya hazırladım.

Bunun yerine, kendimi ve oğlumu yine ceketlerimize, eldivenlerimize ve şapkalara sardım ve Dapper Dan etrafımızda dans ederken ön kapıdan çıktım.

Sonra oğlumu iki kolumla göğsüme sıkıca sarıp ön bahçede durdum.

"Kar," dedim ona, etrafımıza hafifçe yağan kar taneleri eşliğinde.

Brooklyn yüzüme baktı, elini yanağıma koydu ve kıkırdadı.

Güzel bebeğime gülümsedim, onu sıkıca kucakladım ve başımı gökyüzüne doğru eğdim.

Bulutlar yıldızları gizlemiş, ay ışığını dağıtırken, yumuşak kar taneleri inanılmaz derecede muhteşemdi.

Kar taneleri alnıma, yanaklarıma, çeneme değdi, kaybolmadan önce neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif bir soğukluk bıraktı.

Hayat böyleydi.

Her bir deneyim böyleydi.

Oğlumun araba kullanmaya başlamadan, kızlarla çıkmadan, üniversiteye gitmeden veya kendi hayatını yaşamaya başlamadan önce sahip olduğum şey buydu.

Her an bir izdi. Ve sonra yok oldu.

Bu yüzden kar yağdığında, onu yatırmak ve yatmaya hazırlamak için rutin işleri yapmak yerine, onu dışarı çıkarmak, sıkıca sarılmak zorundaydım ve o bunu asla hatırlamayacak olsa da, ben hatırlayacaktım. Ve orada durup, hafifçe yağan karda bebeğimi sıkıca sarılmayı çok değerli bulurdum.

Bu, annemin yapacağı bir şeydi. Annemin yaptığı bir şeydi.

Sayısız kez beni ve Eliza'yı kar ya da yağmurda dışarı çıkarmış ve biz de Tanrı'nın sunduğu, saf güzelliğin basit armağanlarını olduğu gibi kabul etmiştik.

Ağzımı açtım.

Brooks kıkırdadı.

Dilimin üzerinde bir kar tanesinin eridiğini hissettim ve armağanımı aldıktan sonra ağzımı kapattım ve oğluma baktım.

"Anne," dedi.

Bunu asla unutmamayı umuyordum.

İlk kez duyduğum andan itibaren her seferinde bunu ummuştum. O izi.

On üç aylık oğlumun benim adımı söylemesi.

"Evet, bebeğim, kar ne kadar güzel, değil mi?" Onu bir kolumla bırakıp gökyüzünü işaret ettim. "Bak, Brooks. Ay ışığında kar gibisi yoktur."

O bakmadı.

Eğildi, kollarını uzattı ve "Baba" diye seslendi. Dapper Dan ile oynamak istiyordu.

Tamam.

Brooklyn bunu istiyorsa, istediğini alacaktı.

Onu içeri götürdüm, kabanını çıkardım, oturma odasındaki yere koydum, koridora geri döndüm, kendi kabanımı çıkardım, kapıyı kilitledim ve banyo zamanı gelmeden önce birkaç dakika çocuğum ve köpeğimle vakit geçirmek için oturma odasına geri döndüm.

"Oraya geleceğiz, ne getirmemizi istersin?" diye sordu Deanna.

Bir buçuk saat sonra.

Brooklyn üst kattaki beşiğinde uyuyordu.

Ben alt kattaki küçük çamaşır odasıındaydım, çamaşırları çamaşır makinesinden kurutucuya aktarıyordum, Dapper Dan da başını açık kurutucu kapısının altına saklayarak yan yatıp uyuyarak üzerine düşen görevi yerine getiriyordu.

Şükran Günü'nden sonraki hafta olduğu için, daha önce Usual Suspects grubuna Pazar günü gelip Noel süslemeleri yapmaları için bir davet mesajı atmıştım.

Bu arada, olağan şüpheliler arasında kız kardeşim Eliza (ya da Izzy), onun erkek arkadaşı Johnny, benim de arkadaşım olan arkadaşları Deanna ve kocası Charlie, Johnny'nin ailesi (annesi evi terk ettiğinde onu ve kardeşi Toby'yi büyüten adam ve kadın), Margot ve Dave vardı...

Ve Toby.

İstesem bile (ve istemiştim), gururumun Deanna'nın teklifini veya Margot ve Izzy'nin mesajlarıyla gelen teklifleri engellemesine izin veremezdim.

Yılbaşı neşesini başlatmak için onları davet ettikten sonra, arkadaşlarıma bir ziyafet çekemezdim.

Buna param yetmezdi.

Izzy'nin evinde yaşıyordum ve o Johnny ile değirmenciye taşındığı için onun ipoteğini ödüyordum.

Izzy benden çok daha fazla kazanıyordu ve o ipoteği ödeyebilirdi.

Bu beni mahvediyordu.

Bunu kız kardeşimle paylaşmadım.

Brooks'un kreş masrafları bu kadar yüksek olmasaydı, muhtemelen o kadar da kötü olmazdı. Ama Matlock'ta tek bir kreş vardı. Temiz, eğlenceli ve güzel bir yerdi ve personeli harikaydı. Orayı çok seviyordu.

Ama sonuçta başka seçeneğim yoktu. Çalışmak zorundaydım ve ben çalışırken birinin çocuğuma bakması gerekiyordu.

Johnny'ye, boşanmam için ödediği avukatlık ücretini borçlu olmasaydım, durum muhtemelen o kadar da kötü olmazdı.

Ama ben yaptım ve ona, geri ödemem için belirlediğimiz çok düşük aylık ödeme bile beni zor durumda bıraktığını söylemedim.

Eski kocam Perry, mahkemenin kendisine ödemesini emrettiği nafaka ödemesini yapsa, durum muhtemelen o kadar da kötü olmazdı.

Bu nafaka çok fazla değildi. Kesinlikle *tamamen* felç edici değildi. Ancak çalışmaktan nefret eden Perry için öyleydi.

Ama yine de yardımcı olurdu. Faturaları, araba taksitini, sigortayı ve biraz da yiyecek masraflarını karşılar.

Böylece bana ipotek, giysi, benzin, internet, kreş ve geri kalan yiyecekler kalırdı.

Ama en azından ısınma, su, kanalizasyon, çöp toplama, elektrik ve Allah korusun, arabama bir şey olursa diye endişelenmeme gerek kalmazdı.

Perry'nin ne yaptığını bilmiyordum. Çalışıyor muydun? Aslında onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum.

Tek bildiğim, çocuk nafakası göndermediği ve Brooks'u görmeye geldiği ayda bir hafta sonu gelmediği idi. Karar kesinleştikten sonra birkaç ay boyunca ikisini de yapmıştı, sonra hiçbir şey yapmadı.

Bildiğim bir diğer şey de bununla nasıl başa çıkılacağıydı. Hayatım boyunca annem bana yol göstermişti.

İnternetim vardı, ama kablolu televizyonum yoktu çünkü televizyon izleyecek vaktim yoktu ve zaten televizyon lüks bir şeydi. Ev telefonum da yoktu çünkü cep telefonum vardı ve iki telefona ihtiyacım yoktu. Evde olmadığımız zaman ısıtmayı kısıyordum. Bulduğumuz oda dışında hiçbir odada ışık yakmıyordum. Çamaşır makinesi dolmadıkça çamaşır yıkamazdım. Kuponları keserdim. Mümkün olduğunda markasız, indirimli ve toplu olarak alışveriş yapardım. Fazla mesai teklif edildiğinde, ne zaman teklif edilse kabul ederdim, kreş kapalı olduğunda ve Izzy, Margot, bazen Deanna ve hatta bazen Toby'den bebeğime bakmalarını istemek zorunda kalsam da. Benim ve Brooks'un kıyafetlerini garaj satışlarından alırdım.

Kendime pahalı kahveler almadım.

Film izlemedim.

Müzik indirmedim.

Ve yaz tekrar geldiğinde, sebze ve otlarımı yetiştirmek için bahçeye ekterdim, yemediğimizleri ise kışın geçirmeme yardımcı olması için konserve yapar ve kuruturdum.

Daphne Forrester, cesur annem, her şeyin tanrıçası, bana yolu göstermişti. Küçükken babamdan üçümüzü kurtardığından beri her gün bunu yaşıyorduk.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ve bu, oğlunuz sadece birkaç aylıkken ve kocanız evliliğinizden zihinsel olarak çoktan uzaklaşmışken, bir önceki yıl harika bir emlak satışından aldığınız ikinci el eşyalarla evinizi Noel için süslerken, sevdiğiniz insanları etrafınızda bulundurmayı da içeriyordu. Çocuğunuz düzenlediğiniz bu buluşmayı hatırlamayacak olsa bile bunu yaptınız. Ve bunu güzel bir şey haline getirdiniz.

Ayrıca potluck da yapardın.

"Margot birkaç tavuk kızartacak ve Iz tatlı yapacak. Sen de ne eklemek istersen ekle, harika olur," dedim Deanna'ya.

"Ben de birkaç meze hazırlarım," dedi Deanna. Harika.

Bana patates, sebze ve ekmek kaldı ve bunlar ucuz şeylerdi. Ve birkaç meze, bunu gerçek bir kutlama haline getirecekti.

Alkolü düşünmedim çünkü hepsi ben sormadan içmek istediklerini getireceklerdi ve ayrıca ev sahibine hediye olarak benim için de bir şeyler getireceklerdi.

Toby de bana malzeme sağlayacaktı. Yirmi kişilik bir partiye yetecek kadar bira ve şarap getirecekti ve ayrılırken bunları yanında götürmeyi düşünmüyordu bile.

Gerçekten mi? Bu

canımı yakıyordu.

Bundan nefret ediyordum.

Utanç vericiydi.

Ama bunu aklımın bir köşesine attım.

Bekar bir anne olarak çocuğuna iyilik ve sevgi vermek ve gurur duymak için elinden geleni yapamazsın.

Annem bana bunu da öğretmişti.

Ve annemin kimsesi yoktu. Fazla mesai yaptığında, geç vardiyaya kaldığında veya hafta sonu çalışmak zorunda kaldığında ona yardım edecek kimse yoktu.

Ve o bize hala sadece iyilik, sevgi ve güzellik vermişti. Bu yüzden oğluma bunu nasıl vereceğimi biliyordum.

Bana neye mal olursa olsun.

"Peki, Toby geliyor mu?" diye sordu Deanna, ben Brooks'un tulumlarından birini katlarken.

"Mesaj atmadı ama muhtemelen gelir," diye cevapladım. "Mm," diye mırıldandı telefonda.

Uh-oh.

Tamam, bunu yapamazdık.

Orada, açık ve dürüst olan ve benim kadar düşüncelerini paylaşmakta sorun yaşamayan tek kişi Deanna'ydı.

Ve tabii ki Margot.

İz durumu düşündü, sonra paylaştı. Ben de öyle olabilirdim.

Ama çoğunlukla ben de öyleydim. Toby hakkında değil.

Toby'ye olan duygularımı Toby'den iyi sakladığımı ummama rağmen, kadınlar bu tür şeyleri sümükten daha hızlı koklarlar.

Ama Toby'ye olan tek taraflı duygularımı kimseyle, Deanna gibi harika bir kızla bile, tartışmak istemediğim ve asla istemeyeceğim aşıkardı.

"Neyse, çamaşırları katlıyorum," dedim kurutucunun üstünde duran, hoparlörde açık olan telefonuma. "Sonra Macy için kartlar yapmam lazım."

Bu yeni bir şeydi ve harikaydı, çünkü bir iş arkadaşım için doğum günü kartı yapmıştım, o da kartı çok beğenmişti ve Macy's Flower Shop'tan Macy ile çok yakındı. Macy onun evindeydi, kartı gördü, sordu, sonra marketin kasasına gelip bana çiçek teslimatları için not kartları yapıp yapamayacağımı sordu ve ayrıca mağazasında satmak için özel günler için tebrik kartları stoklayacağını söyledi.

Ona, bahçe satışlarında, garaj satışlarında ve el sanatları mağazalarının indirim reyonlarında bulduğum artıkları, parçaları ve atıkları kullandığımı söylemedim.

Annem bana kart yapmayı öğretmişti, tıpkı annemin bana ve Izzy'ye her şeyi yapmayı öğrettiği gibi.

Ucuz bir şekilde.

Hemen alıştım. Bu benim işimdi. Bu işte iyiydim. Bu benim için bir çıkış noktasıydı, sahip olduğum tek yaratıcı şeydi. Elimde olan parçalarla saatlerce kart yapabiliirdim ve bu bana dakikalar gibi gelirdi.

Macy, bu malzemeleri teslimatlarına lüks bir ek olarak büyük bir kârla sattı ve kartları mağazasında sergiledi. Kartların kapış kapış satılması beni çok şaşırttı.

Sadece küçük bir ek gelir ve su faturasını ödemek için yeterli değildi. Ama arabanın deposunu doldurmaya yetmişti. İki kez.

Ama Macy'ye sattığımda, malzemelerin bana maliyeti olan paradan çok daha fazlasını kazandığım ve televizyonum olmadığı için zamanımı önemsemediğim ve Brooklyn uyurken yaptığım şey bu olduğu için, bunu kabul ederdim.

"Kartlarından biraz almalıyım. Yakında birkaç doğum günü var. Charlie'nin annesine özel bir Noel kartı gönderirsem, onu mutlu edebilirim," diye cevapladı Deanna. "Ama bunu yaparsam, anneme de yapmam gerekir. Ve kız kardeşime de. O yüzden üç özel Noel kartı sipariş edeceğim ve doğum günü kartları için sana e-posta göndereceğim."

Bu muhtemelen nezaketle örtülü bir acıma eylemiydi. Umurumda değildi.

Belki yirmi ya da otuz dolar kazanırdım. Bir depo benzin daha.

Onu da alırım.

"Bu akşam hallederim," dedim ona, Brooklyn'in çoraplarını eşleştirirken.

"Tamam. Ama gitmeden önce, Noel yaklaşırken ve bu durum aylardır devam ederken, Toby konusunda ne yapacağın hakkında konuşmamızın zamanı geldi."

Çorapları eşleştirmeyi bıraktım. İşte buradaydı.

Deanna açık sözlüydü ve lafı dolandırmıyordu.

Kahretsın.

"Fırtına kopacak, bebeğim," dedi bana kafa karıştırıcı bir şekilde. "Tatil başlamadan önce koparsa iyi olur, böylece hepimiz bu konuyu kafamıza takmadan güzel bir tatil geçirebiliriz."

Şimdi oğlumun çoraplarına bakıyordum ama onları görmüyordum. Fırtına kopacak mıydı?

Ne fırtınası?

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Siz ikiniz bir araya gelmelisiniz. Johnny bundan hoşlanmayacak, ama kabullenecektir. Ve eğer yürümezse, hepimiz yetişkiniz, sen ve Toby de dahil,

hepsi kabullenecek."

Şimdi kurutucunun kenarına tutunmuş, oğlumun çoraplarına bakıyordum, ama onları görmüyordum.

"Neden bahsediyorsun?" diye fısıldayarak tekrarlardım.

Deanna bir saniye sessiz kaldıktan sonra cevap verdi: "Ne demek neyden bahsettiğimi?"

"Yani, *ne ne ne konuşuyorsun konuşuyorsun?*"

Tekrar tekrar önemli önemli kelimeleri

özellikle vurgulayarak tekrarlardım.

Deanna bir saniyeden çok daha uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Onun senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Hayır, ilgilenmiyordu.

Bunu biliyordum.

"O sadece iyi bir adam," diye cevap verdim. "Gamble erkekleri iyi adamlardır."

"Haklısın," diye onayladı Deanna. "Ama biri Izzy ile evlenecek iyi bir adam, diğeri ise *sana* aşık olan iyi bir adam."

"Deanna, öyle değil," diye itiraz ettim.

"Addie, öyle. Fark etmedin mi?"

"Aileye kabul edildiğimi fark ettim."

"Toby Gamble'ın pantolonunu indirmek istediği bir aile üyesi."

Aman

Tanrım.

Keşke öyle

olsaydı.

Hayır, hayır, hayır.

Bunu isteyemezdim.

Kahretsin!

"Bu doğru değil."

"Bunu duyduğuma inanamıyorum," dedi sessizce.

"Kardeşi benim kız kardeşimle evleniyor," dedim.

"Evet, ve bunun ikinizin de bir şeye başlamadan önce duraksamanıza neden olabileceğini anlıyorum. Ama siz iyi insanlarsınız, o iyi bir insan ve..."

Onu keserek sözünü kestim. "Farklı düşündüğünü anlıyorum, Deanna, ama o duvar var. Toby onu ördü. Dürüst olmak gerekirse, onunla tanıştığımda, o toplantı son derece aşağılayıcıydı, başka bir erkekle ilişkiye girecek durumda değildim, o erkek, kız kardeşimin erkek arkadaşının kardeşi olması ya da olmaması nedeniyle ortaya çıkabilecek bir karmaşa olabilirdi. Ama o zamandan beri, sadece arkadaşız

. Küçük kardeş gibi. Takılıyor. Gülüyoruz. Ailece şeyler yapıyoruz. Başka kimse yokken hemen oradan uzaklaşıyoruz."

"Evet, çünkü o senin pantolonunun içine elini sokmak istiyor ve Johnny'nin bunu yaparsa ne düşüneceği konusunda pek de emin değil, bu yüzden kendini bu cazibeden uzaklaştırıyor."

Aman

Tanrım.

Keşke öyle

olsaydı.

Ama bu seferlik, Deanna yanılmıştı.

Aslında bu bir şoktu. O bilge, sezgileri güçlü, gözlemci bir kadındı. Ama bu sefer doğru okuyamamıştı.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Çünkü onun arkadaşı Bryce ile telefonda konuşurken kulak misafiri oldum ve Bryce benden bahsettiğinde, evet, benim seksi olduğumu düşündüğünü söyledi. Sonra, sadece Johnny'nin kadınının kardeşi olduğum için değil, aynı zamanda yük olduğum için de oraya asla gitmeyeceğini söyledi. Özellikle Matlock'ta kalmayacağı için yükten kaçınıyordu. Sonra beni sevdiğini söyledi. Harika biri olduğumu söyledi. Ve Bryce'ın Toby'nin beni onunla tanıştırmasını istediğini söyledi. Bryce onu yokluyordu galiba, çünkü yarım saat sonra Toby, beni arkadaşı Bryce ile tanıştırmasını isteyip istemediğimi sordu."

Bu gerçekten olmuştu.

Ve şimdi, bu ortaya çıktığına göre, bunu kafamın arkasında tutamayacağımı anladığım için, bunun hakkında düşünmek zorundaydım.

Bunun ne kadar sarsıcı olduğunu düşünmek zorundaydım.

Toby ile ilk tanıştıgımda ne kadar haklı olduğumu düşünmek zorundaydım. Onu baştan aşağı mükemmel bulduğum ilk anı. Dul tepesinden geriye doğru taranmış kalın siyah saçları. Uzun siyah sakalı. Geniş omuzları, dar kalçaları ve gevşek uzuvlarıyla uzun, ince vücudu. Benim aptalca kocam olarak seçtiğim adamdan bir darbe daha yedikten sonra bana baktığı sırada, karga gibi siyah gözlerindeki şefkat.

Herkesin izlediği ve beni mahvettiği darbe. Toby de dahil.

Ama artık her şey açığa çıkmıştı, böyle görünen, sadece bakışlarıyla böyle duygular paylaşabilen, o alçak, zengin sesiyle bu kadar nazik konuşabilen bir adamın benim gibi biri için asla uygun olmayacağını düşünmek zorundaydım.

Tatlı, utangaç, sevimli Izzy, Johnny Gamble'ı kaptı.

Vahşi çocuk Addie, ben Perry gibi bir ahmağı kaptım.

Önümüzdeki haftalarda Tobias Gamble'ın Johnathon Gamble'ın dayanıklı örsünün keskin kenarı olduğunu öğrenmem de pek yardımcı olmadı.

Ve lanet olsun, bu tam da benim tarzımdı.

Evet, o haftalarda Toby'nin soluk kot pantolonunu kalçalarında bol giydiğini, tişörtlerinin harika olduğunu, omuzlarına ve göğüs kaslarına sıkıca yapıştığını, düz karın kaslarına ve ince beline bol geldiğini öğrendim ve bu çok hoştu.

Ayrıca, yarısı kendisine ait olan garajda arabalar üzerinde çalışırken, sert metal müzik dinlediğini ve bunu *yüksek sesle* yaptığını da öğrendim.

Ayrıca gezgin ruhlu olduğunu da öğrendim. Ormancılık diplomasını alarak oduncu ve park bekçisi olarak çalışmış ve pilot lisansı almıştı.

Kolay güldüğünü öğrendim.

Dave'e tam bir saygıyla, Johnny'ye açık bir sevgiyle ve Margot'a gizlemeden hayranlıkla baktığını öğrendim. Iz'i yıllardır tanıyormuş gibi takıldığını ve onu hiç tereddüt etmeden ailelerine kabul ettiğini öğrendim.

Son olarak, Izzy Paketi'nin bir parçası olduğum için bana katlanma konusunda eşsiz bir yeteneği olduğunu öğrendim ve Deanna'nın söylediklerinden, bunu yaptığını açıkça sakladığını anladım.

Ama benim çocuğumu

gerçekten seviyordu. Bu da bir şeydi.

"Sana yük mü dedi?" diye sordu Deanna inanamayan bir şekilde.

"O kelimeyi kullanmadı, ama Bryce'a başımın büyük dertleri olduğunu söyledi," dedim ona.

"Bu sana yük demekle çok farklı bir şey, Addie."

"Bryce ona bu konuyu açmış ve o da benim ağır bir yüküm olduğunu söylemiş, ben de bu sorunu çözmeye çalışırken, yanımda kalmayacak bir gezginle ilişki kurmak istemediğimi söylemiş. Benim ihtiyacım olan şey istikrarlı bir ilişkiydi, o da ilgilenmedi."

"Yine, bu sana yük olduğunu ve yükten kaçındığını söylemekten çok farklı," diye devam etti Deanna.

"Belki hayatının aşkıyla yıllardır evli olan bir kadın için öyle olabilir, Deanna, ama burada, bekar kadınların dünyasında... hayır, bekar *annelerin* dünyasında, onun söylediği şeyin anlamı, ilgilenmediği... *hiç ilgilenmediği*."

"Emin değilim..." diye başladı.

"Sence bir Gamble erkeği ne olursa olsun istediği şeyi elde etmek için uğraşmaz mı?" diye sordum.

Deanna buna cevap veremedi.

Çünkü ikimiz de bir Gamble erkeğinin ne olursa olsun istediğini elde edeceğini biliyorduk.

İz, Johnny'nin devasa elmasını parmağında taşıyordu, onunla birlikte yaşıyordu ve Johnny, kendi arazisinde onun atları için özel olarak ahırlar yaptırmıştı, üstelik bir yıldır bile birlikte değillerdi.

Evet.

Bir Gamble adam istediğini elde etmek için peşinden gitti, onu ele geçirdi ve sonra...

. devam etti.

"Dinle, Toby'ye karşı bir şey söylemiyorum," diye sessizliğine karşılık verdim. "Anlıyorum. Benden hoşlanmıyor. Bu anlaşılabilir bir şey. Ben bir yüküm. Ve Deanna, unutma, annemle bu tür şeylerin defalarca tekrarlandığını gördüm. Babamdan sonra, annem aşkı aradı. Açık ve umut dolu bir kalbi vardı. Kendisi için bunu istiyordu. Kızları için istikrar istiyordu. Ve onunla yatmak isteyen, ama başka bir adamın çocuklarıyla ilgilenmek istemeyen erkekler tarafından defalarca reddedildi. En azından Toby bu konuda dürüst. Bu, onun hakkında gerçekten iyi şeyler söylüyor. Gerçekten iyi. Ve bunu takdir ediyorum."

Bu tamamen yalandı.

Bunu takdir etmedim.

Toby Gamble'dan hoşlanıyordum.

Ağzını ve vücudunun diğer kısımlarını tatmak istedim.

Cildini hissetmek ve tişörtlerinin ve kot pantolonlarının altında vücudunun nasıl görüldüğünü görmek istedim.

Onunla sevişmek istedim. Bunun vahşi, yoğun ve o kadar büyüleyici olmasını istedim ki, dünya var olmaktan çıksın, birbirimize yaptıklarımız ve bunun bize hissettirdikleri dışında her şey.

Onun yanında uyumak istedim.

Onun yanında uyanmak istedim.

Kollarını bana dolanmasını istedim. O korkunç öğleden sonra, boynuna ağlarken beni Izzy'nin yatağına taşıdığı gibi ya da bebeğimin benden çalındığı o çok daha korkunç öğleden sonra gibi değil.

Sadece beni kucaklamasını istedim.

Brooklyn'in Toby Gamble gibi bir adamla büyümesini istedim. Sadece onu havaya kaldırıp uçurmak ya da bir lokantada hamburger yerken, sırf ben ve oğlum oradayız diye onun üzerinde emeklemesine izin veren, çocukları seven iyi bir adam olarak değil. Ama

her zaman yanında olan, sonunda oğluma annesinin yapamadığı şeyleri öğreten bir adam olarak.

Ona aşık değildim.

Ama bana benimle birlikte olmayı düşündüğüne dair en ufak bir ipucu verse bile, o riski göze alacağımı biliyordum.

Ve bunu yaptığımda, eğer işe yaramazsa, bunun beni yok edeceğini de biliyordum.

Perry, babamı bulmamla ilgileniyordu. Bu gerçeği ne kadar inkar etmek istesem de, geriye dönüp baktığımda bunu yapamadım.

Onunla tanıştığımda, beni ikna ettiği keskinliği, gitar rifflerini öldürebilen ve çarpıcı şarkılar söyleyebilen rock 'n' roll hayalperesti, içimdeki asi, annemin izinden gidebileceğime ama bunu doğru bir şekilde yapabileceğime ikna olmuştu.

Her zaman öğrendiğim gibi
öğrendim. Bana hiçbir şey
söyleyemezdin.

Her şeyi mahvetmem gerekiyordu,
sonra anlardım. Ve bir daha asla
yapmazdım.

Şimdi bir oğlum vardı.

Ve o benim her şeyimdi.

Artık o riskleri alamazdım. Özellikle de kalbimle ilgili olanları.

Zor yoldan ders alamazdım.

Çünkü Brooks da benimle birlikte bu darbelerle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve bu olamazdı.

Böylece Toby Gamble duvarını
ördü. Ve ben kendi tarafımda
kalacaktım. Brooklyn için.

Ve Izzy için.

Ayrıca Johnny

için. Kendim için.

Ve son olarak, Toby için.

"Bu durumu doğru yorumladığından emin değilim, tatlım," dedi Deanna nazikçe.

"Öyleyim," diye kesin bir şekilde cevap verdim. Çorapları eşleştirmeye geri döndüm ve "Sorun yok," diye güvence verdim. Ben iyiyim. Adam yakışıklı mı? Evet. İyi bir adam mı? Kesinlikle. Hayal dünyasında oraya gitmeyi düşünür müydüm? Elbette. Ama ben hayal dünyasında yaşamıyorum tatlım. Gerçek dünyada yaşıyorum. Her zaman öyle oldu. O yoldan saptığım tek zaman Perry ile bir şans denediğim zamandı. Ve bunu tamamen boşa giden bir şey olarak

bunun tamamen bir kayıp olduğunu söyleyemem, çünkü Brooks var. Yani sonuçta her şey yolunda."

En azından bu doğrudu.

O gece açtığım fatura faturaları ve bunun banka hesabım ve oğluma Noel hediyeleri ve, diyelim ki... yiyecek alabilme imkanım için ne anlama geldiği göz önüne alındığında, çoğu kişi bunun böyle olduğunu düşünmezdi.

Ama yaşadığım hayatın öyle olduğunu

biliyordum. "Tamam, Addie," diye

mırıldandı Deanna.

"Pazar günü saat beşte Charlie ile görüşürüz?" diye sordum.

"Tabii ki, bebeğim," diye güvence verdi. "Ve, şey, Toby konusunda seni üzdüysem özür dilerim."

"Beni üzmedin. Sorun yok. Sadece senin düşündüğün gibi değil."

"Tamam," diye mırıldandı şüpheyle.

Hmm.

"Kendine iyi bak," diye devam etti.

"Sen de. Seni seviyorum.

Görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum. Görüşürüz."

Bağlantımızı kestik. Tüm bunları zihnimin derinliklerine gömdüm. Sonra katlamayı bitirdim ve çamaşır makinesi ile kurutucunun üstüne kıyafetleri bıraktım, kuruduktan sonra bir sonraki yüklemeyi eklemek için. Sabah ya da belki ertesi akşam onları kaldıracaktım. Brooklyn uykusu hafif bir bebek değildi, ama oğlumu ne kadar sevdiğim kadar, o uyurken de bir sürü iş yapabiliyordum ve odasındaki çekmeceleri açıp kapatarak onu uyandırmam gerekmiyordu.

Dapper Dan ve ben, Izzy'nin üst kattaki ofisine gittiğimizde bebek monitörünü de yanıma aldım. Izzy taşındıktan sonra bu odayı kart yapım odama dönüştürmüştüm. Brooks'u kaldığı ofisten misafir odasına, kendimi de ana yatak odasına taşıdım.

Deanna'nın Noel kartları için süsler yapıştırmak üzere kartın üst kısmına çam iğneleri çiziyordum, ya da eğer beğenmezse Macy'nin dükkanı için, tam o sırada telefonum titredi.

Ekranda Talon Calling

yazıyordu. Bu Toby demekti.

Ona şaka olarak Talon derdim.

Ayrıca Talon diye seslenirdim çünkü bu onu güldürürdü ve çok güzel bir gülüşü vardı. Artık bunu o kadar çok duydu ki sadece gülümsüyordu ve o kalın kömür sakalının içindeki bembeyaz dişleriyle muhteşem bir gülümsemesi vardı.

Kapıya baktım, kapalıydı, sonra açık olan bebek monitörüne baktım ve sonra telefonu açtım.

"Selam, Talon."

Cevap verirken sesinde o gülümsemesi vardı: "Selam, Lollipop."

Doğru.

Zihnimdeki Toby'nin karmaşık duygularını açığa çıkardıktan sonra, bu çok etkili oldu.

Talon'u nasıl elde ettiğini biliyordu ve ben de buna devam ettim çünkü, birincisi, gülümsemesini seviyordum, ikincisi, babası ona gerçekten Talon adını vermiş olabilirdi ve Tobe bu ismi taşıyabilecek türden biriydi, ve son olarak, bu bana nasıl tanıştığımızı, nerede olduğumuzu hatırlattı ve kendimi yerime koymama yardımcı oldu.

Bana neden Lollipop dediğini bilmiyordum.

Sadece bunun sevimli olduğunu ve bana öyle dediğinde kendimi iyi hissettiğimi biliyordum, tatlı ve şeker gibi, benimle hiç alakası *olmayan* şeylerdi ama onun beni öyle gördüğünü düşünmemi sağlıyordu (ki kesinlikle öyle değildi) ve ben bunu seviyordum.

Ben de ona hep Talon derdim.

O da bana hep Lollipop derdi.

Belki de ona Talon demeyi bırakmalıyım, böylece o da bana Lollipop demeyi bırakır.

"Telefon ettin," dedim. "Sadece nefesimi dinlemek için mi ettin?"

Kıkırdamasını

duydum.

Kıkırdamasını

seviyordum.

Kahretsin.

"Hayır. Dışarısı için ışıkların var mı?" diye sordu. "Ne?"

diye sordum.

"Noel ışıkları," diye açıkladı. "Evinizin dışına."

Küçük fırçamı yeşil boyaya batırıp kartonun üzerinde durdurdum.

"Uh... hayır," diye cevapladım.

"Ben alırım," dedi. "Beyaz mı, renkli mi?" Oh,

hayır.

"Tobe..."

"Renkli olsun. O sevimli çiftlik evi, üzerine mükemmel beyaz ışıklar takarsan peri diyarında parılayacak. Kalın ampullerle renkli olsun. Retro ve çirkin."

İnanmayacaksınız ama orada çok şey vardı.

Birincisi, Izzy tüm mobilyalarını bırakmıştı, ama büyük bir bahçe satışı yapmıştı ve evini dekore etmek için kullandığı bol miktarda shabby-chic eşyaların çoğunu elden çıkarmıştı, böylece Brooks ve ben kıvrımlı, süslü, şirin eşyalar arasında yaşamak zorunda kalmayacaktık ve o da taşındığında gözüne kestirdiği deli gibi pahalı şarap kadehlerini alabilecekti (ayrıca düğünü için para biriktirebilecekti).

Ben shabby-chic tarzı bir kız değildim.

Yirmi dokuz yaşındaydım ve dekorasyon yapma fırsatım hiç olmadığından ne tür bir kız olduğumu bilmiyordum. Eğlenmek, hayatı yaşamak, her şeyi mahvetmek ve aldatan bir ezikle aşık olmakla o kadar meşguldüm ki, tercih ettiğim ev dekorasyonunu belirleyememiştim.

İkincisi, seçim şansım olsaydı, Noel neşesi için evime şişman, renkli, retro ampuller takardım çünkü bunlar şenlikli ve çirkindi. Onları çok severdim ve Brooks da onlardan büyük keyif alırdı.

Ama Toby'nin yanımda olduğunu bilmek harika bir duyguydu, bu da durumun berbat olduğu anlamına geliyordu.

Üçüncüsü, işten sonra arabayla gelmedikçe göremediğim Noel ışıklarını dışarıya asmamın imkanı yoktu, çünkü bunu karşılayamazdım.

Ağaç için, Brooks ve ben aile odasında vakit geçirirken yapardım, ayrıca zaten o emlak satışından aldığım sahte, önceden aydınlatılmış ağaç, süsler ve bazı süslemelerim vardı.

Gereksiz dış mekan süslemeleri ise hayır.

"Çatının kenarını süsleyecek kadar alacağım ve pazar günü herkes geldiğinde görsünler diye erkenden gelip takacağım. İz retro tarzı görünce çıldırabilir, ama bu da eğlencenin bir parçası olacak," diye devam etti.

"Toby, bunu yapmana gerek yok," dedim ona.

"Biliyorum. Noel söz konusu olduğunda gerçekten hiçbir şey yapmana gerek yok. Ama Noel olduğu için yapıyorsun."

Gerçekte

n. Yeter.

Toby'nin tatil sever biri olmasına tahammül edemiyordum.

Çünkü tatil sever biri olma lüksüne sahip olsaydım, kesinlikle öyle yapardım.

Retro ve çirkin.

"Tobe..."

"Öğlen ya da bir civarında gelirim. Eğer işte falan olursan, ben kendim hallederim. İşe gidecek misin?"

"Hayır, o gün izinliyim. Ama Toby..."

"Tamam. Görüşürüz o zaman."

"Bekle!" diye bağırdım, çünkü telefonu kapatacak gibi görünüyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Teklifin çok tatlı, ama ışık istemiyorum."

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra şöyle dedi: "Addie, bu büyük bir mesele değil. Birkaç ışık dizisi, bir merdiven ve bir zımba tabancası. Muhtemelen bir saat sürer."

"Evet, tamam, ama biliyorsun, bu zahmete girmen gerekmez," diye cevap verdim.

"Noel'de hiçbir şey zahmet

değildir." Tamam.

Kahretsin.

O tatil sever biriydi.

"Bugün merdivenlerimi süpürdün mü?"

"Hayır. Johnny yaptı. Bu gece yine kar yağıyor. Yarın sabah gelip temizlememi ister misin?"

Tanrım.

Gamble ailesi.

"Hayır, gerek yok. Ben sadece, bilirsin... herkes çok yardım ediyor ve..."

"Adeline, Noel ışıkları büyük bir mesele değil."

"Tobias, gerçekten bunları karşılayamam," diye itiraf ettim.

"Senin almana gerek yok. Ben alacağım." "Yani

yakmak için."

Sessizlik.

Hayır, aslında duyduğum şey, sesin tamamen yokluğunun tanımıydı.

"Ve bu gerçekten önemli bir şey değil," diye aceleyle ses boşluğuna söyledim. "Tek başına bir anne için durum böyle, biliyorsun. Ve bu önemli bir şey değil. Brooks bu tür şeyleri anlayacak yaşa geldiğinde, hayat daha istikrarlı olacak."

"Peki ya *sen* bunu anlayacak yaşa *geldiğinde* ne olacak?" diye sordu.

Sessiz kalma sırası bendeydi.

"Paraya ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Tanrım.

Çok aşağılayıcıydı.

"Hayır, ihtiyacımız yok,"

diye yalan söyledim. Yalan

söylediğimi biliyordu.

Ve beni yakaladı.

"Birkaç aylığına Noel ışıklarını yakmak için fazladan elli doların yoksa iyi durumda değilsin."

"Gelecek yıl," dedim ona.

"Sana elli dolar vereceğim, böylece biraz ışık alabilirsin, Addie."

Fazladan elli dolarım olsaydı, Brooks'a daha fazla tulum alırdım. Elindeki tulumlar ona küçük gelmeye başlamıştı ve garaj satışı sezonu da bitmişti.

"Gerçekten, o kadar da önemli değil."

"Addie..."

"Toby, önemli değil, tamam mı?" diye kesin bir şekilde söyledim.

"O pislik çocuk nafakası ödemiyor," dedi, alçak sesle ve öfkeyle. Evet, ödemiyordu.

Ama ödeseydi bile, yine de dışarıya Noel ışıkları asmazdım. "Ona ihtiyacımız yok," dedim.

"Bebeğim, avukatını ara. Maaşına haciz koydur." Ve ayrıca Johnny'ye daha fazla avukatlık ücreti borçlu olursun.

Ona ödememiz gereken taksitler, üç yılını alacaktı.

Perry'nin peşini bırakırsam Noel ışıkları asla alamayacaktım.

"Adamın maaşı varsa bu işe yarayabilir," diye cevap verdim.

"Çalışmıyor mu?"

"Ne yaptığını bilmiyorum, Tobe. Onunla iletişim halinde değilim.

Aylardır ondan haber almadığımıza göre, sanırım o artık bir anı. Ve bu sorun değil. Farklı bir şey istemiştim, ama onunla yaşarken de o bir anı olduğu için bunu kabullenmeye başladım. Yani büyük bir değişiklik değil."

"Onun Brooklyn'in hayatında olmasını istiyor musun?" diye sordu ama cevabımı beklemedi. "Çünkü o çocuk nafakasına ihtiyacın var, Adeline, ve Brooks'un babası olmasını istiyorsan, avukat masraflarını ben karşılayacağım ve bana hiçbir borcun kalmayacak. Bu Brooks için olacak. Noel hediyesi."

Tanrım.

Gamble ailesi.

"Sadece birkaç ay oldu. Perry'ye durumunu anlaması için biraz daha zaman versem, bu da bana durumumu anlamam için zaman kazandırır, ne dersin?"
"Senin durumun, Noel'de evini aydınlatmak için elli doları bile karşılayamayacak durumda olman."

"

Bu doğrudu, bu yüzden cevap veremedim. "Işıkları takacağım, bebeğim."

Buna bir cevabım vardı.

"Toby, gerçekten, bunu istemiyorum."

"Evet, istiyorsun. Ama istemesen bile, umurumda değil. Senin için istiyorum."

Vay canına.

Kızgın gibiydi.

Gerçekten çok

kızgın.

Onu hiç *bu kadar* kızgın duymamıştım.

Ayrıca otoriter davranıyordu.

Onun otoriter olduğunu hiç duymamıştım. Bu çok seksi bir şeydi.

Kahretsin.

Toby öfkeli, otoriter ve ateşli bir şekilde konuşmaya devam etti.

"O yüzden sana vereceğim ve Şubat ayına kadar elektrik faturanı ödeyeceğim, böylece onu alabilirsin ve bu saçmalığı durdurabileceğini sanma. Sen kasayı dükkanda bırakamazsın, ama ben istediğim zaman garajdan çıkıp postanı alabilir ve o pisliği ödeyebilirim, ki ben de öyle yapacağım."

Onun sinirli ve otoriter tavırlarından tahrik olmak yerine, bunun beni kızdırmasına izin vereceğime karar verdim.

Toby ile birlikte olmak çok daha güvenli.

"Birinin postasını çalmak suçtur," diye tersledim.

"Beni tutuklat," diye cevap verdi. "Pazar günü öğlen görüşürüz, Lollipop. Bira ve şarabı da getiriyorum."

Bana tek kelime etme şansı vermedi. Telefonu yüzüme kapattı.

Telefonumu elime aldım ama onu geri aramak için değil.

Mesaj attım: "*Sen inatçı bir pisliksin, Tobias Gamble.*"

Telefonu bile kapatmadan o cevap mesajını attı. *Ee?*

Ben de cevap verdim: "*Ve benim için bir baş belası.*"

O cevap verdiğinde yine telefonu bırakma fırsatı bulamadım.

Ve?

Buna karşılık, *"Bu, sana bir daha asla tavuk parmigiana yapmayacağım anlamına geliyor"* dedim.

O bu yemeği çok severdi. Özel bir yemektir. Özel derken, yapımı biraz pahalıydı, ama o bu yemeği o kadar çok severdi ki, yedi ay önce tanıştığımızdan beri, pahalı olmasına rağmen, ona altı kez yaptım.

Kahretsin, berbat durumdaydım.

Mesajı daha uzundu, bu yüzden geri dönmeden önce öfkeyle telefonumu masaya attım. *Iz bana onun olduğunu ve benim bir baş belası değil, harika biri olduğumu düşündüğünü söyledi, eğer istersem benim için yapacağını söyledi. Harika.*

Pazar günü gelme Talon. Resmen davet edilmedin.

Senden bir tane daha küstah mesaj alırsam, Lollipop, su ve gaz faturalarını çalacağım ve Şubat ayına kadar onları da ödeyeceğim.

O anda telefonumu sanki yanıyormuş gibi yere attım. Sonra ona öfkeyle baktım.

Ve dürüst olmak gerekirse, kırılrsa yeni bir tane alabilecek durumum olsaydı (ve oğlumun uyanmasından endişe duymasaydım), onu odanın öbür ucuna fırlatırdım.

Ama muhtemelen beş yıl boyunca yeni bir tane alabilecek durumda olmayacağımı bildiğim için, sadece ona dik dik bakmaya devam ettim.

Sonra, onlardan yirmi ya da otuz dolar kazanabileceğimi düşünerek, Deanna'nın kartlarını yapmaya geri döndüm.

Toby

Toby küstahça bir cevap bekledi.

Cevap gelmeyince, dönüp telefonunu odanın öbür ucuna fırlattı. Telefon ahşap panellerden sekip yere düştü.

Ona kaşlarını çattı.

Elli dolar.

Addie, Noel ışıkları almak için elli dolar ayıramazdı.

Zaten ışıkları takıp, birkaç ay boyunca faturaları çalarak ödeyebilirdi.

Yapabileceği tek şey buydu.

O, kardeşinin nişanlısının kız kardeşi. Bir nevi kız kardeşi gibi bir arkadaş.

O sadece buydu, çünkü olabileceği tek şey buydu.

Kız aile üyesi olduğu için birazcık paçayı kurtarabilirdi ve kız yardım istemediği sürece hepsi bu kadardı.

Adeline bunu yapmazdı.

Onda çok fazla Daphne Forrester vardı.

Johnny ona Daphne ve Forrester Kızları hakkında her şeyi anlatmıştı. O, dünyaya karşı tek başınaydı.

Ve bununla yüzleşecekti.

Aklını kaçıracaktı ve Johnny, Iz veya Margot'a bildiklerini anlatırsa, onu kaybettiği gibi onu da kaybedebilirdi, çünkü hepsi bir şekilde olaya karışacak ve Addie bundan nefret edecekti.

Ve o aklını kaçıracaktı, ve o müdahale ederse, avukatının kim olduğunu bulup ona para verip o orospu çocuğunu bulmasını ve en azından maddi olarak Addie'ye çocuklarını büyütmesinde yardım etmesini sağlarsa, onu kaybettiği gibi onu kaybedebilirdi.

Bunun yerine, elinden geleni yapmalıydı ve hepsi bu kadardı.

Onun eve gelmesinin tek iyi yanı, ailesiyle vakit geçirmek, yakında kardeşi olacak olan harika kız kardeşi ile kardeşçe bir sevgi kurmak ve Addie ile elinden geldiğince vakit geçirebilmek dışında, ağzındaki acı tadı bastırarak Bryce'ın onu dışarı çıkarmak istemesi idi.

Ve Addie hayır demişti.

Ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti.

Addie komik, enerjik ve çok güzeldi. Harika bir anne. Sorumluluk sahibi. Çalışkan.

Lanet olasıca gururu çok fazlaydı, ama çocuğunu o kadar çok seviyordu ki, hayatını paylaşmaya hazır olduğu, ona yardım etmeye hazır birini bulduğunda bunun engel olmasına izin vermezdi.

Ama Addie yerleşecek ve bir erkek bulmayacaktı. Bir erkek onu bulacaktı.

Tanrım, kalmamalıydı. Ona yakın olmak için kalmamalıydı.

Sonunda, kalması iyi olmuştu. Brooks kaçırıldıktan sonra Addie sarsılmıştı ve alabileceği tüm desteğe ihtiyacı vardı.

Ancak, o kadının cesareti, bebeği Stu, Shandra'nın sinsi kardeşi tarafından kaçırıldıktan sonra bile,

Brooks'u Johnny'den fidye olarak kullanmak için kaçırdıktan sonra bile, Shandra'nın sinsi kardeşi, Adeline yaklaşık bir hafta boyunca desteğe ihtiyaç duydu.

Artık kalması için bir neden yoktu.

Kesinlikle, onun ayağa kalkmasını ve hayatına başka bir erkeğin girmesini izleyerek bunu yapmayacaktı.

Tüm bunlar Toby'nin bir karar vermesine neden oldu. Tatil boyunca kalacaktı.

Ailesiyle tatilin tadını çıkaracak, yakında baldızı olacak kadınla ilk tatilini geçirecek ve Addie ve Brooks'u, onun bunu yapması hakkında tek kelime bile edemeyeceği bir gün boyunca şımartacaktı.

Ve sonra oradan ayrılacaktı.

Ben Dedim Yo

Addie

"KESİNLİKLE bir Etsy mağazası açmalısın."

Çiçekçinin tezgahının karşısındaki Macy'ye baktım.

Cuma günüydü, Usual Suspects'ı Noel sezonunu başlatmak için bir araya gelmeye davet etmemin ve ardından Deanna ve Toby ile sohbet etmemin üzerinden iki gün geçmişti.

Dün gece, dışarıda daha fazla kart hazırlarken, internete girip mali durumumu değerlendirmem gerektiğini karar verdim.

Ve kafamın arkasında çürüyen korkularımın doğru olduğunu keşfettim.

Perry'den ayrılmadan önce Chattanooga'da şık bir restoranda çalıştığım için birikmiş param vardı. Bahşişlerim inanılmaz iyiydi. Çok pahalı olmayan, güvenli bir apartman dairesinde yaşıyorduk. Ve parayı sıkı kullanıyordum. O dönemde Perry'ye bakmak zorunda kalmasaydım daha fazla birikmiş olabilirdi, ama yine de iyi bir birikimdi.

Tabii ki, Izzy taşınırken mobilyalarına ihtiyaç duymadığı için, Tennessee'deki arkadaşlarım yardım etti ve Brooks'un beşiği, şifonyeri, alt değiştirme masası ve diğer bebek eşyaları dışında, Izzy ve Johnny (ve Toby, lanet olsun) benimle birlikte taşınmak için getirdikleri diğer eşyaları ve sakladığım diğer eşyaları boşalttım.

Tüm bunları boşaltmak beni milyoner yapmadı elbette. Ama yastığımı büyüttü.

Artık gelirimim üzerinde yaşadığım için, temel ihtiyaçlarımı karşılamak için her ay bu yastığa başvuruyordum.

Hesapladım ve Brooks'a Noel için tek bir hediye bile almazsam, bu yastık Nisan ayında bitecekti.

Brooks'a düzgün bir Noel hediyesi alırsam, Mart ayında bitecekti.

Her iki durumda da, bir çözüm bulmazsam, Daphne'nin çılgına döneceği bir şey yapmak zorunda kalacaktım.

Her ay ödeyemeyeceğim kredi kartına borç yazdırmaya başlamam gerekecekti.

Asla, kimseye, hiçbir nedenle borçlanmayın, kraliçelerim, demişti, birden fazla kez. İyi kalpli bir ruh borç veren olabilir, ama asla borç alan olmamalısınız. Borç bir iptir. İpler sizi bağlar. Ve ben kraliçelerimin özgürce uçmasını istiyorum.

Hiçbir zaman, bir kez bile, en çılgın günlerimde bile, o yıl aklımı kaçırıp dar elbiseler, yüksek topuklu ayakkabılar, kabarık saçlar, bol makyaj ve aksesuarlarla dolu kulüp ortamına kapıldığımda bile, kredi kartı işine bulaşmamıştım.

Ve ilk kez borç aldığımda, bu Johnny'den olmuştu ve bu sadece Perry ile işler kötüye gittiği ve Brooks için olduğu için sorun olmamıştı.

Artık annemin dersini anlıyordum.

Çünkü şimdi beş seçenekten birini seçmek zorunda olduğum bir durumda gibiydim.

Birincisi, bir çözüm bulana kadar Johnny'den borcumu ertelemesini istemek.

İkincisi, Brooks'u kreşten almak ve Margot'un oğlum için ücretsiz çocuk bakımı teklifini kabul etmek.

Üçüncüsü, Izzy'ye tüm ipoteği ödeyemeyeceğimi ve ya taşınmam gerektiğini ya da kalabilmemiz için bir kısmını (büyük bir kısmını) onun ödemesini isteyeceğimi söyle.

Dördüncüsü, marketten ayrılıp başka bir iş bulmak, belki şehirde (bu da şehre taşınmamız gerektiği anlamına gelebilir), muhtemelen lüks bir restoranda garson olarak çalışmak, böylece bir haftada marketten bir ayda kazandığım kadar bahşış kazanabilirim.

Ya da beşincisi, ikinci bir iş bulmak, bu da haftada kırk saat çalıştığım için Brooks'a bakması için birine güvenmem gerektiği anlamına gelir. Market altıdan dokuzaya kadar ve hafta sonları da (cumartesi günleri saat on'a kadar açık) açık olduğu için, Brooks için zaten arkadaşlarıma ve aileme güvenmek zorundaydım. Bulacağım herhangi bir ek iş, normal kreş saatleri dışında olması gerektiği için buna ek olarak olacaktır.

Sonuncusu yine de gerçekleşebilir. Dün gece Matlock'ta kiralık evlere de baktım ve Izzy'nin mortgage ödemesinden daha ucuz olsalar da

kreş ve diğer masraflar da eklenince, neredeyse bedava olması gerekiyordu.

İyi haber şü ki, o sabah işe gittiğimde mağaza müdürü Michael'a, bana verebileceği tüm fazla mesaiyi yapmaya hazır olduğumu söyledim. Tatil sezonu olduğu ve yardım edecek part-time çalışanlar aradığı için, bu teklifi hemen kabul etti ve bana haftada kolaylıkla 15 ila 20 saat fazla mesai verebileceğini söyledi.

Onun için, bana bir buçuk kat ücret ödemek, ekstra bir personel için ödemesi gereken ücretin yarısı kadar olacaktı, ayrıca işe alım sürecinde zaman ve baş ağrısından da kurtulacaktı.

Benim için ise sadece bir buçuk katı ücret demekti.

Gelecek ay sadece 750 ila 1000 dolar ekstra kazanacaktım, ama bu Brooks için Noel anlamına geliyordu ve ben de Nisan ayına kadar yastığımı koruyabilecektim. Ayrıca mağazada zam almaya da yakındım, çünkü iyi bir performans değerlendirmesi alırsan bir yıl sonra zam verdiklerini duymuştum.

Yine de.

Yüzde beş zamlı bile, bu haftada sadece on beş dolar ekstra olurdu.

Ama mağazanın sağlık sigortası iyiydi.

Matlock'ta olmak, Izzy ve Brooks'un destek ağlarına yakın olduğum anlamına geliyordu.

Ama sonuç olarak, mevcut durumumu karşılayamıyordum ve o mağazada çalışarak, zam alsam bile çocuğuma iyi bir hayat sunamazdım.

Bundan kaçış yoktu.

Her halükarda boku yemiştım. Ta

ki Macy öyle diyene kadar.

Bana sattığı kartlardan elli dolar verdi, ona sunduğum tüm stoğu aldı, pazartesiye kadar daha fazla Noel kartı istedi ve sonunda Etsy'yi önerdi.

İnsanlar Etsy'de ne kadar kazanıyordu?

Kartlar yapabilir, bunları çevrimiçi satabilir, öğle arasında postaneye bırakabilirdim.

Muhtemelen tonlarca kart satmam gerekecekti. Ve bu yüzden tonlarca kart yapmam gerekecekti.

Ama Çarşamba gününden beri on tane yapmıştım.

Ve başka şeyler de yapabilirdim, yer işaretleri falan. Etsy'ye girip bunu araştırmam gerekiyordu.

"Bellevue'deki Gifts 'n' Goodies'in sahibi Carol, sana uğramanı söylememi istedi," diye devam etti Macy. "Bu hafta buradaydı ve ürünlerini çok beğendiğini söyledi. Kasanın yanına birkaç tane koymaktan çok memnun olacağını söyledi. İnsanlar yerel ürünleri satın almanın moda olduğunu düşünmeye başlıyor. Tanrıya şükür, bu büyük bir şey haline geliyor."

Bellevue'ye gidip gelmek için harcayacağım benzin parası, kasesinin yanına koyacağı birkaç karttan kazanacağı paradan daha fazla olurdu.

"Tam zamanlı bir işim ve bir bebeğim var, Macy," diye hatırlattım ona. "Bellevue'ye kadar gitmeye değmesi için bunun karşılığını almam lazım."

"Bellevue'ye kadar" en fazla yirmi mil mesafeydi.

Bu muhtemelen Macy'nin, Matlock radarını yakaladıktan ve birkaç hafta içinde oğlum kaçırıldıktan sonra birçok insanın bana baktığında yüzünde gördüğü ifadeyi almasının nedenlerinden biriydi.

Annemin bizi temiz, giyinik ve bakımlı bir şekilde dışarı çıkardığı zamanlarda gördüğüm bakıştan bile daha kötü bir bakıştı, ama Bergdorf'ta müşteri olmanıza gerek yoktu ki giysilerimizin ve ayakkabılarımızın ucuz olduğunu ve saçlarımızın mutfağımızda kesildiğini anlayabilirdiniz.

Macy bir parça kağıt parçası kapıp, "Onun numarasını yazayım. Onu ara. Kartların ne kadar popüler olduğunu söyledim. Belki büyük bir sipariş verir" dedi.

Kartlarımın Macy's'te gerçekten ne kadar popüler olduğunu merak ettim.

Ya da Matlock Mart'ta çalışan ve bebeği kreşten kaçırılan zavallı Adeline Forrester'ın yaptığını söylediği için, insanlar bana acıyarak satın aldılar mı diye merak ettim.

Tabii.

Öyle yaptılar.

Ve ben kırk beş dakika uğraştığım bir karttan bir buçuk dolar kazandım, onlar da onu eve götürüp çöpe attılar ya da pek tanımadıkları ya da pek sevmedikleri kuzenlerine verdiler.

O bir buçuk dolar, yarım galondan fazla benzin parasıydı. Neyse.

Bana Carol'ın numarasını verdi, ben de mırıldanarak "Teşekkürler" dedim ve "Pazartesi daha fazla kartla geleceğim" diye söz verdim.

"Teşekkürler, Addie," diye cevapladı. "Şimdi küçük oğluna benim için sarıl benim için."

"Tamam, Macy."

Çabucak ayrıldım, çünkü keyfim yoktu, öğle yemeği için sadece yarım saatim vardı, bunun da yirmi dakikası geçmişti ve sebze reyonundan aldığım, yarı fiyatına satılan, son kullanma tarihi yaklaşan salatayı yiyip kasama dönmem gerekiyordu.

Kaldırıma doğru yürüdüm, göğsünde Matlock Mart yazan sarı dikişli, hiç de çekici olmayan bordo önlüğümün üzerine giydiğim ceketime kıvrılmışım. Zihnimde sahip olduğum parçaları, boyaları ve kartonları sayarken, işe geri dönerken Etsy mağazası açmak için bunların yeterli olup olmadığını merak ediyordum.

Caddeyi geçip bir sonraki bloğa ulaşmışım ve mağazaya neredeyse varmışım ki, yanımda birinin "Hey!" diye bağırdığını duyunca aniden durdum.

Dönüp baktığımda Toby yanımda

duruyordu. Tanrım, şu sakal.

Perry'nin sakalı çok fazla uzamıyordu.

O kadar kalın ve uzun sakal bırakmak için her iki testisini de satardı. Sakalı mükemmel bir şekilde kesilmiş, harika bir kama şeklindeydi.

Kahretsin, sadece geniş bıyığı bile bir güzellik abidesi idi. Perry, o hayranlık uyandıran sakal için gitarını bile verebilirdi.

"Ne, şimdi beni görmezden mi geliyorsun?" diye sordu, sorusu beni sakal transımdan şiddetle uyandırdı.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Adeline, Macy's'ten çıktığından beri adını söylüyorum." Oh.

Bir buçuk blok ötede bulunan Macy's'e baktım, bir buçuk blok ötede ise Gamble Garage vardı.

Tekrar Toby'ye baktım.

"Seni duymadım," dedim.

"Saçmalık," diye mırıldandı, bana öfkeyle bakarak. Anlamadım?

"Seni duymadım, Toby."

"Bana kızgınsın," dedi. "Hayır, değilim," diye reddettim.

"Ve ben senin adını yarım düzine kez bağıriyorum, seni sokakta kovalıyorum, ve sen bana kızgın değilsin, sadece beni duymadın mı?"

"Evet, dediğim gibi, seni duymadım."

"Geçen gece telefonu kapattığımızda kızgındın." "O geçen geceydi."

"Ve geçen gece telefonu kapattıktan *sonra* mesajlarında da kızgındın," diye hatırlattı bana.

Doğrusu, o anda da sinirliydim ve onun tavrına daha da sinirleniyordum.

Ama "kızgın" doğru kelime değildi.

"Sinirli kelimesini pek sevmem," dedim.

"Üzgünüm, bebeğim," dedi alaycı bir tonla. "Sinirli. Öfkeli. Kızgın.

Huysuz." "Ben *sinirlenmem*, Tobe. Ve hayatımda hiç *huysuz olmadım*."

"Şu anda sinirli durumdasın, Lollipop," diye işaret etti.

"Tamam, belki öyleyim," diye karşılık verdim. "Ve bunun sebebi, ben sinirli olmadığım halde bana sinirli olduğumu söyleyip durman. Sadece işime dönmem gerekiyor ve kafamda düşünmem gereken şeyler var."

"Eminim kafanda bir şeyler vardır," dediğinde daha da mırıldandım. "Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden, açıkça söyledi.

"Doğru, Adeline, bir durumdasın ve sen bir Forrester kızıydın, bu da o durumdan kurtulmak için yardım istemek için fazla gururlu olduğun anlamına geliyor."

Anlamadım?

Neyin nesi vardı bu adamın?

"Forrester Kızları hakkında ne biliyorsun?" diye bağırdım.

"Kardeşim onlardan biriyle evleniyor."

"Evet, sen onu yedi ay önce tanıştın, o onunla birlikte yaşıyor ve onunla yatıyor, sen *değil*. Yani Johnny onu tanıyor, sen *tanımıyorsun*."

"Ve ben burada başka biriyle karşı karşıyayım, gururlu olanla, ihtiyaç duyduğunda *yardım istemek* için çok kibirli olanla."

Uh...

PARDON?

Ne *halt yedi de* böyle oldu?

Onun alanına girdim, parmak uçlarımda yükselerek yüzüne yaklaştım.

"Beni yedi aydır tanıyorsun ve sana garanti ederim ki, Tobias Gamble, beni *kibirli olarak* nitelendirecek kadar iyi tanıımıyorsun. Seni düzelteyim, bu dünyada *kibirli olmaktan* en uzak kişi benim."

Bana karşı karşıya durdu, sakallı çenesini aşağı eğdi, bu da benimle göz göze gelip yüzüme *yaklaşmak* için yapması gereken tek şeydi, bu da *beni* (daha da) *sinirlendirdi* ve karşılık verdim, "Çarşamba gecesi öğrendiklerimi öğrendim ve bunun iyi bir şey olduğuna *bir saniye bile* inanmıyorum, sadece

tek başına çocuk yetiştiren bir anne olarak, Margot'a senin zorlandığını söyledim ve o da Brooklyn'e senin için bakmaya başladı, bana kızmayacak mısın?"

"Tabii ki sana kızardım," diye tısladım. "Bu tamamen haddini aşmak olurdu."

"Peki, senin lanet olası kız kardeşine senin boktan durumunu anlatmam tamamen haddimi aşmak mı olurdu? O da sana bakmak için seni kendi evinde kalmana izin verdi ya da Iz'in yapacağı her neyse onu yaptı, ve ikimiz de Iz'in sana bakmak için bir şeyler yapacağını biliyoruz, değil mi?"

Ablam bana yeterince bakmıştı. Hayatım boyunca, tam olarak.

Bu yüzden, bu durumdan kurtulmak için yapabileceğim şeylerin listesinden bunu sil. Izzy'den hiçbir şey istemeyecektim.

"Evet, bu da tamamen çizgiyi aşmak olurdu," dedim keskin bir sesle. "Ama açıkça söylemek gerekirse, bu *daha da* çizgiyi aşmak olurdu."

"Ne yani? Dayanacak mısın? Kedi maması yiyip, faturalarını geciktirerek kredini mahvedecek misin, Brooks ise şehirde çalışanların kullandığı bir kreşte rahatça vakit geçirirken, onlar şehirde büyük paralar kazanıp, çalışırken çocuklarının rahat etmesini beklerken?"

"Evet." Sesim yükseliyordu.

"Ve seni seve seve kollayacak insanlar olsa bile bu aptalca şeyi mi yapacaksın?"

"Anneler böyle yapar," diye karşılık verdim. "*Sen* böyle yaparsın," diye karşılık verdi.

"Anne olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun, Toby. Ben biliyorum ve annemin ne yaptığını biliyorum, o da aynen öyle yapıyordu."

Artık sesim tamamen yükselmişti.

"Evet, biliyorum. Duydum. Ama Daphne'nin başka seçeneği yoktu. Kendisine ve kızlarına bakacak kimse yoktu. O kadını tanımıyordum. Tanışma şerefine nail olamadım. Sadece hikayelerini duydum. Ama benim görüşüme göre, bebeklerine daha iyi bir hayat sunacak biri olsaydı, o da elinden geleni yapardı. Sen değil. Anneni ve onun zorluklarını, dünyayla tek başına yüzleşmek ve çocuğuna daha iyisini sunmamak için kalkan olarak kullanıyorsun, o daha iyi şey de *sana* bakmak."

Sanki yüzüme tokat atmış gibiydi.

Ve sanki öyle yapmış gibi ondan uzaklaştım.

Yine de bana yüklendi ve kazandığım azıcık mesafeyi de elimden alarak, "Senin bokun ne kadar derin?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Senin bokun ne kadar derin, Adeline?" diye ısrar etti.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak ayağa kalktım ve yüzüne bağırarak, "*Bu seni ilgilendirmez!*" dedim.

"Seninle yatıyordum, bu beni ilgilendirir," diye homurdandı. Gözlerimi kırptım ve tekrar düz ayaklandım.

O da bunu fark etmemiş gibiydi.

"Tanrım, Noel'de parasız kaldığını duyduğumdan beri ne kadar uyuduğumu biliyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Hiç, bebeğim. Bir gözümü bile kırpmadım." Ne?

"Brooks'a nasıl hediye alacaksın?" diye sordu. "Ben..."

Bilmiyorum. Bir yolunu bulurum."

"Tabii," diye

homurdandı. "Toby..."

"Macy's'te yüz tane lanet kart satabilirsin, ama bunun sana hiçbir faydası olmaz," diye bağırды.

Macy's'te kart sattığımı nereden biliyordu? Bunu sorma fırsatım olmadı.

Toby üstüme üstüme geldi.

"Johnny zengin. Dave ve Margot da fena durumda değiller, emekli oldular ve kalplerini ve zihinlerini genç tutmak dışında yapacak hiçbir şeyleri yok. Ve haberin olsun Addie, bir bebeklerinin olması bu konuda onlara yardımcı olabilir. Gamble Garages'ın eşit hissedarı olduğum için ben de zengin sayılırım. Seni korumak isteyen, bunu yapacak zamanı ve imkânı olan insanlarla çevrilisin. Ve sen yüzünü kurtarmak için lanet olası çiçek kartları satıyorsun."

Onlar *çiçek kartları* değildi.

Bazıları öyleydi ama ben öyle adlandırıldıklarını sanmıyordum.

Ve *itibarımı korumak* için yapmıyordum. Öyle miydin?

"Onlar tatlı kartlar," diye tersledim.

Parmaklarını kalın ve bol saçlarının arasına geçirdi. Eğer bir ürünle geriye taramasa, ön kısmı muhtemelen çenesine kadar uzardı.

Arkası boyunda kısa kesilmiş olsa da, yeterince uzundu ve yukarı doğru sivriliyordu, bukleler oluşmaya başlamıştı, bu da trajik bir şekilde

çekiciydi, çünkü harika görünüyordu ama parmaklarını içine sokabileceğin belliydi ve bu düşünölmeye değer bir şey değildi.

Özellikle de kasabanın kaldırımında, aptal market önlüğümün üzerine giydiğim havalı ordu yeşili bomber ceketimle onunla herkesin önünde kavga ederken.

Tanrım, keşke Nashville'deki bir vintage dükkandan aldığım, şarkı sözlerine pek uymayan, nakışlı ceketlerden birini giyseydım. Kovboy çizmeleri dışında, bunlar şimdiye kadar satın aldığım en pahalı giysilerdi.

Ama *çok* havalıydılar.

Tamam, belki *biraz kibirli*ydım.

"Kilo veriyorsun," dedi heyecanla.

"Ne?" diye sordum, konuyu değıştirmesine şaşırmıştım. "En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu.

Hay aksi.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi anladı. "Ne zaman, Addie?" diye ısrar etti.

"Dün gece. Ama ben kahvaltı seven bir kız değilim," diye karşılık verdim. Bu bir yalandı.

Ben, baş döndürücü çeşitlilikteki yiyecekleri seven bir kızdım. Ve o haklıydı, kilo kaybediyordum.

Çocuğum sevimli ve tombuldu.

Ama bir zamanlar kıvrımlı olan vücudum artık köşeli hale gelmişti. "Peki ya öğle yemeğı?" diye ısrar etti.

"Salatam hazır. Beni geciktirmeyi bırakırsan, dinlenme odasına gidip yiyebilirim."

"Salata," dedi, sanki "boktan bir sosis" der gibi. "Sağlıklı!" diye bağırdım.

"En son ne zaman düzgün bir yemek yedin?"

"Kimin umurunda?"

"*Tanrım, Adeline!*" diye patladı, sonra sakalını boynuna doğru eğip yüzüme yaklaşarak bağırdı, "Ben umursuyorum!"

"Yiyorum, Toby!" diye bağırdım. "Yeterli değil!" diye kükredi.

"*Kendi başımın çaresine bakabilirim!*"

diye bağırdım. "*Yeterli değil!*" diye kükredi.

"*Bu ne cüret!*" diye bağırdım, o kadar yüksek sesle ki, etrafımızdaki dükkanların vitrinlerinin patlamaması mucizeydi.

"Senin ve seni seven herkesin, senin çürümeni izlemesine razı mısın?" diye sordu keskin bir sesle.

"Zayıflamıyorum Tobias, Tanrı aşkına, dramatik davranmayı bırak," diye bağırdım.

Başını geriye attı.

Sonra geri adım attı.

Sonra, "Tamam" diye tısladı.

Yüzü kapandı, bu da beni bir an önce orada olan öfkeden çok daha fazla endişelendirdi.

"Toby..." diye uzlaşmacı bir şekilde başladım.

"Pazar öğlen evinde ol. Işıklarını tak ve bira ve şarabı bırak ama ben akşam yemeğine çıkacağım."

Aman Tanrım.

Bu hiç iyi değildi.

Ona doğru bir adım attım. "Tobe..."

O bir adım geri attı ve ben konuşmayı kestim.

"Görüşürüz, Addie."

Ve bununla birlikte, uzun bacaklı, gevşek, erkekçe zarafetiyle, izlemesi çok güzel olan bir şekilde kaldırımda garaja doğru yürüdü.

"Az önce ne oldu?" diye fısıldadım, olduğu yerde donakalmış halde.

Seninle yatıyordum, bu beni ilgilendirir.

"Tanrım, az önce ne oldu?" diye tekrarladım.

Toby caddeyi geçip bir sonraki bloğa doğru yürümeye devam etti.

Kaldırımda durduğumu fark ettim ve karşıya, Matlock Mart'a doğru baktım.

Bir grup insan, çantalarını taşıyıp arabaları yan taraftaki otoparka itmekle meşguldü. Kafamı o yöne çevirmeden bir saniye önce, mağazanın kapısının önünde durup Toby ve beni izlediklerini anladım.

"Siktir," diye tısladım, sağa sola baktım ve yolun boş olduğunu görünce caddeyi geçtim.

Sonunda salatamı o kadar hızlı yedim ki, bir saat boyunca hazımsızlık çektim.

Ve yaprakların kenarlarının çoğu kahverengiydi, bu da muhtemelen durumu daha da kötüleştirdi.

Sana yemin ederim, bu benim işim olurdu, diye düşündüm, oh... Bilmiyorum, vardiyamın kalan dört saatinde yaklaşık yedi yüz kez, bu yüzden kasamda sadece iki dolar eksik olması bir mucizeydi.

Vardiyam bittiğinde oğlumu aldım, eve gittim ve Iz ve Johnny'nin ertesi gün öğleden sonra Brooks'a bakacaklarını düşünmeye çalıştım, çünkü cumartesi vardiyam vardı ve kreş cumartesi günleri sadece sabahları açıktı. Ve Iz ve/veya Johnny'nin yarın öğleden önce o kavgayı duymuş olma ihtimali yüksekti ve duymuşlarsa nasıl başa çıkacağımı düşünmem gerekiyordu.

Bunu düşünmedim.

Toby ile olanları gerçekten konuşmam gerektiğini ve kız kardeşimi arayamayacağımı düşündüm. Deanna'yı arayamazdım (çoğunlukla onun ne diyeceğinden korktuğum için). Margot'u kesinlikle arayamazdım. Matlock'ta henüz iyi arkadaşlar edinmemiştim, bu yüzden bu konuyu konuşacak kimse yoktu. Ve Chattanooga'da Toby'yi tanıyan kimse yoktu.

Yani yalnızdım.

Dapper Dan, benim tedirgin olduğumu hissetmiş gibi yanımdan ayrılmıyordu ve ona anlatabilirdim, ama pek yardımcı dokunmazdı, sadece köpek olduğu ve İngilizce konuşmadığı için değil, Toby'nin o köpeği benim küçük oğlum için almadığını fark etmeye başlamıştım.

O köpeği beni (ve küçük oğlumu) korumak için almıştı.

Gecenin sonunda, yaklaşık elli kart yapmam gerekirken sadece üç kart yapabildikten sonra, yatağa uzandım, karanlık tavana baktım ve üç şeyi anladım.

Birincisi, Deanna Toby'nin benden hoşlandığını düşünüyordu ve Deanna nadiren yanılırdı.

İkincisi, hiçbir erkek kardeşinin nişanlısının kız kardeşinin hayatındaki gelişmeleri bu kadar umursamazdı. Tobe bana kızgın bir şekilde karşı çıkmış, benim için işlerin kötü gittiğini öğrendiğinden beri uyuyamadığını itiraf etmiş ve yemek yemediğimi düşününce çılgına dönmüştü.

Bunların hiçbirisi "Hayatımın bir parçası olan bu kadın için biraz endişeleniyorum" anlamına gelmiyordu.

Tamamen farklı bir şey söylüyordu.

Üçüncüsü, o kavga şimdiye kadar Matlock kasabasında orman yangını gibi yayılmıştı.

Kız kardeşim, nişanlısı, Margot, Dave, Deanna ve Charlie o kasabada yaşıyordu.

Bu yüzden, artık sadece maddi olarak mahvolmadığımı, başka yönlerden de mahvolduğumu hissediyordum.

Çünkü küçük kasabalarda yaşamıştım ve ben bendim — vahşi, yaramaz Forrester kızı — bu yüzden dedikoduların ne anlama gelebileceğini biliyordum.

Dahası ve daha da önemlisi, hayatımda ilk kez, çaresizce istediğim bir şeyi elde etme şansım olabileceğine dair işaretler vardı.

Ama o şey, o zamanki hayatımın dokusuna karmaşık bir şekilde işlenmişti ve Toby haklı olsa ve ben bunu yapabileceğim gibi yararlanmasam bile, ona olduğu gibi ihtiyacım vardı, yoksa her şey kaybolacaktı.

Yani, istediğim şeyin peşinden gidersem ve işler ters giderse, bu terslik Johnny ve Izzy'nin (ve Margot ve Dave'in) hayatlarına da yansır, sonuçları felaket olabilir.

Ve bu beni çok korkutuyordu.

Three

O Addie, ben Toby

Toby

CUMARTESİ SABAHİ, Toby buzdolabının yanında durmuş bir şişe suyu içiyordu ki olay oldu.

Koşusunu yapmış ve önceki gece yerel bar On the Way Home'da (kasaba halkı tarafından Home olarak bilinir) içtiği bira ve viskiyi terle atmıştı.

En azından Addie ile yaşadığı kavganın acısını biraz olsun dindirebildiği ve ertesi sabah terleyerek atabildiği için mutlu olması gerektiğini biliyordu.

Aslında dün gece Home'daki bar taburesinde ziyaretçi almamasına şaşırmıştı.

Adada bulunan tezgahın üzerinde duran telefonunun ekranının aydınlandığını ve ne yazdığını görünce, gerçekten aramayı cevaplamak istemedi.

Ama babası (Margot'tan bahsetmeye gerek bile yok) ona, sorunlar ortaya çıktığında onlarla başa çıkmayı öğretti, böylece sorunların ağırlığı çok fazla olup seni aşağı çekmeden önce onlardan kurtulabilirsin.

Bunu akılda tutarak, suyu bıraktı, telefonunu aldı ve aramayı cevapladı.

"Selam, Johnny."

"Bana dalga mı geçiyorsun?" diye cevapladı kardeşi. Toby uzun bir nefes verdi.

"Selam Johnny. Bütün kasaba dün sokakta Addie'nin yüzüne bağırıldığını konuşurken bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" diye sordu kardeşi.

"Johnny, dinle..."

"Ve sana neden bu kadar kızgın olduğumu bilmen için söyleyeyim, bu boku kardeşimden değil, başka birinden duymak zorunda kaldım.

kız arkadaşımın kız kardeşiyle kavga edip garaja geri dönüp üç saat boyunca yanımda çalışıp *tek kelime etmeden duran* kardeşimden değil."

Tamam.

Biliyor musun?

Bu kadar yeter.

Bu yüzden, "Johnny, kes şunu" diye bağırdı.

"Kes şunu mu?" Bu, kardeşinin sesinden daha alçak ve daha sinirli bir ses tonuydu.

"Evet, kes şunu," diye cevapladı Toby.

"Aklını mı kaçırdın sen?" "Hayır, aslında kaçırmadım," diye dişlerini sıkarak cevapladı Toby. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Seni ilgilendirmez."

"Yanılıyorsun," diye kesti Johnny. "Eliza'nın kız kardeşi söz konusu olduğunda, bu kesinlikle beni ilgilendirir. Küçük kardeşim söz konusu olduğunda, bu beni ilgilendirir. Addie'nin işine karışıp bana hiçbir şey söylemediğine *inanamıyorum*. Ama şaşırmamalıyım. Bu tam Toby'nin yapacağı bir şey."

Oh, *hayatta olmaz*.

"Doğru, hayır," diye homurdandı Toby. "Bunu yapmayacağız. O konuya girmeyeceksin. O boku, yemeye razı olduğum sürece yedim. Bu burada bitiyor."

"Tobe..."

"Hayır," diye kesip attı. "Ben sen değilim. Kabullen bunu. Hiçbir zaman sen olmadım. Ama neredeyse otuz üç yıldır buradayım, artık bunu kafana sokmanın zamanı geldi. Bu arada, ben neredeyse *otuz üç yaşındayım*, Johnny. Beni on üç yaşında gibi davranmayı bırakmanın da zamanı geldi."

Kardeşinin konuşmaya başladığını duydu ama Toby onu durdurmadı çünkü konuşmaya devam etti.

"Bu, sekiz yaşında kendi işimi yapmak için kendi alanıma sahip olmak ve kimseye bundan bahsetmemek için fabrikaya gitmemle ilgili değil. Ben bir çocuktum. Ve evet, belki de bunu ya da senin yapmamam gerektiğini düşündüğün diğer şeyleri yapmamalıydım, çünkü sen öyle yapmazdın, ama ben *lanet olası bir çocuktum*. Ve açıkçası, yaptığım her şeyin, bunu da dahil olmak üzere, bir nedeni vardı. Ben, kendi lanet olası işlerini yapmak için kendi lanet olası alanına ihtiyaç duyan bir çocuktum ve bunda yanlış bir şey yok."

"To..."

Toby onun sözünü kesti. "Hayır, mesele benim yetişkin bir adam olmam ve senin hoşuna gitmeyen şeylere hoşlanmaman, ve alınma dostum, ama artık senin hoşuna gitmeyen şeyler umurumda değil. Ben senden hayatının ayrıntılarını ve verdiği kararları açıklamayı istemiyorum. Ben de senden aynısını istememeliyim."

"Kardeşim, dinle..."

Toby dinlemedi.

Konuşmaya devam etti çünkü bu bokun söylenmesi gerekiyordu ve ona göre, bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi.

"Bir kez bile, babamın üniversite harçımı ödemesi dışında, ve evet, diplomamı almak yedi yılımı aldı çünkü sürekli başka şeyler yapıyordum, ama *diplomamı aldım*, Johnny. *Bir kez bile sana, babama, büyükanneme, büyükbabama, Margot'a ve Dave'e bir kuruş bile sormadım.* Kendi yolumu kendim çizdim. Faturalarımı kendim ödedim. Arabalarımı kendim aldım. Mekanik ehliyetimi ve pilot ehliyetimi kendi cebimden ödedim. Kendi işimi yaptım ve bunu yaparken kendime baktım, *kimseye* bel bağlamadım. Evet, on beş yıldır kendi başımayım, hiçbir yere kök salmadım. Bir yerde en uzun kaldığım süre üç yıldır, ama kimin umurunda?"

"Toby..."

Tobe, Johnny'nin başka bir şey söylemesine izin vermedi. Ona devam etti.

"Hiç tutuklanmadım. Kendi başıma ödeyemeyeceğim bir borcum olmadı. Hiçbir faturayı ödemekte gecikmedim, sınıfta sınava girmeye hazırlandım, hiçbir iş gününü kaçırmadım. Kimsenin bebeğinin babası değilim, tutamayacağım bir söz vermedim ve pisliklik yaparak kimsenin kalbini kırmadım. Birkaç kez başımı belaya sokmadım diyemem, ama o zamanlar yanlış insanlar için doğru şeyi yapmaya çalışıyordum. Tek yaptığım, senin yaşamadığın bir hayatı yaşamak, Gamble ailesinin ikinci oğlu olarak bunu yapmak oldu. Farklı düşünüyorsan üzgünüm, ama bu, ömür boyu senin saçmalıklarını dinlememi gerektirmez."

"Kardeşim..."

"Ve şunu da belirtmek isterim Johnny, babam öldükten ve garajlardan payımı aldıktan sonra bile, gidip yat ve Ferrari almadım, beleşçi olarak iyi bir hayat sürmedim, kadın peşinde koşmadım ve aptal gibi davranmadım. Kazançlı bir işte çalıştım, imkanlarım dahilinde iyi bir hayat sürdürdüm ve zamanı

doğru *zaman geldiğinde* eve döndüm ve garajda işimi yaptım. Bunun için beni tebrik etmeni istemiyorum, ama biraz saygı göstermen fena olmaz."

"Toby, dinle..."

Tobe dinlemeyecekti çünkü henüz bitirmemişti.

"Addie ile olanlar Addie ile benim aramdaydı. İkimiz de yetişkiniz. Ama daha fazlası var. O senin nişanlının kardeşi değil, ben de senin küçük kardeşin değilim. O *Addie*, ben *Toby'yim* ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum Johnny, ama bazı şeyler *seninle* alakalı değil. Olay Addie ile benim aramdaydı. Aslında, olay Addie ile ilgiliydi ve ben bunu paylaşırsam bana teşekkür etmezdi. Bu yüzden garaja geri döndüm ve sana hiçbir şey söylemedim, çünkü lanet olası dediğim gibi, bu seni ilgilendirmez."

"Addie ve sen mi?" diye sordu Johnny, en azından ses tonu dikkatli ve biraz meraklıydı, kızgın değildi.

Ama Toby hala kızgındı.

Özellikle bu konuda.

Ve en çok da, kardeşi *bunun* olmamış olmasının bir nedeni olduğu için.

"Hayır. O konuda, Eliza'nın kız kardeşi ve Johnathon'ın erkek kardeşi var. Ve bunu seninle paylaşmam gerektiğini sanmıyorum kardeşim, ama bu canımı yakıyor."

"Tobe," dedi Johnny sessizce.

Evet.

Bunu paylaşmak zorunda değildi.

"Onunla oraya gitmeyeceğim," diye temin etti. "Bu konuda nasıl hissettiğini biliyorum, ama oraya gitmememin tek nedeni bu değil. Addie'nin her şeyin yolunda gitmesine ihtiyacı var ve eğer bir şans denersek ve işler ters giderse, bu onun için iyi olmaz. Yani, ben istediğimi yapıp Adeline ve Brooklyn'i hayatımın daha büyük bir parçası haline getirirsem nasıl hissedeceğini açıkça belirttin, ama gitmememin asıl nedeni Adeline için."

"Senin ona karşı hislerin olduğunu ben de, Iz de biliyoruz," diye cevapladı Johnny, hala dikkatli davranarak.

"Evet kardeşim, *ona karşı hislerim* var," dedi Toby alaycı bir şekilde, çünkü bu hisler çok daha derindi ve sadece Johnny'nin değil, Izzy'nin de bunu bildiğini hissediyordu.

"Dostum, o şu anda öyle bir durumda

değil..." Tanrım.

Kardeşinin Addie konusunda onu tekrar uyarmaya çalışmasını dinlemeyecekti.

"Onun ne durumda olduğunu biliyorum, Johnny," diye keskin bir sesle cevap verdi. "Senin bildiğinden çok daha iyi biliyorum. Ve tekrar ediyorum, oraya gitmeyeceğim ve bunu sadece bu yüzden yapmayacağım."

Yine de, eğer kız onun hayatında, yatağında olsaydı, kızın bulunduğu durumu değiştirebilirdi.

Ama önceki gün sokakta yaptıkları keyifli sohbetten sonra, onun bu konuda ne düşündüğünü hiç anlamadığını hissetti ve bu onu çok üzdü.

Dahası, yardım kabul etmek için fazla inatçıydı.

Son olarak, işleri batırırlarsa ne kadar karışık bir durum ortaya çıkacağını çok iyi biliyordu ve yeterince karışıklık yaşamıştı. Ne kendisi için, ne de özellikle oğlu için daha fazla risk almak istemiyordu.

"O iyi mi?" diye sordu Johnny.

"Bunu ben söyleyemem."

"İyi değil," diye mırıldandı Johnny. Toby hiçbir şey söylemedi.

"İz onunla konuşacak. Kavgayı o da duymuş," dedi Johnny

"Harika," dedi Toby.

Bir süre sessizlik oldu, sonra Johnny itiraf etti: "Haklısın. Sana karşı sert davranıyorum

. Artık ağabeylik saçmalığını bırakmanın zamanı geldi."

"Evet," Toby kısa bir cevap verdi, çünkü az önce oldukça açık bir şekilde belirttiği gibi, gerçekten de öyleydi.

"Sadece Addie için endişeleniyoruz," dedi Johnny.

Endişelenecek çok şey vardı.

Toby bunu doğrulamadı.

Kardeşinin "biz"in bir parçası olmasına sevindiği ve Toby'nin ona vermek istediği, elinin altında olan ama sahip olamadığı kadına karşı duyduğu büyük hayal kırıklığı arasında kalmak çok kötüydü.

"Ve bunu senden çıkardım," diye devam etti

Johnny. Toby *bunu* doğruladı.

"Evet, öyleydi."

"Bu ağabeylik zırvası değil, sadece kardeşçe bir tavsiye, Tobe, ama belki de dışarı çıkman gerekiyor. Etrafına bak. Bir kadın bul. Ona çıkma teklif et. Hayatına devam et," diye tavsiye etti Johnny.

"Bunun seni kızdıracağını ve benim dengesiz biri olduğumu düşünmeni sağlayacağını biliyorum Johnny, ama Yeni Yıl'dan sonra ayrılıyorum."

Johnny buna bir şey diyemedi.

"Ve bunu kardeşçe saygıdan söylüyorum," diye devam etti Toby. "Onun için hissettiklerim, senin düşündüğünden daha fazla. Başka birini bulup çıkmaya davet etmekle alakalı değil. Artık başka kadınları bile görmüyorum. Ama bir gün başka bir erkek onu görecek ve ben bunu izleyemeyecek durumdayım."

"Tanrım, Toby," diye fısıldadı Johnny, Tobe'un artık kardeşini *gerçekten* anladığını bildiği bir şekilde.

"Ayakları yere basar ve bekar bir anne olmaya alışır, hayatına yeniden başlayacaktır ve şu anda bulunduğum durumda, bunun nasıl sonuçlanacağını kaldıramam. Florida'da bir arkadaşım var, sürekli bana gelip işini yürütmemde yardım etmemi istiyor. Oraya gideceğim. Temmuzda geri dönüp senin bekarlığa veda partini yapacağım, Izzy'nin düzenlemek istediği karma partisine gideceğim, ne halt olursa olsun, ve Ağustos'taki düğününde sağdıcın olacağım. O zamana kadar kafam başka yerdeyse, kalacağım. Göreceğiz. Ama şimdilik, seni, Iz'i, Addie'yi, Margot'u ve Dave'i terk etmiyorum. Haberin olsun. Margot, Dave ve Addie'ye zamanım olduğunda söyleyeceğim ama bu çok yakında olacak. Sonra, yeni yılın ardından, gideceğim."

"O kadar mı derin?" diye sordu Johnny.

"Seni seviyorum kardeşim. Ama şunu söylemeliyim ki, genelde zekisin. Izzy ile kendi dünyandasın, belki de dikkat etmiyorsun. Ama dikkat et. O Izzy değil ve ben de sen değilim. O Addie ve ben de benim. Düşünürsen, bu sorunun cevabını kendin bulursun."

"Toby..."

"Kararımı verdim," Toby onu keserek, ağabeylik numarasını bırakıp bu konuşmayı bitirdi. "Ama şunu bil, yarın akşam Addie'nin partisine gelmeyeceğim. Bildiğin gibi, dün birbirimizin yüzüne girdik. Ona hala çok kızgınlım ve biraz zamana ihtiyacım var. Bunu halledeceğiz. Güzel bir aile tatili geçireceğiz. Sonra buradan gideceğim." "Bilgin olsun, gitmeni istemiyorum," dedi Johnny. "Senin

senin burada olmanı seviyorum."

Senin etrafımda olmanı seviyordun.

Ve Johnny'nin bundan hoşlandığını çok iyi anladı. Ne yazık ki, bu hiçbir şeyi değiştirmede.

"Geri döneceğim."

"Tamam, o zaman bir tavsiye daha. Florida'daki erkeğine bağlanma. Bir hafta düşün ve ortalığın sakinleşmesini bekle. Adeline ile olanlar sakinleşince, farklı bir ruh haline girebilirsin."

Bu olmayacaktı. Ama o sözü verebilirdi.

"İyi tavsiye," diye mırıldandı. "Kabul ediyorum." "Bir şey daha var, Toby." Kahretsin.

Johnny tereddüt etmeden ona verdi.

"Ben de seni seviyorum. Ve şimdi sana karşı sert davrandığımı anlıyorum. Bu kısmen ağabey saçmalığı. Ama kısmen de babamın garajları birlikte işletmemizi istemesi ve ben de bunu babam için istiyorum, ama kendim için de istiyorum. Tekrar paylaşacağım, ama senin yanımda olmanı seviyorum. Bunu kalman için sana baskı yapmak için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü benim bir pislik olduğumu belirttin ve söylediğin her şeyde haklıydın, benim bir pislik olduğum gerçeği de dahil. Sadece haklı olduğun için değil, seni sevdiğim ve seninle çalışmayı, yakınımda olmanı, Iz'i bulmamda ve hayatımızı planlamamda bir parçam olmanı sevdiğim için de öyle davranmayı bırakacağım. Ve bir aile kurduğumuzda, karım on beş çocuk istediği için, onların Toby Amcaları olacağını düşünmek hoşuma gidiyor.

Siktir, bu çok iyi geldi.

Johnny'nin Eliza'ya on beş çocuk yapmamasını umuyordu. İkisi de perişan olurdu ve doğum günleri ve Noel'ler çok zor geçerdi.

Bütün bunları kardeşine açıklamak için Toby şöyle dedi: "Sen pislik değilsin."

"Hayır. Ama öyle davrandım ve artık buna bir son vereceğim. Senin kendi hayatın var ve haklısın, artık bırakmamın zamanı geldi. Bu andan itibaren."

Toby bir kez daha derin bir nefes aldıktan sonra, "Teşekkürler" diye mırıldandı. "Gitmeden önce bir şey daha var."

Tanrım.

Johnny bir şey söylemeyince Toby, "Ne?" diye sordu. "Belki bilmiyorsundur, Izzy seni Addie için seviyor. Margot de Addie için senden hoşlanıyor. Bizim ekipten hoşlanmayan tek kişi benim. O yüzden, düşünmek için bir hafta süre alırken, artık bunu konuştuğumuza ve kafandakileri paylaştığına göre, Adeline ayakları üzerinde durup bekar bir anne olarak hayatına devam etmeye başladığında yanında olmak isteyebileceğini düşün.

Toby, adanın tezgahına bakıyordu ama görmüyordu, kardeşinin sözleri onu o kadar derinden etkilemişti ki.

"Yarın akşam görüşemeyeceğimiz için üzgünüm," diye devam etti Johnny. "Bu akşam Home'da bira içmek istersen, ben varım. Addie Iz'i aradı ve

bu gece birkaç saat fazla mesai yapmasını istiyorlar. İz, Addie işteyken Brooklyn'i besleyip yatırmak için onu tarlaya götürüyor. Ya oraya gidebilirim ya da seninle Home'da olabilirim. Sen karar ver."

"Dün gece Home'a gittim kardeşim. Kasaba benim hakkımda konuşmaya başladı bile. Onların benim yerel bar serserisi olduğumu düşünmelerini istemiyorum."

"Tamam, o zaman birkaç bira içmek için bana gelmemi istiyorsan, o da senin kararın."

"İki haftadır nachos canım çekiyor." "O zaman saat altıda orada olurum."

Çarşamba gecesi Addie ile telefonda konuştuğundan beri ilk kez Toby gülümsedi.

"Tamam. Teşekkürler dostum."

"Ve dürüstlüğün için teşekkürler. Bunu halletmemiz iyi oldu." Tamamen Johnny tarzı.

Onunla yüzleştin, o da dinledi ve hatalı olduğu halde savunmaya geçip pislik gibi davranmadı. Hatayı kabul etti ve herkesin yoluna devam etmesini kolaylaştırdı.

"Dinlediğin için teşekkürler kardeşim," diye mırıldandı Toby. "Önemli değil. Görüşürüz Toby."

"Görüşürüz, Johnny."

Bağlantı koptu ve Toby su şişesine geri döndü.

Biraz yudumladı, olanları ve bunun ona verdiği rahatlamayı ve bunun gerçekten çok iyi hissettirdiğini düşündü.

Ama kardeşinin sözleri aklında yankılanmaya devam ediyordu.

Adeline ayakları üzerinde durup bekar bir anne olarak hayatına devam etmeye başladığında yanında olmak isteyebileceğini düşün.

Dün Addie'ye söylediği bazı sözlerle sınırı çok aşmıştı.

Ama onun inatla karşısına çıkıp, onu reddeden ve aptal gibi gösteren tavırları da sınırı aşmıştı.

Onu önemsiyor ve onun için endişeleniyordu ve belki de bunu ifade etmek için doğru kelimeleri veya tonu kullanmamıştı, ama o patlamış ve itibarını korumak için onu aptal gibi göstermişti.

Onunla tanıştığından beri ilk kez Adeline Forrester'a olan hisleri hakkında tereddüt etmeye başlamıştı.

Bunu aşabilirlerdi, aşamayabilirlerdi.

Toby'nin zihninde, tartışmalarının sona erme şekliyle, bu onun suçu idi. Sonrasında ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Johnny ile çözdüğü sorunlar, hiç beklemediği bir şekilde sonuçlanmıştı. Hayat böyleydi. Neredeyse her zaman beklemediğiniz şekilde gelişirdi. Sadece o rüzgarlara kapılıp giderdin. Onlarla savaşmanın bir anlamı yoktu. Annesi, o üç yaşındayken ailesini terk etmiş, geriye bakmamış. Annesi ve babası hayatlarında hiç yer almadıkları için tanıdığı iki büyükbabası da çok genç yaşta ölmüştü. Babası da aynı yolu izlemişti. Kardeşinin, tıpkı babaları gibi, derinden aşık olduğunu izlemişti, ama sevgilisi onu terk edip başka bir adamı seçmişti. O adam, kızın kardeşiydi, ama kızın kardeşi patolojik olarak bencil bir deliydi, aklı başında hiç kimse bunun doğru bir karar olduğunu düşünmezdi. Johnny, Eliza'yı bulmuş ve iyileşmişti, ama Eliza'nın Eliza olması sadece şanstı, yoksa Toby, Johnny'nin hala yarım bir hayat yaşayacağını, onarılması imkansız bir şekilde kırık bir kalple hayatına devam edeceğini biliyordu. Hoş bir durum değildi, ama gerçek buydu: Toby, seni mahveden kadınlara çekilmek kalıtsal bir şey gibi, eziklerle, delilerle ya da sürtüklerle ilişki kurmuştu. Adeline zor bir durumdaydı, ama doğru kararları vermiyordu ve bu sadece onun görüşü değildi, bunun doğru olduğunu biliyordu. Zaman gösterecekti. Ve ağabeyinin tavsiyesi üzerine, Toby bir hafta beklemeyi kararlaştırdı. Karar ona kalmıştı. O zaman onu neyin oluşturduğunu anlayacaktı. Ve eğer istediği gibi gitmezse, bu çok kötü olurdu, ama o da çekip giderdi. Eğer istediği gibi giderse... Artık ağabeyi, Izzy ve hatta Margot bile onun tarafındaysa... O zaman durum tamamen farklı olurdu.

Addie

Tabii ki bu, işten çıkıp eve gidip ayaklarımın üstünden kalkabileceğim saatten bir saat önce olacaktı.

Neredeyse tüm işlerimde ayakta durmam veya yürümem gerekiyordu, ama on saatin benim için sınır olduğum giderek daha açık hale geliyordu.

Orada çalıştığım aylarda en az bir düzine kez benim kasamdan geçmişti.

Ve her seferinde, iyi bir insan olmadığını saklamamıştı.

Çoğunlukla telefonda konuşuyor ya da mesajlaşıyordu, sanki ben (ve poşetçimiz) yokmuşuz gibi davranıyordu.

Mesaj açıktı. Ben ondan aşağıydım. Alışverişleri sihirli bir şekilde kasadan geçirilip poşetleniyor ve arabasına konuyordu, böylece uzaklara bakıp küçük insanlarla uğraşmadan havalı havalı yürüyebiliyordu.

Öyle yapmazsa, benimle uğraşmak isteyecek ve fiyat kontrolü talep edecek, bir şeyin indirimde olduğunu veya iki al bir öde olduğunu iddia edecekti, ama öyle olmadığını o da biliyordu. Bunu sırf yapabileceği için yaptı.

Esmer. Uzun boylu. Neredeyse acı verecek kadar zayıf.

Güzeldi. Harika giyinirdi. Açıkça para sahibi olduğu belliydi, çünkü açıkça taşıdığı tasarımcı çantaları ve şüphesiz kendisi tarafından yapılmamış taze manikürleri buna işaret ediyordu.

Aynı zamanda kendini beğenmiş ve kardeşliği bilmeyen kadınlardandı.

Ve kasamda sıradaki müşteri olduğunda, onu fark ettiğimden beri ilk kez yüzüme doğrudan baktığında, bu iyiye işaret değildi.

Toby'yi tanıyordu.

Matlock'taki geçmişteki şöhretinden anladığım kadarıyla, Toby ile yatmış bile olabilirdi.

Ve kavgayı duymuştu. "Merhaba,"

diye neşeyle selamladı.

Kahretsin.

"Merhaba," diye cevap verdim, kasadaki ilk ürünü alıp taradım ve bu kadının hiç dondurma almadığını fark ettim, bu da ilk kez değildi. Şu anda aldığı tüm ürünler, çeşitli markaların şişelenmiş veya teneke kutulardaki sularından oluşuyordu.

"Cumartesi gecesi çalışmak zorunda olmak muhtemelen çok sıkıcıdır," diye ekledi, ben bir torba dondurulmuş edamame'yi taradıktan sonra.

"Faturaları ödemek için," diye mırıldandım, dondurulmuş ıspanak poşetini alırken, bunu bilmesi gereken son kişinin aslında bu kadın olmadığını düşündüm.

"Yine de üzücü," dedi.

Sadece başımı olumlu bir şekilde salladım. "Biliyorsun, sadece söylemek için..." diye başladı.

Buna hazırlandım.

Ve o da bana bunu söyledi.

"Küçük kasabada insanlar konuşur. Seni kasada gördüğümde bunu düşündüm, gerçekten düşündüm," St. Croix (greyfurt) kasasını taradıktan sonra ona baktım, "ve dün başına gelenlerden sonra, biz kızların birbirimizi desteklememiz gerektiğine karar verdim. Bu yüzden senin sıranı seçtim."

Gözlerindeki neşeli ışıktan, kendinden başka kimseyi düşünmediğini anlayabiliyordum. Bu durumda, bunu yaparak günlük kötü kız eğlencesini yerine getiriyordu.

"Ve seni Take 'Em and Leave 'Em Toby konusunda uyarmalıyım," diye bitirdi.

Bir anlığına ona odaklandım ve sonra bir sonraki St. Croix (mango) kasasına uzandım.

Ama cevap vermedim.

Kız kardeşim Johnny Gamble ile çıkıyor, sonra birlikte yaşamaya başlamış ve şimdi nişanlanmıştı. Ben de aylardır onlarla ve Gamble kardeşlerle takılıyordum.

İnsanlar konuşuyor, dedikodu yapıyor ve bazıları da belirli bir grubun içinde veya çevresinde bulunan insanlarla bunu yapmaktan zevk alıyordu.

Matlock'un birçok vatandaşını gördüm. Bütün kasaba en az bir kez mağazamdan geçtiğini düşündüm.

Bu yüzden, onun kötü kız balonunu patlatmak ve Take 'Em and Leave 'Em Toby hakkında bilgi paylaşan ilk kişinin o olmadığını söylemek istedim.

Çoğu insan bunu alaycı bir şekilde "Ah, şu Gamble Kardeşler" diye söylüyordu (ve bunun çoğu "Ah, şu Gamble Kardeşler" sözünün çoğu Johnny'nin ne kadar sağlam bir adam olduğu ve Toby'nin ne kadar iyi huylu, işe yaramaz bir kötü çocuk olduğu hakkındaydı ve bunun beni her zaman kızdırdığını itiraf etmeliyim), yine de yargılayıcı ve dedikoducu bir tavidir, (belki) kötü niyetli olmasalar bile.

Sonuç olarak, Toby'nin liseden mezun olduğundan beri Matlock'a girip çıktığını biliyordum.

Ama kırk yaşında, evli, çocuklu ve sadık karısını aldatan biri değildi.

O, bazılarının oyun oynadığı için playboy olarak gördüğü genç, deli gibi yakışıklı bir adamdı.

Ben de oynamıştım.

Eğer bağlı değilsen ve eğlenmekten hoşlanıyorsan bunu yaparsın.

Bu seni pislik yapmazdı.

Ve bildiğim bir şey vardı, Tobias Gamble pisliğin teki değildi (bir gün önce yüzüme karşı gelmesine rağmen, ama bu pisliklikle alakalı değildi, bunun endişeyle alakalı olduğunu ben bile kabul etmek zorundaydım).

Ama bu işe gerçekten ihtiyacım vardı, bu yüzden dilime gelen ve dışarı çıkmak için yalvaran elli kelimeyi söylemek yerine, çantayı taradım ve kemerime taktığı altı büyük şişe akıllı sudan birine uzandım.

Kötü Kız, yemi yutmadığımı umursamıyor gibiydi. Konuyu sürdürmeye devam etti.

"Sen onun kafasını karıştıran ilk kişi değilsin," dedi. "Ve Gamble Guy'ın tüm bu iyiliklerini hafife alma, sanki seninle sokakta herhangi bir şey için büyük bir kavga edecek kadar seni önemseydiğini düşünerek. Tobias verir, sonra da hiç düşünmeden geri alır."

Ona "Yeni bir dondurulmuş yoğurt serimiz olduğunu biliyor muydun?" gibi bir şey söylemek üzereydim (öyle bir şey yoktu, ama onu bakmaya göndermek istedim) ki, "Hayır, sadece sen öyle düşünüyorsun, Jocelyn" dediğini duydum.

Bu ses kemerimin altından geldi.

Oraya baktım ve sırada Jocelyn'in (ve benim) yaşlarında çekici bir kadın vardı, onu da son aylarda onlarca kez kontrol etmiştim ve o *da* dondurma satın aldı, bu yüzden bana karşı nazik olmasa bile (ki her zaman nazikti) benim gibi biri olduğunu anladım.

Jocelyn kadına döndü ve neşeli, "seninle dalga geçeceğim" diyen kötü kız, "sen benimle dalga geçiyorsan, senin saçmalıklarına zamanım yok" diyen cadaloz bir kıza dönüştü.

"Bu konuşmaya karışamazsın, *Lorraine*," diye tersledi.

"Bu cumartesi gecesi zehrini yönelttiğin bu zavallı kadın da yok, bu arada, hatırlatayım, sen randevuda değil, market alışverişindeydin, bu yüzden ruh halin berbat. Dişlerini sakla," diye karşılık verdi Lorraine.

Bir arabadan daha pahalı (abartı) olan şekersiz granolayı taradım.

"Cumartesi gecelerimi nasıl geçirdiğim seni ilgilendirmez," diye tısladı Jocelyn.

"Toby Gamble ve kasiyerin arasında olanlar da seni ilgilendirmez. Çeneni kapat, alışverişini öde ve yoluna devam et," diye karşılık verdi Lorraine.

Biraz pretzel ve muhtemelen gübre tadı olan mercimekten yapılmış bir paket cips taradım ve ayaklarımın ağrıdığını, sırtımın da biraz ağrıdığını tamamen unuttum. Bunu yaptım çünkü gülümsemek için dudaklarımı sıkıca kapatmak tüm dikkatimi alıyordu.

"Sen her zaman meraklıydın. Dikkatli ol *Lorraine*, bir gün o burnunu hoş karşılanmayacağı bir yere sokarsan, ısırılırsın," diye uyardı Jocelyn.

"Belki, belki de değil," diye Lorraine havalı bir şekilde cevap verdi. "Bildiğim tek şey, senin gibi biri olduğu için Toby Gamble'ın seni terk ettiği. Matlock'taki herkes, onun değersiz kadınlara karşı bir sivrisinek kadar sabırlı olduğunu bilir. Şimdi, insanları çöp gibi davranarak çöp gibi davranmayan diğerleri," Lorraine'in gözleri bana kaydıktan sonra Jocelyn'e geri döndü, "eh, onlar uzun vadede bu işin içinde gibi görünüyorlar."

Hmm...

Bu, Jocelyn denen kızın bana neden hep bu kadar kötü davrandığını açıklayabilir.

bana karşı bu kadar cadaloz davrandığını açıklayabilir.

"O kadar uzun süreceği kesin değil, sokakta ona bağırıyor," diye karşılık verdi Jocelyn.

"

"İkiniz birlikte olduğunuz o nanosaniye içinde, seninle *herhangi bir* konuda tartışacak kadar seni önemsemi mi hiç?" Lorraine yavaşça sordu.

Bu çok zordu.

Karşı koyamadım.

Kısaltılmış bir homurtu sesi çıkardım.

Jocelyn başını çevirip bana öfkeyle baktı.

"Toplam 89,24 dolar," dedim ona.

Başını eğip, üzerinde de göze batan bir tasarımcı logosu bulunan cüzdanını çıkardı, açtı ve kredi kartını makineye sokarken alaycı bir şekilde "Güzel önlük" dedi.

Sıkıcı.

"Matlock Mart kartınız var mı?" diye sordum. "Biraz tasarruf edebilirsiniz. Matlock Mart kartınız varsa St. Croix indirimde sanırım."

"İndirimde olan St. Croix'ımı ödememe gerek yok," diye karşılık verdi. Bu çok aptalcaydı.

Hesabını kapattım, kasadan fişi kopardım, dikkatlice katladım ve neşeyle "İyi akşamlar, Mart'ta alışveriş yaptığınız için teşekkür ederiz" diyerek ona uzattım.

Benden fişi kaptı, kasiyerimin onun eşyalarını koyduğu sepete uzandı, sanki ben (ve kasiyerim) yokmuşuz gibi uzağa baktı ve havalı havalı uzaklaştı.

Lorraine'e döndüm.

"Onu takma kafana," dedi Lorraine, bakışlarımız kesiştiği anda. "Kendi büyükannesine bile kötü davranıyor, üstelik büyükannesi yerel yetimhaneyi işletiyor."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Gerçekten mi?"

Lorraine gülmeye başladı. "Hayır. Büyükannesi yılan kadar acımasız. Annesi de öyle. Aile genlerinde var."

"Tabii," diye mırıldandım, şaşırmadan, bölmeyi kemerden çıkarıp yan tarafa ittim.

"Bu arada, ben Lora," diye kendini tanıttı. "Jocelyn bana Lorraine diyor çünkü bundan nefret ettiğimi biliyor. Oysa bu benim büyükannemin adıydı ve onu çok severdim. Sadece bu isim bana Teksas'ta bir kamyon durağında garsonmuşum gibi geldiği için pek hoşuma gitmiyor."

Onu süzdüm ama yüzümde bir gülümsemeyle ona baktım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ve bilgin olsun, bence Lorraine harika bir isim. Eski moda ve havalı. Ben Addie."

"Evet," diye sessizce başladı. "Kasabadaki herkesin seni ve nedenini bildiğini tahmin edebiliyorum. Ama şunu söyleyeyim, bunu bildiğimiz için ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle ifade edemem."

Gülümsemem kayboldu ve dikkatimi tekrar taramaya verdim.

"Üzgünüm, Addie. Sadece gerçekçi olmaya çalışıyordum. Bu konuyu açmamalıydım."

"Gerçekçi olmak iyidir," diye mırıldandım, çift somunluk dondurulmuş sarımsaklı ekmek paketini incelerken (tam benim tarzım). "Ve oğlum kaçırıldı. Bu oldu. Şimdi ailesinin yanında güvende, yani önemli bir şey değil."

Bu kesinlikle önemli bir meseleydi ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Tamam," diye fısıldadı.

Evet.

İkimiz de bunu
biliyorduk.

Tarama yapmaya
devam ettim.

"Onunla çok kısa bir süre çıktı," dedi Lora. "Ben de öyle
tahmin etmiştim," dedim, hala bakmaya devam ederek.

"Ve Toby Gamble'ın onunla sokakta kavga etmesini *istediği* için senden
deli gibi kıskanıyor," diye devam etti.

"Kulağa geldiği kadar eğlenceli değildi," diye mırıldandım. Ve kesinlikle
değildi. "Ve o yanılıyor. O, kız kardeşimin nişanlısının kardeşi. Biz sadece
aileyiz," diye devam ettim.

"Tatlım, üzgünüm. Ben bekâрім. Senin aracılığıyla dolaylı olarak
yaşamama izin ver."

Bunu söylerken, yoğurtları taradıktan sonra ona baktım.

"Sana *şunu* söyleyeyim," dedi. "O olaydan beri yaklaşık beş bin kez Toby-
Gamble-sokakta-bana-bağırıyor fantezisi kurdum ve her birinde hangi kısma
daha çok odaklandığımı söyleyemem. Poposuna mı? Sakalına mı?"

Kavga sırasında onun poposunu göremedim, yoksa muhtemelen ona
katılırdım.

"Ve işte kız arkadaşını savunan bir kızdan *samimi* bir uyarı," diye devam
etti. "Matlock'taki hemen hemen her kadın, evli olsun ya da olmasın, sekiz
yaşından seksen yaşına kadar aynı şeyi yaşadı. Yani, kadınlar sana asılıyorsa,
bunun sebebi hepimizin senin yerinde *olmak* istememizdir."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim ve "Dürüst olmak gerekirse, o kadar da
eğlenceli değildi" dedim.

Çek yazma masasının üzerinden bana doğru eğildi. "Kızdığında seksi mi
oluyor?"

Seksi
mi?

Hayır.

Çok seksi.

Kesinlikle.

Tabii ki o anda öyle düşünmemiştim (yani, kısmen öyle düşünmüştüm ama
çoğu zaman hiç düşünmemiştim, ki bu da felaketle sonuçlandı).

Ama o olaydan bu yana kafamda beş bin kez tekrar ettiğimde, *kesinlikle*
öyle olduğunu düşündüm.

Ona bunu kelimeler olmadan ifade eden bir bakış
attım. O da rüya gibi bir bakışla karşılık verdi ve
gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Sonra ciddileşti.

"Zincirin, ikinizin söylediği her şeyi aynen aktardığını duymak seni şaşırtmayacaktır. Ve kilo veriyorsun, biliyorsun. Seni iki haftada bir falan görüyorum ve fark ettim."

Tarama işime geri döndüm. "Sadece tembel bir kocadan kurtuldum. İşleri yoluna koyduğumda, her şey daha iyi olacak."

"Keşke ben de ayrılık yaşayıp on kilo vermiş olsaydım. Son ayrılığımda tam tersi oldu, on kilo aldım."

Göz ucuyla ona baktım ve hafifçe gülümsedim. "Macy's'te o kartları yapmaya devam et," diye tavsiye etti ve bu benim tüm dikkatimi çekti, çünkü bu, kartlarımın Macy's'te neden bu kadar iyi sattığı ve Toby'nin onları nasıl bildiğı sorularının cevabını veriyordu. "Çok tatlılar. Onları seviyorum. Son iki doğum günümde kart almam gerektiğinde, seninkileri aldım ve çok beğenildiler. Bir arkadaşım son zamanlarda sağlık açısından zor bir dönem geçiriyordu, ona bir tane aldım ve bu onun gününü tamamen aydınlattı." Yine kasa masasına doğru eğildi. "O benim kendi yaptığımı sandı ve itiraf etmeliyim ki, bu düşüncesini değıştirmedim."

Bu beni güldürdü. "Arkadaşının gününü neşelendirecekse, lütfen övgüyü al."

Gülümseyerek geriye yaslandı. "Teşekkürler tatlım."

Kasanıma baktım ve ona "107,32 dolar tutuyor" dedim.

"En iyi kısmı ne biliyor musun?" dedi, kredi kartını çıkarıp okuyucuya sokarken. "Jocelyn'den iki kat daha fazla şey aldım ve hepsini yemek istiyorum, ama hesabım neredeyse aynı."

"Sağlıksız yiyecekler, sağlıklı bütçe," dedim.

"Tanrıya şükür öyle," diye cevapladı.

Bunu söyleyebilirdi. Şu anda çoğunlukla katı gıdalarla beslenen ve annesi onun sağlıklı beslenmesini isteyen bir çocuğı yoktu.

Makine bip sesi çıkardığında kartını çıkardı ve bana tekrar bakarak fişini almamı istedi. "Home'a gidip bir kadeh şarap içmek istersen, çok eğlenceli olur. Şehirde bir arkadaş grubum var ve bence sen de aralarına çok iyi uyum sağlarsın. Soyadım Merriman. Beni Facebook'ta ara. Arkadaşlık isteğı gönder, mesaj at, ayarlarız."

Yerel bir barda kızlarla içki içmek için paramın ya da zamanımın olması biraz zaman alacaktı, tabii bu hiç gerçekleşirse.

Ama bunu ona söylemedim.

"Eğlenceli olur. Davetin için teşekkürler. Belki tatilden sonra. Daha sonra Facebook'a girip seni bulurum" dedim.

"Harika. Kendine iyi bak, Addie."

"Sen de, Lora. Eğlenceli vakit geçirmemi sağladığın için teşekkürler."

"Uyarıyorum, ben bu konuda bir kamu görevlisiyim. Hoşça kal, canım." "Hoşça kal, Lora."

O, poşetçime "Teşekkürler" diyerek arabayla uzaklaştı ve ben de sıradaki kişiye döndüm.

Neyse ki, Toby ve benim kavgamızı bilenlerin varlığı Jocelyn ve Lora ile sınırlıydı, bu yüzden vardiyamın geri kalanı sorunsuz geçti. İşten çıkıp eve gittim ve Iz'i daha fazla drama yaşamadan oğlumla vakit geçirmesinin yükünden kurtardım.

Izzy'nin Nissan'ının yanına park ettim ve yorgun bedenimi içeriye sürükledim.

"Hey," dedim, Dapper Dan bacaklarımı koklarken, ben de girişinde montumu ve şapkamı çıkardım.

"Selam," diye cevapladı Izzy, oturma odasından.

Eşyalarımı kaldırdım, köpeğimi okşadım ve sonra ikimiz oturma odasına geçtik.

Izzy, etrafında Noel patlaması gibi görünen bir şeyin olduğu kanepede oturuyordu.

Kartlar yapıyordu.

Ben Noel kartı yapmazdım.

Son zamanlarda hayatımda bir değişiklik olmadan önce, bunun çevreye duyarlı olmakla ilgili olduğunu söylüyordum kendime, ama aslında tembellikten kaynaklanıyordu.

Şimdi, kartlar gönderebilmeyi dilerdim, özellikle de Brooks'un her açıdan fotojenik olduğu için yıl boyunca çekilmiş fotoğrafların olduğu kartları, ama bunu karşılayamazdım.

Daha önce, benden kart almayan herkes muhtemelen benim tembel olduğumu biliyordu.

Şimdi ise muhtemelen kartları karşılayamadığımı biliyorlardı. Yaparsan yaparsın, yapmazsan yapmazsın.

"Bir iz bırakmak mı?" diye sordum, Iz'in kanepede kamp kurduğu beyaz, kılıflı ikili koltuğa oturdum.

Dekorasyon seçimimle ilgili bildiğim bir şey varsa, o da mobilyalar için asla beyaz rengi seçmeyeceğimdi.

Ama Izzy'nin eşyaları çok rahattı.

"Neredeyse bitti," diye cevapladı.

"Televizyonum olmadığı için üzgünüm,"
diye mırıldandım. "Dapper Dan ve ben biraz
sessizliğin tadını çıkardık."

Tavana, sonra da kız kardeşime baktım. "O uyudu mu?"

"Evet, her şey yolunda."

"Teşekkürler, Iz," diye mırıldandım, artık pek de beyaz olmayan Keds
ayakkabılarımdan birinin topuğuna ayak parmaklarımı koyup onu çıkardım.

Ah...

Güzel.

"Bebeğim, konuşmamız gerek mi?" diye sordu Izzy yumuşak bir sesle.

Diğer ayakkabımı çıkarırken ona baktım ve yüzündeki ifadeyi gördüm.

Sanırım bu, Toby Olayı hakkında biriyle konuşmadan gecenin geri kalanını
geçiremeyeceğim anlamına geliyordu.

"Iz..." diye başladım, diğer ayakkabımı da çıkararak.

"Benim işim değilse, benim işim değildir," dedi. "Johnny bugün Toby'yi
aradı ve Toby ona bunun özel bir konu olduğunu söyledi. Ama bu konu, oldukça
açık bir şekilde özel bir konu *değildi*."

Ben bunun bir kısmına odaklandım.

"Johnny Toby'yi bu konuda aradı

mı?" "Ağabeylik meselesi," diye

mırıldandı. Eminim Tobe buna

bayılmıştır.

Hiçbir şey söylemedi, ama özellikle son zamanlarda Johnny'nin her şeyi
bilen ağabey tavrının Toby'yi rahatsız ettiğini fark etmiştim.

Johnny iyi biriydi ve sadece kardeşini önemsiyordu.

Ama ben Toby'ye biraz aşıktım, bu yüzden başkası aynı fikirde olmayabilir,
ama ben bunun biraz fazla olduğunu düşünüyordum.

Bundan sonra, Toby'nin bizim olayımızı özel tutması çok hoştu. Benim
işimi paylaşmaması benim için çok önemliydi.

Tabii ki, paylaşırsa nasıl hissedeceğimi çok net bir şekilde
belirtmiştim. Yine de paylaşmaması hoştu.

Ama Eliza, Eliza'ydı. O

benim ablamdı.

Ve o alaycı ve her şeyi bilen biri değildi. O sevgi, destek,
şefkat ve güzellikti. Annem gibi.

Tıpkı annem gibi.

Bu yüzden şöyle başladı: "Addie, sadece şunu söylemek istedim, eğer ihtiyacın olursa..."

Onun gözlerinin içine baktım ve "Johnny ile krediyi birkaç ay ertelemek için konuşmam gerekecek" dedim.

Bana açıkça şaşkınlıkla baktı ve ben bile bunun nedenini bilmiyordum.

Ama ben biliyordum.

Toby'nin, benimle yatarsa hayatımda söz sahibi olacağı yönündeki iddiasına sinirlenerek, onun söylediği diğer şeyleri tam olarak sindirememiştim.

Ama o mikro saniyede, öyle olmuş gibi görünüyordu.

"O aldırılmaz," dedi Izzy. "Eğer izin verirsen, seni tamamen affeder."

"Bu olmayacak," dedim dikkatlice. "Ama ödemeyi tekrar almadan önce bazı şeyleri düzeltmem gerekiyor, bu yüzden birkaç ay dediğimde, bu süre biraz daha uzun olabilir."

"O sorun etmez," diye tekrarladı.

"Ve Margot'tan haftada birkaç gün Brooks'a bakmasını isteyeceğim."

Izzy yine bana bakakaldı.

Ve yine, bunun nereden çıktığını bilmiyordum. Aslında biliyordum.

Toby.

Ağzım hareket etmeye devam etti.

"Bence sosyalleşmeye ihtiyacı var ve şu anda merkeze girmek için bekleme listesi var, bu yüzden onu tamamen çıkarmak istemiyorum çünkü Margot işe yaramazsa, onu geri alamam. Ama belki haftada iki veya üç gün, eğer hala isterse. Ben sadece..." Orada durdum, çünkü gerçekten her şeyi ortaya koymuştum, "ücretlerde bir indirim istiyorum."

"Bunu çok sevecektir," dedi Izzy yumuşak bir sesle. "Biliyorsun ki sevecektir. Brooks ile tanıştığından beri teklifini kabul etmeni umuyordu."

Öyle olacağını biliyordum. Ve bebeğim kaçırıldığında, Margot'un yanında olmasını dilemişim, çünkü Brooklyn'e tuhaf bir şekilde bakan bir pisliği bile parçalardı.

Ama o drama sona erdikten sonra, eskiden yaptığım şeye geri döndüm.

Her şeyi halledebildiğimi ve her şeyi yönetebildiğimi iddia ediyordum. "Senin ipoteğini ödeyemem," diye patladım.

Izzy'nin gözleri büyüdü.

Kahretsin.

Bir kez başladık mı...

"Perry çocuk nafakası ödemiyor, ama ödeseydi bile, bunu karşılayamazdım, Iz. Aylık maaşımın tamamı buna gidiyor."

"Aman Tanrım, Addie," dedi dehşetle. "Neden söylemedin?"

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Ben sadece..." Kafamı tekrar salladım, "bilmiyorum."

Biliyordum.

Çünkü ben kibirliydim.

Çünkü gururluydum.

Çünkü annem gibi olmak istiyordum, dünyanın en iyi annesi, kim yüzüne çamur atarsa atsın, düşse de kalkıp yoluna devam eden ve bir şekilde kendine özgü sihirli gücüyle (başka bir deyişle, çok çalışarak ve fedakarlık yaparak) her şeyi yoluna koyan anne.

"Başka bir işe ihtiyacım var," dedim Iz'e. "Daha fazla kazanmam lazım. Ve bunu bulmak için şehre gitmem gerekebilir."

"Tamam, o zaman birkaç ay mortgage ödemelerini ben yapayım, böylece stresinden kurtulursun ve sen şehirde bir iş ararsın."

Yine başımı salladım.

"Muhtemelen servis yapacağım ve iyi para kazanmak için akşam vardiyasında çalışmam gerekecek, bu da orada yaşamam ve Brooks için eve yakın bir yer bulmam gerektiği anlamına geliyor."

"Johnny ve ben ona bakabiliriz," diye hemen teklif etti.

"Iz, bebeğim, sevgilim, güzelim, güzel kardeşim," diye fısıldadım, ona doğru o kadar eğildim ki, karnım uyluklarına değdi. "Hayatta izin vermem, mükemmel yakışıklı erkeğini bulmana, onunla evlenmene ve yeni bir hayata başlarken ikinize benim oğlumu yüklemene."

"Umurumda değil, Johnny'nin de umurunda olmayacak."

Bunun çılgın yanı, ikisinin de sormayacağıydı. Ama

ben sordum.

"Biliyorum. Yine de sormayacağım ve neden sormayacağımı da biliyorsun." Ağzını açtı ama o bir şey söylemeden ben konuştum. "Ne dersen de fark etmez, Iz. Bunun olmasına izin veremem."

"Şehir çok uzak değil, ama sizin yakınınızda olmanızı seviyorum."

Arkanıza yaslandım. "Biliyorum, ben de seviyorum, Brooks da seviyor. Ama bazen hayatta istediğini elde edemezsin, tatlım."

Ablam, benim—hayır, onun—sevimli, bodur, beyaz sehpasının üzerinde duran neşeli Noel kartı eşyalarına baktı.

Bunu neden yaptığını biliyordum.

Çünkü ikimiz de hayatın bazen istediğini vermediğini biliyorduk.

Bunu çok iyi biliyorduk.

Ama sonunda istediğini elde etmişti, çok çalışmış ve onu bulmuştu, sadece Johnny'de değil, bir diplomada, iyi maaşlı iyi bir işte, iyi arkadaşlarda ve güzel bir hayatta.

Benim diplomam yoktu, ama çok çalışmıştım, ama istediğimi bulamamıştım.

Ve o benim için bundan nefret ediyordu. "İz," diye seslendim.

Bana döndü.

"Tennessee'deyken sattığım eşyalar ve biriktirdiğim paradan hala birikimim var," dedim. "Azalıyor. Ama Margot yardım ediyor ve Johnny kredimi biraz ertelememe izin veriyor, bu da daha fazla uzatabileceğim anlamına geliyor. Senden ipotek ödemeni istemeyeceğim ve bir süreliğine bu değişikliklerle taşınmam gerekmeyecek ve ödemeleri karşılayabileceğim. Ama önümüzdeki üç dört ay içinde bir iş bulmam gerekecek ve Noel bittikten sonra bununla ilgilenmem gerekecek."

"Anlıyorum."

Anlayacağını biliyordum.

Bundan hoşlanmadığını biliyordum. Benim için kanını akıtacak, savaşacak ve ölecekti.

Ama küçük kız kardeşine bakmakla yeterince uğraşmıştı. Annem çalışabilsin diye anahtar çocuklarıydık ve annemin yardım edecek kimsesi olmadığı için, Eliza hatırlayabildiğim kadarıyla bana bakmıştı.

Yardım isteyecektim, çünkü Toby haklıydı. Oğlum ve kendim için bunu yapmak zorundaydım.

Ama Izzy'den yardım istemeyecektim.

Yine de, o kendi evi olmayan bir evde oturmuş, müzik ya da televizyon olmadan Noel kartlarını hazırlıyor, beni kolluyordu.

Eğer izin versem, bu beni mahvedebilir.

Ama şimdi anlıyorum ki, bu gurur meselesiydi, çünkü o bunu benim için yapmak istiyordu ve roller tersine dönseydi, bana gelmediği için çok kızardım.

Tanrım, Toby'nin haklı olması ve daha da ötesi, ne kadar haklı olduğu çok sinir bozucuydu.

Ona gerçekten söylemeliyim.

Ancak bu, mesajla söylenecek bir şey değildi ve ben bitkindim.

Sıcak bir banyoya ihtiyacım vardı ve kendimi toparlayabilirsem, birkaç kart hazırlamam gerekiyordu, sonra da uyumam gerekiyordu, Tobe ile yapmam gereken türden bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu, yani ona bir kaltak olduğumu, onun haklı olduğunu ve özür dilediğimi söylemem gerekiyordu.

Yarın da buralarda olacaktı ve neyse ki kimse yokken gelecekti, o zaman ona söyleyebilirdim.

Ne

eğlen

celi.

Ugh.

"Sormak istemediğini biliyorum, ama bunun her zaman mümkün olduğunu bilmeni istiyorum," dedi Izzy, dikkatimi çekerek, "Ben senin için buradayım, Addie."

"Biliyorum tatlım," diye
cevap verdim. Birbirimizin
gözlerine baktık.

Güzel ablamı gördüm, ama aynı zamanda annemi de gördüm.

Ve bu, onu bu kadar genç yaşta kaybetmemize dayanmamı sağlayan tek şeydi — ablamın olması, onun gözlerine bakabilmem ve annemin bir parçası bana bakıyor olması.

Aynı şeyi düşünüyor muydun acaba?

Birbirimize bakmamızı sonlandıran Iz oldu.

"Muhtemelen dinlenmek istersin," dedi ve Noel kartlarına geri döndü. "Ben bunları toplayayım da sen dinlenebilirsin."

Benim istediğim, eskiden yaptığımız gibi kardeşimle biraz vakit geçirmektir. Margarita, martini, mojito ya da canımız ne isterse, iyi yemekler ve aklımıza gelen her konuda sohbet etmek, gerekli gördüğümüz kadar uzun süre konuşmak.

Ya da daha fazlası, Toby hakkında konuşmak.

Ama banyo yapmam gerekiyordu, Macy'ye pazartesi günü bir sürü kartpostal sözü vermiştim (bu, fazla mesai yapmadan önceydi) ve yarın herkes gelmeden önce evi temizlemem gerekiyordu, tabii ki Toby ile de konuşmam gerekiyordu. Bu yüzden, biraz zamanım olsa da, bazı işleri halletmem gerekiyordu. Bu da ablamdan kalmasını isteyemeyeceğim anlamına geliyordu.

Ayrıca, çok fazla yiyeceğim de yoktu.

Kız kardeşimin muhtemelen yakışıklı erkek arkadaşının yanına gitmek istediğini söylemeye gerek bile yok.

Onu kapıya kadar geçirdim, ona sarıldım ve Dapper Dan yanımda otururken açık kapının soğuğunda durup, bordo renkli Murano arabası garajdan çıkarken el salladım.

Sonra kapıyı kilitleyip uyuyan oğlumu kontrol etmeye gittim.

Ardından banyo yaptım.

Ve Izzy'nin ofisindeki masada uyuyakaldım, gece yarısı uyandığımda yanağıma yapıştırılmış bir kardan adam vardı.

Kardan adamı yüzümden çıkardım.

Sonra odama geçtim, yatağa uzandım ve kendimi uykuya bıraktım.

Four

Fırtına

Addie

Saat 10:00 civarında orada olmalıyım, sorun olmazsa.

Mutfağımda durmuş, telefonumda Toby'nin mesajına bakıyordum.

Pazar sabahı saat sekiz buçuktu.

Çocuğuma, köpeğime ve kendime yemek yedirdim, ardından temizlik yaptım, bulaşıkları bulaşık makinesine koydum, çamaşır yıkadım, tezgahları sildim ve Izzy'nin paslanmaz çelik buzdolabını ve ocağını parlatım.

Bebeğiniz olduğunda, uyuyarak vakit geçirme lüksüne sahip olamazsınız. Her zamanki misafirlerim için muhteşem bir sofraya hazırlamayacaktım, bu yüzden çok fazla yemek pişirmem gerekmiyordu (hatta o anda hiç pişirmem gerekmiyordu), ama yine de evim süpürülmemiş, tozları alınmamış, banyolar ve mutfak temizlenmemiş haldeyken gelmeyeceklerdi.

Ayrıca, süsleyebilmemiz için tüm Noel eşyalarını da çıkarmak zorundaydım.

Arada da birkaç kart hazırladım.

Michael, gelecek hafta birkaç vardiyada ekstra saatler çalışmamı planlamış ve izin günlerimden birinde tam vardiya çalışmamı isteyip istemediğimi sormuştu.

Tabii ki tüm bunlara evet demiştim.

Bu, bir sonraki izin günümün Cumartesi olacağı anlamına geliyordu ve Michael o gün de yarım vardiya çalışıp çalışamayacağımı sormuştu. Sabah vardiya, kreşin açık olduğu saatlerde.

Bunu yapmak
istemiyordum. Ama yapmak
zorundaydım.

Ama aynı zamanda izin gününe de ihtiyacım vardı.

Yıllık Matlock Noel Fuarı, önümüzdeki Cumartesi ve Pazar günü kasaba meydanında düzenlenecekti.

Matlock sık sık bu tür etkinlikler düzenlerdi (örneğin, Anma Günü Yemek Festivali, Haziran El Sanatları Fuarı, 4 Temmuz Jübile, dört oyunluk Ağustos Boyu Matlock Shakespeare Festivali, İşçi Bayramı Barbekü ve Karnavalı, Kabak Hasadı Galası, açık hava konserleri, haftalık çiftçi pazarları, bando yarışmaları ve benzeri etkinlikler).

Bu etkinlikler eğlenceliydi, ancak başka bir amaca da hizmet ediyordu: şehir dışından gelenleri, Kentucky'nin şirin kasabası Matlock'un keyfini yaşamaya davet etmek. Şehir dışından gelenler sadece etkinliklere katılmakla kalmıyor, dükkanlarda alışveriş yapıyor, restoranlarda yemek yiyor ve esasen, kasaba sakinlerinin harcamalarıyla ayakta kalamayacak işletmelere para bırakıyorlardı.

Bunun ötesinde, Kentucky'nin Matlock kasabası şirin bir *yerdi*. Hediye dükkanları. Kuyumcular. Butikler. Vitrinlerinde fudge marbles bulunan ev yapımı şeker dükkanları. Dondurma salonları. Burası sanki bir filmde çıkmış gibiydi.

Festival olmasa bile, bir kez gelin, tekrar gelin, çünkü dükkanlar sevimli, restoranlar iyiydi, bu yüzden hafta sonu boş vaktiniz varsa, Matlock'ta geçirmeyi düşünebilirsiniz.

Bu, Macy'nin sadece çiçek satmadığı, hediyeler, kartlar ve başka şeyler de sattığı anlamına geliyordu, ki bu da Noel Fuarı için kartlarımı zamanında hazırlamasını istemesinin nedenlerinden biriydi.

Ve bu işten daha fazla kazanç elde etmek istiyorsam, kartları ona ulaştırmam gerekiyordu. Tabii ki, daha fazla kazanç elde etmek istemiyordum, mecburdum.

Ancak önümüzdeki hafta hiç izin günüm olmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ama o gün daha fazlasını yapmam gerekiyordu.

Ama tüm bunlara rağmen, en önemlisi, Toby ile aramızı düzeltmem gerekiyordu.

"*Sorun değil,*" yazdım.

Ama yazdıktan sonra, ona bakarak, "*Tamam, önce uğra. Kahve yapayım.*" mı demeliyim, yoksa "*Tamam, ama içeri gel, konuşmamız lazım.*" mı demeliyim, yoksa "*Tamam, ama önce içeri gel, çünkü sana karşı çizgiyi aştığımı ve tam bir cadaloz olduğumu itiraf etmeliyim ve kendimi berbat hissediyorum ve bunu telafi etmenin tek yolu yüzüne karşı özür dilemek.*" mı demeliyim diye düşündüm.

Sonra "*Görüşürüz!*" diye ekledim ve mesajı gönderdim, ünlem işaretinin geri kalan her şeyi anlatacağını umarak.

Sonra bunun önemi olmayacağına karar verdim, çünkü o geldiğinde her zamanki gibi kapıyı çalacaktı ve ben de onu içeri alıp paylaşmam gerekenleri paylaşabilecektim.

Sorun şu ki, süpürgeyle toz almayı, alt kattaki tuvaleti temizlemeyi, çocuğuma ve köpeğime bakmayı, Noel süslerini çıkarmayı, kartlarımı planlamak için el işleri malzemelerimi saymayı, Facebook'ta Lora'yı bulup arkadaşlık isteği göndermeyi yaparken, onun mesajını attığından bu yana geçen iki saat bir anda geçti ve farkına varmadan saat on buçuk olmuştu.

Bilgisayarımdaki saati görünce "Kahretsin" diye fısıldadım.

Telefonuma baktım ve ekran boştu (Brooks'un kıkırdayan bir fotoğrafı dışında).

Gecikeceğini söyleyen bir mesaj atmamıştı.

Ve Toby (ve Johnny) hiçbir şeye geç kalmazlardı.

Ofisteki yerde, yanında duran büyük kulenin içindeki tüplere atması gereken topları sırayla emip atan çocuğuma baktım. Topları Dapper Dan onun için alıyordu, yani Brooks aslında Dapper Dan'ın tükürüğünü emiyordu.

Harika.

Telefonumu aldım, kalktım ve oğlumu yakaladım. Dapper Dan ile oynarken ve köpek salyasını yalarken eğlendiği için çığlık attı, çünkü annesinin eğlencesine son vermesini istemiyordu, ben de aşağı indim.

Sadece kontrol etmek için ön kapıya gittim, bir şey göreceğimi beklemiyordum, ama dışarı baktığımda, şok edici bir şekilde, Toby'nin gümüş panelli muhteşem eski kırmızı Chevy kamyonetinin Focus'umun yanında park ettiğini gördüm.

Ona baktım.

O oradaydı.

Oradaydı ve kapıyı çalmamıştı.

Buna o kadar şaşırdım ki, çocuk, köpek ve ben hemen dışarı çıktık (aslında Dapper Dan ve ben çıktık, Brooklyn'i kucağımda taşıdım). Verandayı geçip merdivenlerden aşağı indik. Sağa baktım ve Tobe'yi uzun bir merdivende, saçaklara kalın, retro Noel ışıkları zımbalarken gördüğümde sağa döndüm.

Gelmiş ve işe başlamıştı. Ve kapıyı

çalmamıştı. "Hey," diye seslendim.

Bana bakmadan "Selam" diye cevap verdi.

Orada durup ona bakakaldım, konuşamadım, çünkü evet, yine şoktaydım.
Yo?

Sadece... yo mu?

Bu Toby'ye hiç yakışmıyordu, Anti-Toby gibiydi.

"Dodo!" Brooklyn, Toby'yi gördüğü belli bir şekilde bağırdı. "Dodo", Toby'nin amcası Tobe'ye taktığı isimdi ("Zee" Izzy, "Jaja" Johnny, "GoGo" Margot ve Dave, "Dada"yı Dapper Dan ile paylaşmak zorundaydı).

Toby o zaman aşağı baktı.

"Hey, dostum," diye oğluma seslendi. Sonra, çocuğuma gülümsemek için en ufak bir duraklama bile yapmadan, gözleri bana kaydı ve "Ceket giymemiş, Adeline, ve hava soğuk," dedi.

Böyle dedi.

Oğluma sarılmak için aşağı inmedi (o her zaman Brooklyn'e ilgi duyuyordu, özellikle de onu ilk gördüğünde).

Merdivenin altında heyecanla dolaşan ve ilgi bekleyen Dapper Dan'ı da görmezden geldi, Toby ise ona sadece oğluma verdiği ilgiyi geciktirerek gösterdi.

Işıkları beğenip beğenmediğimi sormadı, ki çok fazla ışık yakmış gibi görünüyordu, bu da orada bir süredir olduğunu gösteriyordu.

Ceket giymediğimi bile belirtmedi.

Sadece Brooks'un ceketinin olmadığını söyledi, ki bunu zaten biliyordum.

"İçeri girmelisin," diye tavsiye etti ve ışıklara geri döndü. "Dodo!" Brooklyn çılgılık attı.

Bekledim.

Tobe, saçaklara bir ip zımbaladı. Soğuk yanaklarımı acıttı.

Oğlumu ve köpeğimi eve geri götürdüm. Kapıyı kapattım.

"Dodo!" Brooks kapalı kapıya bağırdı. Dapper

Dan kapıya havladı.

"O çalışıyor, bebeğim," diye fısıldadım, dudaklarımı kafasına yaklaştırdım, cildinin soğuk olduğunu hissettim ve zihnimde kendime bir tekme attım ve Brooklyn öfkeyle kafasını çekip uzaklaştırırken, elimi kullanarak kafasını ovuşturarak ısıttım.

Onu yere indirdim ve kapıya baktım.

Tamam, kaldırımdaki kavga kötüydü.

Ama işler, açıkça, düşündüğümden daha kötüydü.

Gamble Men, Margot tarafından yetiştirilmişti. Bu, seni iyi tanımıyor olsalar bile, nazik ve kibar oldukları anlamına geliyordu. Seni tanıyorlarsa, açık ve dostçaydılar ve cinsiyetinize bağlı olarak sevgi doluydular.

Ama seni pek sevmiyorlarsa, pislik gibi davranmazlar, ama saçmalıklara da tahammül etmezler.

Yani sana "Selam" derlerdi, ama hepsi o kadar. Ben de "Selam" almıştım.

Ve (neredeyse) hepsi bu kadardı.

Tamam, Toby kaldırımda söylediği her şeyde haklıydı ve ben kendimi savunurken haksızdım, belki de onu dramatik olmakla suçlayarak son küçümseyici yorumumla sınırı aştım.

Tamam, onu tanıyordum, ama tanımıyorsam bile, sakalının muhteşemliğinden onun bir alfa olduğunu anlayabilirdim ve belki de onu dramatik olmakla suçlamak, normal bir erkeğin gururunu incitebilecek bir şeydi, Toby'nin sakalı gibi bir adama bir dürtüydü.

Ama o da bana karşı çıkmıştı.

Her şeyi sinirli ve agresif bir şekilde başlatmıştı.

Masumca işime geri dönerken, sokakta karşılaştık ve ben tepkimi iyi yönetemedim.

Ama ilk *başlayan oydu*.

Ve bu ne kadar zayıf ve olgunlaşmamış görünse de, şey... *O başlatmıştı*.

Ve şimdi benim evimde, *kapımı çalmadan*, "Merhaba" ve "Buradayım" demeden, çocuğuma sarılmadan ve köpeğimi okşamadan, lanet olası *Noel ışıklarını* takıyordu. Ben de dışarı çıkıp merhaba demek için gittim ve tek aldığım cevap "*Selam*" oldu.

"Hayatta olmaz," dedim

kapıya. Yani, haddimi aştım.

O pislik gibi davranmadığında, çizgiyi aştığımı söyleyip özür dilerim.

Ama bunu yapmak için özel bir çaba sarf etmiyordum.

Misafirlerim geliyordu ve kartlar hazırlamam gerekiyordu. Toby Gamble'ın canı cehenneme.

Çocuğumu aldım, o yine çığlık attı, Toby'nin küçümsemesini tam olarak atlatamamıştı (bu da beni daha da sinirlendirdi) ve onu yukarıdaki ofise geri götürdüm.

Dapper Dan da peşimden geldi.

Kafam artık yapmam gerekenlerle meşgul değildi, kırk beş dakika sonra Toby'nin kamyoneti hareket ettiğinde bunu duydum.

Veda etmeden.

Brooks'u oyun parkına koydum ve dışarı çıktım.

Sonra evin etrafında dolaştım.

Evin etrafındaki saçaklarda ve ön verandanın direklerinde ışıklar vardı. Birkaç ipten çok daha fazlasıydı ve yandığında parlak, neşeli, eski moda ve muhteşem görünecekti ve o eski çiftlik evinde çirkin durmuyordu.

Mükemmel

görünüyordu.

Kahretsin.

Eve geri döndüm, oğlumu aldım ve Noel kartları yapmaya devam ettim. Ve inanın bana, çok sinirliyen Noel ruhunu yansıtan benzersiz, neşeli, eğlenceli veya zarif kartlar tasarlamak hiç de kolay değildi.

Bir saat sonra, artık kafamda milyonlarca şey yoktu ve bu sefer bir arabanın yaklaştığını duyduğumda kaçırmadım.

Öğle yemeğini yemiştik ve Brooks'u uyutma zamanı yaklaşıyordu, Toby yüzünden kötü bir ruh halindeydim, bu yüzden kimseyi istemiyordum.

Ve ne yazık ki, artık herkesin gelip Noel süslerini asmasını da istemiyordum.

Ama çıkmaza girmiştik.

Ve bunun suçlusu Toby'ydi.

Masadan kalktım, yan tarafa dolandım, perdeye uzandım, onu geri çektim ve Toby'nin kamyonetinin geri döndüğünü gördüm.

Dışarı çıkmış ve yolcu koltuğundan altı paket bira indiriyordu.

"Hayır, olmaz," diye pencereye doğru bağırdım. "Hem içki ve Noel ışıkları konusunda cömert bir kahraman hem de pislik olamazsın." Brooklyn, Dapper Dan'ın onun için geri getirmekten sıkıldığı bir topu fırlatırken yakaladım (ama yine de bunu yaptı çünkü o kadar iyi bir köpekti) ve uykuya ihtiyaç duyan, huysuzluğa yakın oğlumdan bir çığlık duydum.

Onu görmezden geldim, koridoru ve merdivenleri geçtim ve en alt basamaktan beş basamak aşağıda durdum, Toby'nin omuzlarında çantalarla evime girmiş, mutfağa doğru yürüdüğünü görünce şaşkına döndüm.

O her zaman kapıyı çalardı.

Asla öylece içeri girmezdi.

"Dodo!" Brooklyn çığlık attı.

"Hey," diye seslendim, Tobe mutfaka girmeden hemen önce.

Hiçbir şey söylemedi.

O dışarı çıkarken ben de merdivenlerin altına vardım. "Hey," diye geç cevap verdi, gözlerimin içine bakarak. "Daha var." Bunun üzerine, o muhteşem erkek zarafetiyle ön kapıya doğru yürüdü.

ben onu izlerken, oğlum kollarımda debeleniyordu.

Kapıyı arkasından kapattı ve Brooklyn, "*Dodo! Dodo! Dodo!*" diye bağırdı.

Oğlumun hayran olduğu birinden ilgi görmek için çaresizce çabaladığını hissettiğimde, ki bunu elde edemiyordu, kızmadım.

Daha önce hiç böyle bir duygu

hissetmemiştim. Babasına karşı bile.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Ama zorlansam, o anda bunu açıkça *öfke* olarak tanımlardım.

Bu yüzden olduğum yerde donakaldım, üzgün oğlumu sakinleştirmeye çalışarak, Toby'nin ellerinde iki altı paket bira (en az bir paket getirdiğini bildiğim halde) ve omuzlarında daha fazla çanta ile içeri girmesini izledim.

Ama bu sefer, Macy'nin sattığı o muhteşem çuval bezinden yapılmış market poşetleri olduğunu gördüm. Uzun zamandır satın almak istediğim birkaç şeyden biriydi (ikisi yanlarında siyah devedikenini çiçekleri, ikisi de kara gözlü Susan çiçekleri basılıydı; her iki tasarım da muhteşem olduğu için ikisini de alırdım).

"*Dodo!*"

"İşte bu," dedi, Brooklyn'e bakmadan yanımdan geçip gitti.

Otomatik olarak onu mutfaka kadar takip ettim.

Dapper Dan da bizimle geldi.

Oraya vardığımda, oğlumun çabaları hızlandı, ben de onu yere indirdim.

Yürüyordu, 5 km koşuya katılmaya hazır değildi ama etrafta dolaşabiliyordu ve sendeleyerek yürürken çok sevimliydi.

O anda, yürümeyi boşverdi.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve Toby'ye hızla sürünmek için elinden geleni yaptı.

Toby konuşana kadar bu hareketi izledim. "Noel kurabiyeleri."

Bu tuhaf sözler üzerine gözlerimi ona çevirdim.

O bana bakıyordu, ama ben ona baktığımda, bakışları Izzy'nin adasına kaydı.

Dikkatimi oraya çevirdim ve adanın çuval bezleriyle kaplı olduğunu gördüm. Sekiz tane çuval ve dört paket altı şişelik bira vardı.

"Un," dedi Toby, "şeker, tereyağı, süt, gıda boyası, Noel kurabiyeleri yapmak için bu tür şeyler, çünkü her çocuk Noel'de Noel kurabiyesi yemeli."

O kadar çuval varken, Matlock'taki her çocuğa kurabiye yapmamı mı bekliyordu?

"Dodo, Dodo, Dodo, Dodo," diye mırıldandı Brooks.

Ona baktım, Toby'nin yanına gitmiş, Toby'nin kot pantolonunu kullanarak ayağa kalkmış ve dikkatini çekmek için tombul elleriyle bacağına vuruyordu.

Dapper Dan ise yakınlarda duruyordu ama oğlumun arkadaşlarına ulaşması için ona öncelik tanıyordu.

Kesinlikle iyi bir köpek.

"Hamburger," dedi Toby, oğluma değil, bana, ve bakışlarım yine ona yöneldi. "Tavuk. Domuz omuzu. Birkaç biftek. Tortilla. Fasulye. Pirinç. Kuskus. Taco, chili, domuz eti için baharat paketleri. Pişirebilir, yemediğini dondurup, sabah çıkarabilir ve o gece Brooks'la birlikte güzel bir yemek yiyebilirsiniz."

Aman Tanrım.

Noel ışıklarını taktıktan sonra benim için market alışverişine gitmişti.

"Dodo, Dodo, Dodo, Dodo, Dodo," diye tekrarlıyordu Brooks.

"Şarküteri ürünleri," Toby market alışveriş listesini saymaya devam etti. "Peynir. Ekmek. Soslar. Cips. Puding ve granola bar gibi abur cuburlar. Öğle yemeğin için."

"Toby..." diye zorla sözünü kestim.

Görünüşe göre, bu çaba çok zaman aldı çünkü Toby sözümü kesip devam etti.

"Dondurulmuş pizzalar. Dondurulmuş turtalar. Dondurma ve kekler. Kendine bir ödül verebilmen için. Ve yemek için başka şeyler. Ayrıca çamaşır deterjanı, yumuşatıcı, bunun gibi şeyler. Ve bu akşamki parti için şarap ve bira."

Ağır ağır, Izzy'nin mutfak adasını kaplayan büyük poşetlere baktım.

Toby'nin hareket ettiğini hissettim ve o yöne baktım, oğluma eğildiğini görünce içimde beni ağırlaştıran bir şey kalktı.

Sonra Brooklyn'i bacağından ayırıp, onu poposunun üzerine oturtup, adaya doğru ilerlediğini gördüğümde, o şey içimde dondu.

Brooklyn orada şaşkın bir şekilde oturmuş, Toby'ye bakıyordu, küçük bebek yüzünde açıkça şaşkınlık vardı.

Ve içimdeki donma ateşe dönüştü.

Toby yaklaştığında dikkatim ona kaydı, ama arka cebinden bir şey çıkardığını görünce başımı eğmek zorunda kaldım.

Beyaz bir zarfı tezgahın kenarına koydu.

"İçinde beş bin dolar nakit ve aynı miktarda bir çek var," dedi. Gözlerim tekrar ona kaydı.

Hâlâ konuşuyordu.

"Nakit parayı yüz yüze işler için kullan. Benzin. Yemek. Johnny'ye ödeme. Ne olursa olsun. Onu yatırma, Adeline. Çeki yatır ve faturaları ödemek için kullan." Bir saniye bana sertçe baktıktan sonra devam etti, "Eğer saklarsan. Kafanda onu reddetmene neden olabilecek ne varsa, umurumda değil. Ne istersen yap. Umurumda değil. Yapamayacağın tek şey bana geri vermek. Kabul etmem. Ya kullan ya da istediğini yap. Ama bana geri vermeyi deneme."

"Ne..."

"Şehirden ayrılıyorum."

Ağzımı kapattım ve göğsüme ani, beklenmedik ve çok acımasız bir darbe almış gibi hissettiğim acıyı bastırmaya çalıştım.

"Yeni yıldan sonra," diye devam etti. "Bir arkadaşımın çalışmak için Florida'ya gidiyorum. Yazın Johnny ve Izzy'nin düğünü için geri döneceğim. Bununla ne yaparsan yap," orta parmağıyla beyaz zarfı tıklattı, "senin kararın. Ama Noel için Brooklyn'e oyuncaklar, ayrıca giysiler ve ihtiyacı olan diğer şeyler de vereceğim, çünkü o yabani ot gibi büyüyor ve eşyaları çok kısa sürede ona küçük gelecek. Ve şimdiden uyarıyorum, ona bunlardan çok fazla vereceğim. Bunu kabul etmezsen, sadece gururlu değil, aptal da olursun."

Ve bu veda sözleriyle, yanımdan geçip mutfaktan çıktı ve ben sertçe dönüp ona bakarken, onun kaybolduğunu gördüm.

Ama oğlum "*Dodo!*" diye

bağırdı. Ve köpeğim

havladı.

Dapper Dan, Toby'yi koşarak takip ederken, Brooklyn, tombul bacaklarının götürdüğü kadar hızlı bir şekilde ellerinin ve dizlerinin üzerinde ilerledi.

Ön kapının kapandığını, köpeğimin tekrar havladığını ve oğlumun "*Dodo!*" diye yine hüzünlü bir şekilde ağladığını duydum.

Ve mutfakta, zarfın içinde on bin dolar ve adada yüzlerce dolarlık yiyecek, bira ve şarapla dururken, kafamın patlayacakmış gibi acı verici bir his yaşadım.

Toby

Toby kanepede sırt üstü yatıyordu, karnında bir şişe bira duruyordu, gözleri televizyondaki maça odaklanmıştı.

Aklı maçta değildi.

Aklı şuydu: "*Tamam, görüşürüz!*"

Görüşürüz o zaman?

Ünlem işareti mi var? *Addie*'den mi?

Tanrı

m.

Sahte.

Sahte şeylerden *nefret ederdi*.

Kavga ederler. Johnny ona sataşır. Toby, *Addie*'nin kız kardeşinin onunla konuştuğunu bilir. Bütün kasaba bunu konuşmaktadır. *Addie* ona mesaj atmaz. Ve o ona ulaştığında, "*Görüşürüz!*" cevabını alır, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Sanki onu görmezden gelecekmiş gibi. Sanki onun parasız olduğunu, yeterince yemek yemediğini, onu umursayan ve ona yardım etmek isteyen, hatta yardım etme imkânı olan insanlarla çevrili olduğunu bilmiyormuş gibi. Ve o da her şeyi bir kenara atıp, kendi yoluna gidecek ve bu konuda *sahte* davranacaktı.

Siktir et.

Siktir et.

O, onun kendisine bıraktığı yiyecekleri yiyebileceğini ve muhtemelen yiyeceğini biliyordu.

Ama ona verdiği on bin doların önümüzdeki hafta sonu kadar bir hayvan barınağı
barınağına falan gideceğini düşündü.

Ne olursa

olsun. Siktir et

onu da.

Kadın gururunun gözünü o kadar kör etmesine izin veriyorsa, bu onun işi değildi.

Bu onun suçu olurdu.

Ve birkaç ay sonra kedi maması yemeye başladığında, barınaktaki kedilerin bir yıl boyunca yiyebileceği kadar kedi maması satın aldığına pişman olacaktı.

Bu onu ilgilendirmezdi.

Ve o, onun bu kadar aptalca bir şey yapacağını bilmek onu çıldırttığını ve kamyonetine binip onun evine gidip ona biraz akıl vermek (ya da daha iyisi, ona biraz şaplak atmak) istediğini aktif olarak inkar ediyordu.

Bu yüzden televizyondaki maçta neler olduğunu hiç anlamıyordu.

Ve bu, kafasını o kadar karıştırıyordu ki, kapı zili çaldığında vücudu şaşkınlıkla sıçradı.

Zil çalmaya devam edince vücudu gerildi.

Kalkıp kanepenin arkasından kapıya baktı. Kapı, ortasında elmas şeklinde bir ahşap panel ile ayrılmış pencerelerden oluşuyordu ve köşelerinden ahşap çizgiler çıkıyordu. Böylece Addie'nin orada başı eğik, zili çalarken, yüzünde sert bir ifadeyle durduğunu açıkça görebiliyordu.

Tamam.

Bunu yapacaklardı. Ve o hazırды.

Hızla ayağa kalktı, birasını sehpaye koydu ve kapıya doğru yürüdü.

Addie onu gördü, zili çalmayı bıraktı, ama camdan ona öfkeyle baktı.

Brooklyn yoktu. Daha da iyiydi.

Rahatlayabilirdi.

Tobe kapıya ulaştı, kilidi açtı ve kapıyı açtı, ağzını açarak konuşmaya başladı.

Tek kelime bile edemedi.

Kadın iki elini göğsüne koydu, o kadar sert itti ki gövdesi geriye doğru sallandı ve "Çocuğumu görmezden gelemezsin!" diye bağırdı.

Bundan sonra, onu iterek geçip omzuyla ona çarptı.

Adam onunla birlikte döndü, kapıyı kapattı ve adam daha dönmeden kız dönüp ona doğru eğildi ve "*Sakın benim oğlumu görmezden gelme!*" diye bağırdı.

Siktir.

"Addie," diye mırıldandı.

Kız elini kaldırdı ve parmağını ona doğru uzattı. "Siktir git, Tobias Gamble." Bir kez daha parmağını uzattı ve "*Siktir git!*" diye bağırdı. Elini indirdi ve "Nasıl cüret edersin *benim evime* gelip, *oğlum* bacağına vururken *mutfağım*da durursun ve *ona bakmazsın* bile!" diye bağırdı.

O da öyle yapmıştı.

O, Addie'nin hoşuna gitse de gitmese de, yapmaya karar verdiği şeyi yapmaya niyetliydi ve Addie onu daha da kızdıracak şeyler söylemeden önce işini çabucak halletmişti.

Evet, öyle.

O da tam olarak bunu

yapmıştı. Brooks'a.

"Tatlım," diye fısıldadı.

Bir anda kız onun yanına geldi, yüzüne yaklaştı, göğüsleri göğsüne değiyordu, güzel yüzü öfkeyle çarpılmıştı, ağzından "*Bana 'tatlım' deme, Toby! Siktir git!*" diye bağıırıyordu.

"Sakin ol," diye sessizce ısrar etti.

"Sakinleşmeyi siktir et, Tobias," diye bağırdı kadın. "Bunu *babasından* almış."

Sanki kalbine bir bıçak saplayıp bağırsağına kadar kesmiş gibi, acı onu parçaladı.

"*Senden* almayacak!" diye bitirdi, göğsüne parmağını batırarak.

Toby iki elini kadının çenesine koydu, başını eğip yüzünü kadının yüzüne yaklaştırdı ve fısıldadı, "Özür dilerim, bebeğim. Bu çok aşırıydı, sınırı aştı. Çok özür dilerim, Addie. Sinirlenmişim ve bitirmek istedim, düşünemedim. Gerçekten, tatlım, inan bana. *Çok* özür dilerim."

Yakından onun göz kırpmasını izledi, öfkesi azalıyor, kafası karışmış gibi görünüyordu.

Çok

tatlıydı.

Kahretsin.

Ve o çok yakındaydı.

Hâlâ göğüslerinin göğsüne değdiğini, ellerinde yumuşak tenini hissedebiliyor, saçlarının kokusunu alabiliyordu.

Kahretsin.

Konuşabilmeleri için ellerini ondan çekmesi gerekiyordu. Ellerini ondan çekmedi.

"O senin peşinden süründü," diye fısıldadı.

Siktir.

Mahvolmuştı.

Bunu o yapmıştı.

Toby gözlerini kapattı ve başını eğdi, alnı kadının alnına değdi.

"Senin kucaklaman olmadan market alışverişini bırakmana dayanamadı," diye sessizce devam etti ve Toby gözlerini açtı. "Florida'ya gidersen ne yapacak?"

"Addie..." diye başladı, başını kaldırmaya çalışarak.

Addie ellerini Toby'nin yanaklarına koyunca hiçbir yere varamadı. İkisi de hareketsiz kaldı ve birbirlerinin gözlerine baktılar.

Siktir, siktir, *siktir*.

O çok yakındı.

Onun ellerini ona koyması bir şeydi. Addie'nin ellerini ona koyması başka bir şeydi.

"Konuşmamız gerek," dedi ona.

"Konuşmak mı, siktir et," diye cevapladı kadın.

Sonra onu öptü.

Siktir, siktir, siktir!

Bir an için geri çekilmeyi düşündü.

O anda, kızın dilinin ucu onun dudaklarına değdi ve aklında tek bir şey vardı: ağzını açıp o dili içine çekmek.

Onun tadını aldı, sonunda *Adeline'in tadını aldı...*

Ve onun henüz ele geçirmemiş olan son parçası da kayboldu.

Ona.

Bir kolunu ona doladı, onu kendine sıkıca çekti, diğer elini kadının yumuşak saçlarına soktu ve sıkıca tuttu, kafasını sabit tutarken dilini ağzından çıkardı, kendi dilini soktu ve kadının dilini ele geçirdi.

Adeline küçük bir ses çıkardı ve bu ses onun penisini yakıp kavurdu. Ve o anda işi bitti.

Yarım öpücükle onu bıraktı, elini tutup merdivenlere sürükledi.

Yarıya kadar çıktıklarında, onu sürüklediğini fark etti.

Kız onunla birlikte koşuyordu.

Bu, penisinin kot pantolonunda o kadar sıkı hissetmesine neden oldu ki, fermuarın kopacağını sandı.

Merdivenleri ikiye ikiye çıkmaya başladı.

Kız koşmaya başladı.

Onu odasına, yatağının yanına çekti, bıraktı ve hemen tişörtünü çıkardı.
Tişörtünü çıkardığında, kızın bomber ceketinin yerde olduğunu ve gözlerinin göğsüne dikildiğini gördü.

"Bebeğim," diye seslendi.

Gözleri ona doğru kalktı. "Prezervatif."

Kaşlarının kalktığını hissettiği anda penisinin titrediğini hissetti.

"Şimdi mi?" Kız şeftali rengi Henley tişörtünü yırttı.

Krem rengi

dantel sütyen.

Tatlı, dolgun

göğüsler.

Penisi zonkladı.

Tanrım, siktir.

Kadın gömleğini yere attı ve "Şimdi" diye fısıldadı. Adam tekrar sormayacaktı.

Arka cebinden cüzdanını çıkardı.

Addie hemen yanına yaklaştı, dudaklarını onun meme ucuna doladı ve...
derin bir nefes aldı.

Tanrım, *siktir*.

Bu onun penisini ağılattı.

Tanrım.

Bir prezervatif çıkardı ve cüzdanı yere attı.

Vuruş sesi daha yeni duyulmuştu ki, kadın uzaklaşmaya başladı, elleri kemerine uzanmıştı. Prezervatifin kenarını dişlerine koydu ve parmaklarını kendi kemerine uzattı.

kemerine koydu.

Pantolonunu açtı ve kadının fermuarını aşağı indirmesini izlerken

"Toby."

Gözlerini kızarmış yüzüne kaldırdı, gözlerinin penisine kilitlendiğini gördü, ifadesinde hiç görmediği kadar aşırı bir ihtiyaç vardı.

Peki o zaman...

Siktir et.

Toby atıldı.

Addie direnmedi.

Onu kaldırdı ve yatağın kenarına dizlerinin üzerine çöktürdü, sırtı kendisine dönük, kot pantolonunu kışından aşağı çekti ve tekrar ona doğru geldi.

O ihtiyaç.

"Toby."

O, kot pantolonunu uyluklarına kadar indirmiş, kollarını yorganın altına sokmuş, başını çevirmiş, gözlerini ona dikmiş, kıcını yukarı kaldırmış ve güzel, ıslak amını ona sunmuştu.

O çok güzeldi. O kadar güzel bir kadın görmemişti. Ama o anda, o çok çekiciydi.

Yatağın kenarında duran Toby, prezervatifi yırttı, çıkardı, taktı ve içeri girdi.

"Addie, bebeğim," diye fısıldadı, sikinin başını onun ıslaklığına kaydırarak, dikkatini onun yüzüne vererek, zihni parçalanmış, o amcığın içine girmek için o kadar çok istiyordu ki, tadı boğazına kadar çıkıyordu. Ayrıca, ikisinin de zihinlerinde aynı yerde olduklarını bilmeleri için bunu yavaşlatmak istiyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı kız. Peki o

zaman...

Siktir et.

Penisinin başı takıldı ve içeri girdi.

Ve kızın sıkı vajinası onu sardığında, kızın gözlerinin yavaşça kapandığını ve dudaklarının açıldığını, başı geriye doğru eğilirken yanağının yorganında kaymasını izledi.

Hayır.

Şimdi bu...

Bu muhteşemdi.

Ve onun pürüzsüz vücudunun onu saran hissi. Her şey.

Onun yuvarlak kıcına baktı, geri kalanı onun içine gömülü olduğu için görebildiği tek şey penisinin köküydü. Testisleri gerildi, boğazı sıkıştı ve onu sert ve kaba bir şekilde sikme ihtiyacını bastırmak için göğsü çöktü.

"Toby."

Bu titrek bir sesle geldi ve o, onun güzel, ıslak amının içine gömülü olan sikinden gözlerini ayırdı ve kızın yüzüne baktı.

Gözleri açıldı ve ihtiyacı yine çok belirgindi. Bunu sözleriyle ifade etti.

"Bebeğim... *lütfe*."

"Yapabileceğimden emin değilim..."

"Tanrım, Toby," dirseklerinin üzerine doğruldu ve sırtını kavisledi.

Tanrım.

Siktir.

"Lütfen, tatlım," diye yalvardı. "*Beni sik.*"

Aklı kararsızdı, bunu nazik ve iyi bir şekilde yapmak istiyordu.

Ama kalçaları onun yalvarışına cevap verdi.

Uzaklaştılar, içe doğru girdiler, kadının başı geriye doğru uçtu, o muhteşem altın sarısı saçları her yere dağıldı, kadın "Tanrım, evet" diye inledi ve adamın zihni programa uyum sağladı.

Kalçalarını kavradı ve onu aldı, Addie'yi sikti, Tanrım, *evet, sik evet*, onu hızlı sikti, sertçe girdi, derine girdi, amcığı onun sikini sardı, vücudu onun vücuduna doğru sallandı, etleri keskin bir şekilde birbirine bağlandı, odada sesler yankılandı.

Toby elini kaydırđı, ona doğru eğildi, klitorisine doğru gitti.

"Hayır, bebeğim, hayır. Ben gideceğim," diye nefes aldı.

"Gitmeni istiyorum," diye homurdandı, orta parmağıyla klitorisine dokundu ve anında onun yalan söylemediğini anladı.

Kız ellerinin üzerine doğruldu, geriye doğru eğildi, saçları yine uçuşmaya başladı ve "*Toby*" diye bağırdı, amcığı onun sikini sıkıca kavrayarak kasılmaya başladı.

Tanrım.

O... lanet olası... *olağanüstüydü.*

Onu daha hızlı, daha sert sikti, klitorisinde kaldı.

"Evet, oh Tanrım, *evet, bebeğim*," diye inledi, ona doğru geriye doğru savruldu, uylukları kot pantolonuyla birbirine bağlıydı, parmağı klitorisine sıkıca bastırıyordu, hareketleri vahşi, aceleci, çaresizdi, onu daha hızlı, daha sert olmaya teşvik ediyordu.

O da öyle yaptı.

Tanrım, lanet olası *güzellik.*

Yine yere düştü, iki kolunu öne uzattı, başka bir sunum, am, göt, saç, *her şey.*

Onun tümüydü, adam onu tutamayacaktı. "Siktir,

Addie," diye homurdandı.

"Sık beni, Toby, sikmeye devam et," diye nefes nefese yalvardı, ona tekrar çarparak, ya tarihin en uzun orgazmını ya da durmak bilmeyen birden fazla orgazmı yaşıyordu.

Adam umursamadı.

O, onun gitmesini istedi...

Git...

Git.

"Siktir, bebeğim," diye homurdandı, şimdi ona sertçe girerken, hissi testislerinde toplanıyor, penisine doğru iniyordu - kocaman, devasa, o kadar büyük ki, onu sikiyor olan Addie olmasaydı, onu korkutabilirdi.

"Evet," diye fısıldadı, saçlarını savurarak omzunun üzerinden ona baktı. "Evet, Toby."

Onun güzel mavi gözlerini yakaladı, gözlerindeki bakışı gördü, ateşli, aç ve açıkça onun penisini seven bir bakış.

Kendini tutamadı.

Toby gözlerini kapattı, köküne kadar girdi, ona doğru eğildi ve sessiz bir kükremeye patladı.

Addie'nin içine boşaldı.

Adeline'in içine

gömüldü.

Sonunda Adeline'iyile birleşti. Şimdiye kadarki en iyisi.

Hayatında yaşadığı en iyi şeydi.

Parmakları kalçalarını sarmış, Toby nazıkçe onu alırken, aşağı indi, vücudunu, boynunu düzeltti ve ona baktı.

Kız yanakları yatağa değmiş, gözleri ona bakıyor, amı pürüzsüz, sıkı ve sıcaktı, Toby'nin sikinin okşamalarını kabul ediyordu.

"Hey," diye fısıldadı.

Tanrım.

Onun Adeline'i.

Dudaklarının titrediğini hissetti. "Hey."

"Şey, bu noktada," diye başladı, sesi nefes nefese, tatlı ve ateşliydi, "Sanırım söylemeye gerek yok, bir süredir senden hoşlanıyorum."

Bu onu gülümsetmişti, içeri girerken, içinde kalırken, onu tamamen içine aldığında yüzünün yumuşadığını (ya da daha da yumuşadığını) izlerken, o ciddi sikişi çok sevmişti, neredeyse onun içine girmeyi sevdiği kadar, ve cevap verdi, "Aynı şekilde."

"Um, genel nüfus için o vücudu gizli tutmaya devam etmen en iyisi," diye tavsiye etti. "Sanırım sen gömleğini çıkardığında mini bir orgazm yaşadım. Ama senin sikişin..."

O cümleyi yarım bıraktı.

Ama bu onu gülümsetti, üzerine eğilip ellerini yanlarına kaydırıp ve parmaklarının kaburgalarının üzerinde kayıp çıkıntıların derinliğini hissetmekten hoşlanmamıştı, ama bunu görmezden geldi, ellerini ondan çekti ve yüzüne olabildiğince yaklaşıncaya kadar ön kollarını yatağa koydu.

"Sütyenini beğendim," dedi.

"Hmm," diye mırıldandı kız.

"Ve kışını da."

"Şey..."

"Ve çok güzel bir amın var."

"Her kızın duymak için can attığı şey," diye alay etti. Adam ona tekrar gülümsedi.

Sonra ciddileşti.

"Bebeğim, konuşmamız lazım." Bir elini yataktan çekip kadının kaburgalarına doğru kaydırıldı. "Ve yemek yemen lazım."

"Tobe..."

Kalkıp, çekip çıktı, kot pantolonunu kalçalarından yukarı çekti, sonra ona uzandı, onu dizlerinin üzerine çekip, kot pantolonuyla birlikte külotunu da tutup kendi pantolonunun üzerine çıkardı.

"Bu prezervatifi hallet," dedi kulağına, kollarını onun etrafına dolayarak onu göğsüne sıkıca sarıldı. "Sonra mutfağa gideceğiz."

Kafasını çevirip onun bakışlarını yakaladı.

Bir şey söylemek istemiş olabilir. Ama Toby onu tekrar öptüğü için söylemedi.

Evet.

O anın heyecanı değildi.

Tadı sıcaktı, tıpkı iyi bir Kentucky burbonunun mideye verdiği his gibi. Ama daha da iyiydi.

Bu sefer yavaş davrandı, tatlı bir öpücük verdi, ona ağzını keşfetmesi için zaman tanıdı, kendisi de onun ağzını keşfetmek için zaman tanıdı ve ancak kız daha ciddi hale getirmek için kıvrıldığında ayrıldı.

"Prezervatif. Mutfak. Yemek," dedi, dudaklarını kadının burnuna değdirdi ve sonra uzaklaştı.

İşini bitirip tekrar yatak odasına girdiğinde, kadın Henley'ini giymiş, kot pantolonunu çekmiş ve elinde onun tişörtünü tutuyordu.

"Başkalarıyla birlikte olmadığımız zamanlarda sürekli gömleksiz olmanı rica edebilir miyim?" diye sordu, o ona doğru yürürken.

Ve işte oradaydı.

Addie geri

dönmüştü.

Küstah. Komik.

Ama yatak odasında böyleydi.

Diplomasını aldığında kendinden oldukça memnun olmuştu. Pilot lisansını aldığında. Yazın Johnny'ye Matlock'ta kalacağını ve Gamble Garages'ta çalışmak istediğini söylediğinde ve kardeşinin yüzündeki o ifadeyi gördüğünde.

Ama Addie'nin yatak odasında böyle olması? Hiçbir gün o günden daha iyi geçmemişti.

"Bunu yaparsam, ellerini benden uzak tutabilecek misin?" diye sordu.

"Çok şüpheli," diye cevapladı.

Yaklaşp gömleğini nazıkçe onun elinden çekti. "O zaman şimdilik... hayır."

O, dudaklarını bükmüş gibi yaptı. O, onu tekrar öptü.

Ve bunu, Toby ve Addie'nin hızlı, sert ve muhteşem bir sevişmenin ardından yatak odasında öpüşürken orada olduklarını düşünerek yaptı.

Onu kırdı ama uzaklaşmadı. Yine de gömleğini giydi.

"Bunun olacağını hiç beklemiyordum, tatlım," dedi, göbeğinin üzerine gömleğini çekerek. "Ama olsaydı, farklı olmasını isterdim."

O, onun yanında kaldı, ama başını yana eğdi ve "Nasıl?" diye sordu.

"Daha yavaş. Daha nazık. Kesinlikle çok daha uzun sürmesini isterdim." "Sanırım beş kez boşaldım, Talon."

Ona baktı. "Cidden," dedi kadın. "Yok mu?" diye sordu adam.

"Uzun zaman oldu," dedi.

O sıırttı ve "Bebeğim" dedi.

"Ve senin inanılmaz derecede muhteşem göğüslerinin görüntüsü beynime kazındı."

Gülümsemesi değişti ve tekrar etti, "Bebeğim."

"Ve senin büyük sikin içimdeydi ve sen bir ağır siklet gibi sikiyordun."

Yakın duruyordu, ama ayırıydı.

Bunun üzerine, onu kollarına çekti.

O da kollarını onun omuzlarına doladı. Tanrım, siktir.

Yatak odasında onu sikip sonra Addie'yi kollarında tutuyordu.

Tanrım.

Bu nasıl olmuştu?

Sormayacaktı.

Sadece rüzgarın onu götürdüğü yere gidecekti çünkü rüzgar ılık, güneş parlıyordu ve burayı seviyordu.

Çok fazla. Kesinlikle

hayatımın en güzel

günüydü.

"Ağır sikli biriyle seks yaptığımdan değil," diye devam etti. "Ama tahmin etmem gerekirse, onlar da böyle sikişiyorlardır. Gelip bunu tekrar tekrar, tekrar tekrar, tekrar *tekrar* yapmak zorunda kaldım. Yapmazsam korkuyordum," diye alay etti.

"Çenenin kapatsan iyi olur," diye tavsiye etti. "Yoksa bir dahaki sefere nazik davranmak zorunda kalırım."

"Bunlar şikayet değil," diye bilgilendirdi onu.

"Bunu bilmek iyi," diye mırıldandı.

"Sen de iyi öpüşüyorsun," diye paylaştı.

"Sana yarım öpücük verdiğimde ve sen benimle merdivenleri koşarak çıktığında anladım," dedi.

benimle birlikte merdivenlerden yukarı koştuğunda anladım."

Ona gülümsedi, bu gülümseme küstah, tatlı ve tatminkardı ve Elini kullanarak parmaklarının arkasını onun çenesindeki sakalına sürttü, bu dokunuş göğsünü ısıttı ve penisini titretti.

Bütün bunları yaparken, "Bu, *ben sana* yarım öpücük verdikten sonra *beni* merdivenlerden yukarı sürüklemen olurdu." dedi.

"Ben farklı hatırlıyorum." "Her

neyse," diye mırıldandı.

Bundan ne kadar zevk alsa da...

"Yemek yemelisin," diye hatırlattı ona.

Kadın, çenesine yaptığı hareketi izlemekten gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı.

"Pot luck var ve birkaç saat sonra başlayacak. Bütün bunlardan sonra akşam yemeği için evime gelmezsen, bir daha seninle asla konuşmam. Ama ikimiz de biliyoruz ki, Margot'un tavuğunu bir kamyon dolusu yemezsem, bunun sonunu asla duymayacağım, bu yüzden şimdi karnımı doyurmam gerekmiyor."

"Sana bir smoothie yapacağım, böylece Margot'un tavuğunu yemeye hazır olacaksın. Bu akşam kesinlikle geleceğim ve kesinlikle bütün gece kalacağım.

geceyi orada geçireceğim."

Ona yaslanarak sırttı. Tamam.

Görünüşe göre, aynı fikirde oldukları konusunda konuşmaya gerek yoktu.

Aynı fikirdeydiler. "Brooks

nerede?" diye sordu.

"Buraya gelmeden önce onu Margot ve Dave'in evine bıraktım," diye cevapladı kadın.

"Buraya geldiğini biliyor mu?"

Kız başını salladı. "Sadece birkaç işim olduğunu söyledim. Öğleden sonra ona bakacaklar ve akşam eve geldiklerinde onu eve getirecekler."

"Tamam."

"Ayrıca, Brooks'un kreşe gitmesi yerine haftada üç gün ona bakacak."

Uh.

Ne dedin?

Toby'nin vücudu kaskatı kesildi ve "Tamam" dediği ses tonu gergindi.

"Ve bu akşam Johnny ile konuşup kredinin ödemelerini bir süre erteleyeceğim," dedi yumuşak bir sesle, onu dikkatle izleyerek.

Hay sıçayım.

O bu konuyu derinlemesine araştırmadı, üzerinde durmadı, hiçbir şey yapmadı.

Sadece vücudunu gevşetmeye zorladı ve "İyi" diye fısıldadı.

"Senin verdiğin parayı kullanarak senin yemeğini yiyeceğim ve Matlock'ta ya da şehre daha yakın bir yerde kalmamı sağlayacak bir iş bulana kadar dayanacağım. Brooks ve benim için yeterli olacak, ailemize yakın kalabileceğimiz, ama ikimizi de mahvetmeden bakabileceğim daha iyi maaşlı bir iş."

Bu sözler Toby'nin gözlerini kapatmasına, kollarını sıkmasına ve alnını onun alnına dayamasına neden oldu.

Gözlerini açtı ve tekrar fısıldadı, "İyi."

"Haklıydın," diye fısıldadı kız. "Gurur duyuyorum. Beni böyle yapan neydi bilmiyorum. Annem Margot'a sahip olsaydı, Izzy'nin çorba ısıtıp peynirli sandviçler yaptığı yalnızlık içinde değil, onunla birlikte olurduk. Ve biri anneme on bin dolar verseydi, bu acı verici olabilirdi, ama o parayı alır, nezaketle ve minnetle karşılardı ve kızlarına ihtiyaçları olan şeyleri alırdı

ve sevildiğimizi ve önemsendiğimizi bilmemiz için istediğimiz diğer şeyleri alırdı. Bu yüzden bir gün sana borcumu ödemek istiyorum. Bunu sonra hallederiz. Ama şimdi, Brooks'un hatırlamayacak olsa da tulumlara ve Noel kurabiyelerine ihtiyacı var ve ben de tek başıma gibi davranmayı bırakıp, bana yardım etmelerine izin vermediğim için acı çeken insanlara güvenmem gerekiyor."

"Onu gururlandırmaya çalışıyordun," dedi Toby.

"Anlamadım?"

"O öyle yapmıştı. Sen de onun yaptığı gibi yapmaya çalışıyordun. Onun fedakarlığı, senin fedakarlığın. Sanki anlıyormuşsun gibi. Sanki ikiniz de aynı kulübedeki, aynı bedeli ödeyen insanlarmışsınız gibi."

"Tanrım," diye mırıldandı, bakışları uzaklara kaydı. "Haklısın."

"O o kulübün üyesi olmak istemiyordu, tatlım."

Gözleri tekrar bana döndü ve "Haklısın" diye cevap verdi.

"Tahminimce, o parayı geri ödemen gerekmediğini söylemem sana bir şey ifade etmeyecektir," diye tahmin etti.

Kız dudaklarını ısırdı.

Adam ona sarıldı ve "Sorun değil" diye mırıldandı.

Çünkü bu işe yarayacaktı.

O komik ve enerjikti ve o, onunla değil, *oğluyla ilgili* olarak çizgiyi aştığında aklını kaçırmış ve onun evine gelip yüzüne karşı çıkmıştı.

Yarım öpücük ve beş dakika sonra, kot pantolonunu kışından aşağı indirmiş, dizlerinin üzerine çökmüş, amını ona sunmuştu, yani aralarında kimya olduğunu söylemek güvenliydi. Onlara zaman ve aşırı olmayan bir durum verin - ikisinin de yedi ay boyunca oraya gitmek istemesi, yavaşça yanan ateşi beslemesi, üzerine üflemesi ve bunun bir cehenneme dönüşmesi gibi - bu, az önce yaptıkları olağanüstü şeyi kozmik bir şeye dönüştürebilirdi.

Sonuçta, o on bin doların bir önemi kalmayacaktı.

Sadece *onların* olacakları şeye karışacaktı.

O, bunun başlangıcı olmadığını, işe yarayacağını, bunu gerçekleştireceklerini söylemeden önce, o, onun zaten bildiği şeyi pekiştiren bir şey söyledi.

Bunu gerçekleştireceklerdi.

"Kaldırımda, ben bir kaltaktım. Savunmaya geçtim, çok ileri gittim ve gerçekten üzgünüm. Sana bir şey söylemek istiyordum, ama dün işte uzun bir gün geçirdim. Sonra bu sabahki mesajım çok zayıftı. Konuşmak istediğimi söylemeliydim. Sen geldin ve işler... kontrolden çıktı."

O ona bunu verdi, o da söylemesi gerekenleri söyledi.

"Adeline, bugün Brooks'a yaptığım şeyi bir daha asla yapmayacağım. Sana bir şey anlatmak istiyordum, bunu yüzüme vuracağını düşündüm, zaten sinirliydim ve sokakta olanlar yüzünden kin besliyordum, işimi bitirip gitmek istedim. O bir daha böyle bir şeyin içinde kaybolmayacak, asla, Addie. Yemin ederim."

Adeline yine elini çenesinin sakalına götürdü. "Biliyorum, tatlım." Ve konu kapandı.

Toby başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Çok uzaklaşmadan, "Smoothie," diye mırıldandı. Elini çenesine koydu. "Konuşacak daha çok şeyimiz var." "Sen smoothie'ni yudumlarken."

"Toby, bunun olduğunu anlıyorum." Oh, bu oluyordu.

"Kesinlikle oluyor," diye homurdandı ve kollarını daha da sıkılaştırdı. Gözleri biraz yuvarlaklaştı, sonra yumuşadı ve ona eridi.

ona.

"Tamam," dedi sessizce. "Öyleyse, Florida'ya taşınıyor musun?"

"Hayatta olmaz."

Gözleri bu söz üzerine iyice büyüdü ve sonra, Adeline Forrester'dan Adeline Forrester'dan çıkabileceğini hiç beklemediği sevimli bir kıkırdama çıkardı, ama bu ona çok hoş geldi. Sonra ona devam etti, "Tamam o zaman, bu gece buraya gelip geceyi burada geçireceksin ve ben buna tamamen, büyük ölçüde, aşırı derecede varım."

Ona gülümsedi.

"Ama biliyorsun," diye devam etti, "Usual Suspects de orada olacak ve bunu onlardan saklamamız gerektiğini düşünmüyorum çünkü Margot'un kavgamızı duyduğunu, Iz'in duyduğunu, Johnny'nin de duyduğunu söylediğini biliyorum. Ve..."

"Bebğim, biz hiçbir şeyi saklamıyoruz."

Gözleri yine büyüdü. "Sen...?" "Onlar iyi olacaklar."

Buna şüpheyile baktı ve basitçe "Johnny" diyerek açıkladı.

"O iyi biri."

"Emin misin?" diyerek yine şüpheyile karşılık verdi.

"Evet, ve eğer iyi olmazsa, umurumda değil. Bu seninle, benimle ve Brooklyn'le ilgili. Sen benden hoşlanıyorsun. Brooklyn beni seviyor. Johnny ve ben dün konuştuk ve ne hakkında konuştuğumuzu sana anlatacağım ama," diye ekledi ve ona sıkıca sarıldı, "sen smoothie'ni içerken bunu yapacağım."

Kızgın görünmeye başladı. "Çoğu erkek zayıf kızları sever."

"Bu yanlış. Çoğu erkek neyi seviyorsa onu sever, çoğu kadın da neyi seviyorsa onu sever. Bu çeşitli şekillerde olabilir. Seni olduğun gibi kabul ederim ama yorgun olduğun, kendini düzgün besleyecek kadar paran ya da bunu yapacak kadar zamanın olmadığı için öyle olduğun zaman kabul etmem."

Ona bir kez daha yumuşak bir bakış attı, sonra bakışını saklayıp küstahça, "Sen de benden hoşlanıyorsun," dedi.

"Kesinlikle senden hoşlanıyorum," diye açıkça itiraf etti.

Ve bunu söylediğinde, kadının başı görünür bir şaşkınlıkla hafifçe sallandı.

Sonra, ondan hiç görmediği bir ifade takındı, ama bu, Adeline Forrester'dan kesinlikle beklediği bir ifadeydi.

Ateşli, kendinden emin ve çok seksi.

Tanrım, onu *hemen* oradan çıkarmazsa, yine yatağının kenarında diz çökmüş olacak.

Toby ellerini kadının beline koydu ve onu sıktı. "Şimdi sana bir smoothie yapacağım."

Kız ellerini Toby'nin boynuna koydu ve sıkıca tuttu, böylece Toby başka bir hareket yapamadı.

"En iyi yanı," diye fısıldadı, "söylediğin şey ve bu, yavaş yavaş yanan ateşin söndüğü için hissettiğim mutluluğu azaltmıyor, az önce biraz aldım, sen de bana daha sonra biraz daha vereceksin, evde Noel ışıkları ve yemek var ve şu anda ellerim *senin* üzerinde, ama en iyi yanı, bunun sen, ben ve bebeğimle ilgili olduğunu söylemiş olman."

"Addie," diye fısıldadı, ellerini belinden yanlarına kaydırarak.

Onun kalbi gözlerine kayarken, elleri hareket etmeyi bıraktı. Bunu

Adeline Forrester'dan da beklemiyordu.

Ve bu hiç de seksi değildi.

Hayatında gördüğü en muhteşem şeydi. "Bu en iyi kısım, Toby, şu anda benim dışımda, ellerimin *seni* dokunmak."

Siktir.

Siktir et.

Bir dakika içinde ona bir smoothie
hazırlayacaktı. O anda, Addie'yi tekrar
öptü.

Ve niyetlendiği gibi, öpüşmeye dönüştü.

Bu yüzden ona smoothie içirmek yaklaşık on beş dakika sürdü.

Ama...

Neyse.

Five

O umursamayacak

Addie

DUŞTAN SONRA, Tobe'nin evine gitmeden önce yapmayı dilediğim birçok bakım işini (özellikle tıraş bıçağıyla) hallettikten sonra, bornozumla, saçımı havluyla sararak, telefonumla yatağımın kenarına oturdum.

Daha önce, Toby'nin bana hazırladığı meyve, yoğurt ve protein tozu smoothie'yi (çok lezzetliydi) içerken, bana önceki gün Johnny ile yaptığı şaşırtıcı ve çok havalı sohbetinden bahsetti.

Ona Izzy ile yaptığım konuşmayı da anlatmıştım. Ve bir plan yapmıştık.

O anda bu planı uygulamaya koydum ve ona mesaj attım: *Duştan çıktım.*

Hazır mısın?

Sonra kalktım ve başımdaki havluyu çıkardım, banyoya geri döndüm, benimle birlikte olan Dapper Dan da peşimden geldi.

Fazla vaktim yoktu. Toby dört buçukta, diğerleri beşte gelecekti, yani Toby gelmeden önce yapmak istediğim şeyi yapmak için yaklaşık kırk dakikam vardı.

Çaba göster.

Büyük bir çaba.

Onun için.

Brooklyn doğmadan çok önce, kendimi tamamen vermeye hazır değildim.

Perry ile evliliğim neredeyse başından beri bir felaketti. Grubu dağıldıktan sonra (ve birlikteyken de pek para kazanamıyorlardı), tek geçim kaynağı ben oldum. Kalbimde biliyordum, bunu zihnime girmesine izin vermese de, kocam seçiminde büyük bir hata yaptığımı, ve bu, o beni aldatmadan önceydi.

Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum. Onun tüm saçmalıklarına göz yumacak kadar seviyordum. Ama sıırıslıkam aşkıttım.

Ta ki o beni deliye çevirene kadar.

Ve sonra hayatımı düzene sokmak için Matlock'a geldiğimde, kendimi süslemek için hiçbir neden yoktu.

Bu doğru değildi.

Vardı.

Çünkü Toby vardı.

Kabul ediyorum, Brooks ve ben Izzy, Johnny ve Toby ile JerryJack's Diner'a gittiğimizde, ya da yine Izzy, Johnny ve Toby ile Bellevue'deki pizzacıya gittiğimizde ve diğer zamanlarda, bunu yapmadım çünkü onun dikkatini çekmeye çalıştığımı düşünmesini istemedim.

Ama ben zaten onun dikkatini çekmiştim.

Ve şimdi, Brooks'un annesi, Izzy'nin kardeşi, Perry'nin eski sevgilisi olmamın dışında, benim farklı yönlerimi de tanımasını istiyordum.

Yani, onun bunu zaten bildiğini hissediyordum. Ama ona iyi şeyleri vermek istedim.

Hiç sahip olmadığı şeyleri.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunu sabırsızlıkla bekliyordum ve keşke daha fazla zamanım olsaydı diyordum. O kadar uzun zaman olmuştu ki, seksi görünmeyi, çekici hissetmeyi ve ilgi görmeyi seven bu yanıma ben bile unutmuşum.

Tek istediğim ilgi Toby'nin ilgisiydi ve ona sahiptim.

Ama bunu yapmak aslında onun için olduğundan daha çok benim için olabilir. Yine de onun içindi.

Dapper Dan banyo halısının üzerine uzanmaya karar vermişti ve ben saçımı tararken, Toby'den bir mesaj geldi.

Hadi gidelim.

Gülümsedim ve "*Onu arıyorum*" diye cevap yazdım.

Sonra planımın kendi kısmını, yani Izzy'yi aramayı başlattım, Toby'nin de planının kendi kısmını, yani Johnny'yi aramayı başlattığını biliyordum.

Hoparlörü açtım ve telefonu lavabonun yanına koydum, saçlarıma sürdüğüm parlaklık veren yağı aldım.

Noel için daha çok ihtiyacım olan birine bir ipucu vermek istedim, çünkü bu yağ saçlarıma çok iyi geliyordu ve bitince özleyecektim. Ama beni sevenlerin yardım etmesine izin verseydim bile, ve masamın çekmecesinde on bin dolar olduğu için bir şişe parlatici yağ alabilecek durumda olduğum söylenebilirdi, henüz böyle bir şey yapabilecek durumda değildim.

Hoparlörden Izzy'nin sesi geldi. "Hey, Addie. Her şey yolunda mı?"

Kız kardeşim her aramaya "Her şey yolunda mı?" diye cevap vermediği günü gerçekten iple çekiyordum.

"Evet, her şey yolunda. Bir dakikan var mı?" "Her zaman."

Tama

m.

Kahret

sin.

Bu garipti.

Toby ile olan tüm güzel olaylara o kadar kapılmışım ki, böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Ama iki kız *kardeş* ve iki erkek kardeş?

Evet.

Biraz tuhaftı.

"Dinle, bir şey oldu," dedim ona. "Aman

Tanrım," diye cevapladı. "Ne oldu?"

"Toby ile kavga ettiğimi duydun, biliyorum." "Evet,"

dedi yavaşça.

Saçıma yağ sürdükten sonra tararken, "Bugün aralarımızı düzelttik," dedim.

Izzy cevap vermedi.

"*Gerçekten* çözdük," diye vurguladım. "Bir kez daha büyük bir kavga ettik ve sonra... barıştık."

"Bir araya geldik mi?"

"*Birlikte* birlikte." Makyaj yapmadan önce saçımı toplamak için kullandığım saç bandını aldım ve devam ettim, "Seks yaptık."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Izzy..."

"Bu harika!" diye bağırdı.

Gülümsememi durduramadım ve nemlendiricimi aldım (ona da ihtiyacım vardı, of).

"Harika kelimesi yetmez," dedim ona.

"Harika mıydı?" diye fısıldayarak sordu.

"Harika değildi, ama..." Yüzüme nemlendirici sürmeyi bırakıp sözlerime odaklandım. "Her şeydi, Izzy. O ve ben, yaptıklarımız ve hissettiklerimiz... Sonrasında o çok seksi ve çok tatlıydı. Kondomu atmaya gitmeden önce bana *sarıldı*. Hiçbir erkek... Bu sadece... *Toby'ye* özgü bir şeydi."

"Evet," diye fısıldadı.

"O benden hoşlanıyor. Ben de ondan hoşlanıyorum. Brooklyn'i seviyor. Biz... biz..."

Neyim vardı benim? Neden bunu söyleyemedim ki? Söyledim işte.

"Bunu yapacağız."

"Tabii ki yapacaksınız," dedi. "İkiniz de birbirinize tamamen aşıksınız

. Tek söyleyebileceğim, artık zamanı gelmişti."

Tuvaletime geri dönmedim çünkü onun sözleri beynimdeki her şeyi silip süpürdü.

Birbirlerine tamamen aşık mıydılar?

"Johnny şu anda Toby ile mi konuşuyor?" diye sordu.

"Evet. Aramalarımızı senkronize ettik."

Kız kardeşimin güldüğünü duydum ve dudaklarımın kıvrıldığını hissettim, çünkü artık bu durum bana garip gelmiyordu. Aksine, bunun biraz komik *olduğunu* fark ettim.

Sonra hazırlanmaya devam ettim, ama bir şeyi netleştirmek zorundaydım.

"Ona aşık değilim... henüz."

"Ona çok aşıksın," dedi, sanki gerçekten *kahkaha* atıyormuş gibi. "O da sana. Seks iyi gidiyorsa ve sonunda etrafta kimse olmadan yalnız kalacak zamanınız varsa ve ikiniz iyi anlaşıyorsanız, çift düğün yapabiliriz!"

Şaka yaptığını biliyordum çünkü bunu söyledikten sonra kahkahalara boğuldu.

Ben gülmüyordum.

"Toby bana aşık değil." "Bebeğim, aşık."

"Onu bunu söyleyecek kadar iyi tanı mıyorsun."

"Belki ben tanı mıyorum, ama Margot tanıyor ve sana aşık olduğunu söylüyor." Aman Tanrım.

Margot öyle mi dedi?

Toby'yi çok iyi tanıyordu. Aman

Tanrım.

"Yani," diye devam etti, "ikiniz sonunda birbirinizin etrafında dans etmeyi bıraktınız

ve uzaktan sevmek, yakından sevmekten çok farklıdır. Ama o senin için mükemmel, senin onun için mükemmel olduğunu açıkça belli ediyor, bu yüzden iyi şeyler görüyorum ve mutluyum. Tanrım, Addie, senin için *çok mutluyum.*"

Senin onun için mükemmel olduğunu açıkça belli ediyor.

Tamam.

Bunu düşünemedim.

Bunu düşünmek *istedim*. Ama

bir görevim vardı.

Ailemin Noel dekorasyon partisinde Toby'ye seksi görünmek.

Hissettiklerimin bu görevi bozmasına izin veremezdim.

Bu yüzden göz farı sürdüm ve tek kelime etmedim, aslında kız kardeşimle telefonda konuştuğumu bile unuttum.

"Addie," diye seslendi Izzy. "Bunun seni korkutmasına izin verme." "Çok geç," diye mırıldandım.

"Tanrım," dedi endişeyle. "Gerçekten, o iyi bir adam. Seni harika buluyor. Oğlunu seviyor. Bunun seni korkutmasına izin verme."

All-over, under-foundation primer'a uzanarak, "O kısım beni korkutmuyor, Iz. Onu uzaklaştırmak için aptalca bir şey yapmam beni *korkutuyor*" diye cevap verdim.

"Aptalca bir şey yapmayacaksın. Sen harikasın." "Sen benim ablamsın, böyle söylemen normal."

"Sen harikasın, Addie," dedi kararlı bir şekilde.

"Harikaydım," diye karşılık verdim. "Eğlenceliydim, her şeye hazırdım, bütün gece parti yapar, bütün gün çalışırdım. Şimdi on üç aylık bir çocuğum var ve işe önlük giyiyorum. *Çirkin* bir önlük."

"Kes şunu," diye bağırdı.

Göz farı sürmeyi bıraktım çünkü ablam sert değildi.

"Sen şimdi de o zaman da aynıydın," dedi. "Herkesin öncelikleri hayatlarını yaşarken değişir. Toby her yerde her şeyi yaptı ve son yedi aydır burada, ailesinin garajında çalışıyor, çünkü sen buradasın ve *senin* yanında olmak istiyor. Bu ilişkinin ne getireceğini bilmiyorum ve hayatın sana ne getireceğini de bilmiyorum. Sadece ikinizin birbirinize uygun olduğunu biliyorum. Ve daha da önemlisi, iki yıl öncesine göre şimdi de aynı derecede harika olduğunu biliyorum. Aslında, şimdi bin kat *daha* harikasın çünkü Brooks'u yaptın, o çok güzel bir çocuk, sen harika bir annesin ve bu, her zaman olduğun şeye eklendi. Harika bir kardeş, fantastik bir arkadaş, güvenilir, sadık, eğlenceli ve kendine özgü tatlılığıyla."

Gölgeme geri döndüm ve hiçbir şey söylemedim.

Ama çok şey hissettim.

"Deanna, çok şekerli olduğum için benim beyaz çikolata olduğumu söylüyor," diye devam etti. "O ise keskin ama yine de zengin olduğu için bitter çikolata. Ama bence o daha çok trüf mantarı gibi. Ama biz Deanna'dan bahsetmiyoruz. *Sen* pürüzsüz ve lezzetli sütlü çikolatadan birisin, ama içinde acı biber tozu var, bu yüzden iyi bir acı tadı var. Bu, bir bebek yaptığın için değişmedi. Sadece kendi çikolata markan ol, çünkü birincisi, bu sensin ve bu harika, ikincisi, Toby bu tadı seviyor."

"Destekleyici abla tavırlarını bırakabilirsin" dediğimde, dumanlı göz makyajının büyüsunü karıştırıyordum.

"Acı biber tozu var."

Gözlerimi kırparken fırçayla neredeyse gözümü deliyordum. "Tamam, bu iş bitti ve sen de sorun etmiyorsun," diye başladım. "Şimdi senden bir ricada bulunmam gerekiyor."

"Ne olursa."

Tanrım, kardeşim beni öldürdü.

"Toby'ye benimle ne elde edeceğimi anlatma ihtiyacı duyuyorum ve normalde bir saat süren bir şeyi yapmak için yaklaşık yarım saatim var. Bu da seksi makyaj ve "beni becer" saçları. Böylece herkes geldiğinde durum garipleşmesin diye, Margot ve Deanna'yı arayıp Toby ve benim durumumuzu anlatabilir misin?"

"Tamamdır." Evet.

Kız kardeşim.

Beni öldürüyor.

Ama bunu nazikçe yaptı.

"Harika. Teşekkürler. Seni seviyorum. Şimdi ne giyeceğime karar vermem lazım," dedim ona.

"Noel partisi, o yüzden kalçalarını örten, düşük etekli, omuzlarını gösteren derin kayık yakalı yeşil uzun kollu tişörtü giy. Ayrıca kalçalarının üzerine oturan, kolye zincirlerinden yapılmış gibi görünen altın kemeri de tak. Boynuna hiçbir şey takma, ama alt kısmında kıvrımlar ve damla şeklinde kristaller olan kırmızı, dikkat çekici küpeleri tak. Kot pantolon giy, böylece rahat olursun. Tamamen kırmızı ruj. *Parlak* kırmızı ruj."

Zaten kırmızı ruj sürecektim. Ama kıyafet mükemmeldi.

"Teşekkürler, Izzy."

"Önemli değil, Addie. Şimdi seni rahat bırakayım. Seni seviyorum."

"Ben de seni
seviyorum, bebeğim."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz. Sonra."

"Sonra görüşürüz,
bebeğim."

Bağlantı koptuğunda, telefonumu alıp mesaj yazmak için çekimi
durdurdum. *Izzy çok iyi. Bizim için, Toby için mutlu.*

Sonra işime geri döndüm, saçımı kurutmak, büyük bukle maşalarına
takmak, saç spreyi sıkamak ve makyaja geri dönmek için makyajı bir kenara
bıraktım.

Bu sırada Toby'den bir mesaj geldi: *Johnny hazır. O da iyi. Görüşürüz
bebeğim.*

Bunu okuduğumda, göğsümde garip bir heyecan hissettim.

Tamam, aman Tanrım.

Yakında beni görecekti, yatak kenarında, kıyafetlerimizi bile çıkarmadan,
ateşli, hızlı ve iyi anlamda yaramaz bir şekilde seviştikten sonra, ve herkes
gelmeden önce, Brooklyn ya da başka kimse olmadan yarım saat boyunca birlikte
olacaktık.

Tamam, aman Tanrım.

Ben böyle bir kız değildim.

Göz alıcı bir kız olmadığımı biliyordum. İçimde Daphne Forrester vardı,
kardeşim Eliza vardı ve o çok güzeldi, ben de ikisine de benziyordum.

Ve erkeklerin ilgisini her zaman çok
çekmiştim. Ama bu daha fazlasıydı.

Ben bir hayatta kalanıydım. Kimseye ihtiyacım yoktu.

Faturalarımı ödeyebiliyordum (ya da eskiden ödeyebiliyordum). Çöpümü
kendim çıkarabiliyordum. Arabamı yağını değiştirmek için servise
götürebiliyordum.

Beni tanımlamak veya tamamlamak için bir erkeğe hiç ihtiyacım olmadı.

Ve ben bu izlenimi veriyordum, bu da bazı erkekleri tamamen itiyordu, ama
diğerlerini çekiyordu.

Bu diğer erkeklerden biri Perry'di, beni kendime bakabilecek biri olarak
görüyordu ve bu yüzden onun için de aynısını yapacağımı düşünüyordu.

Diğer bir tip ise Toby'ydi, beni (normal şartlarda) kendime bakabilecek biri
olarak görüyordu ve bu onu cezbetti çünkü benim özgüvenimin onun özgüvenini
azaltmasına izin vermeyecek kadar kendine güveniyordu.

Ve ben de bunu istiyordum. Beni anlayan, bundan hoşlanan ve beni
tamamlayan, benim de onu tamamlamama izin veren bir partner istiyordum.

Şimdi ise ilk kez (Perry ile *hiç* böyle hissetmemiştim) gergindim.

Bunu doğru yapma konusunda gergindim.

Bunu mahvetmeme konusunda gergindim.

Aniden, Dapper Dan ayağa fırladı ve tuvaletten dışarı koştu. "Addie!"

O buradaydı!

Tamam, aman

Tanrım.

Tamam.

Tanrım!

Bu düşünce süreci boyunca makyajımı yapmıştım ama saçımı yapmamıştım ve giyinmemiştim.

"Bir saniye!" diye bağırdım. "Bira al!"

Bukle maşaları çıkmıştı ve saçımın üst ve yanlarını geri çekmiştim, böylece saçım tepesinden sırtıma kadar uzanan yumuşak dalgaların altında kaybolacaktı.

Çabamdan memnun, yatak odasına gidip giyinmeye hazırdım ki, döndüğümde Tobe'nin banyo kapısının eşiğinde, parmakları bir şişe birayı kavrayarak durduğunu gördüm.

Kot pantolonu, altındaki güzelliği yüzüne vurmaktan ziyade, onu ima edecek şekilde boldu ve şimdi onun aletini görmüştüm. Mükemmel bir şekle sahipti, kalın ve uzundu, bu yüzden o güzelliği ilk elden biliyordum. Göğsünü ve karın kaslarını da görmüştüm, ikisi de güzel bir şekilde belirgindi, göğüs kasları ve karın hafif ama yine de yoğun siyah tüylerle kaplıydı.

Şimdi o gövde, siyah gözlerini parlatıp saçlarını daha da parlak gösteren, üst kısmı yukarı doğru kaldırılmış, geriye taranmış saçlarını daha da parlak gösteren, hatta sakalını daha dolgun gösteren bir ladin düğmeli gömlekle gizlenmişti.

O da çaba göstermişti. Onu tişörtten başka bir şey giyerken görmediğimi sanıyordum (uzun kollu tişörtler ve bir iki termal giysi hariç).

Siyah bağcıklı botlarını ayak bileklerinde çaprazlamış, gözleri saçlarıma dikilmişti.

Ve baştan aşağı, yiyip bitirmek isteyeceğin kadar yakışıklı görünüyordu. "Girişimi mahvettin!" diye bağırdım.

Gözleri benimkilere kaydı.

Ve bunu yaptıklarında nefes almayı kestim, ama meme uçlarım karıncalanmaya başladı.

"Son seansımız muhtemelen on beş dakika sürdü, bu yüzden sert bir sikişin üstesinden gelebileceğinden nispeten eminim ve bu sırada seni en az üç kez boşaltabilirim

üç kez boşaltabilirim ve herkes gelmeden önce giyinmek için hala vaktin olur."

Kesinlikle "sert bir sikiş" istiyordum.

İstemediğim şey, Margot geldiğinde saçlarımın dağınık ve üç orgazm sonrası yüzümün berbat görünmesiydi.

"Rujumu düzeltmem en az on dakika sürer." "Addie, olduğun gibi, her şey yolunda."

Aman Tanrım.

"Tanrım," diye mırıldandı, bakışları yüzümde ve saçımda dolaşırken, "Daha da güzelleşebileceğini sanmıyordum. Ama işte böyle."

Aman Tanrım.

Buna bir son vermeliydim, yoksa banyo zemininde sevişmeye başlayacaktık.

"Beni sana aşık ederek Toby'ye olan ilgimi mahvediyorsun," dedim ona küstahça.

"Bebeğim, amacın buysa, başardın say," diye cevap verdi, sonra emretti, "Buraya gel."

"Sen buraya gel," diye karşılık verdim. "Tamam," dedi.

Sonra bana geldi, birası banyo tezgahının üzerindeydi ve ben kollarındaydım, ağzı ağzımdaydı, dili ağzımdaydı ve saçımı tamamen mahvediyordu.

Umurumda değildi.

Öpüşmeyi bıraktığında, nefes nefeseydim.

"Fikrimi değiştirdim," diye mırıldandı. "Ben sana yapmayacağım. Sen bana yapacaksın. Yavaşça olacak. Ve ben de tüm bunları benim sikimde zıplarken izleyeceğim. Sadece... daha sonra."

"Tamam," diye nefes nefese söyledim.

"Işıkları görüyor musun?" diye sordu.

"Ne ışıkları?" diye sordum, çünkü ağzımda bira ve Tobe'nin tadı vardı, kollarımda uzun boylu, seksi bir adam vardı, zihnim daha sonra Toby'nin sikini sürmeye odaklanmıştı, bu yüzden iki artı ikinin dört yapıp yapmadığından bile emin değildim.

"Dışarıda," dedi dudaklarını büzerek, benim düşüncelerimi bildiğini gösteren kendini beğenmiş bir ifadeyle. Daha sonra onun sikini sürerken de bu ifadeyi korumasını umuyordum.

"Işık mı?" diye sordum.

"Evet."

Kafamı salladım.

"Zamanlayıcıyla çalışıyorlar. Beşte yanıyorlar. Erken yakayım da bir bakalım."

Başımı salladım.

"Giyinirsen," dedi.

"Bunu yapmak için beni bırakman gerekiyor," dedim. "Evet," diye cevapladı, ama beni bırakmadı.

"Talon."

"Lollipop, bana beş saniye daha ver."

"Neden? Sadece banyoda durup beni tutmak için mi?"

"Evet."

Tanrım.

Bu adam.

Elimi çenesine doğru uzatıp sakalını okşadım ve "Toby" diye fısıldadım.

"Bu beş saniye için çok uzun süre bekledim" diye fısıldadı.

Bunu duydum.

"Tamam. O zaman on saniye yapalım." Bana gülümsedi.

Banyomda beni kollarında tutan Tobias Gamble bana gülümsüyordu.

Tanrım.

Tanrı'nın bana Brooklyn'i verdiği gün dışında, bu *hayatımın* en güzel günüydü.

On saniye (tamam, belki on beş saniye) bekledikten sonra başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sakalı ve bıyığı beni gıdıkladı ve üzülerek beni bıraktı.

"Bu gece bira mı şarap mı içersin?" diye sordu, tezgahdan kendi birasını alırken.

"Şarap. Kırmızı," dedim.

"Hallederim. Giyin," dedi ve banyomdan çıkarken emretti. "Ve acele et."

"Emir alındı, Talon."

Omzunun üzerinden bana sırtarak (seksi) yatak odamda kayboldu.

Aynaya döndüm, saçımı elimden geldiğince düzelttim, bornozumu çıkardım, bitmek üzere olan parfümümü aldım ve sıktım.

Sütyen ve külotumu (ikisi de Brooks'tan önce alınmış, ikisi de seksi), kot pantolonumu, gömleğimi, kemerimi, küpelerimi, çoraplarımı ve kovboy çizmelerimi giymek için oyalanmadım.

Kırmızı ruju sürerken zaman harcadım çünkü kırmızıyı kötü sürmek hiç iyi olmazdı.

Sonra, herkes gelmeden sadece on dakika önce, alacakaranlık çökerken mutfağa girdim, ki bu biraz can sıkıcıydı.

Toby ile daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

O, kalçalarını lavaboya dayamış, elinde hala bir bira tutuyordu, ama mutfak adasında Izzy'nin şarap kadehlerinden biri ile birlikte açık bir şişe kırmızı şarap vardı. Kadeh, tabanı düz ve üzerinde küçük arılar kabartmalıydı. Kadeh, sağlıklı bir miktar *şarapla* doluydu.

Şaraba yarım saniye dikkatimi verdim, ama Toby'nin yüzündeki ifadeye çok daha fazla dikkat ettim, çünkü kıyafeti beğendiğini gösteriyordu.

Bunu açıkça gösteriyordu.

Tıpkı banyoda gördüklerini beğendiğini açıkça gösterdiği, beni çok güzel bulduğunu açıkça söylediği ve daha önce, tereddüt etmeden ve en ufak bir yalan bile söylemeden, benden hoşlandığını söylediği gibi.

Artık dans etmekle ilgili değildi, ama bu oyun oynanamayacağı anlamına gelmiyordu.

Tobe oyun oynamıyordu. Toby

Gamble oyuncu değildi.

Dediği gibi, bu oluyordu.

Ve daha önce de bildiğim gibi, bir Gamble erkeği istediğini bulduğunda, oyalanmazdı.

O da oyalanmıyordu. Tamam,

lanet olsun.

Neden ağlamak istedim?

Ağlamadım.

Ben Adeline

Forrester'dım. Bir

Forrester kızıyım.

Biz daha sert bir malzemedен yapılmıştık.

En azından ben öyleydim (İz ve annem sürekli ağlıyorlardı, ama tüm o yumuşaklığın altında hala demir vardı).

Ağlamamayı başarmak için ona bir şey verdim.

"Beni öpemezsin, rujum mükemmel ve sana bulaşır," dedim.

"Addie, sence ilk seviştiğimizde dudak rujunu her tarafıma bulaştırır mıyım?" diye karşılık verdi.

Onu durdurmak
gerekiyordu. En azından
birkaç saatliğine.

"Biliyorsun, kardeşin, seni büyüten iki kişi, Deanna, Charlie ve oğlum on dakika içinde burada olacaklar. Bu durum bizim için olduğu kadar onlar için de yeni, bu yüzden birbirimizin üzerine atlamak istiyormuş gibi davranmamalıyız."

"İçimde çok şey var, bebeğim, normalde, ama özellikle şu anda bu halinle, bunun imkansız olduğunu düşünüyorum."

Toby için bu çabaya kesinlikle değer.

Şarap kadehimi kaldırdım. "Dene. Şimdi, ışıkları açtın mı?" "Evet."

Şarabımdan bir yudum aldım ve çok lezzetliydi (Tobe şarap içmediği halde şarap seçme konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı).

Yutkundum ve "Göster bana" dedim.

Gülümsedi, lavabodan uzaklaştı, bana doğru geldi ve kolunu omuzlarıma doladı, beni mutfaktan dışarı çıkardı.

Kolumu onun beline doladım. Vay
canına.

Uyumlu
yduk.
Mükem
mel.

Dapper Dan arkamızdan gelirken, dışarı çıktık, verandayı geçtik, merdivenlerden indik ve araba yoluna çıktık.

Dapper Dan keşfe çıktı. Ben eve
baktım.

Güneş batmak üzereydi ama henüz karanlık
olmamıştı. Hala harika görünüyordu.

Sade ve aydınlıktı ve eve şimdiden sıcak, altın kırmızısı bir parıltı veriyordu.

Kolumu Toby'nin omzuna doladım ve onu yanıma daha sıkı çektim.

"Margot'u arayıp Brooks'un tüm ihtişamını görebilmesi için yarım saat beklemesini istemek istiyorum," dedim.

"Evet, fena fikir değil," diye cevapladı Toby.

Ön tarafımı onun yanına doğru çevirdim ve boynunu büküp sakalını aşağı doğru eğdim, böylece gözlerime bakabilsin.

"Mükemmel," dedim sessizce. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, tatlım," diye sessizce cevap verdi, bana atlamak isteyen bakışı tamamen kaybolmuştu, itiraf etmeliyim ki yakışıklı yüzünde bu yeni bakışı daha da çok sevdim.

"Market alışverişi için de teşekkürler."

"Uyarıyorum, bu ilk uyarı, son olmayacak." Ben gerildim.

"To..."

Bana döndü, böylece yüz yüze geldik, diğer kolunu bana doladı ve sakalını daha da eğerek yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Hayır. Hayır, Addie. Buna başlayıp bunun için kavga etmeyeceğiz. Buna girip yine bunun için kavga etmeyeceğiz. Ayaklarının üstüne basacaksın. İkimiz de bunu biliyoruz. Finansal olarak her zaman senin için kötü olmayacak. Ama ben zengiyim. Bunu biliyorsun. Muhtemelen bu konuda her zaman senden daha fazla param olacak. Ve sen bunu aşıp, bunu hemen yapmalısın. Durum bu. Eşit şartlarda olabilmemiz için paramı hayır kurumlarına bağışlamayacağım. Onu istediğim gibi kullanacağım ve sen de bana izin vereceksin. Son."

Son *değil*.

"Benim bakış açımdan görebiliyor musun?" diye sordum.

"Hayır, çünkü öyle değil. Senin yerinde olsaydım, daha önemli bir şeye sahip olmama engel olacak böyle bir şeyin önünü kesmeyecek kadar büyük bir adam olmayı umardım. Belki bir gün bir şey olur ve anlarız. Umarım olmaz, ama bunun nedeni senin rahat olmanı istemediğimden değil, zengin olmayı ve para konusunda endişelenmemek hoşuma gittiği içindir. Ama şimdilik durum bu ve senin yapman gereken *benim* bakış açımdan bakmaya çalışmak. Ben yapabiliyorsam ve yapmak istiyorsam, neden bunu yapmama izin vermiyorsun, çünkü bunu yapmak beni mutlu ediyor?"

Haklıydı.

Ve iyi bir noktaya değindi.

Ve durum tersi olsaydı, ben de onun stresini azaltmak ve hayatını kolaylaştırmak için ona market alışverişi (ve diğer şeyler) yapmak isterdim.

"Sadece bana yat almayın," diye cevap verdim ve o da gülümsedi ve kollarını sıktı.

"Biz karayla çevriliyiz, bebeğim. Shanty Hollow Gölü'nde büyük bir yatın nasıl gideceğini bilmiyorum."

Onun kollarında kaldım, kollarımı ona doladım, bu yüzden şarap kadehim çok uzak kaldı, ama bulunduğum yerden memnun olduğum için olduğu yerde bıraktım

ama eve baktım.

"Ve şunu söyleyeyim, Brooks'u Noel'de şımartacağım," diye devam etti ve başımı ona çevirmemi sağladı. "Ve sana da aynısını yapacağım. Bana Noel Baba için listeni verirsen çok yardımcı olur."

Tamam, diğerine boyun eğmiştim.

Ama bu biraz fazla oluyordu.

Bunu iletmek için, "Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım.

"Hiç de bile," diye cevapladı.

"Senin için bir şey alırsam, ki bunu yapmayacaktım çünkü yapamazdım, ama şimdi yapabilirim, *senin* paranı kullanarak *senin* için bir şey satın almış olacağım."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok." "İşte mesele de bu!" diye bağırdım.

"Adeline," diye homurdandı.

Ve kollarında dikleştim çünkü bu tahrik edici bir homurtu değildi. Bu bir UYARIYDI! Toby ciddi şekilde sinirleniyordu.

O da devam etti. "Annem ben üç yaşındayken bizi terk etti."

Oh oh.

Onu kötü bir duruma sokmuştum.

Annesini çok iyi tanıyordum. Bana o anlatmamıştı, İz anlatmıştı. Ama o aptal kadını çok iyi tanıyordum.

Lanet olsun.

"Tobe," diye fısıldadım.

"Hayatımdaki ilk hatıram, oturma odamızda oturmuş, annemin gittiği gün babamın ağlamasını izlememdir."

Ona yaklaştım ve fısıldamaya devam ettim. "Tatlım."

"İz'in Johnny için doğru kişi olmasının nedenini biliyor musun?" diye sordu.

"O çok güzel. Çok sevimli. Omzunda bir kanarya ile Disney prensesi gibi kahvaltı hazırlıyor."

Bunların hepsi doğruydu.

Kanarya bile.

"O ve o kalacak."

Batan güneşin altın rengi ışığı ve eski Noel ışıklarının altın kırmızısı ışığında ona baktım.

"Annem ayrıldıktan sonra babamın onu bulmak için binlerce dolar harcamadığını bir saniye bile düşünme," dedi. "Ve onu geri kazanmak için her şeyden vazgeçeceğini bir *saniye* bile düşünme. O

onu terk etmedi. Onu *ve* iki oğullarını terk etti. Tek ebeveyn olmanın ne demek olduğunu biliyorsun ve bunu iki şekilde biliyorsun. *Bir* keresinde Brooks'a hak ettiğini vermedim ve sen haklı olarak aklını kaçırdın. Umursayan bir babası olmadığı için, oğlunun umursayan bir babası olmadığı için kaybettiğini anlıyorsun. Hayatımda, bana aşık olursa beni *önemseyeceğini bildiğim* bir kadın olması ne kadar değerli sence?

Göğsümün hızla yükselip alçaldığını hissettim, ama cevap verecek gücüm yoktu.

"Biraz marketten mi aldın?" diye diye ısrar etti. "On büyük boy? Noel hediyeler?"

Hepsi mi?"

"Tamam, tatlım, anlıyorum," dedim nazikçe.

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye öfkeyle sordu.

Onu sıkıca sarıp başımı salladım.

"İyi," dedi kısık bir sesle.

"Saçlarım için parlatıcı yağa ihtiyacım var. Bitmek üzere," dedim. "Ne?" diye sordu.

"Saçlarım için parlatıcı yağ. Ve parfüm. Ve nemlendirici."

Bana somurtarak baktı.

"Bu arada, annen tam bir aptaldı," dedim. "Çünkü Gamble Men en iyisidir."

"O ruju kesinlikle yeniden sürmen gerekecek," diye homurdandı, ama bu homurtu kızgınlık *değildi*.

Gözleri ağzımda idi.

Reddetme şansım olmadı.

Ağzımı aldı ve Noel ışıklarıyla aydınlatılmış bir evin yanında soğukta öpüştük.

Bittiğinde, sakalı sayesinde onun için o kadar da kötü değildi. Dudakları kırmızıydı ve havalı bıyığında ruj lekeleri vardı.

Ama ben muhtemelen berbat durumdaydım.

Toby, gözlerini dudaklarıma dikip, "Dişlerine yumruk yemiş gibi görünüyorsun" diye mırıldanarak bunu doğruladı.

"Sen çok sinir bozucusun."

Kırmızı dudakları sırttı.

Farlar evi aydınlattı. İkimiz de baktık.

Margot ve Dave erken gelmişti.

Hiç de şaşırtıcı değildi.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Temizlen, bebeğim," dedi Toby, popomu okşayarak. "Ben onları karşılayayım."

Bebeğimin Noel ışıklarına tepkisini görmek istedim.

İstemediğim şey ise, Toby'nin kız arkadaşı olarak Margot'la ilk kez karşılaştığımda, Toby ile az önce ateşli bir şekilde öpüştüğüm için kırmızı ruj izleri olan dudaklarımla bunu yapmaktı.

Ona baktım.

Ve baktığımda, evime Noel ışıkları takan, annesi hakkında konuşan, benden ciddi şekilde hoşlandığını saklamayan ve bir tanrı gibi sevişen bu adamın, haklı olduğumu anladım.

Tobias Gamble bana oraya gidebileceğimizi ima etseydi, ona aşık olurdum.

Oraya gidiyorduk.

Ve ona aşık olmuştum. Dürüst olmak gerekirse?

Izzy haklıydı.

Çünkü Perry ile işim bittiğinde, beni kollarında ağlayarak Addie'nin yatağına taşıdığımda bu oldu.

Brooklyn kaçırıldıktan sonra her şeyi bırakıp bana geldiğinde ona daha da aşık oldum ve beni kız kardeşimin yanına götürdükten sonra, onu aramak için tüm ilçeyi didik didik aradı.

Ama o zamanlar doğru yerde değildim.

Hayat bana her şeyi yaşatsa da, şimdi doğru yerdeydim. İşte böyle.

Resmi olarak.

Ve ben buna tamamen razıyım.

"Ortalanmamış, sola kaydır," diye emretti Margot.

Fırında üç tavuk kızarıyordu. Patatesler soyulmuş, haşlanıp püre haline getirilmeye hazırdı. Fasulyeler ayıklanmış, haşlanmaya hazırdı, pastırma ve soğan doğranmış, kızartılıp karıştırılmaya hazırdı. Rulolar marketten alınmıştı, ama ısıtıp yiyebileceğiniz ve lezzetliydi, bu yüzden tavuklar kesildikten sonra fırına atıp çıkarmak kolaydı. Iz, zencefilli kurabiye hamurlu kabak şifon turtası getirmişti ve onu ortaya çıkardığı anda yüzümü içine gömmemem bir mucizeydi.

Deanna'nın ev yapımı peynir topları yok oldu, geriye kalanlar sehpa duruyordu.

Erkekler, şömine rafının üzerine, aile odası, yemek odası ve mutfağın kapılarının etrafına ve merdivenlerin korkuluklarına benim getirdiğim ışıklı çelenkleri yerleştirmişlerdi.

Şimdi Toby ve Johnny, Margot'un gözetiminde aile odasının penceresine sahte ağacı kuruyorlardı, Deanna, Iz ve ben ise süsleri çıkarıyorduk.

Dapper Dan kadınlara yardım ediyordu. Brooks ise erkeklerin ayak altında dolaşıyordu.

Bunu izlemekle uğraşmadım. Johnny ve Toby, oğlumun üzerine bir adım atmak ya da bir Noel ağacı koymak yerine, kendi boğazlarını keserlerdi.

Bunun yerine, kendimi gülmekten ölmek için çok uğraşarak şenlikli süsleri açıyordum.

Kimse farklı davranmıyordu.

Çünkü hiçbir şey farklı değildi. Toby benden hoşlanıyordu. Ben de Toby'den hoşlanıyordum.

Herkes bunu biliyordu.

Ben daha fazla makyaj yapmıştım, biraz saç spreyi kullanmıştım, Tobe düğmeli bir gömlek giymişti, kısa süre önce seks yapmış ve defalarca öpüştük.

Önemli bir şey değildi.

Ve ben bunu çok komik buldum.

"Şimdi biraz sağa kaydır," diye emretti Margot. "Margot, olduğu yerde gayet iyi," dedi Dave.

Kız kardeşime baktım, dudakları titriyordu. "Ortada değil," dedi Margot kocasına.

"Johnny ve Toby son yirmi dakikadır o lanet şeyi ileri geri hareket ettiriyorlar," diye karşılık verdi Dave. "*Olduğu yerde gayet iyi.*"

Deanna'ya baktım, yüzünde açık bir gülümseme vardı.

"Yirmi dakika olmadı ve arabayla giderken ağaçların arasından evi görebiliyorsun," dedi Margot.

"Zar zor," diye mırıldandı Dave.

Margot, Dave konuşmamış gibi devam etti. "Komşular, Adeline'in penceresinde eğri duran bir ağaç görürlerse ne düşünecekler?"

"Addie ile komşuları arasında en az üç dönüm arazi var ve çoğu ormanlık, bu yüzden *umursayacaklarını* sanmıyorum," diye karşılık verdi Dave.

"Ben umursuyorum çünkü o ağacı gören herkes en azından Tobias'ın oraya diktiğini anlayacak ve Adeline ve Brooks'u yeterince umursamadığını, *ağacı ortalamaya çalışmadığını* düşünecek," diye karşılık verdi Margot.

"Sence Toby ve Johnny'nin yılbaşına kadar ağacı ortalamaya çalışmakla geçirdikleri gerçeği hakkında daha çok konuşurlar mı, yoksa lanet şeyi süsleyip tavuk, ekmek ve Izzy'nin değil, Tanrı'nın elinden çıkmış gibi görünen o turtayı yemekle mi uğraşırlar?" diye karşılık verdi Dave.

"Yardımcı olmayan bir şey biliyorum," diye araya girdi Toby. "İkinizin bu konuda tartışması."

O tarafa baktım ve onun Johnny'nin gözlerine baktığını gördüm. "İşte," dedi.

Ağacı yere indirdiler.

"Sola geri koymalısın!" diye bağırdı Margot.

Toby bana baktı ve Margot ile tartışmak istemediğinde yaptığı şeyi yaptı.

Onu görmezden geldi.

Johnny ise... Johnny ona sataştı. Onu deli gibi kızdırdı. Toby değil.

"Ağaç eteğin var mı, bebeğim?" diye sordu.

Çenemi odanın diğer tarafına doğru salladım. "Şuradaki kutuda, tatlım." O tarafa doğru gitti.

"Bebeğim," diye mırıldandı

Izzy. "Tatlım," diye mırıldandı

Deanna.

İkisi de kıkırdadı, kıkırdamayan Deanna bile.

Tamam, belki de insanlar Toby ile benim aramdaki farkı fark ediyorlardı.

Ama bunu fark ettikleri için bana sataşıyorlardı.

"Dışarıdaki ışıkları görüyor musun?" diye

sordu Izzy. "Tabii ki görüyorum," diye

cevapladı Deanna.

"Hepsi Toby'nin," dedi Iz.

"Vay canına," diye cevapladı Deanna.

Bana sataşmak için tamamen hazırды.

Ve sonra bana sataştı.

"Dee-kız," diye Charlie uyarısını gürledi. "Ne?"

diye kocasına sordu.

O da bununla mücadele etmenin

faydasız olduğunu biliyordu. Bu

yüzden içini çekti.

Deanna bana baktı. "Sana fırtına kopacak demiştim."

Gözlerimi devirdim.

"Ve Matlock'taki bir caddeyi tamamen kapladı," diye bitirdi.

"Bugün Toby'nin evinde de *bir şeylerin* patladığını hissediyorum," dedi benim iyi kızım, dürüst Iz, fısıltıyla.

Onlar kahkahalara boğuldu. "Biri beni öldürsün," diye mırıldandım.

Izzy'nin kahkahası kıkırdamaya dönüştü. Deanna bana sırıttı.

Charlie yine iç geçirdi.

"Ağaç eteğini *ben* ayarlayacağım," dedi Margot.

"Kadın, oraya girersen bir daha çıkamazsın," dedi Dave ve herkes gelirken Toby'nin yaktığı şöminedeki ateşin ve Noel neşesinin yaydığı sıcak ve rahat aile odasının sıcaklığı, Margot Dave'e sert bir bakış attığında on beş derece düştü.

"O ağzını çalıştırmaya devam edersen David, sen de bir daha asla kalkamayacağın bir şekilde aşağıya inersin."

Zordu, ama gülmeme engel olmak için burnumdan bile ses çıkarmadım.

"Dodo!"

Dikkatim tam zamanında Toby'ye döndü ve onu oğlumu kucağına alırken gördüm.

Çoğu zaman sert bir kadındım. Ama bu?

Her seferinde.

Ciddi bir

erime.

"Johnny, Margot eteği indirir, sen de ateşi yakar mısın? Brooks'un eteği yandığında görmek istiyorum," dedi Toby Johnny'ye.

"Tabii, kardeşim," diye mırıldandı Johnny, Margot'a eteği indirmesi için yardım etmek üzere çömeldi.

O anda, Toby'nin oğlumu göğsüne sıkıca sarılmasını izlemeyi bıraktım.

O anda, etrafa bakındım.

Johnny ve Margot ağaç eteğini düzenliyorlar.

Mendil ve gazete hepsi her yer yer gazete
süsleri süsleri açarken.

Dave, Izzy'nin koltuğunun koluna oturmuş, ağaçtaki hareketleri izliyor.

Charlie, Deanna'nın yanındaki koltukta, bacağına bir bira koymuş, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, akıllıca sessiz kalıyor.

Deanna kanepede, ben ve Iz ise yerde bağdaş kurmuş, etrafımız süslerle çevrili.

Dapper Dan mendil ve gazete kağıtlarını karıştırıyor. Ateş
çıtır çıtır yanıyor.

Kızarmış tavuk kokusu havayı dolduruyor.

Johnny ve Izzy'nin getirdiği Bluetooth hoparlörden düşük sesle Noel müziği
geliyor.

Kız kardeşime baktım, başını geriye eğmiş, Charlie'ye bir şey söylüyordu
ama ben dikkatimi vermiyordum.

Ağustos ayında hayatının aşkıyla evlenecekti, planlar tüm hızıyla devam
ediyordu, yüzü mutlulukla parlıyordu, bu dünyada hiçbir şey, kesinlikle hiçbir
şey, artık ben bile, onu üzmüyordu.

Ama Charlie onu teslim ediyordu.

Çünkü annem yoktu ve babam da neredeyse bir anı bile değildi.

Bu, Johnny ile geçirdiği ilk Noel'di. Evlerini ve ağacı, olması gerektiği gibi,
kendileri süslemişlerdi.

Ama biz hiç böyle bir şey yaşamamıştık, tüm bunları, birbirimizle,
kesinlikle annem hayattayken değil.

Peynir topları yoktu.

Her zaman en üzücü ağaç vardı, çünkü annem genellikle bedavaya alırdı ya
da en azından çok ucuza.

Kabak şifonlu pasta ya da sevgi dolu olgun çiftlerin atışmaları yoktu. İkinci
el oldukları için çok ucuz, ama yine de güzel olan çelenkler şömine ve kapı
girişlerinde parıldıyordu, çünkü bizim şöminemiz yoktu ve bazen kapı
girişlerimiz de yoktu.

Başımı çevirdim ve pencereden ağacın ötesine baktım.

Toby'nin ışıklarının altın kırmızısı parıltısının geceyi doldurduğunu, ay
ışığını bastırdığını görebiliyordum.

"Bebeğim."

O ışığa bakarken, birdenbire boşluk hissettim.

Annem Johnny'yi çok severdi.

Ama Toby'yi *çok severdi*.

O ve ben, kötü çocukları severdik. Tehlikeli olanlara çekilirdik.

En önemlisi, o anda, Brooks'un kollarında dans ediyor, Charlie ile flört
ediyor, Dave ile esprili konuşmalar yapıyor ya da Margot ile kadınlar arası
dostluktan dolayı gevezelik ediyor olacaktı.

Ve çevremizde bu insanlar olduğu ve kızlarının bu hayatları yaşadığı için
sevinçten kendini kaybedecekti.

Ama o, oğlum daha bu dünyaya gelmeden önce ölmüştü.

Ona hiç dokunmamıştı.

Onu hiç görmemişti bile.

"Bebeğim."

Vücudum seğirdi ve bakışlarım yanımda çömelmiş olan Toby'ye kaydı.

"Anne," dedi Brooklyn, bana uzanarak, sonra vazgeçip Toby'nin boynuna sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Annem mutlu olurdu."

"Bebeğim," diye fısıldadı, elini çeneme kaldırıp başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Olur böyle şeyler. Genelde mutlu olan ben olduğumda olur.

Keşke bunu onunla paylaşabilsem."

Bana nazikçe gülümsedi.

Sonra öne eğildi ve dudaklarını alnıma değdirdi. O uzaklaştığında Brooks, "Anne! Dodo!" diye bağırdı. Kim demiş küçük çocuklar düşünmez diye?

Oğluma gülümsedim.

Toby ayağa kalktı ve uzaklaştı.

"Kesinlikle bulunmuyor bulamıyorum bulamıyorum 'bebek' şeyi komik bulmuyorum," Deanna mırıldandı.

"Ben de," dedi Izzy. Charlie homurdandı.

"Ağacı yakma zamanı," diye duyurdu Johnny.

Hepimiz ayağa kalktık ve ben Toby ve Brooks'a doğru ilerlerken, Margot bana doğru geldi.

Saçımın bir kısmını omzuma düzeltti ve şöyle dedi: "Saçımı böyle seviyorum, Adeline. Sana çok yakışıyor."

Margot.

Bu kadın hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Annem onu çok severdi.

Ama ben ona

hayrandım.

"Teşekkürler,

Margot."

Gözlerimin içine baktı, gözleri araştırıcıydı. Aradığını bulmuş olmalıydı çünkü göz kırptı.

Sonra Dave'in yanına gitti.

Herkes toplandı.

Ama Toby beni yanına aldı, kolunu omuzlarıma doladı ve diğer kolunda oğlumu tuttu.

Ben de kollarımı onun beline doladım, böylece oğlumu da kucağıma alabildim.

"Hazır mısınız?" Johnny, prizin yanında çömelmiş, sordu. "Hazırız," diye cevapladı herkes.

Johnny ağacı
aydınlattı. Sade
beyaz ışıklar.

Ama her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı.

Brooklyn sevinçle çılgık attı, ellerini çırpmaya çalıştı ama başaramadı.

Toby güldü, beyaz gülümsemesi sakalındaki kömür rengini ikiye böldü, gözleri oğlumdaydı.

Evet.

Kesinlik

le.

Brooklyn'i doğurduğum gün hariç. O

gün hayatımın en güzel günüydü.

Belki de Brooklyn'i doğurduğum günden bile daha iyiydi.

Çünkü o gün Brooklyn'i doğurdum.

Ama bu gün, hem oğlum hem de ben her şeye sahiptik.

'da her şey yolundaydı.

Addie

HERKES GİTMİŞTİ.

Banyomda durmuş, aynada kendime bakıyordum.

Gardırobumda Brooklyn'den önceki dönemden kalma başka bir parça daha bulmuştum, kıcıımı zar zor örten küçük kırmızı saten bir gecelik, göğüs kısmında yanlara doğru ters üçgen şeklinde uzanan danteller vardı.

Çok tatlıydı.

Ve umuyordum ki, yeterince tatlıdır da, makyajımı silip saçımı çözdüğümü gizler.

Toby beni daha önce gördüğü haliyle istiyordu.

Ama ben Daphne'nin kızıydım ve mutfağımızdaki yulaf ezmesini kullanmak zorunda kalsa bile, cildine özen gösterir ve kızlarına da aynısını yapmalarını öğretirdi.

Toby beni deli gibi becerdiyse ve ben bayıldıysam, makyajlı uyuyamazdım. İmkani yok.

Ama saçlarım şimdi daha iyi görünüyordu. Modern zaman Barbarella'sı gibi. Harikaydı.

Mutfak temizlenmişti.

Brooks aşağıdaydı.

Alt kattaki ışıklar söndüğünde, evin içi altın kırmızısı bir parıltıya büründü çünkü Toby dış ışıkları saat 11:30'da sönmeye ayarlamıştı ve henüz o kadar geç olmamıştı.

Tobe bir çanta getirmişti ve şu anda yatak odasında ya pijamalarını giyiyordu (ki bu zaman kaybı olurdu) ya da soyunuyordu (ki bu benim için sorun değildi).

Başka bir iş bulmam gerekiyordu.

Noel yaklaşıyordu ve annem ölmüştü ve tatillerde onu her zaman özlüyordum (ya da daha çok özlüyordum).

Oğlumun babası bir pislikti. Ama hayat harikaydı.

Banyodan çıkmak için harekete geçtiğimde gülümsüyordum ve gözüm Tennessee'den getirdiğimiz banyo aksesuarlarına takıldı.

Onları Crate and Barrel'da indirimden satın almıştım. Beyaz. Modern. Temiz çizgiler.

Basit şekiller. Ama umurumda değildi.

İşlevseldi ve karışıklık yaratmıyordu. Krem rengi de olabilirdi, siyah da. Her türlü havluyla uyumluydu.

Sadece... *oradaydılar*.

Bunu garip bir şekilde büyüleyici buldum ve banyo kapısına doğru yürüdüğümde, kapıyı açtığımda, ışığı kapattığımda ve Toby'yi yatağında, göğsü çıplak, yorganı beline kadar çekmiş halde gördüğümde aklımdaydı.

Göğsü dikkatimi dağıttı (her kızın yapacağı gibi). Yorganımın altında iyi görüldüğünü, zeytin rengi teni ve koyu saçları. Yatak takımlarım da Tennessee'den gelmişti. Yorgan beyazdı ve üzerinde gri kabarcık desenleri vardı. Çarşaflar da beyazdı.

Izzy'nin yatağıyla uyumlu değildi, o yatak kıvrımlı ve ilmekli eskitilmiş demirden yapılmış bir harikaydı.

Ama ben kendi başına hoşuma gitmişti.

Yatağın kenarında durup Toby'ye baktım.

"Banyo aksesuarları umurumda değil," dedim. Gözleri geceliğine kilitlenmiş, sonra yüzüme kaydı.

"Ne dedin?"

"Banyo aksesuarlarım beyaz." Bana baktı.

"Her şeyle uyumlular," diye devam ettim.

Bana bakmaya devam etti.

"Bu yorgan da aynı şey," dedim, elimi hareket ettirerek yorganı işaret ettim. "Ev dekorasyonu umurumda değil," dedim. "İşlevsel olmalı, çirkin olmamalı ve kolayca kombinlenebilmeli."

"Şu anda bana söylediğin bu saçmalıkları umursamadığımı umursuyor musun?" diye sordu Toby.

"Bu ilişki yürürse, evimizi dekore edebilirim, bu durumda işlevsel bir şekilde dekore edebilirim," dedim. "Bu yüzden bilmen gerekiyor."

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi. "Şu anda yatak başında, o muhteşem geceliğinle, seks bombası saçlarınla, benim sikim sertleşmişken bana söylediğin bu saçmalıklara ne kadar önem veriyorsun? Ama kafanı rahatlatmak için, çeneni kapatıp yatağa giresin diye, etrafımda hoş bir alan olmasını seviyorum, bu konuda bir sorunum yok, işin özüne gelince, her şeyi hallederim ve işlevsel olur, ama aynı zamanda havalı da görünür."

Onun evinin oldukça havalı olduğunu
fark etmiştim. Bir saniye kadar
düşündüm.

Sonra sikiinin sertleştiğini düşündüm. O
tarafa baktım.

"Bebeğim, yatağa gir," diye emretti.

Yüzüne baktım.

"Bence bu ev dekorasyonu meselesini çözmemiz gerekiyor," diye alay
ettim.

Yuvarlandı, uzun kolunu uzattı ve bileğimi yakalayıp beni yatağa
çektiğinde çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Onun üzerine düştüm, o tekrar yuvarlandı, böylece ben sırt üstü, o da
üstümde kaldı ve birkaç hareketle birbirimize ve yorgana dolandık.

Onun gülünç derecede yakışıklı yüzüne baktım ve "Beni sürükleyerek
taşıyan modern mağara adamı tavırlarının çok seksi olduğunu ve asla
yavaşlamayacağımızı biliyorsun, değil mi?" dedim.

Bana sıırttı. "Islandın mı?" "Tuvaletten
çıkmadan önce ıslanmıştım."

Gülümsemesi değişti, yüzü değişti, her iki değişikliği de rahmimde
hissettim ve elleri hareket ederken ikisi de birbirine yaklaştı, aralarından yorganı
çekip çıkardı.

"Bir bakalım," diye

mırıldandı. Sonra beni öptü.

Tanrım, tadını, sakalının dokunuşunu, kokusunu seviyordum.

Parmaklarımı saçlarına kaydurdım.

Ve onun kalın saçlarını sevdim.

Eli uyluğumu buldu, ten tenine, bu da hedefine ulaştığı anlamına geliyordu.

Gecikmedi.

Ama dudakları (ve sakalı) boynuma kayarken, parmakları ıslak külotumun
köşesine dokundu.

İç geçirdim.

"İslanmışsın," diye kulağıma fısıldadı.

Başımı çevirerek eline bastırdım.

O benim ağzımı yakaladı ve parmağını külotumun köşesine takarak aşağı doğru çekti.

O yana kaydı ve ben de ellerimi saçlarından çekip külotumu aşağı çekmesine yardım ettim.

Çıkarmak için bacaklarımı biraz çevirmem gerekti. Toby onları çıkardı ve uçup gittiler.

Sonra sırt üstü yattım, o vücudunu uzaklaştırdı ve yorganın geri kalanını da çekip çıkardı. Beni tamamen serbest bırakmayı başardığında, elleri kalçalarımdaydı ve dişlerini alt dudağıma batırarak öpüşmeyi sonlandırdı.

Siktiğimin, *siktiğimin* seksi.

Geceliğimi kaburgalarım kadar sıyırdı.

Sonra bir eli aşağı indi, diğeri göğsümün, göğüs kafesimin ve boynumun üzerinden yukarı kaydı. Dudaklarımı bıraktı ve aynı anda bir parmağıyla klitorisime dokundu, diğer parmağını da ağzıma soktu.

Gözlerim geriye doğru yuvarlandı, kalçalarım parmağına doğru sallandı ve ağzımdakini sertçe emdim.

Yarı baygın halde, ona bakarken derin nefes alıp klitorisime bastıracağı daireleri takip ettim, ama çoğunlukla oraya bastırarak yarattığı hisleri takip ettim.

Daha sert bastırdı ve ben inledim.

Parmakları kaydı.

"Durma," diye yalvardım.

"Çok geç. Çok ateşli," diye homurdandı, vücudumdan aşağı kayarak.

Bir saniye sonra, bacaklarımdan biri omzuna atıldı. Elini diğer uyluğumun arkasına kaydırды ve onu yukarı kaldırdı. Sonra başını eğdi ve Toby ve sakalı üzerime indi.

Oh, evet, harika.

Ona doğru eğildim ve "Toby" diye inledim.

O da sertçe emmeye başladı, biraz ıslaklık bıraktı ve sonra dilini

ben

i. Oh, *evet. Güzel.*

İki elim de saçlarında, yine nefes nefese, "Toby" dedim.

Sırt üstü yatarken, ağzını kullanıyordum ve o beni çılgına çeviriyordu.

Çok çılgına.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve "Toby" diye uyardım.

Üzerime çıktı, yuvarlandı, beni karnımın üstüne çevirdi, ellerimle dizlerimin üzerine çekip önüme konumlandırdı, ellerini başımın iki yanına koyup başımı geriye doğru eğdi.

Tamam.

Evet, evet, evet.

Bu mağara adamı zırvası *harikaydı*.

Bir elini çekip penisini tuttu ve ben de başının dudaklarıma değdiğini hissedince gözlerimi ona kaldırdım.

Dudaklarım onun için açıldı.

Gözleri beni yakarken, ben de yanarken, o içeri kaydı.

Derin bir nefes aldım.

"Siktir," diye inledi.

Öyle.

Siktir.

Cidden.

Mağara adamı numarası *benim için işe yaradı*.

O içimde nabız gibi atarken, ben de çekiyordum. Gözlerimiz kilitlendi, o benim ağzımı sikiyordu ve Tanrım, Tanrım, Tanrım, onun benim ağzımı sikerek boşalmasını izlemek beni de boşalttı...

. tamamen.

Onun kalın, sert penisinin etrafında inleyerek, onun nazik itişlerine uyum sağlarken, o içimden çıkarken gözlerim kapanıyordu.

Gözlerim birden açıldı.

"Kıpırdama," diye emretti kalın sesiyle, belinden eğildi, komodine uzandı ve prezervatifle geri geldi.

Folyo açıldı, onu takmasını yakından izledim.

Köküne kadar zorlukla geçirdi, sonra sırt üstü yattı ve beni kalçalarının üzerine çekti.

"Aşağı," diye

homurdandı. Aşağı

indim.

Ve o beni doldurdu.

Başım geriye düştü ve saçlarımin satenin üzerinden belime kadar kaydığını hissettim.

"Evet, Addie, şimdi sür."

Başımı öne eğdim ve üzerinde yavaşça hareket ettim...

Tanrım, tüm ihtişamıyla yatağında, aç bir bakışla bana bakıyor, beni penisiyle dolduruyordu...

Daha hızlı...

Kalçalarındaki elleri hareket etti, biri klitorisime başparmağını kaydırmak için içeri girdi, diğeri yukarı çıktı ve mini bir karın kası kıvrımıyla boynumun arkasına dolandı ve beni kendine doğru çekti, böylece ben de elimi göğsüne koyup onun penisine doğru eğilmek zorunda kaldım...

Oh evet...

Daha hızlı...

Gözlerimizi birbirine kilitleyerek, parmaklarını saçlarıma geçirdi ve kalçalarını kaldırarak benim hareketlerime uyum sağladı, başparmağı sertçe bastırarak hızlıca daireler çizdi...

Daha hızlı...

"Toby."

"Nöbetçi elbisesini çıkar," diye homurdandı.

Ben geceliği çıkardığımda eli saçımdan ayrıldı.

"Oh evet," diye dişlerini sıktı, parmakları tekrar saçlarıma takıldı, sıkıca tuttu. "Bebeğim," diye nefes aldım.

"Beni sik."

"*Bebeğim*," diye

yalvardım. "Beni sertçe

sik, Addie." Ona sertçe

çarptım.

Gözleri vücudumda aşağı yukarı dolaştı, kalçaları benimkilere doğru itildi.

Elim boğazına kaydı, artık Toby'yi sikmekle ilgilenmiyordum, Toby'nin sikmesini daha çok ben yapıyordum, o benim altımda kıvrılırken ben de onun tüm gücüne dayanmaya çalışıyordum.

"O sikini sağ, bebeğim," diye homurdandı.

Elimden gelen *her* şeyle daha sıkı

tutundum. "Tobe."

"Sorun yok, Addie, devam

et." "Sen... sen..."

Konuşamıyordum.

Başımı aşağı doğru çekerek dudaklarını benim dudaklarıma

değdirdi. "*Sadece git*."

Boynum gerildi ve gittim.

Sadece o. Sadece ben. Sadece onun penisi. Sadece

benim amım. O anda benim dünyamda sadece bunlar

vardı. Ve bu muhteşemdi.

Beni sırt üstü çevirdi, üstüme çıktı, içime girdi, ıslak bir öpücükle ağzımı kapattı ve benimle birlikte boşaldığında boğazımdan yükselen derin bir iniltiyle bitirdi.

Bu sefer boşaldıktan sonra yavaşça kaymadı. Sadece köküne kadar girdi ve yüzünü boynuma gömdü.

Sakal orada işe yarıyordu, bir elinin parmak eklemlerini göğsümün alt kısmında gezdiriyordu ve ben hayatın ne kadar harika olabileceğini fark ediyordum.

"Daha yavaş ol, seks bombası, ağzımı sana değdirdiğim anda patlamadı," dudakları (ve sakalı) boynumun derisine fısıldadı.

"Sadece ağzın değil, elin de bacaklarımdan arasındaydı, hatırlatayım."

Başını kaldırdı.

Sakalını özledim.

Ama onu gözlerimle görmek, tenimde hissetmekten *neredeyse* daha iyiydi.

Kalın bir tutam saçı kopmuş ve aşağı sarkmıştı, yanılmıştım. Çenesine kadar uzanmıyordu, elmacık kemiğine kadar iniyordu.

Yani bu da işe yaradı.

"Sana neredeyse hiç dokunmadım." Omuz silktim.

O sıırttı.

"Parmağımı boğazına kadar emip yutacağımı sandım," dedi. "Tadın güzel."

O homurdandı ve bacaklarımdan arasındaki kalçaları içeri doğru bastırdı. Dudaklarımı ısırdım.

Güzel.

Dudaklarımı bıraktım.

"Bize mağara adamı ve mağara kadını kıyafetleri alacağım. Bu oyunu sonuna kadar oynayacağız," dedim.

O ısırmadı.

Bana geri döndü.

"Bunu yaparsak, sen seksi polis, ben de kaçak olursun." Yaratıcı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Kelepçe?"

"Sadece seksi polisin aptalca kaçakların ellerine geçmesine izin verdiği kelepçeler."

"

Kahkahayı bastım.

O çekilip bir takla daha attığında da gülmeye devam ettim, böylece üstte kaldım ve ona yukarıdan baktım.

Gülmeyi bıraktığımda yanağım avucunun içindeydi ve yüzündeki ifade bana komik olan her şeyi unutturdu.

"Dekorasyona meraklı olmaman umurumda değil," dedi sessizce. "Umurumda olan, hiç vaktin olmaması, yapman gereken milyonlarca şeyin olması, insanların gelmesi ve benim için hissettiklerini anlamamı istemen ve bunun benim için olduğu kadar senin için de önemli olduğunu düşünmen, bu yüzden benim için kendini daha da güzel hale getirmek için çaba sarf etmen."

Tanrım.

Bu adam.

Henüz bitirmemişti.

"Ve senin harika bir sevişmeyi küstahça ve gülerek bitirebilmen umurumda." Bu demek oluyordu ki...

Her şeyi.

"Toby."

"Bu gece harikaydı, Lollipop, ve sadece yüzüne sikilince ciddi anlamda tahrik olduğunu gösterdiğin için demiyorum. Herkes yemek getirerek bunun bir parçası olduğunu hissetti. Annene dair bana anlattıklarına bayıldım, böylece senin durumunu anlayabildim. Margot'un sana annelik yapmasına izin verdin, ve o da bunu neredeyse senin kadar çok istiyor. Ve hepimizin bir arada olması sanki Noel gibiydi."

"Bebeğim," diye fısıldadım, ona yaslanarak dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

O, başımın arkasını avuçladı ve bana derin bir öpücük verdi, sonra oraya uyguladığı baskı, öpücüğü kesme zamanının geldiğini söyledi.

Başımı kaldırdım.

"Bu prezervatifi at ve sonra uyu, tamam mı?" diye mırıldandı.

Başımı salladım.

"Kaşkorseyi ister misin?" diye sordu. Tekrar başımı salladım.

"Külotunu da?"

Tanrım.

Bu adam.

Bu adam iyi bir adamdı.

Başımı salladım.

"Tamam."

Beni kendine çekip dudaklarından öptü ve sonra yine yuvarlandım.

Toby geceliğimi ve külotumu aldı ve banyoya gitmeden önce bana uzattı.
O geri döndüğünde ben onları giymiştim.
Bana katıldığında, benim tarafım olarak gördüğüm yatağın o tarafına geçti. Ben itiraz etmedim.
Bunun önemli olmadığını anlamam yarım dakika sürdü.
Işıkları kapattı k ve sonra beni kollarının arasına çekti.
Ben ona sokuldum, Toby de beni sıkıca sarıldı.
"Keşke onunla tanışabilseydim," dedi odayı aydınlatan altın kırmızısı Noel ışıklarının parıltısı içinde.
"Anlamadım?" diye mırıldandım.
"Anneni."
Oh, hay aksi.
Dudaklarını saçlarımın üstüne koydu. "Katılıyorum, Gamble erkekleri en iyisidir. Ama Forrester kadınları daha iyidir."
Ve yine oradaydı. Ortaya koyuyordu.
Yüzümü boğazına gömdüm ve "Kapa çeneni" diye fısıldadım. O da yerleşti.
Ama sonra şöyle dedi: "Bugün evime gelip bana sözlü olarak haddimi bildirdiğin için teşekkürler, bebeğim."
"Ben bunu yaptıktan sonra kıcımı tokatladığın için teşekkürler, bebeğim."
Pürüzsüz, derin sesiyle gülümsedi ve "Kapa çeneni ve uyu" diye cevap verdi.
"Sen sus ve uyu."
"Tamam," diye mırıldandı, başımın üstüne öptü ve tekrar rahatladı. Ben de ona yaslandım.
Evet.
Tabii ki
evet.
Hayat harikaydı.

"Ne dedin?"

Ertesi sabahı.

Toby tabureye oturmuş, yüksek sandalyesinde oturan Brooks'a yaslanmış, çocuğuma kaşıkla mısır gevreği yediriyordu.

Saçları da her iki yanağına kadar uzanıyordu. Toby'nin yataktan kalkmış saç stilini keşfetmiştim.

Bu *olağanüstüydü*.

Onların karşısındaki tezgahta durmuş, ona ve kendime tost yapıyordum.

Onun isteği üzerine, haftalık programımı paylaşmayı yeni bitirmiştim.

"Perşembe ve Cuma akşamları birkaç saat fazla çalışacağım,

Çarşamba günü, yani izin günümde ekstra vardiya aldım ve Michael, diğer izin günüm olan Cumartesi sabahı yarım vardiya çalışmamı istiyor," diye tekrarladım.

"Noel Fuarı bu hafta sonu," diye bana zaten bildiğim bir şeyi söyledi.

"Dodo! Moomoo. Lala!" Brooks bağırdı, sonra bir set plastik

anahtarları mutfığa fırlattı.

Dapper Dan gidip ne olduğunu araştırdı.

Tobe dikkatini tekrar Brooklyn'e çevirdi ve ağzına daha fazla mısır gevreği attı.

Tamam, tanrı gibi sevişmeyen, ama mağara adamı tanrısı gibi sevişen ve annem için duygusal davranmamı umursamayan, aksine bunu paylaşmamı seven, böylece beni düşünebilen, ayrıca çocuğuma doğal bir rahatlıkla kahvaltı yediren yakışıklı bir adam, *şimdiye kadar gördüğüm* en çekici şeydi.

"Ve bebeğim," diye devam etti, "kızımı ilk randevumuza çıkarmak isteyebilirim."

Oh, lanet olsun.

Toby'nin ne kadar çekici olduğunu düşünmekten vazgeçtim, çünkü son bir gün içinde unutabildiğim her şey bir anda üstüme çöktü.

Bazı kartlar hazırlamıştım, yeterli değildi ama en azından o gün Macy'ye verecek bir şeylerim vardı.

Ve Michael'a fazla mesai yapacağıma söz vermiştim.

Ayrıca, son yedi aydır birbirimizi tanıma ve ailelerimizi tanıştırma aşamasını geçirdiğimiz için, yeni sayılmayacak bir ilişkiye girmiştim.

Ama yine de yeniydi.

Ve bunu akılda tutması gereken kişi bendim.

"Menajerim Michael'a söz verdim," dedim ona.

Tost fırladı.

"Tamam," diye mırıldandı Toby ve çocuğuma daha fazla mısır gevreği verdi. Ses tonundan bunun onu pek mutlu etmediğini anladım.

Tostu çıkardım ve üzerine tereyağı sürmeye başladım, "Bu tür şeyleri konuşmak istemediğini biliyorum, sen yardım ediyorsun, Johnny yardım ediyor, Margot yardım ediyor, ama yine de paraya ihtiyacım var. Dahası, tatil sezonunda fazla mesai yapacağıma söz verdim ve Michael bana güveniyor" dedim.

Toby, tostun üzerine tereyağı sürmeyi bitirip daha fazla ekmek koyana kadar hiçbir şey söylemedi.

Kolu aşağı bastırdığımda konuştu: "Tamam, durumum şu, Addie."

Ona baktım, dikkatinin bende olduğunu gördüm.

Konuya girdi.

"Öncelik sırasına göre, seni ve Brooks'u Noel Fuarı'na götürmek istiyorum. O hatırlamayacak, ama sen ve ben hatırlayacağız ve senin kolumda olmanı istiyorum. Kasabada seni ve Brooks'u sahiplendiğimi bilmesini istiyorum. Ve üçümüz birlikte biraz eğlenmek istiyorum."

O konuşurken ben jöle almaya gittim.

Artık hareket edemediğim için jöle almaya gitmedim. Bizi sahiplenmek istedi.

Herkesin önünde.

Ve biraz eğlenmek istedi. Üçümüz.

Ve yine, bunu açıkça ortaya koydu. Evet.

Bu adama sıırıslıklam aşık oldum.

"İkincisi," diye devam etti, "seni The Star'a götürmek istiyorum. Güzel bir gece, sadece sen ve ben. Seni vardiyandan çıktığın bir gece götürmek istemiyorum. Kafanı boşaltmak için işlerini hallettiğin, belki biraz dinlendiğin bir günün ardından, sonuçları gördükten sonra, benim için hazırlanacak zamanın olduğunda götürmek istiyorum. Çoğunlukla, oraya gitmemizi ve bununla ilgili kendi anılarımızı yaratmamızı kutlamak istiyorum. Ayrıca, seni sen olarak tanımak için sadece seninle vakit geçirmek istiyorum. Dün benim evimde, dün gece ve şu anda geçirdiğimiz zamanlar dışında, bunu hiç yapmadık. Her zaman etrafımızda biri vardı. Ve bu küçük adamı seviyorum..."

Başını Brooklyn'e doğru çevirdi, saçları elmacık kemiklerine doğru eğildi, bu ağır bir şey yaparken bile anında hafızama kazındı, sonra konuşmaya devam etti.

"Ama o bir çocuk olsa da, o da birisi ve bir dikkat dağıtıcısı ve ben senden, ya da senin benden dikkatimi dağıtan hiçbir şeyin olmadığı bir zaman istiyorum."

Ben de bunu istediğimi söyleyebilirim.

Çok.

Ve onun bunu istemesini sevdiğimi de söyleyebiliriz. Çok, *çok sevdim.*

"Ve Noel yaklaşıyor," diye devam etti. "Bu, kurabiye yapmak, Noel filmleri izlemek, Brooks'un hediyelerini paketlemek ve partilere gitmek demek. Mağazada bu kadar fazla mesai yaparsan, yorgun düşersin ve bunların bir kısmı yapılamaz, ama çoğu, eğlenceli olduğu için değil, sadece yapılması gerektiği için yapılır."

O tüm bunları eğlenceli buluyordu.

Bu adam nereden çıkmıştı?

Tamamen gerçek dışıydı.

İyi anlamda. "Tatlım..."

"Baskı yapmıyorum. Yapman gerekeni yap," dedi. "Ciddiyim. Anlıyorum. Hayat, yapman gerekeni yapmakla ilgilidir. Sadece şunu bilmen gerekiyor, eğer o şeyi elde edemezsem, hayal kırıklığına uğrayacağım. Ve biliyorum, bu sanki ben tam bir pislikmişim ve sana baskı yapıyormuşum gibi görünüyor. Ama bunun işe yaraması için iletişim kurmalıyız ve sen benim ne düşündüğümü ve ne istediğimi bilmelisin. Ben de senden aynısını istiyorum. Hayatın hayal kırıklıklarıyla dolu olduğunu da anlıyorum. Ama seninle bu işe girip, beni hayal kırıklığına uğratan şeylerin üzerine oturup, bunun aramızdaki ilişkiye zarar vermesine izin vermeyeceğim. Biz buradayız." Brooklyn'in kaşığını kaldırarak ne kadar *burada* olduğumuzu gösterdi (ve bunun da hoşuma gittiğini söyleyebilirim). "Ben iyiyim. Bu, daha fazlasını istemekten vazgeçmeme neden olmayacak."

"Cumartesi vardiyasını almayacağım," dedim

ona. Ve Tanrım.

Tanrım.

Yüzündeki ifade.

Sanki adaya hazine dolu bir sandık koyup, hepsinin onun olduğunu söylemişim gibi.

"Hayatının hayal kırıklıklarıyla dolu olmasını istemiyorum, Toby," dedim ona sessizce.

"Bebeğim, baban anneni döven bir pislikti, bu yüzden annen seni arabaya koyup ondan kaçmak zorunda kaldı. Kocan seni aldatan, işe yaramaz bir adamdı. Annem, ona tapınan babamdan kaçtı ve

beş yaşında ve üç yaşında iki çocuğu kendi vücudunda taşıdıktan sonra terk etti ve kimse onun neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. Kardeşim bir kadına aşık oldu ve bunu saklamadan tüm varlığını ortaya koydu. Ve o kadın, *senin* çocuğunu kaçıran o pislik kardeşi ile kaçmaya karar verdi ve ben hala onun boğazından testislerini koparamadığım için çok kızgınım, o bunu yaptı. Hayat hayal kırıklıklarıyla doludur, Adeline. Şimdi iyiyiz. Bu rüzgârları yelken açıyoruz. Çünkü farklı bir rüzgâr esecek ve muhtemelen yakında esecek. O yüzden elimizden geleni yapmalıyız."

Orada durup ona bakarken, onun için üzüliyordum ve tüm bunların, son on beş yılı deneyimler ve maceralar peşinde geçirme nedeni olup olmadığını merak ediyordum.

Belki de öyle değildi.

Belki de hayal kırıklığından kaçıyordu.

O garaja gitmek zorundaydı, ben de Brooklyn'i kreşe götürüp sonra mağazaya gitmek zorundaydım, bu yüzden bu konuyu tartışacak vaktim yoktu.

Tek bir şey biliyordum.

Paraya ihtiyacım vardı.

Şu anda çok iyi bir maddi durumum olduğunu söyleyebiliriz. Ama on bin dolar on milyon dolar değildi ve kendim ve oğlum için bu hedefe odaklanmam gerekiyordu.

Ama aynı zamanda, o gün Michael ile tatil günlerinde fazla mesai yapamazsam ne kadar kötü olacağı konusunda konuşmam gerektiğini de biliyordum.

"Perşembe ve Cuma geceleri Brooklyn'i kreşten alıp eve getirmemi ve senin için onun işini yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Bu harika olur, tatlım," dedim yumuşak bir sesle.

"Ben hallederim," diye mırıldandı ve Brooklyn'e döndü. Toby'nin onu beslemeyi bırakıp tekrar başlaması arasındaki sürede, Toby'ye huysuz bir yüz ifadesiyle bakıp, Toby ona mısır gevreği yedirmeye çalıştığında başını sağa sola sallayarak, mısır gevreğinden nefret ettiğini belli etti.

"Bitti mi dostum?" diye sordu Toby çocuğuma. "Gah!" diye cevapladı Brooks.

"Gah!"ın ne anlama geldiğinden emin olmadığım için, Toby bunu denedi ve yüzüne yakın bir yerde duran kaşığı kaldırdı.

Brooklyn yüzünü çekip uzaklaştırdı.

Tobe kaşığı kaseye attı ve "Yemeğin bitti" diye mırıldandı.

Sonra Brooks'un önlüğünü aldı ve yüzündeki mısır gevreğini sildi, bunu da doğal bir rahatlıkla yaptı, Brooklyn yardım etmiyor ve bunun yerine

başını sallayıp "Dodo! Nono! Fafa!" diye bağırırsa da bunu doğal bir rahatlıkla yaptı.

Bununla birlikte, orada durup hayatın beni nasıl bu noktaya getirdiğini merak ederek izledim. Annemin ciddi bir patron kadın olması ve kız kardeşimin hayattaki en iyi abla olması dışında, sahip olduğum pek bir şey yoktu. Bir gün iyi ve dürüst bir adamla bir ilişkiye başladım ve ertesi sabah Brooks yarı katı gıdalara başladığından beri yaptığı gibi oğluma kahvaltı hazırlamaya başladı.

Ve o anda Toby'nin yanıldığını anladım. Hayat

hayal kırıklığı değildi.

Hayat bir yolculuktu.

Önceki gece kız kardeşimin yüzünde gördüğüm şeyi bulma yolculuğu.

Yerini bulmak.

İnsanlarını bulmak.

Ve soğuk rüzgarlar estiğinde, seni sıcak tutacak bir yer bulmak.

Toby bunu anlayacaktı. Biliyordum.

Hayır.

Buna yemin ettim.

Çünkü ona öğretecektim.

"Selam," dedi Toby, telefonuma cevap verdiğinde.

"Selam," dedim, öğle yemeğinde kartları Macy's'e bıraktıktan sonra mağazaya geri dönerken.

"Koşuyormuşsun gibi sesin geliyor," dedi Toby.

"Macy's'ten mağazaya geri dönüyorum, kasaya geçmeden önce bana yaptığın kocaman rosto sandviçini yemek için."

"Ah."

"Michael ile

konuştum." Bir süre

durakladıktan sonra,

"Evet?"

"Yaklaşık on kişinin gelip tatil işi hakkında bilgi aldığını söyledi. Bana çalışma saatlerini verdi çünkü bu gibi durumlarda talep eden mevcut çalışanlara fazla mesai yaptırmak mağaza politikası. Ama istemiyorsam, o da sorun değil, mağaza işleri halledilir."

"Lollipop," dedi, alçak ve tatlı bir sesle. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum, yapmadım. Ama seninle The Star'a gidip Noel kurabiyeleri yapmak ve şu anda kazandığının üç katı kadar maaş veren bir iş bulmak istiyorum, ama iki katı da kabul ederim. Matlock Mart'ta hiçbir şey kazanamıyorsam, özgeçmişimi hazırlayıp iş arayamıyorum, başvuruda bulunamıyorum ve Etsy mağazası açarak sevdiğim bir şey yaparak ekstra para kazanma seçeneğini keşfedemiyorum."

"Ne mağazası?"

"Etsy mağazası."

"O da ne lan?"

"Çevrimiçi el işi ürünleri satmakla ilgili bir şey, ama senin penisin olduğu için bunu senin anlayabileceğin bir şekilde açıklayabileceğimden emin değilim."

O kahkahayı patlattı.

Gülümsedim ve caddeyi geçtim.

O gülmeyi bıraktığında, "Michael gelecek haftanın programını da astı ve pazartesi ve perşembe günleri izinliyim" dedim.

"Hafta sonu çalışıyorum," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Berbat. Ama pazartesi veya perşembe gecesi The Star'a gidebiliriz. Izzy veya Deanna'dan bebek bakıcılığı yapmalarını isteyeceğim."

"Rezervasyon yaptıracağım."

"Harika."

"Bu gece eşlik etmemi ister misin?" diye sordu.

"Mağara adamı kıyafetlerimizi yapmak için sahte kürk battaniyeleri kesmek için zaman ayırmam mı gerekiyor?"

Gülerek, "Hayır. Ama Grayburg'daki seks dükkanına gidip bize kelepçe almaya zaman bulacağım," dedi.

Soğukla ilgisi olmayan bir titreme hissettim. "Grayburg elli mil uzakta," diye hatırlattım ona. "Şehir daha yakın."

"Ayağım ağırdır ve Grayburg'daki dükkan şehirdekilerden daha iyidir."

Hmm... İlginç.

"Bu araştırmayı yaptın mı?"

"Bebeğim. Hayat macera demektir."

Buna gülen bendim, ama bunu onun beni tahrik ettiğini gizlemek için yapıyordum.

Mart'ın kapılarını itip içeri girdim ve telefonumu kulağıma dayayarak Toby'nin "Vibratörün var mı?" diye sorduğunu dinledim.

Tamam, ben her şeyi yapabilecek bir kızdım.
Görünüşe göre, küçük bir kasabanın marketinde sebze reyonunda vibratörlerden bahsetmek de dahil.

"Hayır, üç tane seçeneğim var."

"Bu harika, bebeğim," diye homurdandı. "Paket salataların yanında beni tahrik etme." Bir kez daha kıkırdadı, "Dörtte işin bitiyor mu?" "Evet."

"Beş buçukta senin evinde görüşürüz." "Tamam, tatlım."

"Görüşürüz,

Lollipop."

"Görüşürüz,

Talon." Bağlantıyı

kestik.

Toby'nin bana yaptığı kocaman rosto sandviçimi, Ziploc poşetindeki cipsleri ve puding kabını yedim.

Bir saat boyunca kasada dururken midem çok doluydu. Hiç umursamadım.

"Gelme."

"Tobe."

"Gelme, Addie."

Parmaklarım demir başlığın etrafında kıvrılmıştı, Toby'nin parmakları benimkilerin üzerinde kıvrılmış olduğu için bir elimi hareket ettiremiyordum.

Ayrıca dizlerimin üstündeydim.

Toby'nin diğer eli, klitorisime tam güçle titreşim veren vibratörlerimden birini bastırmakla meşguldü.

Toby ise arkamda diz çökmüş, beni sertçe sikiyordu.

Sakalının kılları omzuma değiyordu, nefesleri kulağımda ağır ağır hissediliyordu, bu sesler onun homurtularıyla karışarak, iyi anlamda gerçeküstü olanın yeni bir tanımı olan bir afrodizyak etkisi yaratıyordu.

"Bebeğim," diye inledim.

Parmaklarını benimkilerin üzerinden çekip avucunu duvara dayadı ve harekete daha fazla güç katmak için kaldıraç etkisi yarattı.

Tanrım.

Vibratörü çevirmeye başladı.

Tanrım.

Başım omzuna düştü, sırtımı yay gibi kıvrıarak kıcıımı onun sikini alabilecek şekilde tutabildim, bu da klitorisimi vibratöre bastırdı.

Oh...

Vay.

Serbest kalan elimi başlıktan çektim, arkaya uzandım, kıcıını tuttum ve nefes nefese kalmaya başladım.

"Daha fazla al," diye homurdandı. "Yapamam."

"Daha fazla, tatlım." Cevap veremedim.

Keskin bir çığlık attım, sonra sessiz kaldım, orgazm beni sardı, Toby'nin içimde hareket ettiğini hissetmekten başka hiçbir şey yapma yeteneğimi elimden aldı.

Vibratörü bıraktı, ellerini kalçalarımaya kaydırđı ve beni sabit tutarak hızını artırdı.

"Evet, Toby," diye fısıldayarak onu cesaretlendirdim.

İki elini yukarı kaydırđı, göğüslerimi avuçladı, parmak uçları göğüslerime gömüldü, yüzünü boynuma gömdü, odada onun güçlü darbelerinin gücüyle birleşen bedenlerimizin sesleri yankılandı.

"Evet," diye nefes aldım, süzölerek aşağıya indim, artık ne hissettiğim, ne yaptığımız değil, sadece o vardı.

Onu içimde sıkıca sıktım.

"Siktir, Adeline," diye inledi, dişlerini göstererek boynumun uzunluğunu çizdi.

İki elimi duvara dayadım ve onun hareketlerine karşılık verdim.

"Siktir," diye bağırdı, sonra boşaldı, dişleri omzumun boynumla birleştiği yere gömüldü.

Güzel.

Çok güzel.

İtmeleri nabız gibi atmaya başladı, sonra kaymaya başladı ve sonunda içeri girdi.

İçeri girdikten sonra dudakları ve sakalı boynumda hareket etti ve vibratörü bulduktan sonra onu kapatıp yatağa bıraktı, elleri her yere dokundu — göğüslerim, göğsüm, karnım, kaburgalarım, yanlarım, kalçalarım, bacaklarımın arasındaki kıvrımlar.

Ve bu çoktan hoşun ötesine geçmişti.

"Sen bunu benimle ilgili hale getirirken, ben bunu seninle ilgili hale nasıl getirebilirim?" diye mırıldandı, alçak ve kaba bir sesle, kulağıma.

Bu beni birkaç nedenden dolayı son derece mutlu etti.

"Bununla başa çıkmak zorundasın," diye cevap verdim. Elleri çeneme doğru kaydı.

Başımı çevirip beni öptü.

Öpüşmesi bittiğinde, dudaklarımdan "Temizlen ve uyu. Tamam mı?" dediğini hissettim.

Başımı salladım.

Ama o uzaklaşmadı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Prezervatif kullanmayı bırakmak istiyordu.

Diğer türlü benim için daha dağınık olsa da, Toby ile aramızda herhangi bir engel olmasını istemiyordum, bu yüzden ben de bunu istedim.

Ama ne yazık ki, başımı sallamak zorunda kaldım.

"Reçetem var," dedim ona. "Sadece reçeteyi yazdırmak için gerekli parayı ödeyecek param yoktu."

Ya da bunu yapmak için herhangi bir nedenim yoktu, çünkü Toby dışında kimseyle seks yapmak (ve Toby'yi elde edemezdim) aklımın ucundan bile geçmiyordu.

"Onun parasını da ben

ödeyeceğim." "Ne..."

"Kapa çeneni."

Sonra tam olarak susturmadı ama beni tekrar öperek konuşmamı engelledi.

Bundan sonra, yataktan kalkmadan önce, ağzını (ve sakalını) belimin alt kısmına dokundurdu, bu hareket o kadar tatlıydı ki, azı dişlerim ağrıdı.

Vibratörü buldum ve komodinin üzerine koydum.

Daha önce, Tobe'ye benim kışlık yatak kıyafetlerimi göstermiştim, ama o, ben giydikten yaklaşık beş saniye sonra onları üzerimden çıkarmıştı. Ama o anda, yatağın kenarından sarkan vibratörü aldım ve krem rengi, düşük V yakalı, çan şeklinde uzun kollu ve hafif eğimli etekli, sağ tarafta uyluk ortasına, sol tarafta kalça alt kısmına kadar uzanan geceliği giydim.

Külotumu buldum ve onu da giydim.

Bunu çapraz bacaklı oturarak ve düşünerek yaptım. Ona katkı payını ödemek zorundaydım.

Bu uzlaşmayı yapmak zorundaydım.

O benden daha fazla fayda sağladı, ve bu sadece prezervatif almaması gerçeğinden kaynaklanmıyordu. Ben erkek değildim, bu yüzden prezervatif takmanın ne kadar hissi azalttığını bilmiyordum

Sadece "Harika! Seni becermeden önce prezervatif takacağım!" diyen hiçbir erkek tanımadığımı biliyordum.

Bunun gururumu yutmakla ilgisi yoktu, kendime söyledim. Sadaka almakla.

Bu, Toby'ye istediği bir şeyi vermektir, ama beni sikmek isteyen seksi bir erkek olmasaydı, bunun için para harcamazdım.

Bu yüzden sakinleşmem gerekiyordu.

Banyo ışığı söndüğünde ve o çıplak olarak çıktığında bu konuyu düşünmeyi bıraktım.

Çantasına doğru giderken onu izledim (daha doğrusu, çantasına giderken göğsünü ve sonra kığını izledim), çantasına uzandı ve flanel pijama altını çıkardı.

Onu giydikten sonra bana doğru yürüdü.

Yatağa uzanmamış, çapraz bacaklı oturduğumu görünce "Aklında ne var?" diye sordu.

"Prezervatif takmak ne kadar hissi ortadan kaldırır?" diye sordum.

Yatağın yanında durdu. "Onları kullanmayı bırakmamı istemiyor musun?" "Öyle demedim."

Bir kez başını salladı.

"Doğru. Berbatlar. Birlikte olduğum çoğu kadın, onları takınca beni o andan uzaklaştırıyor. Seninle birlikteyken o anda o kadar çok varım ki, hiçbir şeyin önemi yok, hiçbir şey beni o andan uzaklaştıramaz. Yine de berbatlar."

Bu çok tatlıydı.

Ama...

"Seni o anın dışına çıkarmak dışında..." diye sordum. "Hiç parmaklarını içine soktun mu?"

"Hmm..."

Gözleri parladı ve mırıldandı, "Sen parmaklarını içine soktun."

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatağa girdi ve onu izlerken, o anda başka prezervatifi olup olmadığını merak ettim.

Bana geldiğinde, yukarı itti ve uyluklarını açarak ayak bileklerinin üzerine oturdu.

Ve yine daha fazla prezervatifi olmasını umdum.

"Sen gerçekten ıslanıyorsun," dedi, dikkatimi tekrar sohbetimize çevirerek.

"Ve içinde hissedilecek çok güzel şeyler var. Ama şunu söyleyeyim, eldiven giyiyorum, seni gerektiği gibi hissedemiyorum, çoğunlukla

darlık, sıcaklık ve sürtünme hissediyorum, senin ısın da dahil olmak üzere, çok daha fazlasını hissedemiyorum, sen de beni hissedemiyorsun."

"Farkı hiç fark etmedim." Gözleri kapandı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu. "Gözlerini kapattın."

Açık, dışa dönük Toby'm, beni uğraştırmadı.

"Başka bir erkekle, özellikle de evlenmek için seçtiğin erkekle, benimle olan ilişkini yaşadın mı diye sormak istemiyorum," diye açıkladı.

İkisi de dışarıda olabilir.

"Hiçbir zaman, bir kez bile, başka bir erkekle seninle yaşadıklarımı yaşamadım."

Yüzündeki ifade birden açıldı, uzandı, ensemden tuttu ve beni kendine çekerek öptü.

Elini boynumda tutarak beni sakinleştirdi ve fısıldadı, "Sen de farkı hissedeceksin. Ama senin için çok erkense, bekleriz."

"Sadece merak ettim, Talon. Cidden."

"Tamam."

"Yarın öğle yemeğinde reçeteyi yazdırırım." "Tamam, bebeğim."

Sormak zorunda kaldığımda susmayı anladım. "Senin, şey...

...test yaptırtman gerekmiyor mu? Çünkü Perry'den ayrıldığımdan beri yıllık muayenemi oldum, yani ben iyiyim. Ama..."

"Tamam, geldik," diye mırıldandı.

Kahretsin.

Yine, beni uğraştırmadı.

"Seni gördüğüm anda senden hoşlandım," dedi. Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Korunmaya her zaman dikkat ettim," diye devam etti. "Daha çok takıntılıyım."

"Bu iyi," diye mırıldandım. "Hepsi bu kadar değil."

"Tamam," dedim.

"Hiç bu kadar uzun süre seks yapmadım, ama istemiyordum, senin değildi," diye devam etti. "Bu yüzden test yaptırmadım, ama seni tanıdığımdan beri kimseyle yatmadım."

Bu gerçekten çok uzun bir süreydi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Omuz silktili, rahatsız görünüyordu. "Toby, bu çok tatlı," diye fısıldadım.

Ama tatlı değildi.

O...

O...

Bu, şimdiye kadar duyduğum en tatlı şeydi.

"Mm," diye mırıldandı.

"Gerçekten," diye vurguladım. "Unh-hunh."

Elimi göğsüne kaydırđım, dizlerimin üzerine çöktüm, sonra vücudumun geri kalanını göğsüne bastırdım ve ellerimi saçlarına kaydırđım.

"Eğer yapmadıysan, ilk seferimizde nasıl o kadar uzun süre dayandın?" diye sormaya başladım.

sormaya başladım.

"Bebeğim, elim var ve kayganlaştırdıktan korkmuyorum, ayrıca sen varsın ve benim aktif bir hayal gücüm var. Ne dersin?"

Gülümsedim.

Koyu renkli kaşları kalktı. "O vibratörler benim sayemde hiç iş gördü mü?"

"Adları Toby Bir, İki ve Üç."

Kollarını aniden bana doğru uzattı ve dönerek, beni üstüne alarak yatağın üzerine sırt üstü düştü.

"Aslında onlara Toby, Tobias ve Talon adını vermeliydim, ama o şekilde ilham gelmedi," dedim.

Gülümseyerek sordu, "Ne şekilde ilham gelmişti peki?"

"Şöyle diyelim, Toby ve Addie Fantasyland'de, sen benim oral seksime bağımlısın."

O kahkahayı patlattı ve bizi yuvarlayarak üstüne çıktı. Ama birdenbire, hiçbir şeyin komik gelmediğini hissettim.

"Benim de biraz tecrübem var, tatlım," diye itiraf ettim.

"Ee?" diye sordu. "Ben de öyle. Bununla bir sorunun mu var?"

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı salladım, Toby'nin *Toby* olduğu için rahatlamıştım.

"Test yaptırmamı ister misin?" diye sordu.

"Bence ikimiz için de akıllıca olur." "Test yaptıracam," diye mırıldandı.

"Toby?"

"Evet?"

"Sadece şunu söylemek istedim, sen gerçekten harikası."

Gülümsedi ve gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında çizgiler oluştu.

Muhtemelen daha önce de fark etmiştim, ama sakalı, beyaz dişleri, saçları (ve tesadüfen dudakları) dikkatimi o kadar çekmişti ki, gözlerine bakmamıştım.

Gözleri de onun diğer özellikleri kadar harikaydı.

"İlk günümüz bitti ve her şeyi *hallettik*," diye övündüm.

Gülümsemesi daha da genişledi ve beni öptü.

Bunu bitirdikten sonra, bizi battaniyenin altına sokmak için bizi bu tarafa ve o tarafa çevirerek sevimli bir şey yaptı.

Lambasına uzandı. Ben

de benimkine uzandım.

Işıklar söndü.

Ama dışarıdaki Noel ışıklarının parıltısı odayı doldurdu. Beni kollarına aldı.

Ben de oraya yerleştim.

Bir süre bekledikten sonra, "Bilmelisin ki, Perry ile olan o çirkin olaydan hemen sonra bile, seni fark ettiğim anda, benim için de sen vardın." dedim.

"Biliyorum, Adeline. Bana mükemmel olduğumu söyledin, bu yüzden benim için de öyleydin.

."

Başımı geriye eğdim ve parıltının içinden ona baktım. "Öyle mi dedim?"

"Evet, ve aslında olduğum kadar mükemmel *olmaya* bile fırsatım olmadı."

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Eski kocan gibi pisliğin teki yüzünden yeteneğini kaybetmiş olabilirsin, ama beni fark ettiğinde iyi içgüdülerini geri kazanmışsın."

"Ne yazık ki," diye mırıldandım,

"kendini beğenmişlik çekici."

"Bunu ben de biliyorum."

"Çeneni kapatıp uyumalısın," dedim ona.

Sakalını boynuna doğru eğdi, dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi ve oraya fisıldadı, "Tamam, tatlım."

Sonra başımın arkasını avuçladı, yüzümü boğazına doğru itti, sakalı şimdi alnımı okşuyordu ve bana yaslandı.

Boğazına baktım.

Ve bir şey aklıma geldi.

"Sabah Brooks'u beslemek zorunda değilsin." Bana sıkıca sarıldı. "Kapa çeneni."

"Ya da perşembe ve cuma günü eve dönene kadar ona bakmak zorunda değilsin. Iz veya Margot'a sorabilirim."

Kendimi yatakta yukarı çekilmiş buldum, böylece yüz yüze geldik.

"Bunu daha önce yaptığımı sanıyordum ama bir kez daha açıklığa kavuşturayım," diye başladı.

Oh, olamaz.

Toby'nin sinirli homurtusu vardı.

"Seni bir paket olarak kabul ediyorum," dedi. "Bu paketi ben seçtim. Benim seçimim. Senin güzelliğine, komikliğine, enerjikliğine ya da sende sevdiğim diğer özelliklerine karşı bir şeyim yok, ama dürüst olmak gerekirse, Brooklyn senin bir parçan olmasaydı bu kadar derinden etkilenir miydim bilmiyorum. O yüzden bunu aş ve hemen yap, çünkü seni ve onu istiyorum, hepsi bu."

Ve hepsi bu.

Hepsi bu

kadardı.

"Tamam," dedim titrek bir sesle.

"Aştın mı?" diye sordu.

"Sanırım."

"Bundan emin olmak için bir saniyen daha var." O

saniye sessizlikle geçti.

Sonra sordu, "Artık atlattın mı?"

Gerçekten gülmek istedim. Ama gülmedim.

"Aştım, Toby," diye fısıldadım.

"Tanrım," diye sinirli bir şekilde mırıldandı, beni tekrar yatırdı ve tekrar bana sarıldı.

Beni dürtüp kendine çekmesi de komikti. Gülmedim.

Sadece daha da yakınlaştım ve "Siz Gamble erkekleri gerçekten dalga geçmiyorsunuz, değil mi?" dedim.

"Hayır, bebeğim, yok," diye kesin bir şekilde söyledi.

Gülümsememi saklamaya çalışmadım.

Ona sakinleşmesi için biraz zaman verdikten sonra, "İyi geceler, tatlım" dedim. "İyi geceler, bebeğim" diye cevapladı.

Birinci

gün.

Bitti.

Ve cidden.

Her şey *yolundaydı*.

Seven

Aileydik

Addie

CUMARTESİ GÜNÜ, TOBY benim yolcu koltuğumda, Brooks da arka koltuğunda otururken Focus'umu şehre sürdü.

Toby ve benim işlerimizin yolunda gittiği bir hafta olmuştu.

Onun yumuşak başlı bir adam olduğunu ve pek fazla ısrarcı olmadığını fark ettim, bu da benim ısrarcı bir kadın olmadığım için iyi bir şeydi.

Onun market alışverişi yapmasından bahsetmiyorduk (ve tesadüfen, Perşembe gecesi Brooks ile birlikte kasamdan geçti ve yine o harika çuval bezinden yapılmış çantalardan dördünü doldurup evime yiyecek götürdü, ve ben tek kelime etmediğim için kendimle gurur duydum — ama yine de, bir araya geldiğimizden beri her gece benim evimde kalıyordu, yani yiyecekleri benimle birlikte yiyordu) . . .

Ya da benim katkı payımı ödemesi (bunu yapabilmem için Salı sabahı bana yirmi dolar verdi)...

Ya da beni götürürken Brooks'u da götürmesi...

Her şey yolundaydı.

Yani, her şey yolundaydı, ta ki fuar için şehre gitmeye karar verene kadar. Onun kamyonetine araba koltuğunu takamadık çünkü kamyonetinde tek sıra koltuk vardı, bu yüzden benim arabamı almak zorunda kaldık ve ona benim arabamı benden başka kimsenin kullanamayacağını söyledim.

O zaman anladım ki, Tobias Gamble, erkekseniz, ön koltuğa oturamazsınız.

Ve penisiniz olsa bile, bu tartışmaya açık bir konuydu.

Ama penisiniz yoksa, imkansızdı.

Bunu açıkça söylemişti.

"Bir kadının araba kullanmasına izin vermez misin?" diye sordum. "Bebeğim."

Cevabı buydu.

Bebeğim.

Açıkçası, bu hiç de bir cevap değildi, bu yüzden ona sordum.

"Neden?" diye sordum.

"Öyle işte," diye cevapladı. "Evet, ama... *neden?*" diye ısrar ettim.

"Adeline, bir erkek hakkında sorgulayamayacağın bazı şeyler vardır." "Bu delilik."

"Şovenist" kelimesi yerine bu kelimeyi, "maço erkek deliliği" gibi bir ifadeyi kullandım.

"Değil, çünkü cevabı duyunca daha da sinirleneceksin..." Beni değerlendirmek için bir ara verdi ve "daha da" diye bitirdi.

"Çünkü açıklasan da yine delice olacağını biliyorsun." Ya da şovenist, vb.

"Neden maskara sürüyorsun?" diye sordu.

"Beni güzel gösteriyor" diye cevapladım.

"Maskara sürmeden de yeterince güzelsin."

Hay aksi.

"Tamam o zaman, bence beni daha güzel yapıyor," diye karşılık verdim. "Yanılıyorsun."

"Bir fikir konusunda yanılmam mümkün değil," diye tersledim.

"Aynen öyle. Arabayı ben sürüyorum çünkü arabayı kontrol etmek bana daha rahat geliyor, *özellikle* de içinde değer verdiğim insanlar varsa. Ve içinde olacak iki kişiye gerçekten değer veriyorum. Benim görüşüme göre, bu konuda senden daha iyiyim. Bu yanlış olabilir, ama yanlış olması subjektif bir şey. Yani, araba kullanmakla ilgili ciddi bir sorunun yoksa, *arabayı ben sürerim.*"

Bu çok sinir bozucuydu.

Çünkü buna nasıl karşı çıkabilirsin ki?

Böylece, kendi arabamda ön koltukta oturarak şehre gittik. Ve o gerçekten hızlı sürüyordu.

Ama iyi bir sürücüydü.

Kasaba zaten kalabalık olmasına rağmen, Tobe harika bir park yeri buldu.

Park etti ve arabadan indik.

Ben Brooks'a gittim.

Brooklyn'in bebek arabasını almak için hatchback'e gitti.

Ben kaldırımda oğlumu kucağımda tutarken, o bebek arabasını salladı, sonra onu yerine kilitleyen parçaya botunu koydu ve sanki o lanet aleti kendisi tasarlamış gibi yaptı.

Sonra Brooks'un bebek bezi çantasını, altın renkli bir gitar ve Johnny Cash'in adı yazılı, büyük, siyah deri bir çantayı, bir arkadaşımın bebek partimde bana verdiği (tabii ki *çok sevdiğim* harika bir çanta) altındaki ağa attı.

O bebek arabasını halledince, Brooklyn'i bağlamak için eğildim ve "Araba kullanma konusunda iyi bir açıklaman vardı, ama sadece penisi olan biriyle araba kullanacağın gerçeği hariç" diye mırıldandım.

"Araziden beri bunu mı düşünüyordun?" diye sordu.

Brooklyn'i oturtmayı bitirip doğrulduğumda, onun eğlendiğini görmeden önce ona sert bir bakış attım ve "Evet" dedim.

"Addie, erkeklerin bu tür konularda koruyucu içgüdüleri vardır." Bunu söylemiş olamaz.

Ama söyledi.

Söylediği için ellerimi belime koydum. "Kadınların koruma içgüdüğü yok mu?"

"Düşünme, sadece cevap ver. Tehlike ortaya çıktığında, iki seçeneğin var. Oğlunu ve telefonunu alıp saklanacak bir yer bulup yardım çağırmak mı, yoksa bir silah alıp dışarı çıkıp onu ortadan kaldırmak mı?" diye beni sınadı.

"Silahım yok."

"O zaman bir silah bul," diye düzeltti.

Onun ne demek istediğini anladım.

Yine de...

"Umarım sen de silahla dışarı çıkıp onu ortadan kaldırmaya çalışmazsın," dedim.

"Benim yapacağım şey, bir telefon, seni ve Brooks'u alıp güvenliğinizi sağlamak, acil servisi aramanızı söylemek, sonra silahımı alıp nöbet tutmak olurdu, böylece acil servisi beklerken size yaklaşırsa onu etkisiz hale getirebilirdim."

Bu iyi bir cevaptı.

"Silahın var mı?" diye sordum.

"İki tüfek," diye cevapladı. "Miras kaldı. Büyükbabam ve babam gibi avlanmadığım için kullanmıyorum. Ama parasal ve manevi değeri var, ayrıca atış poligonuna gitmeyi seviyorum."

Onunla birlikte atış poligonuna gitmek hoşuma gidebilir.

Brooks büyüyene kadar durum böyleydi, ama Toby ve ben birlikte yaşarsak, o silahlar evden çıkarılmak zorunda kalacaktı.

"Bu, neden sadece bir erkeğin araba kullanmasından rahat hissettiğini açıklamıyor," dedim.

"Aktif koruma ve pasif koruma vardır ve ikisi de iyidir, ama ben arabayı sürerken sadece birinin olmasını isterim."

"Beni en çok ne rahatsız ediyor biliyor musun?"

diye sordum. Dudakları titredi. "Mantıklı olmam mı?"

"O ve beni en çok rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmen."

Bebek arabasının etrafında dolaştı, eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi ve uzaklaşarak, "Kartlarını al da Macy's'e bırakalım, sonra da meydana gidelim," dedi.

"Her neyse," diye mırıldandım.

Ama dediğini yaptım, çünkü onun haklı olduğu için değil (ki bu yine de maço erkek saçmalığıydı), bunun onun için önemli olduğu ve benim için pek bir önemi olmadığı için, bu konuyu tartışmadan kavgaya dönüştürmek için bir neden görmedim.

Kapıyı çarptıktan sonra *Toby* arabamın kilitlerini kilitledi.

Evet.

Neyse.

Macy's'e gittik ve içeri girer girmez, çok müşterisi olmasına rağmen, bizi gördüğü anda "Oh, ne güzel! Daha fazla kart. Hepsi satıldı!" diye bağırdı.

Öyle mi?

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı.

Toby her gece benim evimde olduğu için yapabildiğim kartları ona verdim ve ona kart satarak benzin deposunu doldurduğumu söylediğimde, o da Brooklyn'i beslemeyi ve banyo gecesi ise yıkamayı üstlendi, böylece ben de biraz zaman kazanıp kart yapabildim.

"Sanırım fiyatı bir dolar artıracığım," dedi. "Kartlar deli gibi satılıyor. Bu gidişle, kimse bir dolarlık artışa aldırmayacaktır."

"Peki, sorun değil," diye mırıldandım.

"Hey, Toby," dedi tasarımları inceledikten sonra. "Selam,

Macy," diye cevapladı Toby.

"Selam, küçük adam," dedi Brooklyn'e.

"Bah, lee, go, sissis, Mama, Dodo," diye cevapladı Brooklyn, tüm aile sırlarımızı dökerek.

"Öyle mi?" diye sordu Macy, Brooklyn'in dilini bilmediği için. "Doo," diye cevapladı Brooklyn.

Macy ona gülümsedi ve bana baktı. "Biliyor musun, biri bu kartları yapan sanatçının not kartı paketleri de yapıp yapmadığını sordu. Ben de sorarım dedim. Eğer birkaç set hazırlarsan, onları satışa çıkarabilirim. Bakalım nasıl giderler."

"Haftaya hallederim," dedim ona.

"Harika. Fuara gidecek misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

Toby'ye, sonra bana, tekrar Toby'ye, sonra Brooklyn'in bebek arabasının tutamağına ellerini koymuş Toby'ye, sonra Brooks'a, sonra bana baktı.

Sonra kocaman gülümsedi.

"Harika. İyi eğlenceler," dedi.

"Teşekkürler, Macy. Umarım yoğun bir gün geçirirsin."

"Benim de. Genelde Noel Fuarı beni Mart ayına kadar idare eder. Büyük umutlarım var," diye cevapladı ve "parmaklarını çaprazlayarak" bir hareket yaptı.

Ona gülümsedim, Tobe kolunu omuzlarıma attı, ben de kolumu onun beline attım ve o bir eliyle, ben de bebek arabasıyla kapıdan çıktık.

Kapıdan geçmek biraz zor oldu ama başardık.

"Kartlarının tükenmesi çok hoş," dedi Toby, kaldırımdan meydana doğru yürürken.

"Evet, neyse," diye mırıldandım, bunu düşünmemeye çalışarak ve bunun yerine Deanna'nın bana bahsettiği çikolata, kaju fıstığı ve karamel parçacıkları satan satıcının bu yıl da orada olmasını umarak, çünkü onun tarifine göre, aylardır ilk kez kendimi şımartacaktım.

Ayrıca fuardan sonra Toby'nin evine gidip Xbox'ını alıp eve döneceğimizi, Noel kurabiyeleri yapıp akşam yemeği yiyeceğimizi düşünüyordum. Brooks uyuduktan sonra da Noel filmleri izleyecektik (o bir tane seçmişti: *A Nightmare Before Christmas*, ben de bir tane seçmiştim: *Die Hard* — bu konuda *tamamen aynı fikirdeydik*).

Kablolu yayını iptal ettiğimden beri Izzy'nin televizyonunu açmamıştım ve Toby ile televizyonun önünde ev yapımı Noel kurabiyeleri yemeye bu kadar heyecanlanmam beni biraz şaşırttı.

Hala resmi "ilk randevumuz" olmamıştı. Bu, Perşembe gecesi The Star'da gerçekleşecekti.

Ama bu geceyi resmi ilk randevumuz olarak kabul etmeye karar verdim çünkü kulağa harika geliyordu.

"Evet, neyse ne demek?" Toby'nin sorusuna bakarak ona baktım.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey değildi."

"Önemli bir şey değildi, Toby."

Bana bir bakış attı, sonra öne döndü ve "Kahretsin, adet dönemin yaklaşıyor" diye mırıldandı.

Vücudum sarsıldı ve Toby benden daha uzun, daha iri ve daha güçlü olmasaydı ve bu yüzden öncülüğümüzü yapmasaydı bizi durdururdum.

"Bunu söyledigine inanamıyorum," diye ısırdım.

Yine bana baktı. "Bez parçasına yaklaşıyor musun?" Evet, yaklaşıyordum.

Hala!

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bebeğim, *merhaba*," diye seslendi. "Seni ilk gördüğüm andan beri senden hoşlanıyorum. Başka bir deyişle, seninle ilgili her şeyi fark ettim. Normalde oldukça rahat birisin, ama ayda bir kez sebepsiz yere hafifçe sinirleniyorsun. Bildiğim kadarıyla iki gün sürüyor. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum, ya da ne zaman olacağını. Dün gece seninle yattığımda, henüz başlamamıştın, şimdi bunun ne zaman olacağını biliyorum."

Toby aşırı derecede sinir bozucu davrandığında ona kızamaman gerçekten sinir bozucuydu, çünkü aynı zamanda tatlı da davranıyordu.

"Erkekler dışında kimse buna 'paçavra' demiyor," diye onu bilgilendirdim, ama bu muhtemelen bir yalandı. Paçavraya girmek üzere olduğum için ters davranıyordum.

"Neden bahsettiğimi biliyor muydun?"

"Evet," Brooklyn'in bebek arabasından elimi bir saniye çekip parmağımı yüzüne doğrultarak emrettim, "Bir daha söyleme. Bu çok kaba."

Bana sırtarak baktı. "Margot sana da bulaşılıyor." Muhtemelen.

Ama yine de... neyse.

"Mesele adet dönemimin başlamak üzere olması değil," dedim.

"Yani bir şey vardı," dedi.

Bir şeydi.

"O benim kartlarımı çok satıyor," dedim

ona. "Macy iyi iş yapıyor," dedi bana.

"Evet, ama yine de benim kartlarımdan çok satıyor, Tobe. Ve bunlar sadece kartlar. Güzel kartlar, ama sadece kartlar. Çok satıyor çünkü insanlara benim yaptığımı söylüyor ve insanlar bana acıyor."

O durdu ve o daha uzun, daha iri ve bizim liderimiz olduğu için Brooks ve ben de durduk.

"Sorun değil," dedim aceleyle, çünkü ifadesinin sinirlenmiş gibi olduğunu fark ettim. "İnsanlar, market çalışan ve çocuğu kaçırılan o zavallı kadına acıyorsa ve bu da benim arabama benzin koymama yetiyorsa, benim için sorun yok."

"Johnny, Radcliff'teki garajda bir sorunla uğraşmak zorunda kaldı ve düğün çiçekleri için tarihi ayırtmak için depozito yatırılması gerekiyordu, o da bunu benden istedi. Oraya girdiğimde, bizim yakın olduğumuzu biliyordu, muhtemelen senden hoşlandığımı tahmin etti, bu yüzden ben o boku sormamış olsam da, sana Noel çorabı dolduracak hediye fikirleri arıyorsan, sana o market poşetlerini alman gerektiğini söyledi. Onlara göz koyduğunu ve onları beğendiğini anlayabildiğini söyledi. Bu yüzden sana market alışverişi yapmaya gittiğimde, bunu hatırladım, oraya uğradım ve elindeki tüm poşetleri satın aldım."

Vay canına.

Bu çok tatlıydı.

Ve bunu bana kızginken yapmıştı. Bu daha da tatlıydı.

"Ben..."

"Annesi bir çiçekçi dükkanı istiyordu," diye Toby sözümü kesti. "Bu yüzden, çiçekçi dükkanını açana kadar o pembe Cadillac kazanmak için makyaj malzemeleri sattı ve dükkana kızının adını verdi."

"Oh," dedim, neden Macy's Çiçekçi'nin tarihini benimle paylaştığını bilmeden.

"Bebeğim, karla bir iş kurmak için çok fazla makyaj malzemesi satman gerekir. Ona satış becerilerini öğrettiler ve anne de kızına öğretti. O çantalardan bahsetti çünkü benim o çantaları almamı istedi. Ve bana onlardan bahsettikten birkaç hafta sonra, o lanet şeylerden sekiz tane aldım."

"Bu çok tatlıydı, Toby," dedim sessizce. "O çantalara gözüm takılmıştı. Harikalar."

"Bunu sana tatlı olduğunu söylemen için söylemiyorum. Sana bunu söylüyorum çünkü onun işi bok satmak. Ben oradayken bana o kartları senin yaptığını söyledi çünkü o geveze ve arkadaş canlısıdır ve insanların bir şeyler alıp ona para kazandırması umuduyla bu tür şeyleri paylaşır. Yapmayacağı şey ise, insanlara acınası bir kadının yaptığı dört dolarlık kartları satın almalarını söylemek. Bu insanları üzebilir. İnsanlar üzölmek için sevimli ıvır zıvırların olduğu hediyelik eşya dükkanlarına gitmezler."

Aslında yapmadın.

Toby'nin kartlarımı nasıl öğrendiğinin gizemi çözülmüş olması ilginçti.

"Ve bebeğim," diye devam etti, "şehirde çalışan ve Matlock'ta yaşayan insanlar var, çünkü burasının kırsal bir yer olduğunu düşünüyorlar ve çiftçi pazarından Trapper'ın kovanlarından aldıkları balı tasarımcı yoğurtlarına koyarak karbon ayak izlerini azalttıklarını düşünüyorlar, ama her gün şehre kadar araba kullanıyorlar. Bu insanlar Macy's'ten dört dolarlık muhteşem el yapımı kartlar satın alıyorlar. Matlock'un geri kalanı ise tamamen mavi yakalı ve sana acısalar *bile* dört dolarlık bir kart almazlar çünkü o boku karşılayamazlar."

"Bunu açıklamak güzel, Toby, ama ben pek umursamadım."

"Umursadın."

"Gerçekten umursamadım."

"Saçmalık, Addie, çünkü umursadın," diye cevapladı. "Evet, Brooks'un kaçırılması aşırı bir olaydı, ama çoğu insan mutlu sonla bittiği için rahatladı ve Stu'ya o lanet olası çılgınlığı yaptığı için her zamanki gibi tam bir pislik olduğu için çok kızdı. Kimse seni küçümsemiyor ve kimse sana acımıyor. Yaşadığın çevrede insanların yarısı senin *gibidir*. Maaşlarını maaşlarına ekleyerek yaşıyorlar ve Florida'da boktan bir motelde tatil yapmak için para biriktiriyorlar, çünkü ancak bunu karşılayabiliyorlar. Senin hakkında düşündükleri tek şey, iyi bir anne olduğun ve çalışkan olduğun, fazladan işler yaptığın, arabana benzin almak için kartlar yaptığın."

Bunu düşündüm.

Ve Macy's gibi bir yerde sevimli bir kart görsem, sahibi bana bunları kimin yaptığını söylese ve bunun geçimini sağlamak için mücadele eden bekar bir anne olduğunu bilseydim, ben de böyle düşünürdüm.

Onun çalışkan olduğunu düşünürdüm. Ve ona hayranlık duyardım.

"Biliyor musun, lanet olası babanla karşılaşsaydım, o pisliğin boğazına yumruk atardım," diye Toby sinirli bir şekilde homurdandı ve bizi tekrar yola çıkardı.

"Bu ne demek?" diye sordum, onun yanında yürürken öfkeli profiline bakarak.

"Çünkü bu boktan durum, çocukken yapamadığın şeyler ve muhtemelen okulda sana sataşan zorbalara yüzünden, bu durum senin içine işledi ve kök saldı, ve şimdi bu pislikleri kökünden sökmek için çaba sarf etmen gerekiyor."

Vay canına.

Haklıydı.

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de kendi sorunları olan bir çocuktum ve zorbalığa uğramadım, ama o pisliklerin işlerini izledim, bu yüzden nasıl pisliklik yaptıklarını biliyorum."

"Buna bir son verdin mi?"

Bana baktı.

O buna son verdi.

İkimiz de öne doğru baktık.

"Senin sorunların neydi?" diye sordum, o da bizi meydanın karşısındaki kavşakta durdurdu.

Işığa baktı, sonra bana.

"Gece konuşmaları. Matlock Noel Fuarı'nda kendimizi hasta edecek kadar yemek yiyeceğimiz konuşmaları değil."

"Tamam," diye mırıldandım, ışığa bakarak.

Beni saran kolu sıkıştı, ben de başımı kaldırıp ona tekrar baktım.

"Ben mükemmel bir ağabeyi olan ikinci oğuldum. Hep A ve B notları alırdı. Tam bir motor tutkunu, anahtar kaldırabilecek yaşa geldiği andan itibaren dedem, babam ve Dave ile birlikte garajda çalışırdı. Futbol takımının kaptanıydı, mezuniyet balosunun kraliçesi ile çıkıyordu. Annem hakkında tek hatırladığım, onun güzel olduğu hissiydi, biri onun parfümünü sürdüğünde kokuyu alır almaz hemen onu ve babamı mahvettiğini düşünürüm. Büyürken o kadar çok "Şu Teyze" vardı ki, hepsinin adını bile sayamazdım. İşte bu sadece bir örnek."

"Oh," diye fısıldadım ve ona sarılan kolumla onu sıktım. "Kesinlikle gece konuşması."

"Evet," diye mırıldandı, ışığa bir göz attı ve tekrar yola koyulduk.

İki blok uzunluğunda, bir blok genişliğinde ve şimdi renkli çadırlarla kaplı olan büyük şehir meydanına baktım.

"Planımız şu," dedim. "Deanna'nın bahsettiği çikolatalı fındık kümelerini bulalım, sonra da dolaşalım."

"Bana uyar," dedi Toby.

"Deanna ve Charlie burada olabilirler. Bekle. Ona mesaj atıp onları bulup bulmadığını sorayım."

Meydana vardık, Toby bizi ana yoldan çıkardı ve ben Brooks'un çantasından telefonumu çıkardım. Mesaj attım ve telefonu kot pantolonumun arka cebine koydum.

Ve o anda kendimi iyi hissettiğimi fark ettim.

Hayır.

Kendimi iyi hissediyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kim olduğumu unutmuştum.

Aslında, kim olduğumu tam olarak bildiğimden emin değildim.

O ana kadar.

Kulağa çılgınca gelse de, bunun merkezinde vintage işlemeli ceket günü olması vardı.

Adaçayı rengi termal Henley'nin üzerine giydim, yakadaki düğmeleri dekolteyi göstermek için açtım ve ufak bir rock 'n' roll fular taktım. Fuların uçları uyluklarıma kadar uzanıyordu ama yün olduğu için sıcak tutuyordu ve iki kez sarılabileceğim kadar uzundu. Ayrıca, siyah taşlanmış kot pantolonum, siyah kovboy çizimleri ve beni hippy, çingene, Stevie Nicks rock 'n' roll kraliçesi gibi gösteren siyah büyük boy bereyi de çıkarmıştım.

Toby ise her zamanki gibi giyinmişti. Soluk kot pantolon. Çizmeler. Uzun kollu vintage Eagles tişörtü. Yıpranmış deri ceket. Ve arkası sarkık, onu sert ve havalı gösteren o harika ekstra büyük berelerden birini takmıştı.

Brooklyn da geri kalmıyordu. Bebek içliklerinin üzerine, birkaç yırtığı olan bebek kot pantolon, flanel gömlek, bebek askeri ceket ve Toby'ninkine çok benzeyen, turuncu renkli ve kafasına daha sıkı oturan bir bere giymişti. Ayaklarında sarı-bej renkli bebek iş botları vardı ve elinde bereyle uyumlu eldivenler vardı. Bunların hepsi, Toby'nin bahsettiği Matlock sakinlerinden birinin evinde bulduğum harika bir bahçe satışı ganimeti idi. Şehirde çalışan biriydi.

Uyumluyduk. Birbirimize yakışıyorduk.

Her şey yolundaydı. Anlıyor musun?

Hepimiz birbirimize çok
yakışıyorduk.

Toby bizi ana yola geri yönlendirdiğinde tam da bunu hissettim.

Uyumluyduk.

Uyumluyduk.

Her şey yolunda gidiyordu.

34. *Cadde'deki Mucize'yi izlemedik. Noel*

Öncesi Kabus'u izledik.

Brooklyn'in bebek arabasını, sanki evde prova yapmış gibi birbirimize tutunarak birlikte ittik.

Toby babamı görseydi, boğazına yumruk atardı. Ben

babamı görseydim, hayalarına tekme atardım.

Biz birbirimiz için yaratılmıştık.

Bu mutluluğu hissederken, kıkım çınladı.

Hareket etmeye devam ederken, telefonu çıkardım, Deanna'nın mesajını okudum ve Toby'ye "Kuzeydoğu köşesi, iki tezgah yukarı. O ve Charlie bizimle orada buluşacaklar" dedim.

"Anladım," dedi Tobe ve güneydoğuya doğru ilerlediğimiz için bizi ters yöne çevirdi.

Ve neredeyse Lora'ya çarpıyorduk.

"Hey! Senin olduğunu tahmin etmişim!" diye

bağırды. "Hey, sana da selam," diye gülümseyerek cevap verdim.

Komik bir hareket yaptı, Toby'ye, bana, Toby'ye, bana, sonra Toby'ye, Brooklyn'e baktı ve son olarak bana baktı.

Bundan sonra, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, başını yavaşça salladı ve "Kardeşim, sonunda becerdiniz" dedi.

Toby kıkırdadı.

"Şey, evet..." diye onayladım.

Toby'den yarı yarıya ayrıldım, yani kolumu ondan çektim ve o da kolunu benden çekip ceketimin altına sokarak parmağını arka kemer halkasına taktı.

Toby'ye elimi salladım ve kibarlık olsun diye bir sonraki hareketi yaptım, çünkü Toby'yi en azından tanıdığını biliyordum.

"Lora, Toby'yi tanıyor musun?"

"Senden iki sınıf gerideydi, ama evet. Merhaba. Lora Merriman," diye hatırlattı ona.

"Seni hatırlıyorum Lora, nasılsın?" diye sordu Toby.

"Şikayet edemem, çoğunlukla." Brooks ve beni gözleriyle süzdükten sonra Toby'ye, "Sen daha iyi gidiyorsun galiba," dedi.

"Haklısın."

"Gah! Dodo!" Brooklyn bağırdı.

Lora eğildi, ellerini dizlerinin arasına koydu ve "Selam, ufaklık. Naber?" dedi.

"Anne, kahkah, Dodo, Dada, leepy, sissis," dedi Brooklyn. "Şaka değil mi?" diye sordu Lora. "Vay canına, bu harika."

"Leepy!" diye bağırdı Brooklyn.

"Aferin," dedi Lora ve dizlerinin arasından bir elini çıkarıp avucunu Brooklyn'e doğru uzatarak ona beşlik çaktı.

Brooklyn elini uzattı ama küçük eli Lora'nın avucunun ortasından kaydı. Lora elini yakaladı ve birkaç kez birbirine vurdu. Brooks kıkırdadı.

"Karamelli fındık kümelerine gidiyoruz," dedim ona. "Gelmek ister misin?"

O dikleşti ve cevap verdi, "Grrrrrl, hayır. O çadıra zaten gittim. Kendime, aldığım iki kiloyu porsiyonlara ayırıp çoraplara koymak için paketleyeceğimi söyledim, ama önümüzdeki Cumartesiye kadar hepsi *midemde* olacak. Grover's Ice Cream Parlour'a gidiyorum. Fuara gitmeden önce bir arkadaşımla hızlı bir kahve içmek için buluşacağım. Ama teşekkürler."

Bu biraz canımı sıktı. Onu sevmiştim. Bir süre onunla takılmak güzel olurdu.

Bunu ona söylemedim.

"Tamam" dedim.

"Ama fuarı mahvettikten sonra eve gidiyoruz." Brooks'a baktı. "Muhtemelen daha sonra onu beceremezsin."

Kafamı salladım. "Hayır, daha sonra Noel kurabiyesi yapma planlarımız var." Bana yavaşça gülümsedi ve yalan söyledi,

"Senin yerinde olmak istemezdim."

"Evet," diye yalan söyledim.

Gülerek veda etti: "Siz çikolata çadırına gidin. Başka bir zaman plan yaparız. Tamam mı?"

"Tabii ki. Seni görmek güzeldi," diye

cevap verdim. "Seni de." Toby'ye,

"Görüşürüz, Toby." "Görüşürüz, Lora."

Bize el salladı, Brooklyn'e parmaklarını salladı, sonra gitti.

Toby yine beni sahiplendi.

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu, bizi tekrar yola çıkardıktan sonra.

"Mağazadaki bir müşteri."

"Arkadaş mısınız?"

"Bana onun arkadaşlarıyla takılmamı istedi, ama bunun için vaktim olmadı."

henü

z." "Bildiğim kadarıyla, iyi insanlar," diye mırıldandı. Eh, bunu bilmek güzeldi.

"Bebeğim, *karamelli* fındık parçacıkları ister misin?" dedi.

Ona baktım. "Karamelden bahsetmeyi unuttum mu?" Bana sırtıtarak baktı. "Uh... evet."

"Fındıkların kaju fıstığı olduğunu söylemiş miydim?"

"Bunu kesinlikle hatırlardım. Yani... hayır." "Kalan yolu koşarak gidecek miyiz?"

Beni yanına çekti. "Kendimi kontrol edeceğim." Öyle yaptı, ama daha çok başka seçeneğimiz olmadığı için.

Çünkü görünüşe göre Toby kasabadaki herkesi tanıyordu. Yolda giderken sürekli

"Hey," "Yo," diyordu ya da yol boyunca sürekli çenesini kaldırıyor ve iki kez birileri bizimle konuşmaya başladığında durmak zorunda kaldık.

Toby beni ve Brooks'u tanıttı ve mağazada gördüğüm ama resmi olarak tanışmadığım insanlarla uzun uzun sohbet etmedi, ama sohbet etti.

Bu sayede iki şeyin farkına vardım.

Birincisi, o gün yarım vardiya çalışmamakla doğru kararı vermişim ve bunu sadece Toby için değil, kendim ve Brooks için de yapmışım.

Mekan kalabalıktı. Ortam harikaydı. Çadırlardaki ürünleri incelemek (veya tüketmek) için sabırsızlanıyordum. Çalışmış olsaydım, bunu yaşayamayabilirdim veya yorgun olurdum ve kendimi süsleyip güzel hissederek dışarı çıkmak için zamanım olmazdı.

Kendimi iyi hissederek.

Annemin bana öğrettiği önemli bir dersi unutmuştum. İşler yolunda gitti ve sen de bu süreçte hayatta kaldın.

Bulunduğum yerde sıkışıp kaldığım için kendimi suçlamıyordum. Hayattan bir darbe almışım, sorumluluklarım vardı ve bunları yerine getirmekle meşguldüm.

Ama bu hem bir uyanış hem de bir hatırlatmaydı.

Bunu kendim için yapmalıydım, ama bunu Brooks'a da öğretmeliydim. Ve şimdi, Toby'ye de öğretmeliyim.

Bu, sonunda hayatımızda sadece bir iz olarak kalacak bir gündü.

Bu anı yaşarken, kendimizi tamamen bu ana adamalıydık. Onu değer vermeliydik. Bu önemliydi.

İkincisi, hep birlikte dışarı çıktığımızda, sadece Toby beni ve Brooks'u sahiplenmiyordu.

Ben ve Brooklyn de Toby'yi sahipleniyorduk.

Birbirimizin etrafında dans ederek geçirdiğimiz onca zamandan sonra, artık resmi olarak birlikte olduğumuzu herkesin önünde ilan etmek istemesi çok hoşuma gitti. Bu, oğlum ve benimle olan ilişkisi hakkında her şeyi anlatıyordu ve bu benim için çok önemliydi.

Sadece, o bunu yaparken benim de yapmam gerektiğini fark etmemiştim.

Tennessee'den ayrılmadan önceki en iyi ruh halimdeydim, sonunda fındık kümesi çadırına vardığımızda.

Deanna ve Charlie'nin orada olduğunu hemen fark ettim.

Ayrıca, fındık kümeleri için uzun bir kuyruk olduğunu da hemen fark ettim.

Neyse ki, Deanna ve Charlie tam ortasında duruyorlardı.

"Hey!" diye selam verdim, ikisi de bizi görünce gülümsedi

"Merhaba," diye cevap verdi Deanna.

"Merhaba tatlım," diye cevapladı Charlie. "Selam ufaklık," dedi Brooklyn'e bakarak.

"*Deedee! Chacha!*" diye bağırdı Toby.

"Merhaba, Tobe," diye selamladı Deanna, biz onların yanında durduğumuzda. Brooks'un bebek arabasına eğildi ve "Bu tatlı şeyin ellerime dokunmam lazım," diye mırıldandı.

"Tobe," Charlie Toby'ye başını salladı. "Nasıl gidiyor?"

"İyi dostum. Sen?" Toby cevap verdi.

"Dört kilo kaju fıstığı aldık, ben hazırım," dedi Charlie. "Bizimkini aldık zaten," dedi Deanna bana, Brooklyn'i kucağına kaldırarak kucağına aldı, "ve sıra uzundu, senin için tekrar sıraya girdik."

"Teşekkürler, Deanna," diye mırıldandım, Brooklyn'in boynuna sarılırken, Deanna'nın da onun yanağına kocaman bir öpücük kondurmasını izledim. Ardından Brooks, homurdanarak Deanna'yı tamamen görmezden geldi ve iş botlarıyla Deanna'nın karnına iterek Charlie'ye doğru fırladı.

Charlie onu yakaladı ve o anda Brooklyn onun yüzüne bakarak içtenlikle "Chacha, sissis, leepy, loona, Dodo" dedi.

"Vay canına, evlat, bu ciddi bir durum," diye cevapladı Charlie ciddi bir şekilde.

Brooklyn başını salladı, sonra botlarını yere sapladı ve kendini Deanna'ya doğru fırlattı.

Charlie güldü ve onu karısına bıraktı.

"Izzy ve Johnny geldi mi?" diye sordu Deanna, oğlumu kalçasına oturttarak.

"Daha sonra gelecekler," dedim ve Toby'nin sakalını çenemde hissettim.

"Cumartesi sabahı seks maratonu," diye fısıldadı.

Kız kardeşim çok namuslu olduğu için başımı çevirip ona sııttım, ama Johnny onunla işini bitirdiğinde, o bile parıltısını gizleyemedi.

Ve o sık sık parıldadı.

"Dodo!" Brooklyn ona uzanarak bağırdı.

"O biraz gergin," dedi Toby, cüzdanını çıkararak. "Onun motorla dolaşabileceği bir yere gidelim," diye devam etti, birkaç banknot çıkarıp bana uzattı. "Dört pound al, bebeğim."

Banknotları aldım.

Cüzdanını cebine geri koydu ve oğlumu aldı. "Bebek arabasını alıp sizinle geleceğim," diye mırıldandı Charlie.

Öyle yaptı ve onlar yola çıktılar.

Deanna ve ben sırada ilerledik.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, gözleri uzaklaşan Toby ve Charlie'ye bakarak.

"Uyumluyuz. Birbirimize yakışıyoruz. Her şeyimiz yolunda," diye cevapladım ve dikkatini bana çevirdi. "O açık sözlü. Dürüst. İletişimsel. Bilge. Koruyucu. Çocuğumu seviyor. Bana tamamen aşık ve bunu saklamıyor. Ve yatakta akıl almaz derecede iyi. Bazen maço erkeklik çılgınlığı başını gösteriyor, ama ben, o olmasaydı, *bu dünyadan çıkmış* gibi *olan* mağara adamı seksini yaşayamayacağımı düşündüm. Ama aynı zamanda, o böyle olduğunda, bunun onun içindeki derin bir şeyle ilgili olduğu anlaşılıyor, bu yüzden onu zorlamamalıyım. Özetle, her şey harika gidiyor."

"Vay canına, bebeğim," diye bağırdı, "Öyle görünüyor."

Sırada ilerledik.

"Mağara adamı seksi mi?" diye sordu.

"Eğer beni saçımdan tutup yatağa sürüklesin, birincisi, umurumda olmaz çünkü ikincisi, orada bana yaptıkları beni çok heyecanlandırır."

Gülümsedi ve daha fazla vurgu yaparak tekrarladı, "*Vay canına*, bebeğim."

Ben de gülümsedim. "Evet."

Başını yana eğdi. "Maço erkek deliliği mi?"

"Kadınların sürdüğü arabaya binmeyi reddediyor," diye açıkladım.

Gözleri büyüdü.

"Ayrıca başka bir erkekle ön koltukta oturmayı da sevmez," diye devam ettim. "Ama kadınsa ayak direr."

"Margot'la arabada bulundun mu?" diye sordu.

Kafamı salladım.

"Ben bindim... *bir kez*," dedi, sıraya girerken. "O kadın tam bir baş belası."

Sıraya dönerek, "Bu her şeyi açıklıyor" diye mırıldandım. "İnan bana, onunla arabaya binersen, her şeyi açıklıyor. Bir çocuk sık sık onunla arabaya biniyordu,

ömür boyu kadın sürücülerden uzak durmak

isteyebilir." Hmm...

Belki de bu her şeyi açıklıyordu.

Ayrıca, gelecek hafta Brooks'a bakmaya başladığında dikkat edilmesi gereken bir şeydi.

"Gerçekten çok iyi görünüyorsun, Addie."

Onun sessiz sözleriyle dikkatim tekrar ona döndü.

"Bugün, Brooks'u doğurmadan önceki dönemden bu yana ilk kez, yeniden kendime döndüm.

kend

ime Deanna'nın güzel yüzü yumuşadı.

dönd "Bunu senin için çok sevindim tatlım," diye

üm." fısıldadı. "Benden daha fazla değil."

Sıraya tekrar girmek zorunda kalana kadar birbirimize aptalca gülümsedik.

Dört pound karamelli kaju fıstığı kümelerinin aptalca bir miktar olduğunu ve aptalca pahalı olduğunu öğrendim, ama bunların çok güzel görüldüğü için hiç umursamadığımı fark ettim. Bana verildiği anda yüzümü torbaya sokmak istedim.

Toby ve Charlie'nin yanına gittik. Onlar, insanların takılabilmesi için birkaç piknik masasının kurulduğu, karla kaplı küçük bir alan ve açık bir alan bulmuşlardı. O anda Toby'nin Brooklyn'i iki elinden tuttuğunu gördüm.

Brooks'un tombul parmakları Toby'nin parmaklarını sarmıştı. Toby hafifçe öne eğilmiş, başını geriye doğru eğerek Charlie ile konuşuyordu, ama Brooks Toby'nin önünde ayaktaydı ve Toby, oğlumun macera yaşaması ve biraz enerji harcaması için onun sallanmasına izin vererek onu takip ediyordu.

Ama benim çocuğum bunu sevdiği bir adamın parmaklarını tutarak yapıyordu ve Toby, Brooks'un kaçmaması veya soğuk karda düşmemesi için onu kontrol ediyordu.

Evet.

Adam doğuştan yetenekliydi.

Ve ben ona deli gibi aşık oluyordum.

"Haklıymışım," diye fısıldadım onlara doğru yürürken, gözlerim Tobe ve oğlumda sabitlenmişti.

"Anlamadım?" diye sordu Deanna.

"Onu ilk gördüğümde haklıydım," dedim. "O mükemmel." "Bana da öyle geliyor," diye onayladı Deanna.

Tanrım, o anda annemin orada olmasını dilerdim. Ve Izzy'nin.

Sonunda Izzy'yi buldum (Johnny onunla işini bitirdikten sonra). Ama ben gerçekten annemi istiyordum.

Onlara ulaştığımızda, Deanna Charlie'nin yanına gitti, ben de Toby ve Brooklyn'in yanına gittim.

Tobe bizi gördüğünde, ellerini Brooks'un ellerine doladı ve onu kollarından kaldırdı. Brooks'u havada salladı, Brooklyn sevinçle çığlık attı, sonra Toby onu geri salladı, yakaladı, göğsüne tutmak için döndürdü, bebeği, kot pantolonlu bacakları Tobe'nin düz karın kaslarına binmiş, Toby'nin gözleri hala bana bakıyordu.

"Cluster," dedi.

Çantayı açtım ve ona bir tane uzattım.

Çoğunu ısıırıp, kalan küçük parçayı Brooklyn'in ağzına attı.

Brooklyn'in gözleri büyümesi biraz zaman aldı. Mutlu bir şekilde ağzını okşadı, çikolata heyecanıyla Toby'nin kucağında kıvrandı ve Tobe çiğnerken oğluma gülümsedi.

Evet.

Mükem

mel.

Toby gibi bir parça yedim, oğluma da biraz verdim ve tadına baktığımda, tüm bu heyecanın nedenini anladım.

Küçük parçaları bebek arabasının ağzında saklamıştım ve Toby beni istediğinde doğrulmuştum.

Oğlum beni göğsüne sıkıca sarıldı, başını eğip beni öptü.

Ağzını hafifçe açtı ve karamel, kaju fıstığı ve çikolata parçacıklı bir pücükten daha fazlasını verdi.

Ve bu *muhteşemdi*.

"Anne! Dodo! Sissis!" Brooks bağıarak ikimize de elleriyle vurmaya başladı.

Deanna, "Addie, bu çadırı ziyaret etmeliyiz. Charlie ve ben zaten dolaştık ve kapın için *mükemmel* olacak bir elenk var. Görmelisin." dediğinde, Toby beni Brooklyn'in karşıındaki tarafına çekti.

Kümeleri satın almadığım için, maliyetine bağı olarak, fuarda kendime bir hediye alma lüksüm Noel elengi satın almaya dönüşebilirdi.

Eğer retro ve abartılı olursa.

"Yolu göster" demek üzereydim ki, tuhaf bir şey hissettim.

Çevremizi yarım tur taradım ve onu görmem için başka bir şey yapmam gerekmedi.

Jocelyn, sıcak elma şarabı satan bir çadır ile Noel Baba'nın kemeri, kardan adamlar, penguenler, ren geyikleri ve Grinch yüzleri ile boyanmış şarap kadehleri satan bir çadır arasındaki dar bir açık alanda duruyordu.

Bana öfkeyle bakıyordu.

Ve işte oradaydım, oğlum ve ben Tobias Gamble'a sıkıca sarılmıştık. Başka ne yapabilirdim ki?

Yavaşça, ona kedinin süt içtiğı gibi bir gülümseme attım. Ve neredeyse anında Toby'nin bana sıkıca sarıldığını hissettim. Oh oh.

Başımı kaldırıp ona baktım. Kahretsin.

O gecikmedi. "Bu ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak, zihnimde bir not alarak, her zaman, özellikle Toby'nin yanında, hatta (uzaktan da olsa) kötü bir kıza karşı keyifli bir mücadeleye girerken bile, mekansal farkındalığımı korumam gerektiğini.

Jocelyn'e bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Onu tanıyor musun?" "Pek sayılmaz."

"O zaman ne oldu?" "Şey..."
dedim yavaşça.

Beni itti.

"Addie," diye
homurdandı. Sinirli bir
homurtuydu.

Kahretsin.

"Benim kasamdan geçiyor ve ya beni görmezden geliyor ya da benimle uğraşiyor. İhtiyacı olmadığını bildiği fiyat kontrollerini istiyor ve bunun gibi şeyler," diye açıkladım. "Onu tanımıyorum. Sadece onun... hoş biri olmadığını biliyorum."

"Doğru. Ama bu, az önce ona çok tatlı bir şekilde siktir git gülümsemesi göndermeni açıklamıyor," diye işaret etti.

Tamam.

O, onunla dışarı çıkmıştı, ben de ona tam olarak onun tarif ettiği gibi bir gülücük göndermiştim ve o aptal değildi.

"Doğru, Tobe, sokakta kavga ettikten sonra o benim hattıma geldi ve senin hakkında birkaç laf attı," dedim.

Yavaşça başını Jocelyn'e çevirdi. Oh oh!

Ona bastırdım. "Önemli bir şey değildi. Onun nasıl bir kadın olduğunu biliyorum ve seni benden uzak tutmak için beni uyardığı şey kardeşlikle ilgili değildi..."

Kafasını yavaşça bana çevirdiğinde sözümü kestim.

Uh-oh!

Ne olduğunu anlamadan, ya da durumu kontrol altına almak için bir şey yapamadan, Brooks kollarımın arasına düştü ve Toby Jocelyn'e doğru ilerlemeye başladı.

Tamam, yedi ay boyunca birbirimizin etrafında dans ettik, bir hafta boyunca ilişkimiz sıkıydı, onun maço erkek çılgınlığının arkasında nedenler olduğunu anladım, ama tüm bunlar beni Tobias Gamble konusunda uzman yapmadı.

Bunu şimdi anlıyordum.

Ama o anda bildiğim tek şey, hızlı davranmam gerektiği idi.

Ben de Deanna'ya döndüm, Brooklyn'i ona uzattım ve "Sakıncası var mı?" diye mırıldandım.

Oğlumu aldı ve "Kapat şunu kızım, her neyse

"

"Dodo! Anne!" Brooklyn, Toby'nin arkasına koşarken bağırdı.

O, Jocelyn'den iki adım uzaklıkta durdu, ben ve ceketinin altındaki küçük çocuğun sırtına elimi koydum.

"Tobe..." diye başladım.

"Bir keresinde seninle seviştiğimde, sanki seks kaseti çekiyormuşuz gibi davranıp saçını ve yüzünü kameraya hazırlaman gerektiği gerçeğini düşünersek,

senin ciddi bir şekilde kendini beğenmiş olduğunu anladım..." Toby, Jocelyn'e baktı.

Tanrım.

"Ama bu sadece seviştiğim bir kadın hakkında verdiğim kötü bir karardı," diye devam etti. "Addie'nin peşinden gitmen, o başka bir şey."

"Toby," diye fısıldadım, elimle ve vücudumla sırtına bastırarak, ama yüzündeki rengin solduğunu görmek için ona baktım.

Bu, onun sözleri yüzünden olabilir.

Ayrıca etrafta insanlar vardı, çok uzakta değillerdi, her şeyi duyabiliyorlardı ve Matlock halkını tanıyorsam, muhtemelen dinliyorlardı.

"Bana bir kez sıradan bir seks sunman, hayatımda bir rol kazanmanı ya da benim hakkımda kimseye, özellikle de benim değer verdiğim birine akıllı ağzını açma hakkını vermez," dedi Toby ona.

Solgunluk kayboluyor ve Jocelyn'in yanaklarına kızarıklık yayılıyordu.

Utançtan değil.

Gözlerindeki parıltıdan, öfke.

"Sen benim için pişman olacak kadar bile önemli olmayan kötü bir seçimden başka bir şey değilsin," diye devam etti. "Ama benim için önemli birini senin iğrenç işlerine bulaştırırsan, dikkatimi çekersin."

"Senin ilgini istemiyorum," diye tersledi.

"Saçmalık," diye karşılık verdi adam. "Haberin olsun, bu ilgi iyi türden değil. Seni sadece kibirli sanıyordum. Şimdi ise seni bir kaltak olarak görüyorum."

"Sen o kadar da önemli değilsin, Toby," diye karşılık verdi ve saçlarını sönük bir şekilde salladı. "*Son dakika haberi*, koca adam, sana numara yaptım."

"Ciddi misin?" diye sordu Toby. "Bunu fark etmedim değil. O konuda da çok kötüydün. Benim umurumda değildi. Yarım saat boyunca bana hiç ilgi göstermeden saçını düzelterip süslenmeni izledikten sonra, tek istediğim oradan çıkmaktı," diye paylaştı.

Eyvah.

Ah.

"Ve bil diye söylüyorum," diye devam etti, "söylememesi gereken şeyleri ağzından kaçırın tek kişi sen değilsin ve senin yeterince rahatlayamadığın, iyi olmak için değil, iyi olmak için herkese numara yaptığın herkes tarafından biliniyor. Ve ben sadece orgazmlardan bahsetmiyorum. Bu yüzden şehre gidip seni tanımayan birini bulmadıkça seks yapamıyorsun

seni ve birçok yönden çabaya değmediğini bilmeyen birini bulmak için şehre gitmeden sevişmemenin nedeni budur."

Bu sözleriyle onun sinirine dokunmuştu ve o bunu saklayacak kadar akıllı değildi. Bu yüzden öne eğildi ve "*Siktir git, Toby*" diye tısladı.

"Keşke, bu yüzden Addie'yi becerdin. Bu da sahte davranmakta beceriksiz olduğun bir başka şey, Jocelyn. Ne istediğini biliyorsun ama tek yapman gereken parmağını kıvrırmak ve bir erkeği sikinden yönlendirmek olduğunu sanıyorsun. Bir erkeğin senden hoşlanmasını sağlamak için dudak parlaticısı sürmede uzman olmaktan daha fazlası gerekir."

"Bu çok açık." Gözleri Toby'nin omzunun üzerinden bana doğru baktı.

"Tanrım, Jocelyn, kıskançlığını saklamakta bile kötüsün," diye mırıldandı Toby. Sonra açıkça konuştu, "Mağazadaki onun sırası senin için yok. Anladın mı?"

"Ne istersem onu yaparım," diye tersledi. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin
ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Haklısın," diye cevapladı. "Ve yemin ederim, burada durup sana zamanımı harcarken
zamanımı boşa harcarken, bunu neden yaptığımı *tekrar* merak ediyorum."

Sonra hemen bunu yapmayı bıraktı, bana döndü, kolunu boynuma doladı ve beni uzaklaştırdı.

Arkamı dönmedim.

Sadece kolumu beline doladım ve onunla birlikte yürüdüm.

"Onu *ciddi şekilde* mahvettin," dedim dikkatlice. "Kibirli sürtükleri hiç tahammül edemem," diye homurdandı.

Buna katılabilirdim. Ancak...

"Yine de bunu herkesin önünde yaptın."

Bizi durdurdu ve bana baktı. "Sana ne dedi?"

"Şey..."

"Adeline, *sana ne dedi?*"

"Bazılarının sana ne dediğini biliyor musun...?" "Al ve Bırak Toby," diye benim yerime cümleyi tamamladı.

Biliyordu.

Eek!

"Evet," diye fısıldadım.

"Markette kuyrukta sana bir şey söyledi, ben bilmiyorum, bu özel bir şey, yani sadece sen ve o bunu duyabildiniz, ve bu arada, bebeğim, bana da bir şey söyleyecek misin?"

"Hayır," ona bildiği bir şeyi söyledim, ama Lora'yla nasıl tanıştığımı paylaşmadım, o her şeyi duymuştu. "Ama bu, onun seviyesine inmen demek, tatlım. Ve şu anki ruh halinle bunu söylemeye çekiniyorum, ama onun seni böyle bir duruma sokmasına izin vermemelisin."

"Ne yaptığımı çok iyi biliyordum ve bunu yapmak için onunla çirkin bir duruma gireceğimi de biliyordum, ama umurumda değil," diye karşılık verdi.

Ona göz kırptım.

"Bazen, Addie, sen daha yüksek bir yol seçersin. Bazen, çamurun içine girmek gerekir. O, *iş yerinde*, senin karşılık veremeyeceğin bir yerde seninle uğraştı ve bunu biliyordu. Bu yüzden öyle davrandı. Ve bu doğru *değil*. Bunun cezasını çekmeden bırakmayacağım. Bu yüzden Noel Fuarı'nda ona sataştım, böylece yakınındaki herkes onun kötü bir sevgili ve kötü niyetli bir kaltak olduğunu duyabilsin. Bunu yaptığım için benim bir pislik olduğumu düşünüyorlar, umurumda değil. Çoğu Jocelyn'i tanıyor, bu yüzden muhtemelen böyle bir şeyin uzun zamandır beklendiğini düşünüyorlar. Savunmasız olduğun bir anda sana saldırdığı için mutluyum, ona sataşan bendim."

Bunun senin her zamanki parlak zırhlı şövalye davranışın olmadığını söyleyebiliriz. Ama ben kabul ederim.

"Bir şey daha var bebeğim, bunu yapmamın sebebi," diye devam etti. "O senin hattına bir daha girmeyecek. Yüzünü kurtarmak için gireceğini söyleyebilir, ama bu olmayacak. O yetişkin bir zorba. Bu, bilinçli ya da bilinçsiz olarak eksikliklerinin farkında olduğu anlamına gelir. Görünüşü fena değil, ama onunla biraz zaman geçirmek, onun tek özelliğinin bu olduğunu anlamak için yeterli. Ve her erkek onu reddettiğinde ya da bir arkadaşı uzaklaştığında, bunu hatırlar."

Bu kesinlikle doğrudu. Toby

henüz konuşmasını bitirmemişti.

"Kendine ve insanlara nasıl davrandığına bakıp iyi değişiklikler yapmak yerine, kendini üstün hissetmek için zayıf olduğunu düşündüğü kişilere saldırıyor. Ben senin ve oğlunun yanıdayım ve bir bakıma yazdan beri öyleyim, o da senin beni elinde tuttuğunu biliyor ve muhtemelen nedenini de anlıyor. Kendini daha iyi hissetmek için seni küçük düşürmek istedi. Seni tanıyan biri olarak, muhtemelen başarısız olmuştur. Ama senin erkeğin olarak benim görevim, böyle şeylerin olmaması için ne gerekiyorsa yapmaktır. Ve eğer

olursa, bir daha olmaması için gerekeni yaparım. Ben de öyle yaptım. Nasıl yapıldığı umurumda değil, yeter ki yapılsın."

Bana burnunu yaklaştırdı. "Bu... *halledildi*," diye bitirdi.

"Kesinlikle yapıldı," dedim sessizce, artık Toby'nin çamurun içine girip Jocelyn'i sözlü ve alenen yerden yere vurmasından endişe duymuyordum.

Bunun yerine başka şeyler hissediyordum.

Bu duyguların bazılarını Toby ile paylaşmaya karar verdim.

"Grayburg'a gitmeliyiz. Mağara adamları, polisler ve kaçaklar düşünmüyorum. Zırh ve tehlikede olan bir kız düşünüyordum," dedim.

Bana bir saniye baktı. Sonra kahkahayı patlattı.

O gülerken ben de ona sııttım ve harekete geçmemiz için bize baskı yaptım, "Deanna'ya göre, ön kapımın üzerine yazılmış bir çelenk var. Hadi bu işi halledelim" dedim.

"Tamam, bebeğim," diye mırıldandı ve bizi oğlum, Deanna ve Charlie'nin yanına doğru yola çıkardı.

Bu drama kısa sürede bittiğinde, çelenkin eski cam süslerden, etrafına yapıştırılmış dar tinsel ağaçlardan, rengi solmuş bir atlıkarınca süsünden, birkaç çan, plastik bir kardan adam, altın yüzü zayıf bir Noel Baba, parlak bir ev ve tarihin en çirkin elfinden oluştuğunu gördüm. Elf, bir tarafına yapıştırılmış, ince, çizgili bacaklarını göğsüne sıkıca sarılmıştı.

Korkunçtu.

Bayıldım.

Onu satın aldım.

Ve dolaştıktan, mince pies ve popcorn topları yedikten sonra... Ve Johnny ve Izzy (ki o tamamen ışıltılı parlıyordu) ile buluştuktan sonra, yaz sosisi, çeşitli peynirler, hardallar ve krakerlerle dolu devasa bir kutu, harika görünen Noel temalı Chex karışımı içeren kocaman bir torba ve ağacımın temasını tamamen mahvedecek yedi adet kitsch süs satın aldıktan sonra...

Ve Brooks'u meydanın tam ortasındaki çardakta Noel Baba'nın kucağına oturtuktan sonra, Noel Baba Brooklyn'in sakalını çekmesini engellemeye çalışırken, hepimiz telefonlarımızla çılgınca fotoğraf çekmeye başladık...

Toby, oğlum ve ben Xbox'ı almak için onun evine gittik, sonra da kurabiye yapmak için Brooks'u uyutmak üzere eve döndük.

Ve o sırada Toby kapıma o çelengi astı.

Tahmin ettiğim gibi, o çiftlik evinin kapısında, çirkinlik ortadan kalktı ve elenk mkemmek bir şekilde uydu.

Uydu.

Ve o kadar yakışmıştı ki, onu asla atmayacağıma yemin ettim. Ama tek neden bu değildi.

Annem geri dönüşümle ilgili olduğu için onu çok sevecekti. Yine de başka bir neden daha vardı.

O elenkin, gelecek her Noel'in temeli olacağına dair bir hisse kapıldım. ıkardığım ve astığım ilk şey o olacaktı. ıkardığım ve kaldırdığım son şey de o olacaktı.

Brooks'tu. Toby'ydi. Ve bendim. Aileydi.

Eight

Cennetteki Eşleşme

Toby

Addie'nin sehпасının üzerinde kırmızı ve yeşil M&M'ler ile dolu yarım tabak şekerli kurabiye, yarısı dolu bir kase Chex karışımı, bir yığın kaju karamel kümesi ve dibinde sadece patlamış mısır taneleri olan yağlı bir kase vardı.

Dapper Dan kanepenin yanında yerde uzanmış uyukluyordu.

John McClane günü kurtarmıştı.

Toby sırt üstü yatıyordu, Addie onun üzerine uzanmış, yanağını göğsüne dayamış, eli onun kot pantolonunun içine girmiş, kıcını okşuyordu. Filmleri bitirdiklerinden, Toby onu gerçekten sikmek istiyordu, ama midesi çok doluydu ve onunla kanepede uzanmak o kadar iyi geliyordu ki, hareket etmek istemiyordu.

Onu sevişmek için havaya sokması gerekecekti.

Bu da elbette onu onu sikebileceği bir duruma getirecekti.

Kız başını kaldırdı, yukarı doğru itti ve saçları ikisinin yanlarına dökülürken, onun yüzüne baktı.

"Bu noktada, akşam yemeği sırasında adet dönemimin başladığını üzölerek bildiririm," dedi.

"Siktir," diye mırıldandı.

"Korkarım kötü haberler devam edecek, çünkü ben o dönemde seks yapmayı seven bir kız değilim."

"Ben de pek sevmem, tatlım," dedi adam.

"İyi haber şu ki, birincisi, ruh halim düzelecek ve ikincisi, kilo verdiğim için endişeleniyordun ve," elini sehpaye doğru salladı, "ben aylık ziyaretçim sırasında önüme gelen her şeyi yiyen türden bir kızım."

Serbest kolunu ona doladı ve diğer eliyle kıcını sıktı.

"Noel için seni şişmanlatacağım," diye mırıldandı.

"Evet," diye cevapladı kız, elini kaldırıp onun sakalını okşadı. "Her ne kadar farklı bir şekilde bitmesini tercih etsem de, bilmen gerekir ki, bu benim şimdiye kadarki en iyi ilk randevumdu."

İlk randevu
mu? "Ne
dedin?"

"Fuar. Karamelli fındık kümeleri. Benim için kötü kızı yenmen. Tamamen harika olan çirkin bir çelenk bulman. Kurabiyeler. Akşam yemeği. Beş aydır ilk kez televizyon izlemek. Elini kot pantolonumun içine sokman. *Harika*."

"Addie, ilk randevumuz perşembe günü The Star'da olacak," diye hatırlattı.

"Bu senin ilk randevun olabilir, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Bu benim ilk randevum olacak." Başını yana eğdi, yüzünde tereddüt belirdi, sonra devam etti, "Sen benimle birlikte dışarı çıktın. Şimdi *benim* gerçeğimi istiyor musun?"

O, ondan her şeyi istiyordu.

"Evet," diye fısıldadı, "gerçek seni istiyorum." O da hemen kabul etti ve ona gerçek kendini verdi.

Ve sonunda, Addie ile ilgili her şey gibi... Bu, onun dünyasını altüst etti.

"Daphne Forrester'ın kızı olmanın dışında, bugün fark ettim ki kim olduğumu hiç bilmiyormuşum."

Toby buna inanmadı. Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. "Izzy, o kim olduğunu biliyordu," diye devam etti Addie. "Güzel şeyleri sever. şeyleri sever. Kıyafetleri ve etrafındaki eşyaları sever. Düzeni sever. Kendini kanıtlamak istiyordu. Burs kazandı, üniversiteye gitti, iyi bir iş buldu, çok çalıştı ve istediğini elde etti, hayalini kurduğu hayatı kurdu, onu olduğu gibi seven bir adam buldu. Bugün, beni ben yapan şeyin ne olduğunu anlamaya başladım."

"Seni sen yapan nedir, tatlım?" diye sordu, o devam etmediğinde.

"Ben bunların hiçbirini istemiyorum. İlk randevumuzun, benim kanepemde yemek yiyip film izleyerek, senin elin benim kot pantolonumun içindeyken sona ermesini seviyorum, ama bu, senin yanında altı gece üst üste uyuduktan sonra oldu. Bu geleneksel bir şey değildi. Masal gibi değildi. Romantik bir şey değildi. *Gerçekti. Eşsizdi. Bizimdi.* Toby ve Addie'ye aitti."

Bunun üzerine Toby nefes almakta zorlanmaya başladı. Çünkü onun bunu sevmesini seviyordu.

Çünkü o da bunu
seviyordu. Çok
seviyordu.

O oydu.

O, oydu.

Onlardı.

Ve o da bundan zevk aldı.

Toby gibi.

Addie henüz işinin yarısını bile bitirmemişti.

"Faturaları ödeyebileceğim ve oğlumla vakit geçirebileceğim bir iş istiyorum," diye onun sakalına tırnaklarını geçirdi, "ve seninle vakit geçirebileceğim. Ama hepsi bu kadar. Çoğunlukla, Izzy'nin istediğinin tam tersini istiyorum. Annemin başarılı olduğu şeyi istiyorum. Kaos istiyorum. Meşgul olmak istiyorum. Deneyimler istiyorum. Macera istiyorum. Basit maceralar olabilir, ama sürekli devam etmeleri gerekiyor."

Ona daha da yaklaşarak sakalının alt kısmını parmaklarıyla tararken konuşmaya devam etti.

"Bir kedi almak istiyorum çünkü çocuğumun hayvanların yanında rahat olmasını ve benim gibi onları sevmesini istiyorum. Ve bir Etsy mağazası açmak istemiyorum çünkü kart yapmaya bağlanmak istemiyorum, çünkü bunu yaparken rahatlıyorum. Ama kartlarımı ilçedeki daha fazla mağazada satıp, sevdiğim bir şeyi yaparak ekstra para kazanıp kazanamayacağımı görmek istiyorum. Lora ve arkadaşlarıyla takılmak ve yakınımnda, benim gibi olan ve rahatlayabileceğim kızlar bulmak istiyorum. Yağmurda dans etmek, karda oynamak, ay ışığında uzanıp yıldızları seyretmek istiyorum. Ve sırf orada olduğu için 'See Rock City'ye gitmek istiyorum. Ya da Noel Fuarı'na gidip bana çok yakışan berbat bir çelenk almak istiyorum."

Toby ona baktı, parmaklarını sakalında hissetti, mavi gözlerinden yayılan ışıkla ısındı.

O ana kadar hiç görmediği bir ışık. Tanrım.

O muhteşemdi.

Ama o ışık büyüleyiciydi.

O ışığı ona doğru parlatmaya devam etti.

"Senin sayende, baskı ortadan kalktı. Bu baskı beni çok zorluyordu ve önemli şeyleri unutmuştum. Annemin bana öğrettiklerini unutmuştum. Brooks'un çikolata dansı yapmasının önemli olduğunu unutmuştum. Önemli olan, oğlumu karın içine çıkarmak ve Tanrı'nın sunduklarını kabul etmek. Önemli olan, bu izleri mümkün olduğunca uzun süre korumak. Bunu gözden kaçıramam. Ve sen bana yardım ettiğin için

nefes alıp, benim için doğru olan kararları verebilecek alanım oldu. Bugün, seninle ve oğlumla fuara gittim ve bunu yaparken kim olduğumu hatırladım. Saptığım yoldan çıkıp, *kendime ait* yola geri döndüm."

Yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı ve konuşmaya devam etti.

"Ben cadı bir kadını, nakışlı ceketler, fındık kümeleri ve oğlumun 'sis' demesinin Noel demek istediğini bilmenin mutluluğu ve beni sertçe sikmekten veya seks dükkanları hakkında şaka yapmaktan korkmayan bir adamın yanında uyumaktan hoşlanan bir rock 'n' roll çingeneyim."

"Seks dükkanları hakkında şaka yapmıyorum," diye düşündü, ona bunu söylemenin önemli olduğunu düşündü ve bu ona daha önce hiç görmediği parlak bir gülümseme kazandırdı.

Kollarında, Addie'yi serbest bırakmıştı.

Ve bu da çarpıcıydı.

"Bunu daha da çok seviyorum, Toby."

"Senin kendine giden yolu bulmanı seviyorum, tatlım."

"Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

Hayatta olmaz.

Bunu yapmayacaktı.

"Bu benim sayemde değil, tamamen senin sayende, Adeline."

"Ve ben bunu seviyorum. Eğer önceliklerini açıkça belirtmemiş ve beni düşündürmemiş olsaydın, bugün çalışmış olacağımı düşünmen. Hafızamdan silinecek bir günü kaçırmış olacaktım, ama her yıl o çelenk Noel'de evimin bir yerinde olacak, böylece asla kaybolmayacak. Bunu sen yaptın, Toby. Bana neyin önemli olduğunu hatırlattın. Bu hatırlatıcı her zaman benimle olacak. Ve bunun için sana teşekkür ederim."

"Bunun için minnettarlığını kabul ediyorum, bebeğim."

Parmakları sakalının ucunu buldu ve eğilip dudaklarını onun dudaklarına değdirmek için sakalını çekti.

Başını kaldırdı ve "Kadın sürücülerle ilgili sorunun muhtemelen Margot'la ilgili" dedi.

O, bulundukları yerin sıcaklığı ve güzelliği ile o kadar mutluydu ki, onun bu ani değişimi anlaması zordu.

"Uh... pardon?"

"Deanna bana onun yollarda bir tehlike olduğunu söyledi."

"O bir tehlike değil. O bir felaket. Beni reddedeceğini düşünmeseydim, onu DMV'ye şikayet ederdim. Ve bunu on üç yaşındayken yapardım."

Addie gülümsedi ve başını salladı. "Muhtemelen bu yüzden kadın sürücülerini sevmiyorsun. Çocukken, onun sürüşü seni korkutmuş ve sen de bunu tüm kadınlara genellemişsin."

"Hayır," dedi yavaşça. "Kadın sürücülerini sevmiyorum çünkü Alaska'da çıktığım bir kadınla bir aracın yolcu koltuğunda oturuyordum ve ona geceyi birlikte geçirmek istemediğimi söylediğimde, aklını ve arabanın kontrolünü kaybetti, bana beş mil boyunca bağırırdıktan sonra bir ağaca çarptı."

Addie'nin vücudu onun üzerinde sertleşti.

"Beyin sarsıntısı geçirdim, köprücük kemiğim kırıldı ve uzun süre işten uzak kaldım, maaşımı yarıya indirdiler ve neredeyse babamdan kirayı ödeyebilmek için para göndermesini istemek zorunda kaldım."

"Kahretsin, Toby," diye fısıldadı.

"Evet," diye onayladı. "Ben oduncuydum. Her gün fiziksel olarak zorlu geçiyordu, ama o gün daha da kötüydü. Onun doğum günüydü, yoksa hiç dışarı çıkmazdım. Havamda değildim. Doğum günü hediyesi olarak ne istediğine karar vermişti ve onu alamayacağı için memnun değildi. Bunu, seks yapamayacağı için histerik davranarak ve sonra beni hastaneye yatırarak gösterdi."

"Her kadın bunu yapmaz, ben de oğlum arabadayken kesinlikle yapmazdım."

"Bir kez ısırılan, iki kez çekinir," diye mırıldandı. "Neden bunu daha önce söylemedin?"

"Çünkü Noel Fuarı'na gidiyorduk ve sana ağır bir konu açmanın zamanı değildi ve dürüst olmak gerekirse, seni kızdırmak için, özellikle de sadece erkeklerle araba sürme konusunu kullanıyordum çünkü seni kızdırmak eğlenceliydi."

Ona hafifçe gülümsedi ve yumuşak bir sesle, "Tanrım, çok korkutucu olmalı" dedi.

"Orada oturmuş, çığlık atıp, her yere savrulup, çok hızlı gidiyordu ve sakinleşmesi için yalvarışlarımı dinlemiyordu, yani hiçbir şey üzerinde kontrolüm yoktu, hayatım onun elindeydi, evet. Oldukça korkutucuydu."

Addie sakalını okşadı. "Başına gelenler için üzgünüm, tatlım."

"En kötüsü, bu olay onu mahvetti," dedi ona. "Kafatası kırılmıştı, sanırım tüm kaburgaları ve kolu kırılmıştı. Kendime geldiğimde, başımı çevirdim ve onun halini gördüm, her yeri kan içindeydi. Öyle ki, öldüğünü sandım."

"Tanrım, bebeğim," diye fısıldadı.

"Ölmedi. Ama çarpışmadan önce adrenalin patlamasıyla direksiyonu sıkıca tuttuğu için, kollarındaki sinirlere onarılamayacak bir hasar verdi. Bir topu zar zor sıkabiliyordu, bu durum hiç düzelmedi ve beni suçladı."

Kafasını salladı. "*Seni mi suçladı?*"

"Onu kızdırdığımı ve bu yüzden kazanın benim hatam olduğunu söyledi."

"Bu delilik," diye bağırdı.

Omuz silkti.

"Bu delilik, Toby," dedi kararlı bir şekilde.

O da ona sarıldı. "Biliyorum, Addie. Bu suçu üstlenmeyeceğim. Ayrıca, ben sürmediğim bir arabaya, herhangi bir arabaya, *herhangi biriyle* binmeye de niyetim yok. Dave. Johnny. Sorun yok. Başka biri olursa, kontrolün bende olmasını isterim."

Kız başını salladı. "Anlıyorum."

Onu dikkatle inceleyerek dikkatlice konuştu, "O, hayatımda karşılaştığım ilk ya da son deli değildi."

"Perry ile tanıştın, o yüzden seni yendim," diye mırıldandı.

"Kız arkadaşlarımdan biri kamyonetimi çaldı çünkü ona evlenmek istemediğimi söyledim, aslında ona evlenme teklif etmedim, bunu hiç düşünmemiştim bile. Ama o bunun olacağına karar verdi ve düğünümüz için bir salon kiraladı. Kamyonetimi aldı çünkü onu satacaktı, çünkü ona geri alamayacağı depozitoyu borçlu olduğumu düşünüyordu."

Addie ona baktı, dudakları zar zor hareket ederek, "Vay canına," dedi.

"Evet. Sonra bana onu hamile bıraktığımı söyleyen bir kadın vardı, ama ben her zaman prezervatif kullanırdım ve bildiğim kadarıyla hiçbirini yırtılmamıştı. Bana bu saçmalığı söylediğinde, doğum tarihi yaklaşmıştı. Ama çocuk siyah doğduğunda, o beyazdı ve bildiğin gibi ben de öyleyim, DNA testi istemedim. Benim nasıl bir adam olduğumu ve çocuğum olmasa bile çocuk sahibi olmak isteyeceğimi biliyordu, bu yüzden riske girmedi. Ama çocuk doğduktan sonra, onun sadece paramı istediğini anladım. Çocuk çok tatlıydı, ama annesi bir dolandırıcıydı ve sürekli deniyordu, bilmediğini söyleyip duruyordu, ama oyun bitti. Ben de uzaklaştım. Neyse ki, o kadar akıllıydı ki, zorlamadı ve onu bir daha hiç görmedim."

"Tamam, belki sen kazandın," dedi sessizce.

"Ve Jocelyn'in ne kadar başarılı olduğunu ilk elden gördün."

Gözlerini devirdi.

"Demek istediğim, kadınlarla olan geçmişim oldukça çalkantılıydı, bu benim suçum ve bunu anladığımı bilmen gerekiyor," diye itiraf etti. "Ama bunu anladığım için, sonunda doğru olanı yapacağım."

Addie şaşkın bir ifade takındı. "Nasıl senin suçun olabilir ki?"

"Tıpkı babam gibi, sen gelene kadar seçimlerim pek iyi değildi." Beklenmedik bir şekilde, aniden sinirlendi.

Aynı anda nedenini de açıkladı.

"Perry bana evlenme teklif ettiğinde, beni sevdiğini, dünyasının benim etrafımda döndüğünü ve bensiz bir hayat düşünemediğini söyledi. Aile kurmaya karar verdiğimizde bunun azalacağını veya sonunda gruptan ayrılıp bütün gün kanepede oturup iş aramayacağını ve benim satın aldığım yatakta benden başka bir kadınla yatacağını söylemedi. Üzgünüm ama bunların hiçbirisi benim suçum değil. Onu sevdim. Ona güvendim. Ona inandım. Ve o beni mahvetti."

"Haklısın. Senin suçun değil," diye Toby de aynı fikirdeydi.

Söyleyecek daha çok şeyi vardı ama o devam etmeden önce sadece bu kadarını söyleyebildi. "Ve babam yakışıklıydı. Hayalperestti. Yetenekliydi. müzisyen ve şarkı yazarıydı. Çok güzel bir sesi vardı. Annemi o rüyaya sardı ve onu ailesinden uzaklaştırdı. Ve ona inandığı için suçlu olan o değildi. *Keşfedilip* Los Angeles'a götürülmediği ve bir sonraki Lou Reed olarak övülmediği için suçlu olan o değildi. *Yirmili yaşlarında* kendine olan inancını kaybettiği ve bunu yumruklarıyla annemden çıkardığı için suçlu olan o değildi. Annem onu sevdi. Ona güvendi. Ona inandı. Ve o annemi mahvetti.

"Bebeğim," diye mırıldandı, onu döndürüp istemeden götürdüğü yerden çıkarmaya çalışmak üzereydi, ama kız şiddetle konuşmaya devam etti.

"Babanı ya da anneni tanımıyorum, ama onun yarattığı iki adamı tanıyorum ve sana şunu söyleyebilirim ki, oğullarının annesi ve karısı olarak seçtiği kadınlar sana bir lanet değildi. Bazı erkekler berbat. Bazı kadınlar berbat. Neden böyle davrandıklarını anlayamıyorum bile. Ama bu, onlara bunu yapanların suçu değil. Aslında bir gün annenin geri gelip sana kendini açıklamasını umuyorum, çünkü söyleyeceği hiçbir şey onu olduğu gibi göstermeyecek. Sığ, bencil ve yanlış. Ve bunu bilirsen, anlarsın. Her şeyin onun suçu olduğunu anlarsın. Ama eminim baban onu sevmiştir. Ona güvenmiştir. Ona inanmıştır. Sadece o babamı mahvetmiştir."

"Tatlım, dur," diye emretti.

O durmadı.

"Bunu üstüne almayacaksın, Toby. Bu doğru değil." "Tamam, Addie, üstüne almayacağım."

Kız ağzını kapattı.

"Seni Perry ve babanla o noktaya getirmek istemedim."

"Toby." Adını kısaca söyledi. "Perry bana zarar vermedi. Onun bokunun benim değil olduğunu biliyorum. Demek istediğim, annenin boku da senin değil. Babanın da değildi. *Onun*. Ve senin hala onu yediğini hissediyorum, ve buna bir son vermelisin."

Toby hiçbir şey söylemedi çünkü hiçbir şey görmüyordu, ne Addie'nin güzel, koruyucu yüzünü, ne de vücudunu.

Aklı gitmişti.

Onun sözlerinin dalgasını sürerek.

"Bebeğim," diye seslendi.

Toby ona bakıyordu ama onu görmüyordu.

"Toby, tatlım, bana dön," diye ısrar etti, elini onun yüzünün yanına koyarak.

O da ona geri döndü.

O anı yakaladı.

"Bu aklına gelmemiști," diye tahmin etti. "Hayır," diye onayladı.

"İyi misin?" diye sordu. "O, onu mahvetti."

Addie başparmağını onun sakalının kenarında gezdirdi.

"Onu hiç unutmadı."

"Ve daha önce bahsettiğin 'Şu Teyze'ler, onu unutmaya çalışmıyor muydu?" diye sordu.

"O sadece zaman geçirmek içindi, belki de oğullarına bir kadın dokunuşu katmak için. Çoğunlukla, sanırım, o bir erkek olduğu ve kendine birini bulması gerektiği için yaptı. Ben on yaşına geldiğimde, sayamayacağım kadar çok kalp kırmıştı ve bunu yaparken oğullarına bir kadının kalbini asla kırmamalarını öğütlüyordu. Bize en kötü erkeklerin bir kadının kalbini sürükleyenler olduğunu söylerdi. Bunu hiç anlamadım çünkü o bunu sürekli yapıyordu."

"Evet, bu oldukça kafa karıştırıcı olurdu," diye mırıldandı.

"Onu sevdim, yanlış anlama Addie. O iyi bir adam ve iyi bir babaydı, bizi de seviyordu. Bizimle gurur duyuyordu. Bunu gösteriyordu. Bize iyi dersler verdi. Bizi doğru yetiştirdi. Bana ihtiyacım olan özgürlüğü vermeyi biliyordu

ve bunun için ona her zaman minnettar olacağım. Ama Johnny onu tanrı gibi bir mucize olarak gösteriyor, oysa öyle değildi. Onun da kusurları vardı."

"Tamam, ama o kusurlardan birinin onu sevmemesi olduğunu biliyorsun," dedi dikkatlice.

"Belki de sevmiyordum, şimdiye kadar. Ama kadınları sikmenin arzulayacak bir şey olmadığını biliyordum ve bunu yaparken çocuklarına asla böyle bir şey yapmamalarını söylemek kesinlikle boktan bir şeydi."

"Hmm..." diye mırıldandı.

"Hmm... Ne?" diye sordu.

"Bu doğal ve iki yönlü bir şey, bir kadın annesine bakar ve ya onun gibi olmak için çaresizce çabalar ya da onun gibi olmaktan korkar. Erkekler için de aynı şey geçerli."

Kahretsin.

Haklıydı.

"Senin sorunun şu," diye devam etti, "o birçok yönden iyi, hatta takdire şayan biriydi, ama önemli bir şey yolunda değildi ve sen onun sana verdiği diğer şeyleri değil, bunu odak noktası haline getirdin. Ve belki de... bunu bir düşün, tamam mı? Belki de ona biraz müsamaha göstermelisin, çünkü herkesin kusurları vardır. Kimse mükemmel değildir. O da mükemmel değildi. Bu onu tanrı gibi yapmaz. Ama sonuçta, onu gerçekte olduğu kişi yapar. Bir insan."

Onu yuvarladı, vücuduyla onu örttü ve onu altına aldığı anda onu öptü.

Ağzını bıraktığında, kız birkaç kez yavaşça gözlerini kırpı, bu çok sevimliydi, sonra ona sırtıttı.

"Şimdi ağabeyinle ilgili sorunlarını çözmemi ister misin?" diye teklif etti.

"Kız kardeşinle sorunların var mı?" diye sordu. "Hayır. Izzy yüzde yüz harika." Ona sırtıttı. "Evet, öyle." "Johnny de harika," dedi nazikçe.

"Haydi ama bebeğim, benim ağabeyim tanrı gibidir,"

dedi ona. "O sadece bir insan, Toby," diye cevapladı.

"Johnny'nin etrafında pek bir şey yok, Adeline. Ben büyükannem ve Margot'un gözdesiydi. O ise büyükbabam, babam ve Dave'in gözdesiydi. Hepsi ikimizi de seviyordu ama her birimizin özel bir yanı vardı. O hiçbir şey yapmasa da yanlış yapmazdı. O tam anlamıyla altın bir insandır."

Sağlamdı. Çocukken onu sevmemek istiyordum. Bu çok saçmaydı, ama gerçektir. O, sevilmemesi imkansız biriydi. O kadar iyi biriydi. Onun ağabey tavırlarından hoşlanmıyordum, ama bildiğin gibi, bunu hallettik. Sanırım kısa bir süre önce, nedense onun gibi olmam gerektiği fikrini bıraktım. Bugün kendini buldun, Addie. Ben geçen hafta Johnny'ye her şeyi anlattığımda kendimi buldum. Yani her şey yolunda.

"Emin misin?"

Tanrım, ne tatlıydı. Bunu beklemiyordu.

Onun sert tavırlarından hoşlanmıştı. Kararlılığından. Hızlı zekasından. Koruyucu içgüdüsünden. Muhteşem bir kadın olmasından.

Ama onun tatlılığını gerçekten çok sevmişti.

"Kasaba dedikodularını biliyorum, tatlım," dedi ona nazikçe. "Take 'Em and Leave 'Em Toby'yi biliyorum. Johnny'nin, büyükbabam ve babamın ardından garajları devralan, kasabanın gururu olduğunu düşündüklerini biliyorum. Kentucky'deki küçük bir kasabada geleneklerin ve saygının insanlar için ne anlama geldiğini biliyorum. Shandra'nın ailesinin saçmalıklarına, bir güç kaynağı gibi katlandığı için onu takdir ettiklerini biliyorum. Senin için Brooks'u bulduğunu. Ve benim, işine, kasabasına ya da kadına bağlı kalamayan, ortadan kaybolup etrafta dolaşan, güvenilmez küçük kardeş olduğunu düşündüklerini biliyorum."

"Ne düşündükleri önemli değil."

"Bebeğim, bana gelip Fucked Up Addie hakkında konuşacak olan pislik ben değilim. Evet, bence bugün bunun önemi ortaya çıktı."

"Çünkü ben çılgınlık yaparken burada yaşamıyordum." Toby çenesini kapattı.

"Ve Bellevue'deki o Yunan restoranına gidemeyiz," diye bilgilendirdi onu. "Anma Günü Yemek Festivali sırasında, Izzy meydanda piknik battaniyesinde Brooks'la takılırken, ben de restoranın sahibinin oğullarından birini kamyonetinde intikam için becerdim. Bu önemsiz bir şeydi ve sonunda da önemi kalmadı çünkü intikam için sevişmenin işe yaraması için, intikam aldığın kişinin bunu bilmesi gerekir. Yine de, işimiz bittiğinde, o adama benimle bir selfie çekip Perry'ye göndermesini istemeyi düşündüm. İşler kötüye giderse, eski sevgilime böyle bir selfie göndermemin iyi olmayacağını düşündüm."

Bir an durup onu dikkatle izledi, sonra aceleyle devam etti.

"Sen kasabaya dönmemiştin. Johnny ile daha tanışmamıştım bile."

"Bebeğim, intikam seksini benimle yapamadığın için kızgıyım. Ama o zaman doğru yerde değildin, bu yüzden kötü bir şey olmuş olabilir."

kötü olabilirdi. Ama sen birini bulmuş olman umurumda değil. Eski sevgilinle işin bitmişti." Gülümsedi. "Ve intikamını almak için çamurun içine girdin. İyi. Sevindim. Bunu hak ettin. Seninle gurur duyuyorum, Addie."

O da sırtıttı. "Biz birbirimize çok yakışıyoruz." Gerçekten de öyleydiler.

"Ve sen sen olmasaydın, Toby, bana uygun olmazdın ve bu, dengesiz olmak, etrafta dolaşmak ve her şeyi mahvetmekle ilgili değil. Yaşadığın her şey seni sen yapan şey. Bir kadını ve oğlunu kabul edecek iyi, dürüst, koruyucu bir adam. Ve eğer öyle olmasaydın, söylemeye gerek yok, bu gerçekten *berbat* olurdu." Parmak eklemlerini çenesinin sakalına sürttü. "'Onları Al ve Bırak Toby ve Vahşi Çocuk Addie, cennette yapılmış bir çift."

Kahretsin, bunu sevdi.

O kadar çok ki, ağzından çıkmadan önce karnında bir gurultu hissetti ve o hala devam ederken onu öptü.

O da onu öptü ve ilk randevularını ve kanepesinde ona verdiği her şeyi hafızasına kazıdı.

Ve bu iyiydi.

Çok iyiydi, çünkü kızın adet döneminde olması nedeniyle, bu iyiliği daha ileriye götüremezlerdi.

Böylece öpüşmeyi kesip, "Yatmaya gidelim" diye mırıldandı.

"Olmaz," diye cevapladı kız. "Sana kanepede oral seks yapacağım." Onun sözleri, sanki onu ağzına almış gibi hissettirdi.

Yine de ona, "Bunu yapmak zorunda değilsin, Addie," dedi.

Kız parmaklarını onun sakalında gezdirdi ve "Tatlım, sus ve bizi çevir ki sikini yalayayım" diye cevap verdi.

Adam kadının yüzünü inceledi.

Kız orta derecede tahrik olmuştu, gözleri sıcak ve kararlıydı, yanakları pembeydi, vücudu onun altında gevşemişti.

Tüm bunlar, onun sikini emmek istediğini gösteriyordu. Toby teyit etmek için sormadı.

Onu öptü ve öperken onları ters çevirdi.

Onun iki eli kadının kot pantolonunun arkasında, kadının bir eli Toby'nin saçlarında, diğer eli ise Toby'nin aletini uzun süre okşayıp yoğururken, Toby kendini kaptırmış ve kadına işine bakması için yalvarmaya yakın bir hale gelmişti.

Ya bunu ondan okudu ya da işine koyulmak istedi, çünkü öpüşmeyi sonlandıran ve vücudunda aşağı kayan Addie'ydi.

O, izleyebilmek için başını ve omuzlarını koltuğun kol dayanağındaki yastıklara dayadı.

Ve lanet olsun, kadın bir gösteri yaptı, kemerini ve kot pantolonunu çözdü, sertleşmiş penisini serbest bırakacak kadar aşağı indirdi ve ağzına aldı.

Neredeyse hissettiğinden daha iyi görünüyordu. Neredeyse.

Acele etmedi. Yavaş gitmeye niyeti yoktu. Ve bunun için, adam ona gerçekten minnettardı.

Dili, dudakları, emişi ve tüm güzelliği gözlerinin önünde, onun sikini çalıştırıyordu.

Tanrım.

Sersemletici

O güzelliği daha fazla kaldıramayıp ya yüzünü sikmek ya da başka bir yol bulmak zorunda kaldığında, elini sikinin dibine doladı ve onunla birlikte çalışmaya başladı.

Gözleri, ağzında onun penisiyle ona doğru geldi ve *Tanrım...* "Adeline," diye inledi.

O da onunla birlikte çalıştı, onun ritmini takip etti, o hızlandığında o da hızlandı, daha sert emdi.

"Bebeğim," diye uyarıda bulundu.

Cevap olarak, kızın eli onun elini sardı, daha hızlı hareket ederken sıkılaştırdı, daha sert pompaladı ve emdi, adamın başı kanepenin koluna gömüldü.

Diğer eli kadının saçlarına gitti ve dünya beyazlaştı ve Addie'nin ağzı, saçları ve eli dışında her şey küçüldü, adam kadının boğazına boşaldı.

O, onun onu yaladığını hissederek aşağı indi, iki elini de kızın saçlarında buldu ve çenesini eğip onu izlemek için baktığında, kızın gözleri yine ona bakıyordu.

Gözleri kapandı. Başını eğip, onu derinlere çekerek yaptığı işe devam etti. Ve o, ıslak ve sıcak bir şekilde, alabileceği her santimi yavaşça yalarken, onun ağzından içinden gelen başka bir ses çıktı, sonra dilini hassas başlığına sertçe sürterek kalçalarını sarsmaya başladı ve onu serbest bıraktı.

Vahşi Çocuk

Addie. Tamamen

onun.

Teşekkürler... *lanet olsun.*

Vücuduna geri tırmandı ve üzerine oturdu, başını iki eliyle tutup onu sertçe öptü.

Öpüşmeyi bıraktığında, adam kalın sesiyle, "Hayallerin gerçek oldu, tatlım. Artık resmen senin oral seksine bağımlıyım," dedi.

Ona gülümsedi.

Sonra, "Bana borçlusun," dedi.

Adam kot pantolonunu yukarı çekip tekrar kadına sarıldı ve "Bu borcumu ödeyeceğim" dedi.

O gülümsemeye devam etti.

Gülümsemesi kayboldu ve fısıldadı, "Harika bir gün için teşekkürler, Toby. Ve *şimdiye kadarki* en iyi ilk randevu için teşekkürler."

Toby, kızın saçlarını yüzünün iki yanından toplayıp arkaya çekti.

Adeline Forrester, ona oral seks yaptıktan sonra tam üzerinde oturuyordu. Yüzü tatlı ve samimi, sıcaklık ve minnettarlıkla doluydu.

Bu, onu ve oğlunu şehre götürüp onları kendi olarak kabul etmesinden sonraydı.

Artık arkadaşlarından hiçbiri ona gelip, onun

Onları Addie ile tanıştırmak çok güzeldi.

O, tam orada, olduğu gibi, verdiği her şeyi verdiği ve aşık olması çok kolay olduğu için minnettarlık duyuyordu.

Onun böyle hissetmesi çok tatlıydı.

Ama minnettar olan Toby'ydı.

Bunu ona iletmek için, ellerini onun yumuşak saçlarına gömdü ve cevap verdi: "İnan bana bebeğim, sen de aldığın kadar verdin."

Perşembe geces, Toby Addie'nin kapısından içeri girdiğinde, Dapper Dan merdivenlerden koşarak ona doğru geldi.

Arkasından kapıyı kapattı ve "Adeline!" diye seslendi.

"Burada! Neredeyse hazır! Bir saniye!" diye cevap verdi üst kattan.

Dapper Dan'ın tüylerini okşamak için eğildi ve "Hey, oğlum" diye mırıldandı, başını geriye eğip giriş kapısından dışarı baktı.

Toby her gece Addie'ye gelirdi.

Hayır, öyle değil.

Pazartesi günü hariç, o gün işten izinli olduğu için evdeydi (ve Toby eve geldiğinde ona tavuk parmigiana yapıyordu), o hafta geç vardiyada çalıştığı için Brooks'u Margot'tan veya kreşten alıyordu ve Addie eve geldiğinde onu bekliyordu.

Addie'nin, içinde bulunmadığı odaların ışıklarını kapatmaya takıntılı olduğunu fark etmişti.

Ama o gece Deanna'nın Brooks'la vakit geçirdiğini ve Brooks'un yemek saatinin geçtiğini, ama yatma saatinin geçmediğini biliyordu.

O anda, giriş holü aydınlıktı ama mutfaktan veya yemek odasından ışık gelmiyordu ve sadece aile odasından Noel ağacının loş ışığı geliyordu.

Dahası, Deanna normalde yaptığı gibi ona seslenmemiştir.

Merdivenlere doğru ilerlerken paltosunu çıkarmaya zahmet etmedi.

Üst kattaki koridordaki tek ışık Addie'nin odasından geliyordu. Odaya girdi, boş olduğunu gördü ve banyosuna geçti.

Kapının eşiğinde durdu ve Deanna ile Brooks'un nerede olduğu hakkındaki tüm düşünceleri kafasından silindi.

Siktir.

Gevşek örgülü, vücuduna bol gelen, uzun kollu kahverengi bir kazak elbise giymişti. Elbisenin yanlarında, etek ucundan beline kadar yatay yırtıklar vardı, bu da ya iç çamaşırlarıyla yaratıcı davrandığını ya da hiç giymediğini açıkça gösteriyordu. Etek arkada neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu, ama önde kısaydı. Arkada bağcıklı, stiletto topuklu, uyluk boyu çizme giymişti. Saçları tepesinde dağınık bir topuz halinde toplanmış, bazıları boynuna ve yüzüne sarkmıştı.

Aynaya eğilmiş, dudak parlaticısı sürüyordu. Aynadan, bakışları kapıda duran Talon'a geldi.

"İyi haber, Talon. Aylık ziyaretçim resmen bitti," dedi.

"Hala adet döneminde olsan bile, lavabonun önünde sikilmek üzereyken bana bu saçmalığı söyleme," diye uyardı. "Açım, biftek istiyorum ve o elbiseyi senden çıkarmak için acele etmek istemiyorum."

O dikleşti ama ona dönmedi, ancak aynaya bakan gözleri ondan ayrılmadı.

Aslında, gözleri onun vücudunu yukarıdan aşağıya kaydırıldı. Sertleşmemek için mücadele etti.

Yine, bunu sil.

O, sertleşerek savaşımaya *devam etti*.

"Sen de oldukça temizsin, bebeğim," dedi kadın. Adam bunu duymazdan geldi.

"Brooks nerede?" diye sordu.

"Planlar değişti," dedi kız, aynaya ve dudak parlatıcısına geri dönerek.

"Margot ve Dave onu bu gece kendilerinde tutacaklar."

Harika.

"O zaman acele et ve işini bitir, Addie, çünkü çantanı toplayıp geceyi benimle geçireceksin. Seni yatağında sikmek ve bu sefer doğru düzgün yapmak istiyorum."

Bu söz üzerine kız tamamen ona döndü. "Bence geçen sefer doğru yaptın."

"Yanlış anlama, son beş gündür klitorisini parmaklayarak seni boşaltmak ve/veya senin beni emmen konusunda hiçbir şikayetim yok. Ama am yasağı bittiğine göre, bunu kutlamak istiyorum. O yüzden acele et, çünkü resmi ilk randevumuz ikimizin de *ciddi* şekilde boşalmasıyla sona erecek."

Ona, onun sikinin sahibi olduğunu açıkça belirten o sırtışını attı.

Bir yıl önce ona, herhangi bir kadının onun sikini , kahkahalarla gülerdi.

Şimdi, bu durum komik değildi. Sadece böyleydi.

"Günleri mi saydın?" diye sordu kadın.

"Saatleri saydım," diye cevapladı adam.

Saymamıştı ama kafasında hızlıca bir hesap yaptı çünkü onun zeki kıcının onu sınayacağını biliyordu.

O yaptı.

"Kaç saat oldu?"

"Sonunda sana geri döndüğüm zamana bağlı olarak, yaklaşık yüz kırk dört saat."

Kadın gülmeye başladı.

"Eğlendiğine sevindim, bebeğim," dedi. "Ama acele et."

Ona doğru ilerledi, vücudu tamamen sallanıyordu ve adam, onun gerçekten iç çamaşırı giymediğini umuyordu çünkü yavaş yavaş tahrik olup daha sonra ikisini de boşaltmaya karar vermişti.

yavaşça tırmanıp ikisini de daha sonra boşaltmaya karar vermişti.

Ona ulaştığında, adam yolundan çekilmedi ve kadın bunu doğru okudu.

Ellerini onun karın kaslarına koydu, botlarının parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, dudak parlatıcısı bıraktı.

Ancak o zaman yolundan çekildi.

Ayağa kalktı ve kadının dudak parlatıcısını yatakta bekleyen çantaya koymasını izledi ve "Dan'i dışarı çıkaracağım. Bu akşam eve giderken onu almaya uğrayacağız" dedi.

"Harika, tatlım," diye mırıldandı ve dolabına doğru yürüyerek gitti.

Köpeği dışarı çıkardı ve çantasını alıp aşağı indiğinde onu tekrar içeri alıyordu.

Kız montunu giyerken çantasını ondan aldı. Verandaya çıktılar. Addie kapıyı kilitledi. Adam kızın elini tutup onu kamyonetinin yolcu tarafına götürdü.

Çantasını ortasına attı ve ona yardım ederek kapıyı kapattı.

Kaputu dolaştı, içeri girdi, arabayı çalıştırdı ve yola çıktı.

Yola çıktıktan sonra sordu: "Adetin her zaman bu kadar uzun mu sürer?"

"Bu benim, yani benim gibi. Bazen birkaç gün sürer. Bazen bir hafta sürer. Bir mantığı yok. Beni şaşırtmayı seviyor."

"Harika," diye mırıldandı.

Kız kıkırdadı.

O kıkırdamayı çok seviyordu. Sık sık çıkmadığı için, duyduğunda bir hediye gibi geliyordu.

Hâlâ onun adet döneminin iki günlük bir programa yerleşmesini diledi. "Bugün ne yaptın?" diye sordu.

"Profesyonel gibi internetten alışveriş yaptım," diye cevapladı. "Brooks'un Noel hediyeleri neredeyse hazır. Izzy, Johnny, Charlie, Deanna ve Dave'inkiler hazır. Margot'a göndermek için kargo ücretinden tasarruf ettiğim mağazadan bir şey almam için şehre gitmem gerekiyor, oradayken diğer işleri de halledeceğim. Sen de neredeyse bitirdin ve..."

Adam sözünü kesti: "Bebeğim, bana bir şey almayacağını sanıyordum."

"Noel ruhuna kapıldım ve hediyeleri kendi kazandığım parayla alacağım, senin verdiğin parayla da faturaları ödeyeceğim diye karar verdim ve

çılgınca davranmayacağım. Ama Noel'e katılacağım. O yüzden bu konuyu burada kapatalım, tamam mı?"

Toby, onun istediği şekilde Noel ruhuna girmesine ciddi şekilde karşıydı, bu yüzden susup sustu.

O da konuşmaya devam etti. "Macy's'e gidip Noel hediye paketi aldım, sonra da zanaat mağazasına gidip malzeme aldım. Birkaç kart yaptım. Evi biraz topladım. Kasabadaki hukuk firmasına resepsiyonistlik için başvurdum. Giriş seviyesi bir pozisyon ve maaşı lüks bir hayat sürmeme yetmez, ama oldukça iyi, şu an kazandığımdan kesinlikle daha iyi, çalışma saatleri düzenli ve eğer işi alırsam önlüğümü yakabilirim. Brooks'u Margot ve Dave'in evine götürdüm. Yakışıklı, zengin erkek arkadaşım la lüks bir restoranda yemek yemeye ve sonra da düzgünce sevişmeye hazırlandım. Ve Lora aradı, her yıl Noel Arifesi partisi veriyor ve bizi davet etti. İş engel olmazsa, gitmek ister misin?"

Toby, tüm bunları bir günde nasıl başardığını anlamaya çalışıyordu. Yine de cevap vermeyi başardı: "Evet."

"Matlock Mart Noel günü kapalı ve Noel arifesinde saat altıda kapanıyor, ama en az kıdemli kasiyerlerden biri olduğum için Noel arifesinde sonuna kadar çalışmak zorunda kalabilirim."

"Sorun değil, bebeğim," diye mırıldandı.

"Tamam, Noel arifesi hakkında her şeyi anlatayım. Izzy, Margot ve ben bir grup sohbetine katıldık ve Margot ve Dave'in çocukları ve aileleri şehre gelse de, yeni bir gelenek başlatmaya karar verdik ve Noel arifesinde safari akşam yemeği yapacağız."

"Ne?"

"İçkiler ve mezeler benim evimde. Akşam yemeği Johnny ve Izzy'nin evinde. Tatlı Margot ve Dave'in evinde. Margot'u tatlıyı yapmaya ikna etmek için yaklaşık elli mesaj attık, ama partinin çoğu onların evinde kalacağı için, herkesin eve gitmek zorunda kalacağı bir yerde değil, orada bitmesi gerektiğini düşündük. Ayrıca, ertesi gün o çocuklara Noel yemeği hazırlaması gerekiyor."

Toby hiçbir şey söylemedi çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Bu mantıklıydı.

"Izzy açık büfe hazırlıyor," diye ekledi.

"Doğru."

"Ve çalışmam gerekirse, aperatifleri ben hazırlayacağım, her şeyi hazırlayacağım ve sen gelip bazı şeyleri ısıtıp ev sahipliği yapman gerekebilir, ben eve gidip kendimi toparlarken, sonra ben devralırım."

"O kısmı benim evimde yapabiliriz," diye önerdi.

"O zaman herkes benim muhteşem ışıklarımı ve çirkin çelenkimi nasıl görecektir?" diye sordu.

Adam sırtıttı.

"Izzy sana yardım edecek," dedi ona. "Ve Margot da şüphesiz araya girecek." "Sorun yok Addie, ben hallederim ve bu iyi bir zaman gibi görünüyor

."

"Evet," dedi, ama bu kelimedede bir şey eksik gibiydi. "Bebeğim, bu yıl uygulamaları yapamazsan onlar halleder. Benim evimde yaparız, bana yardım et, işten çık, eve git, işlerini hallet, hazır olduğunda benim eve gel. Ben hallederim, sen endişelenmene gerek yok."

"O değil, şey..."

Sözünü bitirmedi.

"Ne?" diye sordu, yoldan ona bakarak.

Yola tekrar baktığında, onun gözlerinin kendisine doğru geldiğini hissetti. "Margot ve Dave'in çocukları her yıl Noel'de geliyor mu?"

Margot ve Dave'in oğulları farklı yerlere dağılmıştı. Atlanta'da yaşayan Mark nispeten yakındaydı, Oregon ve Minnesota'da yaşayan Lance ve Dave Junior ise o kadar yakın değildi. Hepsi evliydi. Hepsi çocukları vardı. Hepsi ara sıra anne ve babalarını ziyarete geliyordu.

Ama çoğunlukla Margot ve Dave onları görmeye giderdi. "Genellikle en az biri buralarda olur, ama hayır, üçü birden gelmesi nadirdir.

Neden?"

O, onun sorusuna cevap vermedi.

"Neden, Addie?" diye ısrar etti.

"Brooks'u bıraktığımda birbirlerine saldırıyorlardı."

"Margot ve Dave sık sık tartışırlar, Addie, bunu birçok kez gördün... çok sık." "Düşündüm de, bize dekorasyona yardım etmeye geldiklerinde durum farklıydı

"Kavga edebilirler, ama bu sevimli. Bu seferki daha keskin ve daha uzun sürdü."

"Sence sorunları mı var?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı. "Sadece... hiçbir şey. Bir şey söylememeliyim. Onları yeterince tanımıyorum."

Onları yeterince tanıyordu. Margot ve Dave, Toby ve Johnny'ye yaptıkları gibi Eliza ve Adeline'i de evlat edinmişlerdi. Addie sık sık Margot'la vakit geçirirdi. Margot'la birlikteyken Dave de genellikle uzakta olmazdı.

O anda Margot ve Dave'in Noel Fuarı'na gelmediklerini fark etti. Geleceklerini bile söylememişlerdi.

Toby, en son hangi Matlock Noel Fuarı'na gittiğini hatırlayamıyordu. Ama düşününce, babası ölmeden önceydi ve o, babası ve Johnny birlikte gitmişlerdi.

Shandra ile.

Ve Margot ve Dave ile.

Onlar böyle şeyleri asla kaçırmazlardı.

Ve o, Addie ve Brooks'la birlikte olmaya o kadar dalmıştı ki, bunu fark etmemişti bile.

Toby, yıllardır hissetmediği bir şey hissetti ve bu hiç de iyi bir his değildi.

Adeline onun bunu hissettiğini biliyormuş gibi, "Beni boş ver tatlım. Ne dediğimi bilmiyorum. Ağzımı açıp, *senin* resmi ilk randevunu mahvediyorum" dedi.

"Onlar," dedi Toby, kavgayı kastederek.

"Evet," diye hemen onayladı. "Noel geldi ve evleri dolup taşacak, biliyorum ki o bu konuyla çok ilgileniyor ve oğullarının eve gelmesini sabırsızlıkla bekliyor ama yine de çok stresli. Görmelisin Toby, delice ama bir o kadar da *harika* bir delilik. Bugün bana gösterdi, Iz ve Johnny'nin düğünü için *storyboardlar* hazırlamış."

"Ne dedin?"

"Elinde üç büyük beyaz tahta var ve bunları elbiseler, saç modelleri, çiçekler, limuzinler, yemekler, dekorasyonlar ve pastaların resimleriyle doldurmuş. Hazırlık aşamasından kiliseye, oradan da resepsiyona kadar her aşama birbirine çizgilerle bağlanmış. Iz henüz bunları görmedi ve Margot'a, bunları açığa çıkardığında benim de orada olmam için yalvardım. Sizin milyoner olmanız iyi oldu çünkü Johnny, Margot'un düğün hayallerini gerçekleştirmek için çok para ödeyecek. Bu çok komik."

Bu, Toby'yi güldürdü.

Ona uzandı ve uyluğunu sıktı. "Sadece kafasında çok şey var."

"Evet," diye mırıldandı Toby, elini direksiyondan çekip Margot'un elini kavradı.

Elini orada bıraktı.

"Bu arada, Izzy Noel arifesinde üç bin kişilik akşam yemeği hazırlıyor ve Brooks da bizimle birlikte olacak, bu yüzden Noel günü benim evime gelecekler.

Yani Noel günü görevimiz var. Iz zaten Johnny ile konuştu ve o da kabul etti. Sen var mısın?"

Kesinlikle vardı.

Bunu paylaşmak için, "Bana uyar," dedi.

Parmakları onun parmaklarında gerildi.

"Sen çok fazla bizimlesin ve bize çok şey veriyorsun, Tobe," dedi dikkatlice. "Muhtemelen kendi zamanını, kendi alanını seviyorsun ve biz bir araya geldiğimizden beri bunlardan pek yararlanamadın. Ve tekrar kardeşinin yanına döndüğünde, eğer sizin gelenekleriniz varsa..."

"Bebeğim, sus," dedi nazikçe.

Sessizleşti.

"Noel'i, sonunda bana yeğenler verecek olan kadınla geçirmek istiyorum ve Noel'i Brooklyn ve *seninle* geçirmek istiyorum. Eğer zamanı geldiğinde alana ihtiyacım olursa, bunu *seninle* paylaşırım. Aynı şey *senin* için de geçerli, *senin* de paylaşmanı isterim. Ama alan için uygun zaman Noel değil. Başka bir deyişle, bu plana sadece razı değilim, eğer sorsaydın, sana istediğimin bu olduğunu söylerdim."

"Tamam, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı. Sonra mırıldandı, "Sen tam bir tatil insanısın."

"Cadılar Bayramı'nı bekle. Bir çocuğum ve bunu yapmak için bir nedenim olduğu için, aklını başından alacağım."

Sessizce güldü ve elini bir kez daha sıktı. Toby de aynı şekilde karşılık verdi.

"Takım elbise sana çok yakışıyor, Talon. Siyah üzerine siyah sana *çok* yakışıyor," diye fısıldadı.

Eğer beğenirse, düğünlerinde de böyle bir şey giyerdi. "Övgüleri bırak, bebeğim. Ben eminim."

Kız kahkahayı bastı.

O, kadının elini kalçasının ve uyluğunun arasına sıkıştırdı ve midesindeki o ekşi his kayboldu.

The Star'a gidiyorlardı ve o, kadınına lezzetli, doyurucu, pahalı yemekler yedirip, o elbiseyle karşısına oturacak, iç çamaşırı giymemiş olmasını umacak, sonra köpeğini alıp onu evine götürecekti.

Onu yatağında becerecek ve yanında uyuyacaktı.

Ve o Noel havasındaydı, aperiatifler hazırlıyor ve safari partileri (ya da her ne haltsa) planlıyordu ve onunla birlikte değil, para konusunda tartışıyordu.

Kilo alıyordu. Her şey yolundaydı.

Hiçbir şeyin bozamayacağı bir şekilde her şey yolundaydı. En azından bu gece.

Bu yüzden kız arkadaşını The Star'a götürdü ve başvurduğu iş hakkında onu sorguya çekti, gerçekten istediği bir iş olup olmadığından emin olmak için. Çünkü ortaklardan biri olan Marlon Martin'i tanıyordu ve eğer kız arkadaşı bu işi istiyorsa, onun için bir şeyler yapıp yapamayacağını konuşabilirdi.

Ve sonra, birlikte olmalarının neredeyse iki haftası dolduğunda, resmi olarak ilk randevularına çıktılar.

Başka bir deyişle...

Toby ve Addie'nin tarzı.

"Kar yağıyor," diye fısıldadı Addie.

Addie onun yanına sokulmuştu ve o, Addie'nin emniyet kemeri takmadığını görmezden gelmeye çalışıyordu. Dapper Dan, Addie'nin oturması gereken yerde oturmuş, burnunu Addie'nin pencerede açtığı aralıktan içeri giren soğuk rüzgârla kokluyordu.

"Evet," diye fısıldadı, neden fısıldadığını bilmeden, sadece onun ruh hali arabayı kaplamış ve öyle yapması gerektiğini hissettirmişti.

O, gelişmiş konutlarındaki virajlı yollarda en sonuncu evine doğru ilerlerken, kız başka bir şey söylemedi. Birçok nedenden dolayı eve geldiğine seviniyordu, ama kızı emniyet kemeri takılı halde sürmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Brooks kaçırıldıktan bir hafta sonra, Temmuz ayında evini satın almıştı.

On beş apartman dairesi de özel, تنها, uzun bir araba yolu ile ulaşılabilen ve üç tarafı ormanla çevrili geniş bir alana sahipti. Hepsi aynı plana sahip olsalar da, sıra dışı ön kapıları, farklı yükseklikleri ve bazıları yatay, bazıları dikey, bazıları balıksırtı ve bazıları da kiremit kaplı farklı tasarımları vardı.

Toby'ninki balıksırtıydı.

Yoluna saptı ve güneşliğine uzanarak garaj kapısı açıcıya bastı.

"Evin çok güzel. Tamamen patron gibi," diye mırıldandı Addie, ev görünür hale geldiğinde.

"Böyle düşündüğüne sevindim tatlım," diye mırıldandı Toby.

Onları garaja yönlendirdi, park konumuna geçirdi ve Addie uzaklaşırken arabayı durdurdu.

Toby, Addie'nin tarafına atlayıp yolcu koltuğunun yanındaki çantasını alıp arabadan çıkarken, Dapper Dan da arabadan atlamıştı.

Ama Addie'nin, onları içeriye götüren kapıya yakın olan kaputun yanına gelmesini beklerken, onun garaj kapısının açık bölmesine doğru yürüdüğünü gördü.

Onun işaretini alan Dapper Dan, yağın karın içine doğru yavaşça yürüdü.

Toby çantasını kaputun üzerine bıraktı ve yön değiştirdi, Addie'nin karın içine doğru yürüdüğünü, durup başını geriye eğdiğini izledi.

Toby donakaldı, elbisesinin üzerine giydiği koyu yeşil paltosuna, seksi topuklu botlarına ve bir erkeğin onu indirmesi için adeta çılgık atan saçlarına bakarak onu izledi ve onu örtülü ay ışığında durup karlara bakarken izlerken kıpırdamadı.

Evinde Brooks'un çerçeveli fotoğrafları vardı. Duvarlarında daha fazla fotoğraf vardı, grup fotoğrafları, çoğu Eliza ile birlikte ya da onunla tanışmadığı kişilerle birlikte çekilmiş fotoğraflar.

Çok fazla değildi, Addie fotoğraf çekip çerçeveleten biri değildi.

O, hayatı dolu dolu yaşayan ve onu hatırlayan biriydi. Tıpkı Toby gibi.

Ama yatak odasındaki şifonyerin üzerinde, süslü bir çerçeve içinde gururla sergilenen bir fotoğraf vardı.

Büyütülmüş olduğu için keskinliğini biraz kaybetmiş büyük bir fotoğraftı.

Hala, geceleyin bir battaniyenin üzerinde oturan sarışın bir kadının arkasından çekilmiş bir fotoğraf olduğu anlaşıyordu. Kadının çoğu karanlıkta kalmış, sadece vücudunun bir kısmı ve hafif kumaştan bir sundress görünüyordu.

Ama ay ışığı, uzun sarı saçlarını aydınlatıyordu.

Daphne.

Ve o anda, Addie ay ışığı altında duruyordu, bulutların arasından bile parlak olan ay ışığı, yüzüne düşen karla birlikte saçlarını aydınlatıyordu.

Tobe omzunu açık pencereye dayadı ve kollarını kavuşturdu, o anda kulübeyi düzenlemenin zamanının geldiğine karar verdi. Büyükbabası, babası, o ve Johnny, Matlock'u geride bırakıp balık tutmaya gittiklerinde ya da farklı arazileri keşfetmek ya da sadece dinlenip vakit geçirmek için ATV'lerini veya kar motosikletlerini sürükleyerek geldikleri yer.

Artık bu kulübe ona aitti ve Addie kulübede olmadığı ve onu ve Brooklyn'i oraya götürebileceği bir yerde olmadıkları için sık sık geri dönmemişti.

Artık oradaydı.

Bu yüzden o erkek sığınağını tamir edip, Addie, Brooklyn, Johnny ve Iz'in kullanmak istediklerinde daha iyi bir yer haline getirecekti.

Addie orada bol bol ay ışığına, kara, doğaya ve sessizliğe kavuşabilirdi.

Ve onu.

Ve ona her şeyden uzaklaşıp Daphne'yi canlandırabileceği güzel bir yer verebilirdi.

Addie, "Orada olmamalısın" diye seslendiğinde başını kaldırmadı.

"Manzara hoşuma gidiyor."

O zaman başını dikleştirdi ve ona baktı. "Sana aşık oluyorum."

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, sanki onun sözleri oraya çarpmış gibi içgüdüleri geriye doğru savruldu.

Gerçekten nefes nefese kalmıştı.

Ama bu kadife gibi yumuşak bir darbeydi.

"Belki de bunu geçmiş zaman olarak söylemek daha dürüst olur," diye devam etti. Tanrım.

"Buraya gel," diye homurdandı.

"Seni sevecektir, Tobias. Sana *hayran* kalacaktır," dedi. "Brooklyn'e karşı tavrını sevecektir ve bana karşı tavrını da *sevecektir*."

"Adeline, *buraya* gel." Kız gelmedi.

"Izzy'nin Charlie ile düğün törenine çıkması hoşuma gitmiyor. Charlie'ye karşı bir şeyim yok. Johnny ile tanışmadan önce yıllarca ona göz kulak olarak bu onuru hak etti. Ama keşke annem onu düğün törenine çıkarsaydı.

Keşke annem bir kumarcı erkeğin elini tutabilseydi. Ay ışığını motor yağıyla karıştır.

Siktir.

O.

"Bebeğim, *buraya gel.*"

"Bencilce, ama bunu istiyorum çünkü sonra da istiyorum, eğer beni Tanrı'nın, erkeklerin, kadınların ve Matlock'un önünde kendine ait yaparsan. Onun elini benimkine koymak, parmaklarımızı birbirine dolamak ve seninle ve onunla birlikte durmak ve onun, hayatımın geri kalanında tutacağım elime razı olduğunu bilmek istiyorum."

Tamam.

Yeter.

Açıklıktan itti ve ona doğru yürüdü, vardığında yüzünü elleriyle çerçeveledi, başını geriye doğru itti ve kendi başıyla ay ışığını engelledi.

"Addie..."

Ellerini onun paltosunun içine, takım elbisesinin ceketinin altına soktu ve ellerini onun beline doladı.

"Harika bir ikinci ilk randevuydu, Toby."

O bitmişti.

"Siktir, seni soğukta kamyonetimin kasasında sikmeliyim." Bu adam benim gülümsemesini yaptı. "Bana uyar."

Tabii ki uyar.

Onu öptü.

Ve bu, soğukta, onun üzerine eğilmiş, onu elinden geldiğince örtmeye çalışırken, kışını aşağı indirdiği bagaj kapağının kenarına koymuş, botlarının topukları kışına batarken, şimdiye kadar yaşadığı en ateşli ve en güzel sevişmeydi.

Külöt giymemişti.

Ve saçlarını serbest bırakıp, nervürlü çeliğin üzerinde dalgalı ve kıvrımlı saçlarını gördüğünü, o içeride hareket ederken gözlerinin onun gözlerine kilitlendiğini asla unutmayacaktı.

Sadece Addie o sikişi kabul edip, o kadar sert boşalabilirdi.

Sadece onun Addie'si.

Onun cennetteki eşi.

Bu, onun yatağında, onun içindeyken, yavaşça ilerlerken, ikisi de ay ışığında yıkanırken, dalgalar ve bukleler onun yastıklarının her yerine yayılmışken, onun vücudunun onun ritmiyle altında hareket etmesini izlerken, o da onun aletini alırken, onun vücudunu izlerken, ikisinin ikinci denemesi olacaktı.

"Ben de senin için öldüm, Adeline," diye fısıldadı.

"Biliyorum, tatlım," diye fısıldadı kız, tüm uzuvlarını onun etrafına sıkıca sararak.

Toby sadece gülümsedi ve onu sikerken öptü çünkü... Tabii ki yaptı.

Toby, sonraki bir haftayı Johnny ile gizlice çalışarak, fotoğrafları inceleyerek, fotoğraf albümlerini karıştırarak ve kadınlar ortada yokken onların eşyalarını karıştırarak geçirdi.

Ama bulduklarında, bulduklarını anladılar.

Bunu Margot'a götürdüler ve ona nasıl olacağını anlattılar. Eliza'nın haberi olmadan, Charlie, Margot'un elini

Johnny'nin elini tuttuğunda, o örgülü deriyi ellerine dolayacaktı. Tören boyunca onları birbirine bağlayacak bir deri örgü. Daphne'nin Johnny'nin bulduğu bir fotoğrafta taktığı, Izzy'nin fotoğrafında saç bandı olarak taktığı bir deri örgü ve Toby, Addie'nin komodininin üzerinde annesinin fotoğrafının yanında duran eski bir mücevher kutusunun arkasında o deri örgüyü bulmuştu.

Toby, Addie ile evlendiğinde, Izzy kız kardeşinin yanından ayrılıp aynı şeyi yapacaktı.

Bu, Margot'un ağladığını görmemeleri için onları dışarı kovmasına neden oldu. Başka bir deyişle, her iki erkek de haklı olduklarını biliyorlardı.

Her şey mükemmeldi.

Nine

Olunması Gereken Yer

Addie

"VE... VOILÀ!"

Margot ilk beyaz tahtadan çarşafı çekti. Sonra ikincisini.

Ve üçüncü.

Ben, Deanna ile benim aramda oturan Eliza'nın yanına oturdum, dudaklarımı sıkıca kapattım ve Margot'u izlerken, göz ucuyla kız kardeşime bakıyordum.

Ne olacağını tam olarak biliyordum. Ve öyle de oldu.

Kız kardeşimin yüzünün aydınlandığını gördüm...

"Oh, Margot!" diye bağırdı, koltuğundan atlayarak ilk beyaz tahtaya koştu ve bir resmi işaret etti. "Bu benim gözümün kaldığı elbise!"

"Harika," dedi Margot, beyaz tahtaya doğru yürüyerek, orada asılı olan diğer beş elbisenin resimlerini yırttı ve gelinlik dergilerinden kesilmiş resimler yere düştü.

Deanna'ya baktım.

Deanna da bana baktı.

Göğsü bastırılmış kahkahalarla inip kalkıyordu.

Benimki de öyle.

"Şehirde bir gelinlik mağazası var," diye devam etti Margot. "Orada denemek için stoklarında var. Randevu alacağım. Yeni yıldan sonra gideceğiz. Sipariş verdikten sonra, yapımı dört ila beş ay sürermiş. Tadilatlar için kaybedecek vaktimiz yok."

"Sence bu limuzini alabilir miyiz?" diye sordu Izzy, şık siyah bir Cadillac limuzinin resmini göstererek.

Shoop!

Shoop!

Shoop!

Beyaz tahtada bulunan diğer üç limuzin resmi yere düştü.

Ben burnumdan soludum.

"Kızım," diye mırıldandı Deanna. Izzy ve

Margot bizi duymamışlardı.

"Bu limuzin Bowling Green'deki bir şirketten kiralanabilir," dedi Margot. "Rezervasyonunu yapalım. İki tane daha rezervasyon yapacağım, biri gelin ve nedimeler için, diğeri David, ben ve diğer özel misafirler için."

"Aman Tanrım, sence Macy o şeftali rengi gülleri bulabilir mi?" Izzy, bir buket fotoğrafına hayranlıkla bakarak coşkuyla sordu.

Shoop! Shoop! Shoop! Shoop! Shoop! Shoop!

İki yumruğumu karnıma sıkıca bastırdım.

Deanna, Izzy'nin sandalyesinin üzerinden uzanarak, sanki bir can simidiymiş gibi dizimi tuttu.

"Onunla zaten görüştüm. Ön fikirlerimizi verdiğimizde ödediğimiz depozitoya ek bir ücret daha eklenecek, ama o bunları bulmakta sorun olmayacağını garanti etti," dedi Margot.

"Saçım..." Izzy Margot'a döndü. "Sanırım daha gevşek istiyorum."

Shoop! Shoop! Shoop! Shoop! Shoop! Shoop! Shoop! Shoop! Shoop!

Margot'un beyaz tahtaya astığı tüm topuz saç modelleri ortadan kaybolmuştu.

"Saç ve makyaj için vaktimiz var. Bunun için deneme randevuları ayarlayacağız..." Margot ajandasına doğru yürüdü, onu açtı, sayfaları karıştırdı, sonra bir Swarovski kalemi alıp bir sayfaya dokundu ve Izzy'ye bakarak, "Haziran sonu. Bu sana fikrini değiştirmek ve emin olmak için bir deneme daha yapmak için zaman verir," dedi.

"Harika!" diye bağırdı Iz, ellerini çırparak.

Ayağa kalktım ve yerden atılmış klipsleri toplamaya başladım. "Adeline, lütfen bunları kategoriye göre düzenler misin?" diye sordu Margot. dedi. "Onları dosyalayacağım ve Eliza bir şeye tekrar bakmak isterse, görmek istediği şeyi elinin altında bulmak istiyorum."

"Sorun değil," diye mırıldandım, kendi kendime gülümseyerek ve hala toplama işine devam ederek.

Bunu yapmaya devam ettim ve sırayla, Margot'un verdiği farklı plastik zarflara eşyaları koyan Deanna'nın yanına oturdum.

otuz dakika boyunca Deanna ile oturmaya devam ettim. Iz ve Margot ise üç beyaz tahtayı ikiye indirdiler.

Bunu yaparken gizlice Tobe'ye bir mesaj attım: *"Bu, düşündüğümden daha da komik."*

Toby mesajla cevap verdi: *"Hiç şaşırmadım. Johnny'ye böbreğini satması gerektiğini söylemem mi gerekiyor?"*

Ben cevap veremedim Margot, "Dışarıdan dikkatini dağıtma, Adeline" diye emretti.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, o ana kadar orada bulunmamın gereksiz olmasına rağmen, neşeli anlara tanık olmak ve yerden reddedilen düğün fikirlerini toplamak dışında.

O ve Izzy pasta tadımını ne zaman yapacaklarına karar vermeye başladıklarında, *"Mesajlaşmam yasak. Sonra anlatırım. Lütfen cevap verme, başım belaya girer. Seni seviyorum!"* yazdım.

Dave içeri girerken gönder tuşuna bastım, boş beyaz tahtayı gördü ve "Tanrıya şükür. Artık şu lanet şeyi kaldırabilir miyim?" diye seslendi.

"Henüz bitirmedik," diye cevapladı Margot.

"Margot, yarım saat sonra Lance ve ailesini havaalanından almaya gideceğim. Yarın sabaha kadar bu evde on kişi daha kalacak. Yer açmamız lazım."

"Lance'i almaya gidebilirsin, işimiz bittiğinde ben kaldırırım," dedi Margot dedi.

"Hayır, koymayacaksın," dedi Dave sertçe.

Deanna, Izzy ve ben onun ses tonuna şaşırdık.

"David..." diye başladı Margot.

"Ben gitmeden işin bitmezse, Lance ve ben ortalığı toplayacağız.

"O tahtaya dokunma, Margot," diye emretti.

"Tamam, sevgilim," diye sessizce cevapladı.

Dave uzaklaştı.

Iz'e baktım, o da bana baktı, sonra Deanna'ya baktı, ben de ona baktım, sonra hepimiz Margot'a döndük.

"Bu konuyu halledelim," dedi Margot, tamamen iş odaklı bir tavırla ve Dave'in karakterine uymayan davranışını tamamen görmezden gelerek. "Ocak ayında odaklanmamız gerekecek ve neye odaklanacağımızı bilmeliyiz. Ama bugün herkesin yapması gereken işler var, bu yüzden hepsini halledebilmek için hemen işe koyulmalıyız."

Bu konuda haklıydı.

Noel arifesinin arifesiydi ve programım berbat durumdaydı.

Michael fazladan birkaç kişi tutmuştu, ama biri hariç hepsi güvenilirmezdi.

Bu, tüm hafta boyunca ara sıra fazla mesai yaptığım anlamına geliyordu, buna Salı günü, yani izin günümde üç saat ve Cuma sabahı, diğer izin günümde üç saat de dahildi.

Ve yarın, Noel arifesinde saat altıya kadar çalışmak zorundaydım.

İyi haber, para paraydı ve benim de ihtiyacım vardı, vardiyanın sonunda fazladan bir saat çalışmak ya da birkaç saat çalışıp günün geri kalanında izinli olmak benim için sorun değildi.

Diğer iyi haber ise, o günün çoğunu bu düğün işini halletmek ve sonra Toby ile geçireceğim geceye hazırlanmak için izinli olmamdı.

Izzy, sakın bir Noel geçirmek için birkaç gün izin almıştı, bu yüzden Brooks'u (o sırada Margot'un misafir odasında uyuyordu) alıyordu ve o geceyi Iz teyzesi ve Johnny amcasıyla geçiriyordu, Toby ve ben ise Lora'nın partisine gidiyorduk (sonra da onun evinde sevişiyorduk).

Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum, en çok da bundan sonra Tobe's'a gidip orada hazırlanmayı bekliyordum, çünkü geceyi orada geçirecektik.

Kar fırtınası ve aşkımızı ilan ettiğimiz geceden beri bunu yapma fırsatım olmamıştı. Ama onun evi daha çok benim tarzımdı, ayrıca sadece onun eviydi ve onun mekanında olmayı seviyordum.

Bu yüzden, ertesi sabah saat dokuz buçuğa kadar, benim için heyecanlanacak tek şey güzel şeylerdi.

Bu düğün toplantısı sadece ilk kısmıydı.

Ne yazık ki çok çabuk bitti, ama Deanna gittikten sonra Izzy ve ben Brooks uyanana kadar Margot'la takıldık.

Onun uykulu halinden sevgi dolu haline geçmesini bekledik ve annesinin bolca kucaklamasından sonra Iz ve oğlum ayrıldılar.

Ama ben geride kaldım.

Çünkü Margot ile sohbet etmek istedim.

"Hazırlanman gereken bir parti yok mu, canım?" diye sordu. Margot'un sözlerinin çevirisi: İlk çocuğum yakında burada olacak.

İkinci çocuğum bu gece geç saatlerde gelecek, en küçük çocuğum da sabah erkenden arabayla gelecek, bu yüzden yapmam gereken milyonlarca iş var. Yola çık.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Bir sürü kişi evine geliyor, bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Her şeyi geçen hafta hallettim Adeline, ama teklifin için teşekkürler."

Yüzünü inceledim.

Hiçbir değişiklik yoktu.

Ama makyaj konusunda çok yetenekliydi ve saçları asla dağınık olmazdı, bu yüzden bu bir şey ifade etmiyordu.

Dave ile birbirlerine sataştıklarını, Dave'in ona daha önce kullandığı tonda konuştuğunu hiç duymadığımı, hatta onun ayaklarının dibinde yattığı için böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmediğimi ve Noel arifesinden önceki gün yapılacak bu zorunlu düğün toplantısında bir terslik olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Özellikle de tarih belirlenmiş, kilise ayarlanmış, resepsiyon mekanı rezerve edilmiş, Macy ve fırın Eliza'nın seçtiği tarihi ayırmak için ön ödeme almışlardı ve Ocak geldiğinde, geri kalanı halletmek için neredeyse yedi buçuk ayımız vardı.

"Sen ve Tobias iyi misiniz?"

Onun sorusu dikkatimi ona yöneltti.

Sorusu beni gülümsetmişti. "Evet, Margot, biz çok iyiyiz."

O da bana gülümsedi, elini uzattı ve elimi tuttu.

"Senin gibi birini seçeceğini biliyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Enerji, canlılık, neşe ve *cesaret* dolu. Tıpkı Eliza'nın Johnny ile olduğu gibi, sen sadece onun ruhuna uygun değilsin, onun ruhunu tamamlıyorsun."

Onunla birlikte giriş holünde durdum, parmaklarım onun parmaklarını kavradı ve gözlerine baktım, içimi sıcaklık kapladı.

"Böyle düşünmen çok hoş," diye fısıldadım.

"Tanrı'nın beni annenle bir araya getirdiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Bunu, annenin kızlarını benim oğullarıma uygun şekilde yetiştirmesi ve benim de oğullarımı onun kızlarına uygun şekilde yetiştirmem için yaptı."

Hay aksi.

Ağlayacaktım.

"Öyle yapma Adeline," diye nazikçe azarladı, ellerimizi sallayarak. "Herkes mutlu. Gülümseyin. Sadece gülümseyin. Değil mi güzel kızım?"

Mutlu muydu?

Sormadım.

Ve normal Margot Light'ın gözlerini ısıtan o bakışı görmesem bile sormadım.

Ona tekrar gülümsedim ve söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Evet, Margot."

"Şimdi," beni kapılarına kadar geçirdi, "bu gecenin tadını çıkarın. Ve unutmayın, benim çocuklarım evden ayrıldığında, Dave ve ben Brooks'u her zaman seve seve alırız. Aşkın ilk heyecanında, birbirinizi tanırken, bu geceki gibi zamanlar geçirmek iyidir. Asla tereddüt etmeyin. Evde bir bebek olması beni otuz yıl gençleştirdi."

"Oğlum şu anda çoğu zaman senin evinde, Margot," diye hatırlattım ona.

Yine elimi sıktı, bu sefer bir kez, sıkıca. "Ve bunun için minnettarım. Adeline, beni iyi tanıma fırsatın oldu. Bildiklerinle, özellikle Brooks gibi önemli bir konuda, hiç içten gelmeyen bir şey söyleyeceğimi düşünür müsün?"

Söylemezdi.

"Toby ve ben onun etrafımızda olmasını seviyoruz," diye cevapladım. "Ama Toby ile böyle geceler geçirmeyi de seviyorum, o yüzden teklifini kabul edeceğim, ama işler çok kızırsa paylaşacağına söz ver."

Serbest elini kalbinin üzerine koydu. "Söz veriyorum."

Sonra elini sıktım, yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu bırakıp, kapısının yanındaki kancada asılı olan paltomu aldım, giydim ve kapıdan çıkarken ona bir öpücük daha gönderdim.

O kapıda durdu ve ben uzaklaşana kadar birbirimize el salladık.

Toby'nin evine gittim ve onun evinde geçirdiğim gecenin ertesi sabahı bana verdiği garaj kapısı açma düğmesine bastım. Arabayı durdurmadan önce telefonum çalmaya başladı.

Telefonu çıkardım, numarayı tanımadığımı gördüm, ama son birkaç hafta içinde birkaç başvuru yaptığım ve geçen hafta hukuk firmasında mülakata girdiğim için telefonu açtım.

"Alo?"

"Adeline?"

"Evet."

"Ben Marlon Martin. Martin, Sandberg ve Deats'ten." Tanrım.

Bu iyi olabilir. Ya da

berbat olabilir.

"Merhaba, Bay

Martin."

"Lütfen bana Marlon deyin. Ortaklarım ve ben size firmamızda resepsiyonist pozisyonu teklif etmek istediğimiz için bu aramayı yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Sevinçle yumruğumu arabanın tavanına vurdum, ama sesim soğukkanlıydı: "Bu harika bir haber, Marlon. Çok heyecanlandım."

"Harika, size teklifi e-posta ile göndereceğim. Bir göz atın, tatilinizi yapın, ama pazartesi günü kararınızı bize bildirirseniz sevinirim. Mevcut resepsiyonistimiz ocak ayının üçüncü haftasında ayrılacak, bu yüzden hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

"Tamam, Marlon. Teşekkürler. Günümü güzelleştirdin." "Bunu duyduğuma sevindim, Adeline. Sekreterim teklifini hemen gönderiyor. Şimdi gönderiyor. Mutlu Noeller."

"Sana da mutlu Noeller."

Telefonu kapattık. Arabamdan hızla indim, yolcu koltuğundan çantamı aldım, sonra eve koştum ve garaj kapısının düğmesine bastım.

Çantayı oraya bıraktım ve Toby'yi aradım.

"Demek zorunlu düğün toplantısından sağ kurtuldun," dedi selam verirken. "Yoksa bu bir SOS çağrısı mı?"

"Hukuk firmasında işi aldım!" diye bağırdım. "Hadi canım?" dedi, sesinde bir gülümseme vardı.

"Evet!" diye onayladım. "Şu anda teklif mektubunu gönderiyorlar."

"Harika, bebeğim," diye mırıldandı.

"Bu harika. Bu muhteşem," diye mırıldandım ve küçük bir dans yaptım. "Yani, bilgisayar ve telefon kullanmayı biliyorum, ama bir doktorun muayenehanesinde altı ay hasta faturalandırma işinde çalıştığım dışında hiçbir ofis tecrübem yok. Ama o da onkoloji olduğu için canımı sıkıyordu, o yüzden kalmadım. Toby! İnanamıyorum!"

"Harika, bebeğim. Sana bir şans vermesini söyledim. Bunu yaptığına sevindim." Bir dans daha yapacaktım.

Ama
yapmadı
m.

"Pardon?"
"

"Marlon'u tanıyorum. Okulda Johnny'den birkaç yıl üstteydi, ama çocukluğundan beri futbol oynuyordu ve babası Pop Warner'da çalışıyordu, o ve Johnny lisede aynı takımda oynuyorlardı. Yani onu uzun zamandır tanıyorum. Geçen hafta benzin istasyonunda benzin alırken onu gördüm, dışarı çıktım ve biraz sohbet ettik."

"Sen...", yutkundum, "sohbet ettin."

"Bebeğim..."

"Yani o işi hak etmedim mi? Gamble kardeşlerden biriyle yattığım için mi aldım?"

"Addie..."

"Hayır, hayır. Hayır."

Toby sessiz kaldı.

Onun muhteşem salonuna baktım.

Tamamen ahşap ve pencerelerden oluşan, rahat, maço erkeklere uygun deri mobilyalarla döşenmiş, büyük bir mutfak (yine ahşap ağırlıklı ama paslanmaz çelik aletlerle donatılmış) tamamen açık bir alana bakıyordu, arka duvara bitişik ve ortasında uzun bir ada vardı.

Sanki bir adam dört ay önce satın almış gibi görünüyordu. Ondan önce bir serseri olan ve yerleşik bir hayata geçmemiş bir adam, bu yüzden pek bir kişiliği yoktu.

Ama minimalist bir dekoratör olan ben bile potansiyelini gördüm. Tüm ev çok hoştu.

Ama asıl önemli olan üst kattaki ana yatak odasıydı. İki duvarı tamamen pencerelerle kaplı, köşede şömine, Fransız kapılardan çıkılan özel bir balkon ve dışarıdaki bitkilerle, ağaç evinde uyuyormuş gibiydiniz.

Lüks bir ev.

Eğer resmi olarak evleri birleştirmek gibi bir seçim yapmam gerekseydi, Brooks ve benim için Toby'nin evini seçerdim. Sadece iki yatak odası (ve üçüncü katta bir çatı katı) vardı, muhtemelen metrekare olarak daha küçüktü, ama geniş araziden daha çok bana göreydi.

O ve ben.

Ve retro Noel ışıkları ve çelenk hala işe yarardı.

"Ona kilit takmış mısın?" Toby, kafayı yememek için kendime izin verdiğim düşüncelerime homurdandı.

Ama homurdanıyordu ve bu iyi bir homurdanma değildi. Tamam...

Nasıl sinirlenebilirdi *ki*?

"Toby..."

"İşler böyle yürür, bilmiyorum, her yerde *her yerde*," diye homurdandı.

Bu alaycı tavrı hiç sevmedim. Bunu ona söyleme fırsatı bulamadım.

Toby bana baskı yapmaya devam etti.

"Birini tanıyorsan, iyi bir şeyler söylersin. Güven bana, o pozisyon için başvuran herkes, Martin, Sandberg veya Deats'i tanıyan birini tanıyorsa ve onlardan birini yakalarsa, aynı şeyi yapar."

"Tamam, ama..."

Beni keserek konuştu.

"Bu küçük kasaba zırvası değil. Bu Gamble kardeşlerin zırvası değil. Yapman gereken bu. O işe ihtiyacın var. O işi istedin. Maaşı iyi. Sigortası iyi. Çalışma saatleri düzenli. Matlock'ta. Onları etkilemeseydin seni işe almazlardı. Onlar aptal değil. Ve ben onlara ömür boyu ücretsiz yağ değişimi teklif etmedim. Senin çalışkan biri olduğunu söyledim. Çok zeki olduğunu. Ve sana güvenebileceğini. Senin benim olduğumu kesinlikle belirttim, böylece senin arkanda benim olduğumu anlayabilsin, yani bu bekar anneye acıma meselesi değil. Ama sen bir Gamble'sın ve babam onu Pop Warner'da çalıştırdı. Yani bu aynı zamanda saygı ve tarih meselesi. Abartmadım, ama beni anladı. Hepsi bu, Addie."

"Anladın mı?"

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Sesim yükseliyordu ve evet, "Ben bir kumarcı mıyım?" diye sorduğumda belki biraz histerik olmuşum.

"Hala benim evimde misin?"

"Evet."

"Şimdi, misafir odasına git," diye öfkeyle emretti. "Neden?"

"Yap şunu, Adeline."

Merdivenleri çıkıp misafir odasına gittim.

Kapı kapalıydı.

Kapıyı açtım.

Bir duvarı pencerelerle kaplıydı. Çok daha küçüktü. Kendi banyosu vardı.

Ve o anda, kısmen bir beşik, bir bebek şifonyeri ve alt değiştirme masası ile doluydu.

Orada da pek bir kişilik yoktu.

En sevimli beşik eteği, bebek mavisi çarşafı kaplı yatak ve yan taraftaki korkuluğun üzerinde eteğe benzeyen bir battaniye dışında - mavi ayılar, bazı siyah oklar ve çadırlar, hepsi beyaz üzerine.

"Orada mısın?" diye Toby kulağıma

fısıldadı. "Evet," diye zorla cevap verdim.

"Sürpriz. Ve mutlu Noeller."

Gözlerimi kapattım.

"Şimdi, sen bir Gamble mısın?" diye sordu.

"Toby."

"Burada ne yapıyoruz? Söyle bana, Addie. Sen sadece Gamble kardeşlerden biriyle mi yatıyorsun?"

Tamam, görünüşe göre bu konuda hassas bir noktaya dokunmuşum.

"Sadece beni işe almak istemelerini istedim."

"Ve tekrar söylüyorum, seni istemeselerdi, seni işe almazlardı. Ama senin de dediğin gibi, ofis deneyimin çok az ve ben sadece, seninle başka biri arasında bir seçim olsaydı, tarihsel bağların önemli olduğunu hatırlatmak istedim. Onları çok etkilemiş olabilirsin. Bunu yapma yeteneğin var. Kendine güveniyorsun ve "Ben işini yapan bir kadıyım" havası yayıyorsun. Ama sonuçta, bunun ne önemi var ki? Çünkü sonuçta, işi aldın."

Haklıydı.

Ve bu çok
kötüydü.

"Üzgünüm Tobe, tepkim hiç hoş değildi."

"Gururun var. Son zamanlarda her şey o kadar yolunda gidiyordu ki, bağımsızlığını unutmuştum. Bu senin için kötü bir şey değil, hatta sana aşık olmamın nedenlerinden biri, ama bunu unutamam ve aklımda tutmam gerek. O yüzden onu gördüğümü sana söylemeli ve sana bir söz vermeliydim. Ama Addie, o işi söylediğin anda, ben zaten bunu yapmayı düşünüyordum. O yüzden sana o zaman söylemeliydim."

"Kaltak gibi tepki vermem senin suçun değil."

"Evet, öyle, çünkü seni tanıyorum. Belki de öyle tepki vermemeliydin, ama sana ne yapacağımı söyleseydim öyle tepki vermezdin."

"Yine de Toby, benim için iyi bir şey yapmaya çalıştığında, bağımsız tavrımı bir kenara bırakacağım. Ya da en azından ben huysuzca bir şey söylemeden önce konuyu konuşacağım."

Bir dakika sonra mırıldandı: "Teşekkürler."

Derin bir nefes aldım ve dikkatlice, "Şey... beşik mi?" dedim.

"Seni yatağında istiyorum ve seni orada tutmak için Brooks'u başkasına vermek istemiyorum. Ayrıca evimi seviyorum, orada vakit geçirmeyi seviyorum ve Brooks'la birlikteyken onun da kendini evinde hissetmesini istiyorum. Ama sonuçta o da bizim bir parçamız ve benim evimde ona yer yoktu. Artık var."

O konuşurken, odaya girdim ve beşiğin yanında durdum, o konuşmasını bitirdiğinde battaniyenin üzerinde elimi gezdirdim.

"Eve geldiğinde bunu bana gösterecektin, değil mi?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı.

"Sürprizini mahvettim," diye
fısıldadım. "Önemli değil."

"Önemli. Bu battaniye inanılmaz derecede sevimli ve ne kadar sevimli olduğunu paylaşma ihtiyacı hissediyorum ve bunu yüz yüze yapmak istiyorum."

"Bir saat sonra evde olacağım. Duştan çıktıktan sonra bana oral seks yapabilirsin. Ve Lora'nın evine gitmeden önce, o işi aldığını kutlamak için istediğin yere yemeğe götüreceğim. Anlaştık mı?"

Beşiğe gülümsedim. "Anlaştık,
Toby." "Seni seviyorum, bebeğim.

Görüşürüz." "Ben de seni
seviyorum, tatlım."

Bağlantı kesildi.

Parmaklarımla battaniyenin üzerinde mavi bir ayı çizdim.

Sen bir kumarsın.

"O çocuklar gerçekten dalga geçmiyorlar," diye
fısıldadım. Toby bir beşik satın almıştı.

Ve çarşafı.

Oğlum için.

Onun evinde kalması için.

Bunu ne kadar sevdiysem de - ve yanlış anlamayın, bunu gerçekten çok
sevdim

—uzun zamandır aklıma gelmemiş bir düşünce beynime çarptı.

Bu, düşünmem gereken bir düşünceydi.

Ve bununla başa çıkmam gereken bir durumdu.

Ayıyı çizmeyi bitirdim, çantamı almak için aşağı indim ve onu yukarı
çıkardım, market önlüğünün kokusunu duşta yıkadım ve Toby için kendimi
güzelleştirmek için çaba harcadım.

"Seninle bir şey konuşmam lazım." "Söyle
bakalım."

Toby'nin (çoğunlukla) tamamen ahşaptan yapılmış banyosunda siyah granit
tezgahın diğer tarafında oturuyordum, Tobe ise kullandığı lavabonun (iki
lavabodan biri) önünde durmuş, muhteşem saçlarına şekillendirici sürüyordu.

Üzerinde sadece siyah boxer şort vardı.

Duş sonrasıydı (hem onun hem de benim için, ama ben zaten hazırdım), oral seks sonrasıydı (onun için, yani özenle şekillendirdiğim saçlarım artık seks saçları haline gelmişti ve ben henüz hiçbir şey almamıştım) ve şimdi işine koyulup hazırlanıyordu.

Toby'nin Toby olmasının gizemi, birlikte geçirdiğimiz haftalar boyunca açıklığa kavuştu. Saçları için tek bir ürün kullanıyordu ve sakalını kendisi kesiyordu.

Yine de gizemli olmayı başardı.

Bunun gelişmesini izlemek beni (kolayca) içine çekebilirdi, ama ağır konuları bir an önce halledip harika bir gece geçirmek istiyordum.

"Teklifi okudum. Deneyimim nedeniyle bana maaş aralığının en düşük seviyesini teklif ettiklerini açıkladılar. Bütçeyi hesapladım. Eğer kabul edersem, tüm ihtiyaçlarımı karşılayabilirim. Ama yemek, giysi ve benzeri şeyler için fazla bir şey kalmaz. Johnny'nin ödemelerini tekrar başlatamam ve muhtemelen Margot'tan tam zamanlı kreş hizmeti vermesini istemek zorunda kalırım, ki Margot'a karşı bir şeyim yok, ama bunun Brooks için iyi olacağından emin değilim. Diğer çocuklarla birlikte olması gerekiyor. Paylaşmayı öğrenmesi gerekiyor. Bu tür şeyler."

"O zaman kabul etme," dedi Toby, tarakını lavaboda su altında yıkayarak üzerindeki şekillendirici kilin kalıntılarını temizledi.

"şey, görüşme sırasında, sekreterlerinden birinin önümüzdeki sonbaharda emekli olacağını ve şirket içinden terfi ettirmeyi tercih ettiklerini söylediler, yani işi alırsam ve ilgilenirsem, hemen beni eğitmeye başlayabilir. Hukuk sekreterlerinin maaşlarını araştırdım. İyi para kazanıyorlar. Cidden iyi para. Hukuk hakkında bilgi edinmek ve bir avukatla yakın çalışmak bana çok ilginç geliyor. Ve senin de dediğin gibi, Matlock'ta. Hafta sonları çalışmam gerekmeyecek. Brooklyn'e bakması için kimseye güvenmek zorunda kalmayacağım. Ama kart yapmakla bu boşluğu doldurabileceğimi sanmıyorum."

Bana döndü. "Bebeğim..."

Elimi kaldırdım. "Sen söylemeden önce söyleyeyim. Perry'den çocuk nafakası isteyeceğim."

Ağzını kapattı ama hemen tekrar açarak, "Bu iş için kot pantolon lazım," dedi.

Alt dudağımı emdim ve ısırdım.

Ana dolaba girdi (*harika bir* dolaptı, raflar, çekmeceler ve eğimli raflar sayesinde ayakkabılarını görebiliyordun, *muhteşemdi*).

Kot pantolonunu ilikleyerek çıktı ve görünüşe göre bu konuşma için kot pantolona ihtiyacı vardı, ama gömleğe ihtiyacı yoktu, bu da benim için sorun değildi.

Hemen yanıma geldi, ellerini kalçalarımın iki yanındaki tezgaha koydu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Tamam, anlat bakalım," dedi.

"Noel geldi ve Perry aramadı. Brooklyn'e bakmak için hiçbir şey yapmadı, sadece nafaka ödemekten bahsetmiyorum. Bu yüzden onu aramak için zaman ayırmalı, Noel olduğunu hatırlatmalı, oğlunun iyi olduğunu söylemeli, aylık ziyaretlerini ve nafaka yükümlülüklerini hatırlatmalıyım. Bu, oğlunu görmezden gelmeye devam ederse, daha sonra nafaka davası açarak ona zarar vermeme yardımcı olacak yumuşak bir hamle."

Ellerimi kaldırıp Toby'nin boynunun iki yanına koydum.

"Bu Brooklyn için doğru olan şey," dedim ona. "Denemeliyim. Oğlum için. Ama daha da önemlisi, o Perry'nin de oğlu ve tüm bu yükü tek başıma omuzlamam, sana, Iz ve Johnny'ye, arkadaşlarıma güvenmem hiç adil değil."

"Öyle değil..."

Boynunu sıktım. "Hayır, Tobe, benim için sorun yok. Kimsenin umursamadığını biliyorum. Ama bu *doğru değil*. Ayda 625 dolar göndermesi gerekiyor. Ben ve Brooks'un Izzy'nin evinde yaşaması, yemek, haftanın yarısı kreş ve başka hiçbir şey için iki bin dolardan fazla harcıyoruz. O büyüyecek, kıyafetlere, okulda kitaplara, daha fazla yemeğe, Pop Warner'da oynamaya ihtiyaç duyacak, bilmiyorum. Her şey daha da zorlaşacak ve onu yapan tek kişi ben değilim."

"Evet," diye onayladı Toby.

"Ödeyecek mi bilmiyorum. Oğlunu düzenli olarak görmeye başlayacak mı bilmiyorum. Sadece denemem gerektiğini biliyorum. Perry ödeme yaparsa, o firmadaki iş, bizi zengin etmeyecek ama oğluma bakabileceğim. Hatta bir şeyler ayırıp, kötü bir durumla karşılaşarsak, bir yastığımız olur. Ama mesele sadece bu değil. Oğlumun babasını hayatına sokmaya çalışmalıyım, ve eğer babalık yapmazsa, tamam. Bu Perry'nin suçu. Ama eğer yaparsa ve Perry kendini toplarsa, en azından oğlu için, o zaman Brooks babasına kavuşur."

Toby'nin yüzü dikkatlice ifadesizdi, sesi sıcak ve cesaret verici olsa da, "Benden neye ihtiyacın olursa, sana veririm" dedi.

Ama ben onun ifadesiz yüzüne takılmıştım.

"Bunun doğru bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum.

"Bence sen onun annesinin ve oğlun için neyin doğru olduğunu bilen tek kişi sensin."

"Ve bence sen, biz bir araya gelmeden önce bile Perry'den daha çok babasıydın, bu yüzden dürüstçe senin fikrini soruyorum."

"Doğru," diye cevapladı.

"Perry'nin oğlunu görmesini ve nafaka ödemesini sağlamaya çalışmak mı?"

"Hayır. O pislikten daha fazla babalık yaptığımı."

O anda sessiz kalan bendim.

"Addie," ellerini itti ama uzaklaşmadı, saçlarımı omzumdan kaydırıp ve parmağını çenemden aşağı doğru kaydırıp, "sonuçta sen onun annesisin. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın. Noel'de onu arayıp bir çocuğu olduğunu hatırlatmanın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Sadece durumunu kontrol et. Brooks'un iyi olduğunu ona bildir. Sonra geri kalanını düşün ve tatilden sonra cevap vermezse ya da geri aramazsa onu tekrar ara."

"Ben... Ben..." Yüzüne baktım ve kendimi zorlayarak her şeyi dışarı çıkardım. "Sonuç olarak bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Sonuç ne?"

Mavi ayılar, çadırlar ve Toby'nin daha önce yaptığı gibi botuyla bebek arabasındaki şeyi aşağı itmesi.

Tekrar tekrar.

"Burada ne yapıyoruz?" diye fısıldadım.

Başını salladı. "Akşam yemeğine gitmek için hazırlanıyoruz." "Hayır. Ya Perry geri dönmezse?"

"Brooks için çok kötü olur ve onun da benim annemle yaşadığım gibi sorunlar yaşamaması için bununla başa çıkmamız gerekir. Daphne'nin sana ve Izzy'ye yaptığı gibi bir şey yapmamız gerekir, çünkü babanla ilgili bir sorunun yok gibi görünüyor. Onu mutlu, sevilen ve bütün tutmalıyız."

Bunu halletmemiz gerekecek... Bir

şeyler yapmamız gerekecek... Biz...

Onu mutlu, sevilen ve bütün tutmak.

Derin bir nefes aldım.

Sonra sordum, "Sen ve ben sonuna kadar gidersek ve Perry yok olursa, onu evlat edinmeyi düşünür müsün?"

Kaşları birleşti. "Eğer sonuna kadar gidersek ve o pislik herif pislik olmaya devam ederse, onu evlat edineceğim."

Aman

Tanrım.

Hay sıçayım.

Aman Tanrım.

Nefes

alamıyordum.

"Addie?"

Onu uzaklaştırmak için bir elimi ona uzattım, diğer elim boğazımdaydı ve çok acıyordu, nefes almaya çalışıyordum.

İki eli de çenemi kavriyordu ve yüzü yüzüme yakındı, "Adeline, ne oluyor lan?" diye sordu.

"Onu seviyorsun," diye hırıltıyla söyledim.

Kaşları yine birleşti, şaşkın değil, sinirli görünüyordu.

"Evet, onu seviyorum. Tanrım, Addie, onun için lanet olası bir beşik ve alt değiştirme masası aldım. Onu poker odasına çevirmeyi düşünüyordum. Fazladan bir yatak odam ve uykuya ihtiyacı olan bir çocuğum varsa bunu yapamam."

Aman

Tanrım.

Kahretsin.

Aman Tanrım.

Başım kendiliğinden düştü ve Toby'nin göğsüne yaslandı.

"Tanrım, Addie," diye fısıldayarak tekrarladı.

İlk gözyaşının düştüğünü gördüm ve kot pantolonumu koyu bir lekeyle ıslattı.

Omuzlarım, o ıslaklığı daha fazla tutmaya çalışmaktan titriyordu. "Tanrım, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

Sonra kollarında buldum kendimi ve banyodan çıktık, sonra tekrar yere oturdum, ona sıkıca sarıldım, sırtı başlığına yaslanmış, ben kucağında ve göğsüne sıkıca sarılmıştım.

Perry beni parçaladığında, bir kez daha beni yatağa taşımıştı.

Ve aylar sonra, Toby beni yeniden bir araya getirdiğinde, aynı şey tekrar oldu.

Lanet olsun.

Durduramadım.

Başımı geriye eğdim, yüzümü boynuna gömdüm ve hıçkırarak ağladım. "Addie, tatlım," diye fısıldadı, "makyajını bozuyorsun."

"*Umurumda* değil," diye ağladım.

"Tamam," diye mırıldandı, bir koluyla beni tutarken, diğer eliyle saçlarımı okşadı.

"Ben... ben... Noel için Perry ile bir kez daha deneyeceğim. Eğer telefonu açmazsa ya da geri aramazsa, onunla işim biter."

"Tamam, Addie."

"Onun bir babası var. Belki kendi babası yok. Ama Brooks'un zaten bir babası var."

"Evet."

Bu basit cevap vücudumu acı verici bir şekilde sarsarken, boynuna daha sıkı sarıldım ve daha da fazla ağladım.

"O kadar da önemli değil, tatlım. Sevilmesi zor bir çocuk değil," dedi Toby yatıştırıcı bir sesle.

Bu yüzden yüzümü onun boynundan çekip onun yüzüne yaklaştırdım.

"Öyle mi? Peki babası nerede?"

"Tamam, bebeğim."

"Perry ona hiç kahvaltı yaptırmadı."

"Tamam."

"Perry, bebek arabasını kilitleyen o şeyi botuyla hiç itip kakmadı."

"Tamam."

"Perry ona hiç karamel kaju çikolata parçacıklı çikolatadan bir ısırık bile vermemişti."

Toby yüzümü tekrar boğazına gömdü ve "Tamam, bebeğim.

Tamam, Addie. Sakin ol ve ağla. Hmm, tatlım?"

Sakinleşmek için nefes almaya çalışırken nefesim yaklaşık on beş kez takıldı. Acıttığı için denemeyi bıraktım, sadece ağladım ve sonunda bu beni sakinleştirdi.

"İyi misin?" Toby, burnumu çekmeye başladığımda sordu.

"Evet," diye mırıldandım.

"İşi kabul et. Zaten önümüzdeki birkaç ay içinde burada yaşayacaksın. Bu da masrafların azalacağı ve her şeyin yoluna gireceği anlamına geliyor."

Tanrım, bu beni *çok* mutlu etti.

Birçok nedenden dolayı.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Endişelenmem gereken bir bağın var mı?"

"Senin evin harika, Toby. Ve benim banyo aksesuarlarımla daha uyumlu."

O güldü ve beni kendine yaklaştırdı.

Başımı boynundan kaldırıp gözlerine baktım. "Histerik davrandığım için özür dilerim."

"Onu bıraktın ve sonunda sana ne kadar bağılı olduğumu anladın. Brooks'u senin kadar seven tek kadın Margot'tu, bu yüzden böyle bir şeyin histerik bir tepki yaratacağını tahmin edebilirim."

Başımı salladım, Toby'nin işleri yolunda gittiği ve bu kadar akıllı olduğu için bir kez daha mutlu oldum. "Su geçirmez maskara mı?" diye sordu.

"Dayanıklı mıydı?"

"Sen çok güzelsin Addie. Normalde. Süslenmişken. Sabahları makyajsızken. Benim sikimi alırken. Boşalırken. Ve ağlarken. Gördüğüm en güzel ağlayan kadın."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, ona sırtıtarak.

O da gülümsedi ama "Şaka yapmıyorum" dedi.

Elimi kaldırdım, sakalını yanağından aşağı doğru okşadım, ucunu çektim ve "Seni çok seviyorum, Talon McHotterson" dedim.

"Ben de seni çok seviyorum, Lollipop McGorgeouson."

Yavaşça gülmeye başladım, daha fazla, daha fazla, ta ki kollarında kendimi hasta edecek kadar kıkırdamaya başlayana kadar.

McGorgeouson.

Adamım çok komikti.

Toby bunu yaparken beni kollarında tuttu ve bana gülümsedi.

Sonunda, ayağa kalkmamız gerekti, böylece hasarın ne kadar olduğu konusunda haklı olup olmadığını görebilirdik, yeni işimi kutlayabilirdik, Izzy'yi arayıp haber verebilirdim (ayrıca ona bir süreliğine gardırobunu yağmalayabileceğimi ve çocuğumu kontrol etmem gerektiğini de söyleyebilirdim) ve yeni bir arkadaşla Noel kutlamalarına başlayabilirdik.

Böylece öyle yaptık.

Ama bunu hayatımın en güzel ikinci günü olduğunu düşünerek yaptım. Yine de bu günde benzersiz bir özel şey vardı.

Ve bu, tüm gün boyunca, Toby'nin uyanmasından Margot ve düğün panolarına, beşik ve alt değiştirme masasına, Toby'nin Brooklyn ve benimle *nasıl* olduğunu anlamama kadar, bu tür günlerin devam edeceğini bilmemdi.

"Aman Tanrım! Sen *benim kahramanımsın!*" Lora, bizi kasabadaki sevimli, kraker kutusu gibi evine girerken gördüğü anda bağırdı.

Sonra alkışlamaya başladı.

Ve Toby'ye bakıyordu.

"Ne oluyor lan?" Toby bana fısıldayarak sordu.

Lora bize doğru geldi, hala alkışlıyordu ama avuçlarını birleştirerek alkışlamayı bıraktı, ellerini alnına götürdü ve durmadan önce ona birkaç kez hafifçe selam verdi.

"Uh, hey, Lora, Mutlu Noeller," dedim ve ona getirdiğimiz şarap şişesini büyük bir selamla uzattım.

Toby, son çeyrek pound fındık kümemizin (hepimiz için vazgeçmesi zor bir hediye) yeşil bir fiyonkla bağlanmış kırmızı selofan torbasını elinde tutuyordu.

O bunu sunmadı.

O (ve ben) Lora'nın gülüşünü izliyorduk.

Lora gülmeyi bıraktı, şarabı benden aldı ve "Hayır, sarhoş değilim. Hayır, başka maddeler kullanmıyorum. Ve hayır, deli de değilim" dedi. Toby'ye odaklandı. "Jocelyn'e Jocelyn olduğu için azarladığını duydum ve canım, bunu duyduğumda sanki Noel Baba erken gelmiş gibi hissettim."

Ah.

"Hizmet etmekten mutluluk duyarım," dedi Toby, rahatsız bir ses tonuyla.

"Dostum, oraya gitme," dedi Lora ve kendini işaret etti. "O

Beşinci sınıfta erkek arkadaşımı, lise son sınıfta *da* balo partnerimi çaldı." Dönüp odanın diğer tarafını işaret etti. "Sheree, herkese klamidya olduğunu söyledi, böylece eyalet şampiyonu yüz metre kelebek yüzücüsü onu baloya davet etmedi." Bana baktı. "Ve o yüzücülerin vücutlarını bilirsin. Oowee."

Bir kez daha döndü ve işaret etti.

"Brandy, o da erkek arkadaş hırsız." Parmakla işaret ettiği yeri bir kez daha değiştirdi. "Carolyn, spor salonunda tüm kıyafetlerini çaldı, bu yüzden okula havluyla yürümek zorunda kaldı. Bea," bize doğru eğildi ve fısıldadı, "nişanlısını sarhoş etti ve düğünden üç hafta önce Bea'nın onları görebileceği bir yerde ona oral seks yaptı."

"Vay canına," diye fısıldadım.

Elini kaldırdı ve farklı harfleri heceledi: "Salı günü görüşürüz." Yine dikkatini Toby'ye verdi. "Ona kaltak dediğini ve sahte davranmakta bile kötü olduğunu söylediğini duyduğumda, sanırım üç saat boyunca *durmadan* güldüm. Lise yıllarında senden hoşlanıyordu. Lise bittikten sonra da senden hoşlanıyordu. Sen onun Kutsal Kase'siydin. Ve o yaşlı adamla mağaraya girdi, yanlış kadehi aldı, bin yıl yaşlandı ve küle dönüştü. Kötü bir seçim yaptı."

Bunun üzerine, kahkahalar atmaya başladı.

Kendimi tutamadım, onunla birlikte gülmeye başladım.

Biraz zaman aldı, ama kendini kontrol altına aldı (ben de öyle).

Sonra bana sonsuza kadar minnettar kalacağım bir şey söyledi.

"Yani, herkes senin Gamble kardeşlerin arasında en havalı olanı olduğunu biliyordu, ama bununla ve... diğer şeylerle," bakışları bana kaydı, sonra tekrar Toby'ye döndü, "bunu kesin olarak kanıtladın."

Tobe'nin yanımda donakaldığını hissettim.

"Johnny havalı değil demiyorum, ama sen daha iyisin," diye aceleyle sözlerini bitirdi. "Bea, bu gece geleceğini duyunca, sana Matlock'un sahte anahtarını yapıp hediye etmek istedi. Jocelyn şehirde çalışıyor. Söylentilere göre taşınmak için orada ev arıyormuş. Yani, şey..." Toby'nin ruh halini geç fark etmiş gibi görünüyordu, "en azından sana bir bira ısmarlayayım."

"Harika," dedi Toby biraz gergin bir şekilde.

"Hadi gel. Yemek de bol," diye davet etti. "Sana göstereyim." Onu takip ettik ve ben Toby'ye baktım.

Gözlerini ondan ayıramıyormuş gibi onun ensesini izliyordu.

Kız bizi küçük bir yemek odasına götürürken, Toby'nin durumunu sorma fırsatım olmadı.

O haklıydı. Çok fazla yemek vardı. "Vay canına, etkileyici bir sofraya," dedim.

"Kimsenin evimden karnı şişkinlik hissetmeden ayrılmasına izin veremem, ama Monty Python filmindeki patlayan adam gibi olacağım. Bu bir uyarı. Bunu sadece Noel'de, patlayana kadar yemek yemenin ahlaki bir zorunluluk olduğu zamanlarda değil, altı ayda bir düzenlediğim *Magic Mike* gecelerinde de söylüyorum," dedi Lora.

Yine gülmeye başladım.

Bizi, içki ve çeşitli içeceklerle dolu bir büfeye götürdü.

"Bira." Bir kabın üzerinde elini salladı. "Sana ne getireyim, Addie?"

"Bira bana da uyar," dedim.

Ona verdiğim şarap şişesini masaya koydu ve şişelere dokunarak yüzlerimizi inceledi, tercihlerimizi belirledi, kapakları açtı ve bize uzattı.

"Koozie stash en sonda," dedi.

"Bu senin için," dedi Toby, ikolataları uzatarak.

"Hayır, yapmadın! Yaşasın!" diye bağırarak onları aldı. "Bunları saklamam lazım.

Hemen! Hemen dönerim." Sonra

gitti.

Hemen Toby'ye

döndüm. "İyi misin?"

"Jocelyn'e karşı büyük bir pislik olduğum için duyduğum hafif vicdan azabı ortadan kalkacak galiba. Onun bu kadar büyük bir kaltak olduğunu ben bile bilmiyordum."

"Endişelerin mi vardı?" diye

sordum. "Bebeğim, ben tam bir

pisliktim." Bu tam Toby'ye göre

bir şeydi.

Ona yaslandım ve o da kolunu bana doladı. "Sen bir Noel kahramanısın."

"Her neyse," diye mırıldandı, dudakları titredi, sonra bir yudum bira içti.

"Sen de havalı Gamble kardeşsin."

Gözleri bana indi.

"Ve sen de kesinlikle öylesin," diye bitirdim.

"Boktan şeylere odaklan, öğrenmelisin," dedi.

"Anlamadım?"

"Sen boktan şeylere odaklan. İnsanların senin hakkında söyledikleri boktan şeylere. İnsanların sana yedirdikleri boktan şeylere. Ve insanlar sana bok gibi davrandıklarında. Annemle bu konuya odaklandım, insanlar benim hakkımda söyledikleri boktan şeylere odaklandım. Margot'un benim her şeyi yapabileceğimi düşünmesine odaklanmadım. Dave ve babamın benimle gurur duymasına odaklanmadım. Johnny ile bile, çoğunlukla her şey yolundayken, beni deli eden ağabey olmayı odaklandım."

"Sonuncusu biraz abartılıydı bence," dedim ona. "Johnny'yi çok sevdiğimi biliyorsun."

"Evet, ama ben kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyordum, bunu hep biliyordum. Diğerlerini siktir et."

Daha da eğildim. "Evet. Diğerlerini siktir et,

bebeğim." Bana gülümsedi.

"Tanrım, ne kadar aşıksınız," dedi Lora geri döndüğünde. "Eğer siz June ve Johnny olmasaydınız, yani soyadı Cash olanlar olmasaydınız, herkes gittikten sonra gecenin geri kalanını kıskançlıktan sizi öldürmeyi planlayarak geçirmek isterdim. Ama senin saçların daha güzel," dedi Toby'ye. "Ve

sen de öyle," dedi bana. "Ve bu bir şey ifade ediyor çünkü o ikisi *saçlarını* çok iyi yapabiliyor." Etrafına bakarak mırıldandı, "Kız kardeşin ve erkek kardeşin Goldie ve Kurt. Kesinlikle. Şimdi, şarap kadehimi nereye koydum?"

"Seni ilk gördüğümüzde elinde yoktu," dedi Toby.

"Doğru!" Parmaklarını havada şıklattı. "Diğer odada! Hemen dönerim."

"Bizi eğlendirmek zorunda değilsin," dedim.

"Kardeşim, konuşmamız lazım," diye cevapladı. "İlk olarak, yeni yılı *tabii* ki *Magic Mike* ile açıyorum, Ocak ayının üçüncü Cuma günü. O gününü ajandana yaz. Bu, grubumuzdaki herkes için resmi kabul töreni ve ikinci gösterimimiz Temmuz ayına kadar olmayacağı için ilkinde gelmelisin. İkincisi, kuzenimin arabasını almak için *can atan* on altı yaşında bir çocuğu var, bu yüzden bebek bakıcılığı işi *arıyor*. İyi bir çocuk. Çok sorumluluk sahibi. Onur listesinde. Sınıf başkanı. Her şey var. Bir görüşme ayarlayayım, onu bir incele, eğer senin küçük tatlına ihtiyacın olursa, *bana sonsuza kadar minnettar kalır*. Sonra, Tanrı aşkına, paltolarınızı çıkarın. Onları yatak odamdaki yatağın üzerine atın. Son olarak, şarabımı istiyorum. Hemen dönerim!"

Sonra gitti.

"Beni yoruyor," diye fısıldayarak gülümsedim. "O çok komik," diye fısıldamadı Toby.

"Paltolarımızı çıkarıp biraz kalmak ister misin?" diye sordum. "Yoksa bu birayı içip buradan çıkmak mı istersin?"

"Tobe! Hey, dostum!" odadan bir erkek sesi geldi.

"Paltolarımızı çıkaralım. Biraz kalalım. Bir bakıcı bulalım. Arkadaş edelim. Ve ben onun fıstık ezmesi kurabiyelerinin sonuncusunu da yiyorum, çünkü ona son fındıklı kurabiyemizi vermekten hala vazgeçemedim ve kendiminkini geri almam gerektiğini hissediyorum," diye cevapladı Toby, ceketini çıkararak.

Ben de omuz silktim.

"Hey! Burada olmana sevindim," dedi aynı erkek sesi, Toby ceketimi alırken.

Toby beni tanıttı. Sonra ceketlerimizi bir yere bırakması gerektiğini söyledi. Başka biri gelip ceketlerimizi aldı.

Toby beni o kişiye de tanıttı.

Ve o anda Toby içkilerin yanında durup herkesi kendine hayran bıraktı, belki de bunu yaptığının farkında değildi, tüm yakışıklılığı, havalılığı ve gizemiyle orada duruyordu, Matlock'un değerli oğlu, kasabanın kraliyet ailesinden *biri* ve sadece

, belki de tüm ilçede Noel partisine katılıp ortamı eğlenceli hale getirebilecek iki kişiden biri.

O bunu farkında olmadan yaparken, ben kolunun kıvrımında durup bira içiyor, sohbet ediyor ve ona söylemeli miyim diye düşünüyordum.

Onu bu konuda kızdırmak için doğru zamanı bulmaya karar verdim.

Ve kasabanın kraliyet ailesinin kolunun kıvrımında bira yudumlarırken Noel partisini keyifle izledim.

Olmak için en uygun yer.

Parti eğlenceliydi.

Ve kaldığımıza memnun
oldum. Kaldığımız süre
boyunca bile.

Çünkü dediğim gibi, eğlenceliydi.

Ayrıca Lora'nın fıstık ezmeli ve Kisses kurabiyelerini bitirecek kadar uzun kaldığımız için de.

Şimdi eve gitmekten
memnundum. Toby ile mağara
adamı gibi seks yapmak. Onun
yanında uyumak.

Kalkmak, Noel Arifesi için uygulamaları düzenlemek, vardiyamı yapmak ve sonra Brooks ve benim Matlock'taki ilk Noelimizi başlatmak.

Toby ile.

Tamam, hala paketlemem gereken birkaç hediye vardı.

Ama hangi anne Noel arifesinde geç saatlere kadar uyanık kalıp hediyeleri paketlemez ki?

Zaten Tobe ve ben hediyeleri paketlemek için bir gece geçirmiştik. O umutsuz vakaydı.

Ama o, parmağını kurdeleye koyup bana
bantı

uzat Her şeyi yaptığımız gibi hediyeleri de sardık. Addie ve Toby
makt tarzında.

a Bu, Bing'in melodileriyle değil,
çok Rammstein'la ilgiliydi.

iyiyd Başarmıştım.

i. Izzy'nin yaptığı şeyi.

Çok çalıştım.

Ve kendim için istediğim hayatı kurdum.

Yani, bu devam eden bir süreçti.
Ama şu ana kadar benim için işe
yarıyordu. Cidden.

"Tanrım, lanet olsun."

Bu sözler söylendi ve sonra Toby neredeyse yolculuğunun sonuna gelip fren
yapmadan hemen önce taksinin içindeki havanın baskıcı hale geldiğini hissettim.

"Tanrım, *lanet olsun*," diye tekrarladı.

Yaklaşan orgazmların mutluluğuyla dalmış bir şekilde yan camdan dışarı
bakmayı bıraktım ve ona baktım.

O ön camdan dışarı bakıyordu. Ben
de o yöne döndüm.

Garaj yolunda bir araba vardı. Bir sedan. Rengini ayırt edemedim, ama
koyu bir renkti.

Bir kadın arabanın yanında duruyordu. "O
kim?" diye sordum.

"Tanrım, lanet olsun," diye homurdandı

Toby. "Bebeğim, *o... kim...?*"

"Emin değilim. Üç yaşımdan beri görmedim. Ama sanırım o benim annem."

Başımı çevirip ön camdan dışarı baktım. Tanrım.

Siktir.

Kahretsin.

Ay Işığı ve Motor Yağı

Addie

KADIN, Toby'nin garajının önüne park etmişti, bu da Toby'nin içeri girip kadını dışarıda bırakamayacağı anlamına geliyordu.

Ona geri vitesle takıp hızla uzaklaşmasını tavsiye etme fırsatı bulamadım.

O ise ileri sürdü ve garajın benim tarafıma park etti.

Emniyet kemeri takılı değildi ve ben göz açıp kapayana kadar arabadan atladım.

Bu da benim emniyet kemerimi çözüp atlayarak ona yetişebilmek için acele etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Kahretsin.

Ne yapacağımı bilmiyordum ve karar vermek için zamanım da yoktu. Kadın arabasının bagajına doğru yürüdü ve Toby çoktan onunla yüzleşmişti.

Bu yüzden başka seçeneğim yoktu.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Ona koştum, kolunu bana dolamaya zorlayana kadar kolunun altına girdim, göğsümü onun yanına yapıştırdım, kollarımı beline doladım.

Ve öylece kaldım.

"Tobias..." diye başladı.

"Bu olamaz," diye homurdandı, o kadar alçak sesle ki, bu bir hırıltı değil, boğuk bir gök gürültüsü gibiydi.

"Tobias, lütfen," diye yalvardı, hafifçe ona doğru eğilerek.

Ona baktım.

Ve anladım.

Anladım.

Ya da bir kısmını.

Sadece ay ışığı olduğu için tahmin ettiğim gibi, kalın bir saçları vardı, omuzlarından aşağıya kadar uzanan yumuşak dalgalar halinde düşen beyaz-gri saçları. Uzun ve ince, hatta narin bir vücudu vardı ve kalın bir palto giymiş olmasına rağmen bunu görebiliyordum.

Her ikisi de muhteşemdi.

Yüzü de öyle.

Sadece erkeklerin gözünü çekmekle kalmayıp, zihinlerini ve kalplerini ele geçirip bırakmayacak kadar mükemmel orantılı kadınsı özelliklere sahipti.

Olgun bir manken gibi görünüyordu. Sanki bir Viagra reklamına çıkıp, AARP'nin erkek üyelerinin yarısının doktor randevusu almak için telefonlarına uzanmasına neden olacakmış gibi.

"Sierra, burada ne yaptığını bilmiyorum..." Toby başladı ve o, kızın adını kullandığında kızın başının keskin bir şekilde sallandığını gördüm, "ama şunu söyleyebilirim ki, bunun hiçbir anlamı yok."

"Lütfen, Tobias. Bana otuz dakika ver. İki saattir eve gelmeni bekliyorum. Hava soğuk. Ve..."

Toby'nin gergin vücudunun gerildiğini hissettiğimde, yanlış şeyi söylediğini anladım.

gerginleştiğini hissettiğimde, yanlış bir şey söylediğini anladım.

"Siktir, Sierra," diye bağırdı. "İki saat mi? Berbat. Beklemek beklemek berbat. Biliyorum. Annemin eve gelmesi için otuz lanet yılı beklediğimden biliyorum."

Tanrım.

Adamım.

Daha sıkı sarıldım.

Onun sözlerine yüzünü buruşturdu.

"Geldiğin yere geri dön, saçmalıklarını dinlemek istemiyorum," diye bitirdi Toby.

Toby bize doğru hareket etmeye hazırlanıyor gibi görüldüğünde, o elini uzattı.

"Lütfen. *Lütfen*," diye yalvardı.

Toby bizi hareket ettirmeye başladı.

"Babanın vefat ettiğini biliyorum," dedi. "Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm, Tobias. O ölmek için çok gençti."

Toby bizi taşımayı bıraktı.

Elini indirdi.

"Babam mı?" diye sordu. "*Babam* mı?" Kahretsin.

Onun orada olması tamamen yanlıştı. Ağzından çıkan her şey tamamen yanlıştı.

Ama şimdi *gerçekten* yanlış bir şey söylemişti.

"Evet, Sierra, *babam* öldü. Ama aynı zamanda *kocan da* öldü." Evet, söylediği şey *gerçekten* yanlıştı.

"Tob..."

Yine sözünü kesti. "Şunu bir açıklığa kavuşturalım, sen onun hayatını mahvettin, ama o asla aptal değildi. Vasiyetini değiştirdi, Sierra. Her şeyi Johnny ve bana bıraktı. Eğer buraya para almaya geldiysen, bir daha düşün."

O geri çekildi. "Ben buraya para için gelmedim."

"Bu iyi, çünkü para almayacaksın." "Tobias, açıklamak istiyorum."

"Neyi açıklayacaksın?" Bu sefer Toby ona doğru eğildi ve ben de ona yapışık olduğum için beni de yanında götürdü. "*Üç yaşındaydım.*"

"Oğlum..."

"*Ben senin lanet oğlun değilim,*" diye hırladı. "Sen benim için bir hiçsin. Johnny için de bir hiçsin. Kötü bir anıdan başka bir şey değilsin."

"Tanrım," diye fısıldadı, ona bakarak, yüzü ay ışığında solgunlaşmıştı.

Toby bunu kaçırmadı.

"Farklı bir tepki mi bekliyordun?" diye sordu, ikimizi de düzeltirken. "Cidden mi? Merak ettiğim için kalacağım. Ne bekliyordun, Sierra? Gözyaşları, kucaklaşmalar ve seni ne kadar özlediğimi söylemem mi? Seni özlemedim. Seni hiç *tanımadım*. Beni karnında taşıyan ve beni terk etmeyecek bir anneye sahip olma kavramını özledim. Benim, babamın, kardeşimin ne sorunu vardı da, o hiçbir açıklama yapmadan gidip bir daha geri dönmedi diye merak ediyordum. *Seni* özlemedim."

"Sebepler vardı. Ve senden bunları dinleme nezaketini göstermeni istiyorum."

"Noel arifesinde, saat 11:30'da, evimde bana pusu kurarak mı?" diye karşılık verdi.

"Nasıl yaklaşacağımı bilmediğimi tahmin edebilirsin," diye mırıldandı. "Ve bu saatte evde olacağını beklemiyordum."

"Hiçbir şey hayal edemiyorum Sierra, çünkü ben senin yaptığını asla yapmazdım. Senin için zor olduğunu tahmin ediyorum, ama bunun beni ne kadar az ilgilendirdiğini ifade edemem. Git buradan. Söyleyeceklerinle ilgilenmiyorum."

benim evime ekstra özel bir Noel sürprizi olarak geldiğinde, ve sana tarafsız bir yerde oturup senin saçmalıklarını dinlememi isteyen bir mektup gönderirsen, bunu yapmayacağım. Ve bunu netleştirmek için, şimdi yapmıyorum, sonra da yapmayacağım ve asla yapmayacağım."

Bunun üzerine Toby bizi taşıdı, ben yan tarafa döndüğüm için sürünerek

Onu bir kolumla bırakıp, normalde yürüyebilmek için dediğinde, "Johnathon'un değirmende yaşadığını biliyorum."

Toby aniden durdu ve ikimiz de başımızı ona çevirip baktık. "Bu bir tehdit mi?" diye sordu Toby.

"Ben... Bir süredir buradayım. Oğullarımı izliyorum. Nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum... Şey...

"Yani bizi takip ediyordun," dedi Toby.

"Sizi izliyorum," diye cevapladı sessizce. "Oğullarımı izliyorum."

Elini bize doğru uzattı ve ben ne yapacağımı bilemedim. Aslında ona doğru eğildim ve dişlerimi gösterdim.

Bana baktı ve elini indirdi.

"İkiniz de iyi seçim yaptınız," dedi Toby'ye sessizce. "Babanızdan daha iyi."

"Hadi canım," dedi Toby.

"İkinizin de yerleşmiş ve bu kadar mutlu olduğunu görmek beni çok heyecanlandırdı, Tobias." Bakışları bana yöneldi. "Oğlun çok sevimli."

Tanrım.

Bu korkunç kadın beni izliyordu, Toby...

Brooks.

"Beni çok korkutuyorsun," dedim. "Onlar benim çocuklarım," diye cevapladı.

"Git buradan," dedim.

"Onlar benim çocuklarım," dedi acıklı bir sesle. "Eminim sen, herkesten çok, bunu anlarsın."

"Delirdin mi?" diye sordum. "Hayır, anlamıyorum."

"Ama..."

"Git buradan," diye emrettim. "Ben..."

Toby'den çekildim, ona döndüm ve "Git buradan yoksa polisi ararım. İzinsiz giriyorsun. Defalarca gitmeni söyledik. Yani taciz de ediyorsun" diye bağırdım. Bu ikinci kısmın doğru olup olmadığını bilmiyordum, sadece

. Ve bunu yapmaya devam ettim. "Ve sen takip ettiğini itiraf ettin. Matlock'a döndüğünde hapis yatmak istemiyorsan, arabana bin ve *git*."

Bunun üzerine Toby'nin elini tutup onu ön kapıya doğru çektim.

Karşı koymadı, benimle geldi. Bacakları daha uzun olduğu için beni geçti ve sonunda beni çekmeye başladı, ben de hızımı iki katına çıkardım.

Garajın yan tarafındaki uzun verandadan geçtik (buraya Adirondack sandalyeleri veya havalı bir bank çok yakıştırdı) ve o anahtarını kapının kilidine soktu.

İçeri girdik ve ışıkları açtı, böylece mutfaktaki teneke kutular aydınlandı.

Bazı lambalara ihtiyacı vardı. Sadece kanepenin yanında bir tane ayaklı lamba vardı. Ne yazık ki, Noel için fikirlerim çok geç gelmişti.

Yine de ona aldığım şeyi çok *sevecekti*. Işıkları yaktıktan sonra kapıyı kapattım.

Kilitledim.

Ona döndüm.

Elini sıkarak fısıldadım, "Bunu söylemekten nefret ediyorum bebeğim, ama bence Johnny'yi arayıp uyarmalısın."

"Evet," diye mırıldandı.

"Onu gözetleyeceğim," dedim ona. "Eğer gitmezse, polisi arayacağım. Senin için sorun olur mu?"

"Kesinlikle sorun yok."

Çok sevdiğim o sinirli homurtu vardı (tabii, bana yönelik olmadığında seviyordum).

Elimi bıraktı ve evine girdi.

Kapıya dönüp baktım ve geç de olsa çantamı arabada bıraktığımı ve telefonumun da çantamda olduğunu fark ettim.

Kahretsin.

Neyse ki, kısa bir süre sonra Toby'nin garajında onun arabasının arka lambalarını gördüm. "Johnny, evet, üzgünüm, hayır. Her şey yolunda ama her şey

" diye Toby'nin dediğini duydum.

Arka lambaların sağa döndüğünü gördüm ve ancak o zaman odaya girip paltomu çıkardım.

"Gitti mi?" diye sordu bana.

Başımı salladım.

O tekrar telefonuna döndü. "Evet, biliyorum, geç oldu, üzgünüm ve teşekkürler, Brooks'un iyi olmasına sevindim ama..." Uzun bir sessizlik. "Siktir..." diye mırıldandı ve başka bir şey söylemedi.

Mutfağa geçip dolaplarını karıştırmaya başladım. Tobe bira içiyordu.

Izzy'nin infüze votkalarından içiyordu, ama sadece kız kardeşimi sevdiği için.

Ve bazen, kardeşi ve Dave ile birlikte kaliteli Kentucky burbonunun tadını çıkarırlardı.

Bunun Bourbon Zamanı olduğunu hissettim.

"Siktir, kardeşim, tamam, bunu yumuşatmanın bir yolu yok," dedi. "Addie ve ben eve geldik ve Sierra bizi garaj yolunda bekliyordu."

Bourbon'u buldum ve görevimi bir bardak bulmaya çevirdim.

"Evet, biliyorum." Duraklama. "Hayır, hoş bir durum değildi. Addie, onu gitmesi için polisi arayacağını söyleyerek tehdit etmek zorunda kaldı." Duraklama. "Evet, yaptı. Sierra gitti." Duraklama, sonra daha alçak sesle, "Biliyorum, Johnny."

Bardak ve burbonla mutfak adasına döndüm ve gözlerimi ona diktim. ona

O, başını eğmiş, telefonu kulağına dayamış, en uzak köşede duruyordu. Şişeyi açıp içkiyi doldurdum.

"Açıklamak istediğini söyledi. Bizi izlediğini söyledi.

Adeline, Eliza ve Brooklyn'i biliyor. Ve senin fabrikada olduğunu bildiğini söylüyor." Duraklama. "Evet, bir tehdit gibi. Sana gelebilir, Johnny."

Ona doğru yürüdüm ve başını kaldırdı.

Ona bardağı uzattım.

Gözlerimin içine baktı, motor yağı gibi sıvı ve işkence görmüş gözleri vardı. Ben de ona doğru yaklaştım ve ona sarıldım, kollarımı onun etrafına doladım.

Elinde viski bardağı olan kolunu bana doladı ve bakışları Johnny'ye geri döndüğünde odaklanmamıştı.

"Bilmiyorum. Sadece açıklamak istediğini söyledi. Babamın öldüğünü biliyor. Ona konuşması için fazla fırsat vermedim." Duraklama. "Evet." Bir başka duraklama ve yine alçak sesle, "Evet, onlara söylemek zorundayız. Yarın. Ne yapmaya niyetli olduğunu veya ne yapmaya hazır olduğunu kim bilir. Onlara gidebilir ve Dave, Margot'u koruyabilmek için bunu bilmeli."

Kahretsin.

Daha da yaklaştım.

Dikkatini tekrar bana verdi.

"Tamam," dedi telefona. "Bana uyar. Ama beni ara, o senin evine geldiğinde." Duraklama. "Tamam." Duraklama. "Tamam." Duraklama, "Evet, ben de seni seviyorum Johnny. Görüşürüz."

Bağlantıyı kesti, telefonunun mutfak adasının granit tezgahına çarptığını duydum, sonra bourbonunu sırtımdaki elinden boş eline aktardı, ağzına götürdü ve ona döktüğüm sağlıklı dozun yarısını bir dikişte içti.

"Tatlım," diye fısıldadım, ona daha yakınlaşarak.

Bana baktı. "İşe gitmeden önce atıştırmalıkları hazırlamana yardım edemem. Ama partiden önce malzemeleri senin evine getireceğim. Sabah ilk iş olarak Johnny ve ben Margot ve Dave'in evine gideceğiz."

Toby'nin benim için dilimleyip düzenleyeceği atıştırmalık tabakları için evime koyacağım yaz sosisi, peynir ve hardal vardı.

Tobe'nin muffin kalıplarına koyup benim evimde pişirip dolduracağı puf börekleri için peynirli ıspanak dolgusu malzemeleri onun evindeydi. Dolguyu sabah yapacaktım.

Eve döndüğümde taze kesilmiş ekmeğin üzerine brie peyniri ve kızılçık sürmeyi planlıyordum.

Bunlar sadece atıştırmalıklardı.

Yarın tam bir Monty Python patlaması olacaktı. Adamıma başımı salladım.

"İyi misin?" diye sordum.

Bourbon bardağını dudaklarına götürdü ve bir dikişte içti. Bu, sorumun cevabıydı.

Ona yaklaştım. "Hayatım, ne yapabilirim?"

Bana baktı.

Sonra bana doğru eğilip bardağını tezgaha koydu. Bunu yaptıktan sonra, elini çeneme koydu.

Bütün bu süre boyunca tek kelime etmedi.

"Toby, bebeğim, benden ne istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Onu ısıırırsın diye düşündüm," diye mırıldandı, gözleri yüzümde dolaşıyordu.

"Tobe..."

"Yüzüne bağırarak istedim, sen dayanıyorsun, ben fazla bir şey belli etmedim. Soğukkanlı davranabildim."

"Öyle yaptın. Haklı olarak kızgındın ama umursamazdın. Harikaydın," dedim

"Kendimi bırakmak istedim. Ona, babamın mutlu olma ihtimalini yok ettiğini söylemek istedim.

baba'nın mutlu olma olasılığını yok ettiğini söylemek istedim. Ona, bunun benim içimde asla iyileşmeyeceğini düşündüğüm bir yara açtığını söylemek istedim. Ama o bunu kabul edemezdi. Bu ona güç verirdi."

"Haklısın, bunu yapmadın ve bu iyi bir şey." "Yapmadım çünkü sen vardın."

"Bunu yapmadın çünkü sen Toby'sin."

"Hayır, Addie, yapmadım," eli çenemde beni ayak parmaklarımdan ucuna çekti, "çünkü sen *vardın*."

Onun böyle düşünmesini çok sevdim. Ancak...

"Hepsi senin sayende, bebeğim," dedim nazikçe.

"Senin sayende oldu. Bir yıl önceki Toby ona saldırırdı. Senin Toby'nin, Johnny ve Izzy'yi rahatsız etmesini istemediğim ve Margot'un yanına yaklaşmasını kesinlikle istemediğim dışında, ilk başta hiç umursamadı."

Ellerimi sırtına kaydırdım. "Sen hep böyle bir Toby oldun."

"Hayır, ben sadece Addie'nin yanında böyle bir Toby'im. Senin yanında daha iyi bir adam oluyorum. Senin için daha iyi bir adam oluyorum. Bunun filmlerden çıkmış gibi gelmesi umurumda değil. Senin de dediğin gibi, romantizm diyarı. Bu sadece lanet olası bir gerçek."

Tanrım.

Onun böyle düşünmesini tamamen, kesinlikle ve tamamen sevdim. "Tatlım," diye fısıldadım.

Başını eğdi ve beni öptü. Öpüşmeyi bitirdiğinde başını kaldırdı.

"Seni sikmek istiyorum, sertçe ve hemen şimdi. Ama Johnny gelirse arayacak ve ben senin içine gömülmüşken kardeşimden böyle bir telefon almak ve ona kafamın başında olmamak istemiyorum."

Bu hayal kırıcıydı. Ama anlaşılabilir bir şeydi.

Ben de başımı salladım ve "Ama hadi yatalım. Bir bardak daha burbon ister misin?" dedim.

"İhtiyacım olan tek sıcaklık Addie'm."

Tanrım, onu seviyordum.

Kollarımı sırtından omuzlarına kaydırdım, yüzümü boynuna bastırdım, ona yaklaştım ve sıkıca sarıldım.

"Yarın izin alacağım," dedim ona.

Bana, dikkatimi çekmek istediğini anladığım bir şekilde sarıldı, ben de ona dikkatimi vermek için kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Bunu yapamazsın," dedi gözlerime bakarak. "Marlon muhtemelen referanslarını çoktan aramıştır, ama aramamışsa ve Michael'ı ararsa, Michael ona yılın en yoğun gününde işi bıraktığını söylerse, bu hiç iyi olmaz. Henüz teklifi kabul etmedin, yani hiçbir şey resmi değil. Ve o bizim işlerimizi mahvedip hayatımıza karışamaz. Bir planımız var. Elimizden geldiğince bu plana sadık kalacağız. Umarım gider. Gitmezse, hallederiz."

Bu durum hoşuma gitmedi.

Eğer bana ihtiyacı olursa, ertesi gün onun yanında olamayacak olmam hoşuma gitmedi.

Ama onun normal bir hayata ihtiyacı olduğunu hissettim. Bu yüzden kabul ettim.

"Tamam, tatlım."

"Şimdi yatmaya gidelim."

"Kamyonete gidip çantamı almam lazım. Orada bırakmışım."

Kafasını salladı ve sakalını merdivenlere doğru eğdi. "Yukarı çık. Yatmaya hazırlan. Zaten kamyoneti içeri çekmem lazım. Ben alırım."

"Tamam."

Beni bırakmadan önce başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve garaj kapısına doğru yürüdü.

Yukarı çıkıp yatmaya hazırlanmadım.

O kadın dışarıdaydı ve onun arabayla uzaklaştığını görmüştüm. Ama riske girmeyecektim.

Bourbonu kaldırdım, bardağını yıkayıp bulaşık makinesine koydum, sonra onun kaybolduğu kapıya yürüdüm, kapıyı açtım, orada durup kamyonetini içeri çekmesini izledim.

O motoru durdurduğunda garaj kapısının düğmesine bastım. Çantamı alıp bana doğru geldi.

Bana ulaşmadan önce durduğunda yolundan çekilmedim. "Forrester Kız.

Sevdiklerin için her şeyi yaparsın, kendine engel olamazsın , değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.
Yüzündeki ifade değişti.
Nefesimi tuttum.
"Seni çok seviyorum, Addie."
"Ben de seni deli gibi seviyorum, Toby," diye cevap verdim ve elimi ona uzattım. "Hadi yatmaya gidelim."
O da bana doğru geldi.
Elimi tuttu.
Ve yatağa gittik.

Ertesi akşam, başımı telefonuma eğmiş, arabama doğru koşuyordum ki olay oldu. "Adeline?"
Başımı kaldırdım, o sabah saat 11 civarında Izzy'den gelen dört telefon, biri sesli mesaj bırakmış, sonuncusu saat 5'te gelmişti.
Korkduğum gibi, gün çılgınca geçmişti. Geçici kasiyerlerden biri gelmemişti, bu yüzden bir kasa eksikti ve gün boyu işler hiç yavaşlamadı.
Yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Toby uykusuz bir gece geçirdi ve bu yüzden ben de öyle.
Öğle yemeği için yirmi dakikalık bir mola vermeyi başardım ve Izzy'nin aramalarını gördüm ve "Addie, mümkün olduğunca çabuk beni ara" mesajını aldım.
Onu aradım ama telefonu açmadı. Ben de mesaj bıraktım ama Michael bana kasaya dönmem için yalvarıp, kısa bir öğle yemeği ve molasız çalışmam için rüşvet verip, 150 dolarlık bir ikramiye vaat etmeden önce geri aramadı.
Telefonumu dolabımda bırakmak zorunda kaldım.
Bunu ancak Toby'yi aradıktan ve o da cevap vermedikten sonra yaptım, bu yüzden ona da sesli mesaj ve mesaj bıraktım, onu düşündüğümü ve umarım iyi olduğunu söyledim.
Toby ne geri aradı ne de mesaj attı.
O sabah Toby ile çok az vakit geçirebilmişim, çünkü o duş alıyordu ve ben ıspanaklı iç malzeme hazırlıyordum.
Ancak, Sierra'nın planlarımızı bozmasına izin vermeme isteği doğrultusunda, Perry'yi aramamı hatırlattı ve ben bunu yaparken yanımda kaldı.
Perry'nin cep telefonu artık hizmet vermediğinden, bu yaklaşık otuz saniye sürdü.

Bu durum beni biraz endişelendirdi, çünkü en son bildiğim kadarıyla bir adresi yoktu, artık onun kirasını ödemiyordum ve şimdi ona ulaşabileceğim bir numaram yoktu. O bir pislikti, ama yine de oğlumun babasıydı.

Ama aklımda daha acil başka şeyler vardı. Bununla sonra ilgilenecektim.

Toby, Johnny ile buluşmak için çıkmadan önce bana hızlıca bir öpücük verdi ve ben de ona iyi şanslar diledim.

Aklı başka yerdeydi ve bu anlaşılabilir bir durumdu.

Zihni, o anda şoför kapısını kapatarak duran ve adımı çağıran kadında olduğu belliydi.

"Şu anda evimde on beş kişi var Sierra, bununla uğraşacak vaktim yok," dedim ona.

Beni tamamen görmezden geldi.

"Seninle konuşmam lazım. Tobias ve Johnathan'ı benimle konuşmaya ikna etmen gerekiyor," diye yalvardı.

Elimde telefonla, ondan iki adım uzakta durdum ve ona sert bir bakış attım. "Bugün Noel Arifesi. Bütün gün çalıştım. Bir saattir evimde misafirlerim var, atıştırmalıklar yiyorlar. Şanslıysam, akşam yemeğine çıkmadan önce bir saat daha kalırlar. Eve gitmem, duş almam, makyaj yapmam, üstümü değiştirmem, çocuğumla, erkeğimle ve ailemle birlikte olmam gerekiyor. Başka bir deyişle, tekrar söylüyorum, bunun için vaktim yok. Lütfen çekil."

"Mutlu bir evim yoktu. İyi ebeveynlerim yoktu," dedi aceleyle, yine beni tamamen görmezden gelerek. "Ve senin normal, sıradan, beni anlamayan kötü ebeveynler gibi değillerdi. Evde durum berbat. *Korkunçtu.*"

Matlock Mart'ın otoparkındaki ışıklar altında, dün gece şüphelendiğim şeyi doğruladım.

O bir güzellikti.

Kalıcı bir güzellik.

Muhtemelen altın çağında çok önemli biriydi. Ama şimdi bile muhteşemdi.

Bu durum bana annemi hatırlattı.

Daphne kırklı yaşlarında ölmüştü. Bu kadının yaşına bile yaklaşamamıştı.

Ama on beş yaş daha genç görünerek vefat etmişti.

Tabii ki, kanser onu kemirmeden önce öyle görünüyordu. Kırklı yaşlarındaki başka bir kadından on beş yaş daha genç görünüyordu

kırkklı yaşlarındaki bir kadından on beş yaş daha genç görünüyordu. "Sierra..." diye bağırdım.

"Nasıl bir eş olunacağını bilmiyordum," diye hızlıca devam etti, ellerini göğüs kemiğinin üzerinde yalvarırcasına birleştirip hafifçe bana doğru eğildi. "Nasıl bir anne olunacağını bilmiyordum. Hayır. *Özellikle* nasıl bir anne olunacağını bilmiyordum. Onlara zarar vermekten korkuyordum. Ailemin beni mahvettiği gibi onları da mahvetmekten korkuyordum."

"Beni dinliyor musun?" diye bağırdım.

"Onların iyiliği için gittim," dedi çaresizce. "Lance'in benim çocukları yetiştirmek için benden daha iyi birini bulabilmesi için gittim. Bunu anlamalarını istiyorum. Artık büyüdüler, iyi kadınlarla birlikte iyi erkekler oldular ve parlak bir gelecekları var, *bunu anlamalarını istiyorum.*"

Bunun üzerine kendimi kaybettim.

"Tamam, senin söyleyeceklerini umursasam bile, ki umursamıyorum, *şu anda dinleyecek vaktim yok*. Tanrı aşkına, o kadar bencil misin ki, az önce işten çıktığımı, Noel arifesi olduğunu, bir bebeğim ve bir kocam olduğunu ve *şu anda* evimde misafirlerim olduğunu görmüyor musun? Dün gece ansızın ortaya çıkıp erkek arkadaşımı kaçırdığını ve bütün gün çalıştığım için onun nabzını ölçemediğimi söylememe gerek bile yok. Yani *şu anda* benim için önemli olan sen değilsin. Seninle hiçbir ilgisi yok, sadece senin yarattığın karmaşa ile *biraz* ilgisi var. O yüzden lanet *olası yolumdan* çekil."

"Kendi iyiliği için, oğlunun büyümesini, bir erkek olmasını kaçırdığını hayal edebiliyor musun?" diye sordu.

"Yüzüne bir tokat atmayı hayal edebiliyorum," diye bağırdım. Gözlerini kırdı ve geriye yaslandı.

"Bu beni hiç şaşırtmadı," diye tısladım. "Sen patolojik olarak bencil birisin. Dün gece Toby'ye yaptıkların umurunda bile değil. Noel arifesi olması, yirmi dört saattir çocuğumu görmemem ve onu görmek, ona sarılmak, işimi bir kenara bırakıp tatilimin tadını çıkarmak istemem umurunda bile değil. *Senin* tek umursadığın *şey sensin*. Hayır, Sierra. Adamımı ve kardeşini oturup seni dinlemeye ikna etmeyeceğim. Ve sana başka bir şey daha söyleyeyim, eğer ikisinden birine yaklaşırsan, *sana zarar* veririm. Nasıl yapacağım bilmiyorum, ama nasıl yaparsam yapayım, uzun süreli olacak. Şimdi *lanet arabamdan uzaklaş!*"

Bir çığlık atarak bitirdim.

Arabamdan uzaklaştı.

Arabaya bindim, motoru çalıştırdım, aynaları kontrol ettim, arkama baktım ve *oradan* hızla *uzaklaştım*.

Arabayı hızla sürerken, izleyicilerimiz olduğunu fark etmemiştim.

Sadece eve doğru yola çıktım.

Yola çıktığımda Toby'yi aradım. Cevap vermedi.

Bu sürpriz değildi. Ben araba sürerken o benim evimde on dört kişiye ev sahipliği yapıyordu.

Hâlâ "Siktir, siktir, *siktir*" diye bağıırıyordum.

Onunla bağlantıyı kestim ve Izzy'yi aradım. Tanrıya şükür cevap verdi.

"Addie?"

"Evet tatlım, şu anda tarlaya gidiyorum. On dakika içinde orada olacağım. Her şey yolunda mı?"

"Dikkatli sür." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Ama hızlı sür."

Ne?

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Buraya geldiğinde anlatırım. Acele et, bebeğim." "Kötü mü?"

"Evet, Addie. Kötü."

Kahretsin.

"Sierra Johnny'ye ulaşabildi mi? Margot?"

"Sadece eve gel."

Siktir, siktir, *siktir*.

Lanet olası kadın. "Hemen geliyorum, Iz."

"Tamam, bebeğim. Seni seviyorum. Çok seviyorum." Tanrım.

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattık ve ben güvenli ama olabildiğince hızlı sürdüm.

Arazinin içine girdiğimde Toby'nin kamyonetini, Johnny'nin kamyonetini gördüm ama Dave'in kamyoneti, Margot'un arabası ve diğer araçlar yoktu.

Noel ışıkları yanıyordu, neşeyle parlıyordu ve penceredeki ağaç neşeyle ışıldıyordu (ancak Margot'un haklı olduğunu, biraz sola kaydırılması gerektiğini çok önceden fark etmişim).

Ama ön taraftaki yemek odasının ışığı yanmıyordu ve evde bir sürü insan varken o alana ihtiyaç duyulacaktı. Arka taraftaki mutfağın ışıklarının yanık olduğunu yan pencerelerden görebiliyordum.

Üst katta hiçbir şey yoktu.

Onun dışında sadece aile odası vardı.

Arabayı park ettim, kontağı kapattım, çantamı aldım ve aceleyle içeri girdim. Giriş holüne vardığımda, Izzy aile odasından çıkıyordu.

İnsanların yemek yiyip içip neşeli tatilin keyfini çıkardıkları mutlu parti sesleri duymadım.

Noel müziği bile duymadım, oysa Toby bununla ilgileniyordu.

Az önce Izzy'nin yüzünü gördüm. Ve birden durdum.

"Brooks nerede?" diye sordum.

Bana doğru geliyordu, ama başını aile odasına doğru eğdi.

"Erkeklerle birlikte. O iyi, Addie. Gayet iyi." Sessizce konuşuyordu.

"Herkes nerede?" diye sordum.

Önümde durdu, uzandı ve iki elimi de tuttu. O anda gözlerinde parıltıyan gözyaşlarını gördüm.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Parmaklarım onun parmaklarını sıkıca kavradı.

"Konuş benimle," diye fısıldayarak yalvardım. "Margot kanser," diye fısıldadı.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

"Toby sana söylemek istedi, ama o... o..." Başını salladı. "İkisi de bunu çok zor karşıladı."

Neden tüm oğulları Noel için buradaydı? Neden

Dave'in keyfi çok bozuktu?

Neden Izzy'nin düğünü için her şeyi, aslında gerekli olmadan çok önce halletmemiz gerektiği.

"Onlar... annem yüzünden, sana söylememe izin vermelerini sağladım," dedi. dedi.

Hareketsizce durdum, ellerini tutarak yüzüne baktım.

"Ama dün gece Lance ve Dave Junior'a söyledi. Onlar... Johnny onlara söyledi.

"Ama dün gece Lance ve Dave Junior'a söyledi. Onlar... Johnny bana

bana yıkıldıklarını söyledi," diye paylaştı. "Saklayamadılar. Ortaya çıktı."
Yıkılmışlardı.
Kanser yenilebilirdi.
Bazıları hariç.
Kız kardeşim ve ben bunu çok iyi biliyorduk. Ve oğulları mahvoldu.
Tanrım, Tanrım, Tanrım.
Elini elimden çekip yanağına dokundum ve ona yaklaştım. "Nasılsın?" diye fısıldadım.
Gözünden bir damla yaş düştü.
Cevap vermesi gerekmiyordu. Ama
"Yıkıldım" dedi.
Elimi tekrar saçlarına kaydırdım ve alnını alnıma yaklaştırdım.
Orada durduk, elim saçlarında, ellerimiz birbirine kenetlenmiş, birbirimizin gözlerine bakarak derin nefes aldık.
Sonra aniden onu bıraktım, koridordan koşarak aile odasına girdim. Oraya vardığımda kayarak durdum.
Johnny koltuğun kenarında oturmuş, Toby'ye dönmüştü.
Toby kanepede oturuyordu, sırtı bana dönüktü. "Bebeğim," diye seslendim.
Toby döndü. İki adam da bana baktı ve ikisi de ayağa kalktı.
Toby, Brooks'u kucağında tutuyordu.
Brooks sessizdi ve endişeli olduğunu anlayabiliyordum. O da bu havayı hissetmişti.
Ben de hissettim.
Ama Toby'nin yüzünde gördüm. Aman
Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.
Aman Tanrım.
"Lütfen buraya gel," dedi sessizce.
Elimden geldiğince hızlı bir şekilde oraya gittim.
Kollarını bana doladı, ben de kollarıma doladım ve Brooks'u aramızda sıkıştırdık.
Brooks ulaşabildiği yerlerden ikimizi de okşadı ve daha da endişelenmeye başladı.
"İyi misin?" diye sordu Toby.
"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Hiç de iyi değilim." "Ah, canım," diye iç geçirdim.

"Anne," dedi Brooklyn.

Oğlumu Toby'den aldım, boynunu kokladım, kokusunu içime çektim, ona sıkıca sarıldım.

Toby diğer kolunu bana doladı. "Safari yemeği iptal," dedi.

Yüzümü Brooks'un boynundan çekip ona baktım. "Evet. Tamam."

"İz ve Johnny bu gece burada kalacaklar."

Sevdiklerim yakınımda.

İlk Noel'lerini birlikte geçiren kız kardeşim ve sevgilisi, kendi evlerinde, kendi ağaçlarının yanında uyanıp, sevişip, samimi hediyeler alıp verip, sonra da benim tahmin ettiğim gibi bize gelemediler.

Bu çok kötüydü.

Ama böyle zamanlarda sevdikleriniz size yakın olur. Johnny boğazını temizledi ve biz ayrıldık.

Izzy hemen yanımdaydı ve bana bir kadeh şarap uzattı.

"Yine de ıspanaklı pufları yaptık," dedi. "Birazdan fırına koyacağım."

bira

z Başımı salladım.

sonr Johnny'ye baktım.

a Ne istediğimi biliyordu çünkü ben sormadan verdi. "Durum iyi değil, fırın canım," dedi nazikçe. "Haftalardır kemoterapi görüyor

a

koy

acağ

ım."

. İşe yaramıyor. Noel'den sonra radyasyona başlayacak. O kadar yoğun bir radyasyon ki, bir daha asla radyasyon tedavisi göremeyecek. Hâlâ iyiye dair bir umut yok."

Ben... Ben...

Annemin demir gibi iradesine sahip olmak ve güçlü durmak istedim. Ama yapamadım.

Pes ettim.

Şarabımı kahve masasına gürültüyle bıraktım, kanepeye oturdum ve bebeğimi kendime sıkıca sarıldım.

Oğlum kıvranmaya başladı, ağlayacakmış gibi sesler çıkardı ve Johnny'nin onu nazikçe çekip aldığını gördüm, ama ben Toby'nin kollarına çekildim.

Onlara döndüm.

"Ben... seni teselli etmeliyim," dedim. "Sen onu bu kadar çok seviyorsun ki."

Ondan uzaklaştım ve ellerimi yüzüne kaldırdım, tekrar tekrar okşadım, sanki kalın bir tutam saç bir tarafa düşmüş gibi, muhtemelen parmaklarını saçında gezdirdiği için, ama geri kalanı hala yerinde duruyordu.

Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki. Çok güzeldi.

Mükemmel.

Gözlerine baktım. Ve acı içindeydim.

"Yukarı çık. İstersen duş al. Üstünü değiştir. Bir şeyler yiyelim. Müzik açalım. Belki bir film falan izleyelim. Margot yarın akşam yemeği için bizi oraya davet etti. Yani neredeyse tüm planlar değişti," dedi Tobe.

Başımı salladım.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Kendimi topladım.

Ayağa kalktım.

Johnny'nin yanına gidip ona sıkıca sarıldım.

O da bana sıkıca sarıldı.

Brooks'u kucağına almış, sevgili yeğenini sıkıca kendine saran Iz'in yanına gittim.

Oğlumun başına, kız kardeşimin yanağına öpücük kondurdum.

Sonra şarap kadehimi aldım, köpeğimi ilk kez gördüm ve onu yanıma çağırdım.

Geldi ve uzattığım eli kokladı.

Onu kaşımadan önce bunu yapmasına izin verdim ve fısıldayarak, "Gel de bana eşlik et, evlat. Tamam mı?" dedim.

Elimi yaladı.

Ve tabii ki, beni odadan dışarıya kadar takip etti.

O anda, çantamın nerede olduğunu merak ettim.

Ve merak ettiğimde, onu bulmak için çaresizce aradım.

Aile odasından çıktıktan hemen sonra baktım ve fark etmeden kapının yanındaki yere düşürdüğümü gördüm.

Dapper Dan ve ben onu aldık.

Yukarıya, odama çıktık. Kapıyı kapattım.

Şarap kadehimi komodinin üzerine koydum ve hala paltom ve market önlüğümle yatak kenarına oturdum, telefonumu çıkardım ve köpeğim yanıma oturup bacağıma yaslandı.

Boynunu okşadım ve Margot'u aradım.

O cevap verdi.

"Adeline, benim güzel kızım..."

Onu kesip sertçe fısıldadım, "Seni seviyorum. Sana olanları kafamda oturtunca, oğluna bakacağım. Bana güvenebilir. Ona bakacağım, Margot. Yemin ederim. Ona iyi bakacağım. Endişelenmene gerek yok. Onu ben hallederim."

"Tamam, Adeline," diye fısıldadı.

"Henüz bana teklif etmedi, ama edecek ve ben şimdiden düğün planlamasına başlamak istiyorum. Her şeyi halletmek istiyorum. Toby için tam olarak istediğin gibi olmasını istiyorum. Noel'den sonra bunun üzerinde çalışabilir miyiz?"

"Evet, evlat, elbette."

"Tanrı'nın parmağı vardı Margot, haklıydın. Onları bize yetiştirmemiz için sana verdi ve bizi de onlara yetiştirmemiz için annemize verdi. Ve o öldükten sonra sana sahip olabilmemiz için *seni* bize verdi."

Hiçbir şey söylemedi ama nefesinin kesildiğini duydum.

"Git hadi. Seni seviyorum, bu geceyi keyifle geçirmeye çalış. Yarın görüşürüz." Sesi kısık çıkarak cevap verdi: "Evet. Yarın, Adeline."

Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller, Margot."

Onu hemen bıraktım çünkü o da böyle isterdi. Ve gerçekten gözyaşlarına boğulmak istedim.

Ama bu benimle ilgili değildi.

Bu Margot'la ilgiliydi. Dave. Toby. Johnny.

Bu yüzden kıcımlı kaldırdım, o lanet önlüğü çıkardım ve duş almak için banyoya girdim.

Johnny

"Addie, ne?"

Izzy'nin kendisine süründüğünü hissedip sesini duyunca Johnny gözlerini açtı.

"Johnny'yi uyandır, ben Toby'yi alacağım. Arkaya gel," diye fısıldadı Addie. Yatağın yanında onun gölgesini gördü.

Addie kapıya doğru hareket etmeden önce tek söylediği buydu. Kadını ona döndü. "Uyanık mısın?"

"Evet, saat kaç?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Hadi. Kalk. Bir kazak ve çorap giy. Sanırım ısınmamız gerekecek."

"Bebeğim..."

"*Lütfen*, yap şunu."

Johnny onun dediğini yaptı, onu yataktan çekip çıkarmak için üstüne yuvarlandı.

Misafir odasındaydılar. Iz'in bıraktığı yatak hâlâ oradaydı. O gece Brooks, Toby ve Addie ile birlikte portatif bir beşikte yatıyordu. Brooklyn'in mobilyaları da oradaydı, bu yüzden oda oldukça dardı.

Mobilyaların etrafında manevra yaptı. Bir kazak giydi. Addie kaloriferini düşük tuttuğu için Iz, Noel sabahı giymesi için ona kalın çoraplar hazırlamıştı.

Iz elini tuttu ve Brooks onunla birlikte koridordaki çarşaf dolabına gitti, Iz bir battaniye aldı.

Battaniyeyi ondan aldı ve el ele tutuşarak aşağı kata indiler, koridordan, mutfaktan, arka verandadan geçtiler, ama dışarı çıktıklarında onu durdurmak için elini çekti.

Her yer karanlıktı.

Ancak karın üzerine yan yana iki battaniye serilmişti, hepsi de parlayan mumlarla çevriliydi.

Toby, Johnny gibi giyinmiş, kolunda da bir battaniye tutmuş, elini başının üstünde ovuşturarak battaniyelerin ortasında duruyordu.

"Bunu biz yaptık," diye fısıldadı Izzy. "Annemle birlikte. Durum çok kötüleşmeden önce. Bunu hep yapardık."

Onların ne yaptığını biliyordu. Yıldızlara bakıyorlardı. Ve huzur bulmaya çalışıyorlardı.

Kadını battaniyelere doğru yönlendirdi. Yarı yolda, arka kapı arkalarından çarptı.

Johnny döndü ve Addie'nin Toby'nin kapüşonlu sweatshirt'ünü geceliğinin üzerine giymiş, ayağında yeşil Wellington botlarıyla onlara doğru geldiğini gördü.

Izzy'nin giydiği gibi, ancak Johnny'nin katkısı bir sweatshirt'tü ve onun lastik çizmesi yoktu.

Addie elinde iki şişe taşıyordu. Biri burbondu.

Diğeri tekilaydı.

Johnny ve Izzy battaniyeleri hazırladıklarında Tobe, "Böyle bir şeye bulaştık, iki Forrester kızını kementle yakaladık," diye mırıldandı.

Daha kötü şeyler de vardı.

Örneğin, bir anne kendi bencil nedenleriyle birdenbire ortaya çıkıp onlarla uğraşmak gibi.

Ve gerçek annelerinin kanserden ölmesi gibi. Johnny kardeşine sırttı.

Bu sahte bir gülümsemeydi.

Toby de sırttı.

Onunki de sahteydi.

Bunu anladıktan sonra Johnny tereddüt etmedi.

Toby'nin üzerinde olmadığı battaniyeyi aldığıında, Iz'i aşağı çekti, yanına yerleştirdi, sonra battaniyeyi üzerlerine attı, elinden geldiğince sıkıca sardı ve sırt üstü yattı.

Iz vücuduna sokuldu, başını göğsüne koydu, boynunu gökyüzünü görebilmek için çevirdi.

Johnny başını çevirdi ve Toby'yi uzakta, Addie'yi de diğer yanında, aynı şekilde uzanmış olarak gördü.

Tobe onun bakışını hissetti ve karşılık verdi. Gülümsemesi hafifti.

Ama bu kez gerçektir.

"Kim içki ister?" diye seslendi Addie.

"Ben," dedi Izzy.

Tobe tekilayı Johnny'ye uzattı, Johnny de Iz'e verdi, Iz ise bir yudum almak için başını kaldırdı.

Sonra Addie'ye geri verdiler, o da aynı şeyi yaptı.

Erkekler biraz burbon içtikten sonra şişeleri soğuk karın üzerine koydular.

Iz'i kendine yakın tutan Johnny, yıldızlara baktı. Ve anladı.

Bu, evrenin ne kadar küçük bir parçası olduğunu, bir zerrecik, hatta toz bile olmayan, var olan ve sonra yok olan bir hücre olduğunu hatırlatmakla ilgili değildi.

Bu, evrenin ihtişamını hatırlatmakla ilgiliydi, senin onun ayrılmaz bir parçası olduğunu ve bir anını bile boşa harcamaman gerektiğini, onun ihtişamı içinde zamanın varken onun güzelliğinin tadını çıkarmak için zaman bulman gerektiğini hatırlatmakla ilgiliydi.

"Herkese mutlu Noeller," diye seslendi Eliza.

"Mutlu Noeller, Iz, Johnny," diye cevapladı Adeline.

Johnny herkese söylemedi.

Kız arkadaşını kendine yaklaştırdı ve "Mutlu Noeller, bebeğim" diye fısıldadı. Kardeşinin sessizce "Mutlu Noeller, tatlım" dediğini duydu.

Johnny derin bir nefes aldı, Iz'in de onunla birlikte nefes aldığını hissetti, sonra nefesini verirken onun da nefesini bıraktığını hissetti.

Dave'in söylediklerine göre, prognoz hiç de iyi değildi.

Johnny büyükbabasını, büyükannesini ve babasını kaybetmişti ve o gün bu durumun kolaylaşmadığını öğrendi.

İçinde bir yırtık hissetti.

Acı.

Ve Margot'un en sevdiği, belki de kendi oğullarından bile daha çok sevdiği Toby için durumun daha da kötü olduğunu biliyordu.

Ama onlar iyi olacaktı.

Çünkü o anda mesaj açıktı. Forrester Kızları bu durumu halledebilirdi.

Ay ışığı ve motor yağıyla her şeyi atlatabilirlerdi.

Bu yüzden yıldızların altında, kendisi ve müstakbel karısının sıcaklığıyla örtülü bir battaniyenin altında uzandı ve en azından o anda, bunun mutlu bir Noel olduğunu düşündü.

Eleven

Başlangıç Tamamlandı

Toby

"OOF! NE OLUYOR...?"

Toby uyanmış, sersemlemiş ve Brooklyn'in yüzünden başka bir şey görmemişti.

"Dodo!" diye bağırdı, sonra Toby'ye sarılmak, öpmek ya da sakalını çiğnemek için kafasıyla Toby'ye vurdu.

Bunu yaptığında, oğlunun ötesinde Addie ve tüm saçlarını gördü. "Kalk ve onlara katıl, Talon," diye emretti. "Noel geldi!"

Addie'nin yüzü kayboldu ama Toby karın kaslarını çalıştırdı, onu buldu, bir koluyla oğlunu tutarken, diğer koluyla Addi'yi yatağa sırt üstü yatırdı ve üstüne yuvarlandı.

Sonra onu öptü.

Islak ve *sert* bir

öpücük.

"Dodo. Mama. Booboo. Dada. Bray. Jaja," Brooklyn, Toby'nin kucağından kaçıp Toby'nin sırtına tırmanırken gevezelik etti.

Yere yığıldı ve çenesini Toby'nin kafasının arkasına çarptı. "Glah!" diye bağırdı, sonra gülmeye başladı.

Tobe öpüşmeyi bırakıp arkasına uzanarak Brooks'u çekip çevirdi.

Onu Addie'nin göğsüne koydu ve Addie, Toby'yi kucaklayan kolunu çekip Brooks'un bezli poposuna elini koydu.

Brooks, Addie'nin boğazına elini koyarak yukarı doğru itti, Toby'ye uzandı ve sakalını sertçe çekti.

Toby bunu görmezden geldi ve Addie'nin gözlerine baktı. "Mutlu Noeller, Lollipop."

Gözleri ısındı.

"Sissis!" diye bağırdı Brooks, sonra yukarı doğru itti ve Toby'nin sakalını yeniden düzenlemeye çalışarak onu kafasının arkasına yerleştirdi.

Çocuğunu iki koluyla sardı, sırt üstü düştü ve Brooklyn göğsünde zıpladı ama neyse ki sakalını bıraktı.

O da kıkırdadı.

"Mutlu Noeller, Brooklyn," dedi.

"Sissis!" Brooklyn tekrarladı, sola baktı, sol elini uzattı ve "Dada!" diye bağırdı.

"Hadi, evlat," diye seslendi Addie.

Bunun üzerine Dapper Dan yatağa atladı ve ulaşabildiği her şeyi heyecanla koklayıp yalamaya başladı.

"Baba! Baba!" diye bağırdı Brooks, sonra kıkırdamaya başladı ve Dapper Dan'e ulaşmaya çalışırken ıslak dilinden kaçmaya çalışarak yuvarlanmaya başladı.

Toby, Addie'nin hareket ettiğini hissetti, bu yüzden başını geriye eğdi ve Addie'nin yatakta oturmak için kendini yukarı ittiğini gördü, sırtı başlığın yastıklarına yaslanmış, ağzında bir gülümseme, gözleri çoğunlukla kucağında ve bacaklarının etrafında olanlara odaklanmış.

O gözler ona doğru kayd.

Elini uzattı ve parmaklarıyla saçını çekti.

göz.

"Sen de benim kadar parasız olabilirsin, ama bana bunun bir versiyonunu her gün bir tane versen, hayatımın geri kalanında mutlu olurum," dedi yumuşak bir sesle.

Tanrım.

Onu uyluklarından yakaladı, yatağın arkasına çekti, köpeklerini uzaklaştırdı ama çocuklarını uzaklaştırmadı ve Brooklyn homurdanarak aralarından çıkmaya çalışırken, "Beş parasız, beş parasız, beş parasız, beş parasız, beş parasız" diye mırıldanarak onunla öpüştü.

Toby başını kaldırdı ve ikisi de Brooklyn'e baktılar. "Beş parasız, beş parasız, sissis! Baba!"

Tobe yukarı çıkınca, artık özgür olan Brooks köpeğe atladı. Dapper Dan kaçtı ve Addie ve

Toby'nin bacaklarının üzerine yığıldı.

"Sanırım ilk tam kelimesini söyledi," dedi Addie nefes nefese. "Ve o kelime 'broke' idi."

Sonra çocuğunu kendine çekti, o köpeğine ulaşmak için kıvrılırken yüzünü boynuna gömdü ve kahkahaya boğuldu.

Toby dün, Margot'un gelecek Noel'e kadar yaşayamayacağını çok gerçek bir olasılık olduğunu öğrenmişti.

Ve bu sabah, şimdiden onun için şimdiye kadarki en güzel Noel olmuştu.

Çünkü Addie, oğlunu uyandırması için ona bırakmış ve köpeğini yatağa davet etmişti.

Ve o Addie'ydi.

Zengin olduğu için çok mutluydu.

Hâlâ tek ihtiyacı olanın o olduğunu biliyordu.

Acı gelip geçecekti. Hayat, onları mahvetmek için elinden geleni yapacaktı.

ma

hve Ama o Addie olacaktı.

tme Ve o da onun olacaktı.

k Yani ne olursa olsun... O

için iyi olacaktı.

elin Ve bunu bilmesi gerekiyordu, ki bu tam da onun

den

gel

eni

yap

aca

kti.

bu şekilde uyandırmasının tam da bu yüzden.

Çünkü ikisi de, Addie ondan daha fazla, önümüzdeki birkaç ayın çok zor geçeceğini biliyordu.

Brooklyn çığlık attı.

"Şşş, bebeğim," Addie onu susturdu. "Umarım Izzy teyze biraz uyuyabilir, bu yüzden sessiz olmalısın ki Johnny amcan konsantre olabilsin."

"Johnny amca gayet iyi konsantre oldu," dedi Johnny, pijama altı, Henley tişört ve çoraplarla içeri girerken. Toby'nin giydiği kıyafete çok benziyordu (ama termal içlik vardı).

Toby de kahvesiyle lavaboya yaslanmış dururken, Addie Brooks'u besliyordu.

"Böyle şeyler söylememelisin, Addie," saçları yataktan kalkmış, seks düşkününü bir dağınıklık içinde, hayalperest bir ifadeyle (bu, Johnny'nin gerçekten konsantre olmakta hiçbir sorun yaşamadığı anlamına geliyordu) Izzy, Johnny'nin arkasında dolaşarak, ellerini ona tutturdu. "Artık çok şey öğreniyor."

"Biliyorum. Bu sabah ilk tam kelimesini söyledi," dedi Addie. "Broke (kırık) dedi."

"Broke mı?" diye sordu Izzy, Brooks'un mama sandalyesinin arkasında durarak.

"Zee! Zee! Zee!" Brooks bağırarak teyzesine seslendi ve kıvrandı. Iz yeğenine eğilip kafasına öpücük kondurdu.

Brooks, teyzesinin yüzünü okşadı.

O doğruldu ve Addie ağzına biraz mısır gevreği sokmaya çalıştı.

Brooks kaşığı elinden aldı ve kararlı bir ifadeyle tepsideki mısır gevreği kasesine sokmaya çalıştı.

"Tobe'ye parasız kalabileceğini söyledim ve tek ihtiyacım olanın bu küçük adam, köpeğimiz ve o olduğunu, bununla yetineceğimi söyledim," dedi Addie dalgın bir şekilde, oğlunu hayranlıkla izlerken.

Toby kardeşinin dikkatini hissetti ve o yöne baktı. "O, 'iflas' kelimesini yakaladı," diye bitirdi Addie.

Toby ve Johnny birbirlerine baktılar.

Toby artık fotoğrafların gerçek olduğunu biliyordu. Anneleri çok güzeldi.

Addie'nin yüzüne asit dökülse bile, iyileştikten sonra bu onların sabahı olacaktı.

Güzelliğin ne olduğunu

biliyordu. Ve onu

göremezdin.

Johnny'nin de aynı şeyi bildiğini biliyordu.

Ama Margot ikisinden de önce biliyordu.

Ve bu yüzden Sierra'dan nefret ediyordu.

Ama Forrester Kızlarını seviyordu.

"Kahve ister misin?" diye sordu

Toby.

"Evet," diye cevapladı

Johnny. "Iz?" diye

seslendi Toby.

"Ben getiririm," dedi. "Bir

tabure al," diye emretti.

"Tamam, Toby," diye mırıldandı, sonra kız kardeşinin yanındaki

tabureye oturdu. Toby kahveleri getirdi.

"Tarçınlı çörekleri yapmaya başlamalıyım. Tarçınlı çörekler için malzemeler var, değil mi?" diye sordu Izzy.

"Tabii ki. Toby aldı. Ama sana yardım etmek istiyorum. Brooklyn neredeyse bitti, sonra biz de başlayalım."

Brooks'un elindeki kaşıkla aldığı mısır gevreği Addie'nin yanından uçarak yere düştü.

Dapper Dan temizlik görevini üstlenmek için acele etti.

Addie, Izzy'ye yaslandı ve iki kız kardeş kıkırdamaya başladı.

Başları birbirine yakındı. Başka bir erkek, saçlarının farkını anlayamayabilirdi.

Toby ayırt edebilirdi.

Johnny de şüphesiz ayırt edebilirdi.

Kardeşi, kalçalarını tezgaha dayayarak yanına oturdu, kupa elindeydi ve sonra Toby, Johnny'nin elinin ensesini sıktığını hissetti.

Başını çevirip Johnny'nin gözlerine baktı. "Mutlu Noeller, Tobe."

Toby elini kaldırdı ve Johnny'nin kalbine yumruğunu vurdu, sonra elini indirdi ve "Mutlu Noeller, kardeşim" diye cevap verdi.

Johnny, Toby'nin boynundan elini çekmeden önce son bir kez daha sıktı.

Ve iki güzel kız kardeşin küçük bir çocuğun etrafında gevezelik edip telaşlanmasını izlediler, sonra da yolundan çekilip tarçınlı çörekler yapmaya başladılar.

"Sen bir eziksin! Seni seviyorum!"

Bunu söyledikten sonra Addie kendini ona attı ve sertçe, dudaklarını kapatarak öptü.

Beş yüz dolarlık Sephora kartının ona tuhaf bir teşekkür getirdiğini fark etti. Ve bir öpücük.

Bu yüzden bir dahaki sefere bin dolarlık kart alacaktı.

Addie öpücüğü bitirdi, yüzüne yakın bir şekilde kocaman gülümsedi ve sonra uzaklaştı.

"Şimdi herkese hediyelerimi vereceğim, çünkü fazla bir şey yapamadım ve herkes çok cömert davrandı, bu yüzden bunu bir an önce halletmek istiyorum," diyerek dizlerinin üzerine çöktü ve ağacın altına süründü.

Brooklyn hediyelerin ve kullanılmış ambalaj kağıtlarının arasında dolaşırken, o da hediyeleri karıştırmaya başladı.

Onunla birlikte Dapper Dan, Ranger ve Dempsey (Johnny ve Izzy'nin köpekleri, Johnny o sabah tarçınlı çörekler pişerken pijamalarıyla diğer köpekleri Swirl'i almaya gitmişti) vardı. Diğer üçünden daha olgun olan Swirl, heyecandan bıkılmış ve kağıt ve kurdelelerle dolu bir yatağa uzanmıştı.

Sonunda Addie döndü, "Geliyorum!" diye bağırdı ve Johnny'ye bir paket attı, Johnny de onu yakaladı.

Ağaca geri döndü.

Ve yine döndü, "Iz" diye seslendi, sonra Izzy'ye çok daha küçük bir paket attı.

Sonra poposunun üzerine çöktü, çocuğunu kucağına aldı ve Toby'ye baktı.

"Seninkini herkesin içinde açamazsın," dedi.

Harika.

Toby ona sıırttı.

O da gülümsedi, sonra başını Brooklyn'in kulağına eğdi ve "Iz teyze ve Johnny amca hediyeleri açıyorlar" dedi. Kolunu kaldırdı ve Iz'in koltuğun önündeki yerde Johnny'nin bacaklarının arasında oturduğu yeri gösterdi. "İzle tatlım."

Brooklyn, Iz ve Johnny'ye baktı.

Sonra itti ve onların yanına sürünmeye başladı. "Oh hayır. Dur. Hayır."

Toby, Izzy'ye döndü ve onun başını eğdiğini, saçlarının yüzünü örttüğünü, elinde ucuz beyaz bir mücevher kutusu olduğunu gördü.

Kız kardeşi bakmak için başını kaldırdı ve Toby yüzünün kızardığını gördü.

Bir gün önce, kız kardeşinin neredeyse Addie kadar güzel ağladığını öğrenmişti.

Addie kadar güzel ağladığını öğrenmişti.

Ama tam olarak değil.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle.

"Hukuk sekreteri olup bir sürü para kazandığımda, gerçek taşlarla yeniden yaptıracağım. Bunlar sahte," dedi Addie.

"Asla. Asla. Başka bir tane istemiyorum, Addie."

Toby, Johnny'nin kutunun içindekileri görmek için öne eğildiğini görmek için kardeşine baktı, ama şimdi başı geriye eğilmişti ve yüzünde sıcak bir ifade vardı, ama gözleri Addie'ye bakıyordu.

"Tanrım, ne oldu?" diye sordu.

Izzy, kanepenin köşesinde oturan Toby'ye doğru itti ve Toby, Izzy ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp Addie'ye doğru emekleyerek onu kucaklamadan önce kutuyu yakaladı.

Kutuya baktı.

"Bunlar bizim doğum taşlarımız," diye mırıldandı Johnny. "Ve eskiden annelerine muska verirlerdi."

Bu, içine iki taş gömülü, üzerinde yıldızlar basılı, kalp şeklinde büyük altın bir tılsımı ve "Bazen uçmadan önce düşmen gerekir" yazan küçük harfleri açıklıyordu.

"Şimdi sıra sende," diye emretti Addie ve Toby ona baktı. Addie ve Izzy, ağaç altında çapraz bacaklı oturmuş Johnny'ye bakıyorlardı.

Brooklyn, Johnny'nin dizini kullanarak ayağa kalktı ve Johnny'nin hediyesine vurdu.

Johnny hediyei açtı.

Kutuyu ayırdı, uzun kollu bir tişört çıkardı, ön tarafına baktı ve sonra başını geriye atarak kahkahayla güldü.

"Bakalım!" diye bağırđı

Izzy. Tişörtü ters çevirdi.

Üzerinde şöyle yazıyordu

FORRESTER KIZLAR
KULÜBÜ RESMİ ÜYESİ
(DICK'Lİ OLAN)

"Bunu fabrikada giyebilirsin. Alınmam," diye Addie onu teselli etti.

"Teşekkürler, tatlım," diye cevapladı Johnny.

"Tamam, şimdilik sana tek bir şey var," dedi Addie ve Toby dikkatini ona çevirdiğinde küçük bir kutunun kendisine doğru uçuşunu gördü.

Tam zamanında yakaladı.

"Bu harika bir Forrester Kızlar Kulübü tişörtüne benzemiyor," diye mırıldandı.

"Doğum gününde benden 'diğeri sikli olan' yazan tişörtü alacaksın," dedi Izzy, gülüyor gibi ses tonuyla.

"Zorundaydım," diye mırıldandı ve hediyesini

açtı. Yine ucuz, beyaz bir mücevher kutusu.

Ama Addie ile birlikte, en iyi şeyler bu kutularda gelir diye düşünüyordu. Kutuyu açtı.

Ve haklıydı.

En iyi şeyler bu kutularda geliyordu.

İlk başta, bunun harika, dar, kahverengi deri bir erkek bileziğı olduğunu düşündü.

Ama kolyeyi çıkardığında, içinde "O benim" yazdığını gördü.

Şimdiye kadar, o, Sephora hediye kartını ve Johnny ile Izzy için alışveriş yaparken şehirde gördüğü bir çift yüksek topuklu botu açmıştı

ve Izzy'nin kardeşinin bedenini öğrenmek için Iz'i aramıştı.

Ağacın altında ondan ona iki hediye kartı daha vardı.

Biri, ofis işi aradığını ve bunun için uygun kıyafetleri olmadığını söylediğini göz önünde bulundurarak, Nordstrom'da bin dolarlık bir hediye kartıydı. Diğeri ise, yakında ev kuracaklarını ve onun evi kendi zevkine göre dekore etmesini istediğini göz önünde bulundurarak, bir nevi şaka gibi, bir nevi de değil, Crate and Barrel'da beş yüz dolarlık bir hediye kartıydı.

Gerçek hediyesi, Johnny ve Izzy'nin o sabah getirmesi gerekiyordu, ama planların değişmesiyle, şimdi Margot ve Dave'in evindeydi.

Hiçbiri o bilezik kadar iyi değildi. Belki gerçek olan hariç.

Gözleri ona kaydı.

"Seni biraz beğendim, Talon," dedi, ona küstahça sırıtarak.

Tanrım, lanet olsun, onu sikmesi gerekiyordu.

"Bugün konsantre olmak için zamanım olacak mı?" diye sordu.

Kadının ifadesi değişti ve bu değişim, onu daha da çok sikmek istemesi için yeterliydi.

"En azından hediyeleri açana kadar olmaz."

"Tamam, ikiniz hediye kağıtlarını yırtıp birbirinize saldırmadan önce, işimize dönelim," dedi Johnny. "Brooks için bir tane."

Ve Brooklyn için bir hediye bulmak üzere sandalyesinden kalktı.

"Buraya gel, Lollipop," diye emretti Toby.

O da oraya geldi.

Ve onun bacaklarının arasında diz çöktüğünde, öpücüğü kapalı ağızlı değildi.

O bitirdikten sonra, kadın sordu: "Beğendin mi?"

"Bayıldım, bebeğim."

Ona gülümsedi ve bu, "Senin sikinin sahibiyim" gülümsemesi değildi. Sadece tatlı bir gülümsemeydi.

"Bana ve Brooklyn'e daha ne kadar cömert davranacaksın?" diye sessizce sordu.

Sephora hediye kartını almıştı ve geri kalanı onu bekliyordu, ama Bellevue'deki bir bebek mağazasında, şimdiye kadar gördüğü en havalı erkek çocuk kıyafetlerini görünce aklını kaçırmıştı.

Böylece Brooklyn'in beş yeni kıyafeti oldu.

Üstelik Eliza ve Margot ona bir Brooklyn Listesi vermişlerdi. Yani tulumlar, çoraplar, pijamalar, bebek kaseleri, çatalar ve kaşıklar, üstünde şekiller kesilmiş ve içine sokulacak eşleşen bloklar olan bir kova ve yuvarlanacak, açılacak, kayacak ve düğmelerine basıldığında müzik çalan, sonunda onu ve Addie'yi deliye çevirecek bir tabure vardı.

Brooks ve Eliza bunların sadece yarısını açmıştı. "Orta derecede cömert," diye cevapladı.

"Kardeşin kız kardeşime bir ahır inşa edip ona bir araba kadar pahalı bir nişan yüzüğü aldığını düşünürsek, Gamble erkeklerinin 'orta derecede' kelimesini dünya nüfusunun geri kalanıyla aynı şekilde tanımladığını sanmıyorum," diye cevapladı.

"Bu muhtemelen doğru bir değerlendirme," diye mırıldandı, onu yakından izleyerek ve bunun bir soruna dönüşmemesini umarak.

Ama kız ona sadece sırtıttı ve "Siz Gamble kardeşler, birini sevdiğinizde kendinizi tutamıyorsunuz, değil mi?" dedi.

O rahatladı, kadının saçlarını omzunun üzerinden çekip geriye doğru uzattı, gülümsedi ve "Hayır" diye cevap verdi.

Kız yukarı doğru itti ve ona hafif bir öpücük verdi, sonra geri çekildi, döndü ve Brooks Johnny'ye "Jaja, Jaja, praza, foo, foo, foo" diye bağırırken onun bacaklarının arasına oturdu.

Brooklyn "broke" diyebiliyordu ama "Christmas" veya "present" diyemiyordu.

Ama deniyordu.

Addie de aynı şekilde düşünüyordu.

"Onun önünde küfür etmeyi bırakmalıyız. Artık sürekli konuşuyor ve her şeyi özömsüyor," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladı Toby.

Johnny yere çöktüğünde, Addie ona yaslandı, Brooklyn'i kucağına aldı ve şekil kutusunu açmasına yardım etti.

Johnny kutuyu açtı, ambalaj malzemesini çıkardı ve Brooklyn'e bir şekil verdi.

Brooks ona baktı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Dapper Dan hemen onu geri getirdi.

"Eğer bu onu büyük liglere hazırlamak içinse, çok işe yarıyor," dedi Addie.

Toby güldü.

Kolunu Toby'nin uyluğuna, başını da dizine koydu ve dikkatini oyuna verdi. Izzy, "Brooks için bir tane daha. Yaklaşık bin tane daha var," diyerek Johnny'ye başka bir paket uzattı.

Bunun üzerine Toby telefonuna uzandı, çünkü Perry'nin cep telefonu hizmet dışıydı ve Addie'ye haber vermek ya da onunla başka bir şekilde iletişim kurmak için bilgi vermek için onunla iletişime geçmemişti, bu da o pisliğin artık tarih olduğu anlamına geliyordu.

Yetişkinler bunu hatırlayacaktı, ama Brooklyn hatırlamayacaktı ve bir gün, biyolojik babasının umursamadığını, ama hayatındaki diğer herkesin umursadığını kanıtlayacak tüm delillere ihtiyacı olabilecekti.

Ancak Toby bundan şüpheliydi. Yine de fotoğraf çekti.

Ve günün sonunda, Addie ve Brooks'un arasında, Addie hala bacaklarının arasında, o ona eğilmiş ve Brooklyn kollarında, çenesine ıslak bir öpücük kondururken çektiği selfie, telefonunun duvar kağıdı oldu.

Ve bir hafta sonra, Izzy'nin selfie çubuğuyla çektiği, beşinin (artı Dapper Dan, Ranger, Dempsey ve Swirl) ağacın önünde birbirine sarılmış haldeki fotoğrafı büyütölüp iki kez çerçeveslendi.

Biri Johnny'nin değirmendeki okuma koltuğunun yanındaki sehpaye konulmuştu. Diğer i se Addie'nin oturma odasındaki şömine rafına konulmuştu.

Birkaç ay boyunca...

Sonra Toby'nin şöminesinin üzerine konuldu.

"Yapmadın! Senden nefret ediyorum! Seni seviyorum!" Addie ağlayarak ona döndü, kolunu onun boynuna dolayarak sıkıca sarıldı ve boynunun yanına bir öpücük kondurduktan sonra, kucağında tuttuğu Brooks'u onun kollarına bırakıp ileriye doğru koştu.

Margot'un kucağında tuttuğu altı aylık zencefil ve beyaz renkli kedi yavrusuna doğru.

Onun gerçek hediyesi.

Toby, Brooklyn'i kendi kucağına aldı ve Addie'nin ailesinin yeni üyesini kucağına alıp boynuna sıkıca sarılmasını izledi.

Gözlerini hisseden Toby, yeni kedisine odaklanmış olan kadından gözlerini ayırıp Margot'a baktı.

Gurur.

Kızından başka hiçbir şey almamıştı. Hiçbir zaman.

"Hay aksi, sana Chuck Norris adını vermek istiyorum," dedi Addie ve Toby ona baktığında kediye uzaklaştırıp bir şeyler incelediğini gördü. Onu tekrar kendine sıkıca sarıldı. "Ama bu mümkün görünmüyor." Dikkatini ona çevirdi ve zaferle haykırdı, "Barbarella!"

"Tanrım," diye mırıldandı, yanına gelen Margot. Toby kolunu onun omuzlarına doladı.

Margot da kolunu Toby'nin beline doladı.

O, onun dokunuşunu, hissini ezberlemek için bir an durdu.

Sonra Margot konuştu.

"Muhtemelen kız arkadaşını ağabeylerine tanıtmalısın." "Ona biraz zaman ver," diye cevapladı.

Kadın sadece bir saniye kadar bekledikten sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Eliza'nın taktığı kolye çok çekici," dedi.

"Aynı küpeler de var. Bu sabah mutfakta ikisini de takmış olarak göründü. İlk başta fark etmedim. Ama bu, onun hayali bakışlarının bir kısmını açıklıyor olabilir, bir de Johnny'nin ona bir tane vermiş olması ya da ona elmas verdikten sonra kendine bir tane almış olması."

Margot onu azarlayarak sıktı ve "Tobias" diye bağırdı. O sırtıttı.

"Will Adeline olacak elmas elmas yakında yakında diye sordu.

O dönüp kadının başının yanına bir öpücük kondurdu, sonra kadına dönüp baktı. "Bunun için yardımına ihtiyacım olacak."

"Ne zaman hazır olursan."

Onu kendine çekti ve orada tuttu.

Sonra kadın onu bıraktı, o da kadını bıraktı ve kalbinin derinliklerinde kadının dokunuşunun yokluğunu hissetti.

Bunu görmezden geldi ve Brooks'la birlikte ilerleyerek, "Bebeğim, seni ailemin geri kalanıyla tanıştırmalıyım," dedi.

Addie ona muhteşem bir gülümseme attı.

Kalbindeki acı geçmedi.

Ama o anda, o gülümsemeyi görünce, o kadar da acı verici gelmedi.

Ve bir sonraki anda, Brooks Barbarella'ya nazikçe uzandığında, acı biraz daha azaldı.

"Ne dersen de, ben yardım ediyorum, beni kovmaya bile kalkışma," dedi Toby, Margot'un mutfağına girerken.

Margot lavabonun başında, etrafında Noel yemeklerinden kalan bulaşık yığınları vardı.

O evde ona yardım edecek yaşta on beş kişi vardı, ama Margot hepsini aile odasına göndermiş, içenlere göre burbon, brendi, alkollü eggnog, alkolsüz eggnog, sıcak çikolata ve buzlu Amaretto ikram etmiş ve mutfaka çekilmişti.

O çocukluğundan beri ev değişmişti, ancak Margot ve Dave hiç tam bir tadilat yapmamışlardı. Margot mutfağı parça parça yenilemişti. Yeni tezgahlar. Yeni donanım. Yeni döşeme. Yeni perdeler. Yeni mutfak masası. Yeni lavabo. Yeni buzdolabı, ocak ve mikrodalga.

Sonunda her şey yeni görünüyordu.

"Ben yıkarım," dedi, onu nazikçe kenara çekerek. "Sen yükle. Bu konuda tuhaf davranıyorsun."

"Garip değilim, Tobias," diye karşılık verdi. "Sadece yerleştirmek daha az zaman alıyor ve tüm tabakları sıraya dizmek, küçük çatalları çatal bıçaklıkta aynı bölmeye, kaşıkları da kendi bölmelerine koymak daha mantıklı. Diğer çatal bıçaklar için de aynı şey geçerli. Ve kaseler. Vesaire."

"Her neyse," diye mırıldandı.

O, tartışmadan lavabodan uzaklaştı. Bir zafer.

Bir tabak aldı ve akan musluğun altına koydu. Toby bir dakika bekledi.

Sonra, ona birkaç durulanmış tabak uzattı ve "Bana ihtiyacın olursa, ben buradayım" dedi.

"Biliyorum Tobias," diye nazikçe cevapladı. "Dave'in bana ihtiyacı varsa, ben oradayım."

"Biliyorum, hayatım. O da öyle."

"Bana ihtiyacın olmasa da, ben yine de oradayım."

Sarı plastik eldivenli eli lavaboya uzandı ve parmakları, onun yıkadığı tabağın üzerindeki bileğini kavradı.

O, ona doğru baktı.

"Biliyorum, benim güzel oğlum," diye fısıldadı ve ona daha da yaklaştı.

"Tatlım, ben sonsuza kadar yaşayamam."

Onun için güçlü olmak istiyordu.

Ama yapamadı.
Henüz
yapamıyordu.
O noktaya
gelecekti.
Ama henüz
değil.
"Konuşmayı kes," diye emretti.
"Konuşamayacağımı biliyorsun. Kimse
konuşamaz." "Margot..."
"Ben genç
değilim." "Sen de
yaşlı değilsin."
Ona küçük bir gülümseme attı. "Ben yetmiş iki yaşındayım,
Tobias." "Sen yaşlı değilsin."
Onu bıraktı, eldivenini çıkardı, sonra elini kaldırıp onun yüzünün yanına
koydu.
O da bunu hafızasına kazıdı. "Ne
olursa olsun, ben huzur içindeyim."
"Gerçekten, konuşmayı kes," diye
homurdandı.
"Onlarca yıl hayatımın aşkının yanında uyudum. Üç güzel oğul yetiştirdik,
sonra iki tane daha yetiştirmeye yardım etme şerefine nail olduk. Hepsi harika
kadınlar buldu." Başını yana eğdi ve güzel, sıcak yüzü daha da ısındı, böylece
daha da güzelleşti. "Torunlarım, büyükannelerinin onları sevdiğini biliyorlar."
Eli Toby'nin boynunun yanına kayd ve orada tutundu. Toby
kendini hazırladı.
"David'e bakmalısın," dedi. "Biliyorsun,
bakacağız."
"O kaybolacak."
"Sen kaybolmayacaksın. Bunu yeneceksin, o yüzden bu konuyu
kapat." "Her ihtimale karşı, ona göz kulak olacağını bilmem
gerekıyor."
"Ben söz vermemiş olsam bile, ki bunu sormana bile gerek yok, Adeline ve
Eliza bu işi halledeceklerdir."
Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi ve eli kayd. "Çok doğru," diye
mırıldandı.
Su musluğunu kapattı ve ona döndü.
"Seni kaybetmeye asla hazır olmayacağım, bu şimdi olursa da, bu lanet şeyi
yenip yirmi yıl sonra olursa da. Ama Dave geride kalırsa, biz ona bakarız. Tıpkı,
Allah korusun, Dave'e bir şey olursa ve sen geride kalırsan,

seni biz koruruz. Bu konuda endişelenmekten vazgeçemeyeceksin, ama önündeki savaşa odaklanmalısın, bu yüzden denemeni istiyorum."

"Deneyeceğim, Tobias."

Yüzüne dikkatle bakarak yalan söylemediğinden emin oldu.

Bunu anladıktan sonra, lavaboya geri döndü ve suyu tekrar açtı.

O konu değiştirdiğinde, ona iki tane yıkanmış tabak uzattı. "Sierra hakkında konuşmamız lazım."

"Hiç de gerek yok," diye mırıldandı.

Onun kendisini görmezden gelmesine şaşırmadı.

"Adeline onunla işini bitirdikten sonra, şüphelerim var ama..."

Kafasını kadına doğru çevirdi.

Kadın ona bakmadan tabağı bulaşık makinesine koyuyor ve konuşmaya devam ediyordu: "...tekrar yaklaşacaktır. Ama eğer yaparsa..."

"Addie onunla işini bitirdikten sonra mı?"

Margot ona baktı. "Evet. Matlock Mart'ta. Dün otoparkta."

Ona baktı.

Sonra omzunun üzerinden mutfak kapısına baktı. "Sana söylemedi," diye mırıldandı Margot.

Toby tabaklara geri döndü. "O eve geldiğinde işler ciddileşti. Ve sonra Noel geldi."

"Mm-hmm."

"Ne duydun?" diye sordu.

"Francine iki araba öteye park etmişti. Yani... her şeyi."

Francine, Matlock'ta en geveze kadındı. İyi bir kadındı. Ama Matlock'un haber ajansı gibiydi.

"Eminim Adeline'i hedef aldı çünkü o bir anne ve Adeline'in ona acıyacağını düşünüyor," dedi Margot.

"Eminim öyledir," dedi Toby sertçe ve ona başka bir tabak uzattı. "Ancak, anladığım kadarıyla Adeline onu bu düşünceden vazgeçirmiş." "Eminim öyledir," diye tekrarladı Toby, ama bu kızgınlık değildi.

Aniden gülmek istedi.

Tanrım, o an orada olmak isterdi. Ona yıkanmış başka bir tabak uzattı.

O, "Siz çocuklar onun söylediklerini dinlemelisiniz" diyerek onu içeri itti.

"

Bu, Toby'nin tüm dikkatini çekti. "Ne dedin?"

Gözleri onun gözlerine dikildi. "Dinlemezsensiz pişman olursunuz." "Ondan nefret ediyorsun."

Elini uzattı ve Tobe'nin musluğun altında tuttuğu tabağı nazikçe aldı ve bulaşık makinesine geri döndü. "Belki de başlangıçta, Lance'in acısını, sizin kafanızın karışıklığını gördüğümde nefret ediyordum. Sonra sizin büyümenizi izleyip onun kaçırdıklarını görünce ona acımaya başladım." Gözlerini tekrar ona çevirdi. "Ve şimdi o da bunu görüyor."

"Onun benim hayatımın, Addie'nin hayatının, Brooklyn'in hayatının bir parçası olmasını istemiyorum. *senin bir parçası olmanı istiyorum.*"

"Onu affetmelisin demiyorum, Tobias. Seni tanıyorum diyorum. Johnathon'ı tanıyorum. Ve siz çocuklar oturup onu dinlemezsensiz, pişman olacağınızı biliyorum. Eğer dinlerseniz ve söyledikleri sizi etkilemezse," omuz silkti, "o zaman bu onun kaderi. Onun kaderi umurumda değil. *Sizin* kaderiniz için endişeleniyorum. Ve çocuklarımın hiçbir şeyden pişman olmasını istemiyorum."

Dikkatini tekrar tabakları yıkamaya verdi ve mırıldandı, "Biliyorsun, çocukluğumdan beri senin her şeyi bilmen hep canımı sıkmıştır."

Onun yumuşak kahkahasını duydu.

"Johnny ile konuşacağım," dedi ona. "İyi."

Tabakları kaldırıp çatal bıçaklara başladılar.

O bardakları yıkarken, kız sessizce, "Dünyanın öbür ucuna gitmeye karar versen bile, o Brooks'u bebek arabasına bağlayıp seninle birlikte gelir," dedi.

"Biliyorum," diye cevapladı onun ses tonuyla.

"İkinizin sonunda birbirinize açılmanıza çok sevindim. Johnathon'un sana zorluk çıkarmayı bırakmasına sevindim. Tobias, sen ve Johnathon'un bu kadar mutlu olmanıza çok sevindim."

Tobias tekrar ona döndü. "Ben de, tatlım." Karısı

ona gülümsedi.

O da gülümsedi.

Bardakları bitirdiler ve o servis eşyalarını yıkayıp diğerlerinin arasına koyarken, kadın yiyecekleri kaldırmaya başladı.

Sonra bulaşık makinesini çalıştırdı ve şarap kadehlerini, tencere ve tavaları elle yıkamaya başladılar.

Çıktıklarında lavaboda sadece bir tencere duruyordu, mutfağın geri kalanı pırıl pırıldı.

Ve Tobias iyiydi.
Çünkü Margot mutfağını öyle bırakmak istiyordu. Ve Tobias,
kız arkadaşına ihtiyacı olanı vermek zorundaydı.
Elinden geldiğince.

Toby saatini komodinin üzerine attı.

"Bebeğim," diye seslendi.

Addie banyodaydı. Brooks
yerde yatıyordu.

Barbarella, onu görmekten heyecan duyan ama henüz ona alışamayan
Dapper Dan'den korunmak için mutfakta yiyecek ve kedi kumluğu ile
karantinaya alınmıştı. Barbarella da eve henüz alışamamıştı.

Bu yüzden Dapper Dan yatağın ayak ucunda uyuyakalmıştı.

"Ne?" diye cevap verdi.

"Konuşmamız lazım," dedi Brooks, süveterini çıkararak.

"Hemen geliyorum," dedi Addie.

İnce Henley tişörtünü çıkardı ve tişört, bileğindeki deri bilekliğe takıldı.

Ona baktı.

Ve takılı bırakmaya karar verdi.

Yatağa oturdu ve botlarını çıkardı. Sonra çoraplarını. "Yo."

Bu kelimeyle, banyoya doğru dönüp baktı. Sonra
donakaldı.

Daha doğrusu, vücudunun büyük bir
kısmı dondu. Penisini dikkatini çekti.

Addie, ellerini beline koymuş, kışını zar zor örten daracık siyah bir elbise
giymiş olarak orada duruyordu. Elbisenin kısa kolları ve yakası vardı. Ön kısmı
aşağıya doğru inerek, birbirine yapışık göğüslerinin ciddi bir dekoltesini ortaya
çıkarmıştı. Siyah bir kemer beline düşük bir şekilde asılıydı.

Ve sağ göğsünün üzerinde parlak gümüş bir rozet takılıydı. Ayrıca
parmağında bir çift kelepçe çevirip duruyordu.

"Büyük evde Noel'in ne kadar tatlı geçtiğini bilmiyorum, suçlu," diye
sırıtarak yavaşça konuştu.

Tanrım.

Onun Addie'si.

Toby kalktı ama sadece yatağın üzerinden sürünerek, bacaklarını sallayıp onun yanına, yatağın kenarına oturdu.

"Buraya gel, bebeğim," diye mırıldandı.

"Ellerini arkada tut," diye karşılık verdi. O sırtı ve tekrar etti, "Buraya gel."

"Hayır, yapma koca adam. Pozisyonunu al."

O, kolunu uzatarak öne atıldı ve kelepçeleri yakaladı. "Lanet olsun!" diye bağırdı kız. "Ben buna hazırlıklıydım bile."

Kelepçeleri yatağa attı, tekrar öne atıldı ve Addie'yi yakaladı.

Kollarını beline dolayarak, yatağa otururken onu da yanında çekti, böylece kız onun kucağına oturdu.

Ellerini kadının beline doladı ve başını geriye eğerek kadına baktı.

"Bu benim Noel hediyem mi?" diye sordu.

"Kısmen. Şapka bana çok komik duruyor, o yüzden onu iptal ettim. Ayrıca seksi bir çift bot istiyordum, ama 27 Aralık'ta geleceklermiş, bu da hayal kırıklığı yarattı. Ama en azından bir şey var."

"Beğendim," dedi ona.

"Tabii ki beğenirsin. Bu kıyafetle çok seksi görünüyorum. Ve henüz külot giymediğimi fark etmedin bile."

Eğer penisi zaten sertleşmemiş olsaydı, bu onu sertleştirirdi.

Ama zaten sertleşmişti, bu yüzden daha da sertleşti.

Kemerini çıkardı.

Kadın, "Bir memura saldırmak ağır bir suçtur," diye uyardı.

O hafifçe güldü, kemeri düşürdü ve ellerini kadının kıkına kaydırды. Kadın da ellerini onun boynuna koydu.

"Sierra seni Mart'ın otoparkında köşeye sıkıştırdı mı?" diye sordu. "Siktir," diye mırıldandı, onun uyluklarına yerleşerek. "Kim söyledi?" "Margot duydu."

Kulağına bakarak mırıldanmaya devam etti. "Harika."

"Bebeğim..."

Gözleri onun gözlerine baktı. "Daha önemli şeyler oluyordu. Ve sonra sana söyleyerek Noel'i mahvetmek istemedim. Ya da, diyelim ki, zaten mahvolmuş olan Noel'i daha da mahvetmek istemedim. Bekleyebilirdi."

"Noel mahvolmadı."

Bir elini onun çenesine kaydırды ve gözleri yumuşadı. "Tatlım."

"Bu, şimdiye kadar geçirdiğim en güzel Noel'di." Onu inceledi.

Sonra kısa bir şekilde, "Bu çok kötü." dedi.

"Değil. Harikaydı. Sen, Brooks ve Eliza vardınız. Margot'un tüm ailesinin yanında olması harikaydı. Margot'un Johnny ve benim senin, Eliza ve Brooks'un olduğunu bilmesi de harikaydı." Elleriyle sırtını okşadı. "Mükemmeldi."

O, ona yaslandı. "Tamam."

"Johnny ile konuşacağım ve eğer bize tekrar yaklaşırsa, oturup onunla konuşacağız," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" "Margot öyle istiyor."

Gözleri normale döndü. "Oh."

"Böylece ikinizin konuştuklarını daha sonra gözden geçirebiliriz," dedi, ellerini tekrar aşağı kaydırarak, parmaklarını elbisesinin eteğine takıp esnek eteği kışının üzerinden kaydırmaya başladı. "Ve seni başka bir zaman kelepçeleyeceğim..."

"Seni kesinlikle kelepçeleyeceğim, Talon."

Gülümsedi ve elbisesini beline kadar çekti.

Gözleri tembelleşti.

"Şimdi seni becereceğim," diye fısıldadı, elbise artık kaburgalarına kadar çıkmıştı

kab

urga "İyi, ben de seni yapmak istiyorum," diye fısıldadı kız.

ların Elbise kızın göğüslerinin altında takıldı ve o da orada durdu.

a "Oh hayır, Addie. Sadece ben seni yapacağım." "Toby—"

kada Parmaklarını kaburgalarına sıkıca doladı. "O benim,"

r dedi.

çık Ellerini geriye kaydırıp saçlarına soktu ve ağzını ağzına koydu.

mışt

1.

"Tamam, bebeğim."

Elbisesi yukarı çekti, kız yukarı çıktı, kolları yukarı kalktı ve elbise kayboldu.

Sonra kolunu beline doladı, ayağa fırladı, döndü, dizini yatağa dayadı ve kadını yatağa yatırdı.

Onu öptü. Addie de ona karşılık

verdi.

Toby öpüşmeyi bıraktı, geri çekildi ve ona baktı.

Çıplak.

Güzel.

Aşağı kayd ı ve kad ının meme uçlarından birini ağzına aldı.

Hemen sertleşti.

Kız onun tadını

sevdi. O da kız ın

tadını sevdi.

Ama o, kad ının vücudunun kendisine verdiği tepkiyi çok

seviyordu. Anında.

Kad ının parmakları tekrar adam ın saçlarına kayd ı ve kad ın adam ın

çekimine doğru kıvrıldı. Adam başını kald ırd ı ve kad ına baktı.

"Kollarını baş ının üzerine kaldır."

Ona baktı. "Tobe." "Kollarını

baş ının üzerine kaldır, Addie."

Birbirlerinin gözlerine baktılar.

Yavaşça, kollarını baş ının üzerine kald ırd ı.

Evet, harika.

O, tekrar meme ucuna eğildi.

İkisine de ilgi gösterdi ve onu kıvrandırdıktan sonra elini yan tarafına, karnına, bacaklarının arasındaki kıvrımlara doğru kayd ırd ı ve klitorisine hafifçe dokundu.

Kalçaları seğirdi ve iç çekerek bacaklarını daha da açtı. O bu

daveti beğendi, ama kabul etmedi.

Yukarı çıktı, ağzını aldı, onu derin bir şekilde öptü, sonra geri çekildi, ayağa kalktı ve kot pantolonunu çıkardı.

Kız ın onun için bacaklarını açmasını, saçlarının her yere dağılmasını, baş ını kaldırıp kollarını kaldırmasını, açgözlü bakışlarını göğsünden penisine doğru gezdirmesini görmek istedi.

Bunu yaptı ve kad ına izlettirdi.

"Hareket edebilir miyim?" diye sordu

kad ın nefes nefese. "Hayır," diye

cevapladı adam.

"Ugh," diye homurdandı, gözleri artık onun penisine yapışmıştı.

O sırtıttı, onu biraz işkence ettikten sonra okşamayı bıraktı ve yatağa geri döndü, onu örttü ve öptü, elini kolundan bileğine, eline doğru kayd ırd ı... sonra onu kalçasına doğru çekti, üzerinden ve içine.

İki parmağıyla kad ının iki parmağını yönlendirerek, onları içeri

kaydırdı. Kad ın onun dilini sertçe emdi.

Adam dilini çekip, kadının alt dudağına sürttü ve ikisinin parmaklarıyla nazikçe iterek, "Onları orada tut" diye emretti, sonra parmaklarını çekti.

"Toby," diye fısıldadı, yüzü kızarmış, göz kapakları ağırlaşmıştı. "Sıcak mı?" diye gereksizce sordu.

Gözlerinde gördü.

Onun ıslaklığıyla da hissetti. "Evet," diye cevapladı.

Adam penisini tuttu ve başını kadının klitorisine sürttü. Kadının boynu kavis yaptı.

"Daha sıcak mı?" diye sordu.

Kız başını dikleştirdi ve ateşli gözleri zorlukla onun gözlerine baktı, kalçaları onun dokunuşuna bastırmak için hareket etti. "Evet, bebeğim. Durma."

Durdu.

"*Bebeğim*," diye yalvardı.

"O benim mi?" diye sordu.

"Tanrım," diye inledi, çaresizce onun penisinin başına doğru sallanarak

"O benim mi, Adeline?"

"Evet, Toby. Evet."

Adam kadının üzerine çıktı, pozisyonunu aldı, boynunu eğdi ve eliyle Seyrederken penisinin başını dudaklarında gezdirdi.

Dilinin ucu ortaya çıktı.

Baskı uyguladı, dudakları açıldı ve onu aldı.

Tanrım, Addie'nin ağzı.

"Evet, lanet olsun," diye inledi, hareket ederek, penisinin kadının ağzına girmesini izledi, ve tekrar, tekrar, tekrar, kadının yanakları şekillendi, emişi onu yavaştan daha hızlı ve daha hızlı hale getirdi.

Evet.

O, onun oldu.

Diğer eli başının üstünden sırtına gittiğinde, tırnakları omurgasını çizip kıkına saplandığında, Toby Addie'nin yüzünü sikmesini izleyerek kalçalarının kıvrılmasını gördü.

"Klitorisini mi okşuyorsun?" diye sordu sert bir sesle. Kız hala emmeye devam ederken başını salladı.

O çekildi, aşağı indi, onu kavradı, yuvarlandı ve onu yüzüne çekti.

O bir şampiyon gibi dayandı.

O da ödölünü verdi ve onu yaladı. Evet.

Onun tadını da sevdi.

O geriye yaslandı, iki elini onun karın kaslarına koydu ve yüzüne bindi.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım, *Tanrım*," diye mırıldanarak ona karşı sallanmaya başladı.

Kalçalarını kullanarak onu ağzına aldı ve kadının çıkardığı sesler onun zonklayan penisini titretmeye başladığında, ağır testisleri yukarı çekildi ve kadının neredeyse orgazm olacağını anladı, onu çekip çıkardı.

Kadın sırt üstü yere düştü.

Adam onu örttü, ellerini kadının uyluklarının arkasına koyarak bacaklarını açtı ve içeri girdi.

Kadının ağzı, *muhteşemdi*.

Addie'nin amı, lanet olası *cennet* gibiydi. Haklıydı.

O orgazm olmuştu.

Kızın bacaklarını anında ona dolayarak vücudunu ona doğru eğip, ellerini saçlarına geçirip orgazm olurken çılgılık attığını görünce bunu anladı.

Evet, o onundu. "O benim mi?" diye sordu.

"Senin," diye nefes nefese cevap verdi. "Bana bak."

"Tobe," diye yalvardı, amcığı onun sikini sıkıca kavrarken, parmakları saçlarını çekiyor, vücudu onun itişleriyle sallanıyordu.

"Bana bak, Adeline."

Gözlerini ona çevirdi. "O benim mi?"

"Evet, tatlım."

"İyi." Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Çünkü o onun." "Tobias," diye fısıldadı.

Onu öptü.

Onu tattığı anda, Toby onun amını patlattı ve boğazına inleyerek boşaldı. Doğru.

Cennet.

Henüz inmeden, ağzını kulağına yaklaştırdı. "Kıçını almak istiyorum."

"Yağ var mı, senin olsun."

Evet, öyleydi.

"Boşalmamı boğazında, amında, kıkında mı istiyorsun?" Onu sıkıca tuttu. "Ne zaman istersen, senin olacak."

"Bu bilezik, nereden aldığını bilmek istiyorum. Sana da bir tane lazım."

"Yarın gösteririm."

"Seni seviyorum, Addie."

"Ben de seni seviyorum,

Toby." O çekildi.

O nefesini tuttu.

O yön değiştirdiğinde, onu karnının üstüne çevirdi, hala yatakta duran kelepçeleri aldı ve onu sürükleyerek bileklerini yakaladı ve demir başlığa kelepçelediğinde, kız yine nefesini tuttu.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldadı, başını geriye atarak, kelepçeli bileklerine bakarak.

Adam vücudunu kadının sırtına yerleştirdi, ağırlığını ön koluna verdi, sakalını kadının boynuna, dudaklarını kulağına dayadı.

"O benim," diye fısıldadı.

Kız başını çevirip adamın gözlerine baktı. "Sıra bende."

Adam ona sırıttı. "Göreceğiz."

Kadın bir şey söylemek için ağzını açtı.

Toby onu öptü.

Bir buçuk saat sonra, bir elinin parmakları başlığa tutunan iki elinin parmaklarını sardı, diğer eli bacaklarının arasındaydı, başı omzuna yaslanmıştı, Addie yaklaşık otuz saniye önce boşalmıştı, yağla kayganlaştırılmış Toby kadınına doğru eğildi ve sıcak, sıkı kıkını sikiyle ve sperminle doldurdu.

Söylemeye gerek yoktu, o zaten resmi olarak onun olmuştu. Ama şimdi inisiyasyon tamamlanmıştı.

Ve o da bunu biliyordu.

Bu yüzden, Toby kelepçelerini çıkardıktan sonra onu temizlemesine izin vermedi.

O, üzerlerine battaniyeyi örtüp lambaları söndürene kadar onları ileri geri yuvarladıktan sonra, Addie sadece ona sarıldı.

Noel ışıkları odayı aydınlatıyordu ve Addie, "Aslında mutlu bir Noel oldu," diye mırıldandığında, Dapper Dan'ın hafif horlaması duyuluyordu.

Adam onu kendine çekti. "Evet."

Addie ona sarıldı, ama sadece birkaç saniye sonra vücudu titremeye başladı.
"Ne oldu?" diye sordu.
Addie'nin vücudu daha da titremeye başladı. O da tekrar sordu,
"Adeline, *ne oldu?*"
Başını kaldırdı ve dışarıdaki ışıkların parıltısı arasında ona baktı.
"Yüz sikişi, normal sikiş, göt sikişi. Noel Toby ve Addie tarzı," diye zorla çıkardı, sonra yüzünü göğsüne gömdü ve kıkırdamaya başladı.
Adam parmaklarını kızın saçlarına geçirdi ve tavana doğru gülümsedi.

Ertesi gün öğlen saatlerinde, kızın bileziği sipariş edildi.
Hızlı kargo için ödeme yaptı.
Bu, kadının yeni yıl öncesinde bileziği takacağı anlamına geliyordu. Yani aslında o zaman inisiyasyon tamamlanmış olacaktı.
O, onun kadınıydı.
Ve o da kadınınındı.

Twelve

Yumuşak Deri ve Pürüzsüz Viski

Toby

Addie ona Mart'ın otoparkında olanları anlattıktan sonra, Noel'den üç gün sonra Johnny'nin sessiz ısığını duyduğunda ŞAŞIRDI.

Toby, üzerinde çalıştığı arabanın kaputunun altından başını çıkardı ve kasabadaki Gamble Garajı'nın önündeki bölme bakan kardeşine baktı.

Johnny'nin yanına gitti ve annelerinin yüzünde temkinli bir ifadeyle onlara doğru yürüdüğünü gördü.

Annesi altmış bir yaşındaydı.

Onun yaklaşışını izlerken, eğer bir tahminde bulunması gerekirse, en fazla elli yaşında olduğunu söylerdi, ama bunun tek nedeni saçlarını boyamamış olmasıydı.

Hayatı nasıl geçmiş olursa olsun, nemlendirici kullanmadan yapmamıştı.

O, kardeşine yaklaştı çünkü o ana kadar Johnny onu henüz görmemişti.

"İyi misin kardeşim?" diye fısıldadı. "Evet," diye cevapladı Johnny.

"Çocuklar," onlara neredeyse ulaştığında iki elini de kaldırdı, "lütfen, beni dinleyin."

"Yarın," diye homurdandı Johnny ve kadın aniden durdu. "Değirmen. Beş buçuk."

Yüzü aydınlandı.

Doğru.

Gördü.

Lance Gamble'ın o ışıpta boğulduğunu görebiliyordu.

"Nişanlın da orada olacak mı?" diye Johnny'ye heyecanla sordu.

"Hayır, olmayacak," diye Johnny kesin bir şekilde cevapladı.

Konuşmuşlardı. Dördü de. Bu, verdikleri karardı.

Kadınları tam olarak aynı fikirde değildi, ama erkekler de öyle. Margot bunu istiyordu.

Yani bu gerçekleşecekti.

"Tamam, o zaman sadece siz çocuklar. Sadece benim çocuklarım," dedi hızlıca. Kahretsin.

Kusacaktı.

Ne Johnny ne de Toby bir şey söylemedi.

Hareket de etmediler.

Neyse ki, bu sefer kadın ipucunu anladı.

"Tamam. Beş buçuk. Fabrikada. Yarın. Orada görüşürüz," dedi. "Evet," diye homurdandı Johnny.

Toby hiçbir şey söylemedi.

Geri çekilmeye başladı ve dikkati Toby'ye yöneldi. "Lütfen Adeline'e teşekkür et ve özür dilerim ki ben..."

"Yarın izinli olmana rağmen ona tekrar yaklaşırsan," dedi Toby, ve Eliza durdu. "Bunu Addie senin için araya girdi diye almıyorsun. Bunu *sadece* Margot seninle konuşmamızı istediği için alıyorsun. Addie'ye yaklaşma Eliza, ve Margot'a *da* kesinlikle yaklaşma. Anladın mı?"

Şaşkın görünüyordu. "Margot istiyor ki...?"

"Şu anda soru-cevap zamanı değil. Yarın soru-cevap zamanı," dedi Toby.

"Ve o zaman biz soru soracağız, sen cevaplayacaksın. Beni anladın mı?" Kardeşini işaret ederek, "Ve Johnny'yi. Hepsi bu kadar. Anladın mı?"

Kız başını salladı. "Evet."

"Yarın," diye zorladı.

"Tamam, Tobias. Yarın." Gözleri Johnny'ye kaydı. "Johnathon." Johnny hiçbir şey söylemedi, ama çenesini kaldırdı.

Geri çekilmeye devam etti ve onlara hafifçe el salladıktan sonra dönüp uzaklaştı.

İki adam da el sallamadı.

"Addie'yi aramam lazım," d i y e mırıldandı Toby, arabanın motoruna dönüp tulumunun arka cebinden telefonunu çıkardı.

"İz'i aramam lazım," diye mırıldandı Johnny, kalçasını çamurluğa dayayarak. Kadını marketin kasasında olduğu için mesaj bırakmak zorunda kaldı.

Johnny daha uzun konuştu, ama çok uzun değil. Izzy iş yerinde bir departmanın müdürüydü. Yıl sonu işleri vardı ve Noel'den önce birkaç gün izin almıştı. Yani meşguldü.

Johnny telefonu kapattığı anda Toby, lokma anahtarını bir kenara koydu ve kaputun altından ıktı.

"İyi misin?" diye kardeşine sordu. "Evet,"
diye cevapladı Johnny.

"Anlıyorum," dedi Toby. "Babam da aynı
fikirde." "Evet."

"Bazı şeyleri açıklıyor," diye mırıldandı Toby, açık garaja doğru bakarak.
"Evet," diye onayladı Johnny.

Dikkatini tekrar Johnny'ye çevirdi. "Addie bana bunun anne babasıyla ilgili
olduğunu söylediğini söyledi."

"Sen söyledin."

"Ve umurumda değil." Johnny
bir an gözlerini ona dikti. Sonra
"Evet" dedi.

"Bu Margot için."

"İstedğin tepkiyi aldın, Tobe," dedi Johnny. "Sana ağabeylik taslayıp bir
şey yapmayacağım. Bir daha yapmayacağım, ama bu konuda değil."

"Sadece seni uyarmak istiyorum, benim durumum bu."

"Benim zihnim seninkinden daha açık değil," diye cevapladı Johnny.
"zellikle de o sana ve Addie'ye pusu kurduğunda. O oyunun Margot ve Dave'i
hazır olmadan bizimle bir şey paylaşmaya zorlayacağını bilemezdi. Ama böyle
bir şey yapıp, bunu yaptığın kişilerin nasıl olacağına dair söz hakkı vermezsen,
sonuç böyle olur. Ya başka çocukları da varsa, Toby? Ya kardeşlerimiz varsa?
Onları terk etmemişse?"

"O zaman onlar için üzülürüm."

"Ve onları tanımak istiyorsak, ona katlanmak zorunda kalabiliriz." Siktir.

Harika.

Derin bir nefes aldı. Johnny
konuyu değiştirdi. "Addie
istifa mı etti?"

"Evet. Onlara sadece iki hafta süre vermesini söyledim, böylece işe
başlamadan önce bir hafta izin alıp kıyafet alışverişi yapıp dinlenebilecek. Altı
aydan önce

altı ay geçmeden tatil yapamaz, bu yüzden bunun akıllıca olduğunu anladı."

"Onu hızlıca uzaklaştırdın," dedi Johnny, Addie'nin bağımsızlığını çok iyi biliyordu, sadece Toby'nin anlattıklarından değil.

"Bence bunun Margot'un seçmeme yardım ettiği beşikle bir ilgisi vardı ."

Johnny ona sırtıttı. Toby de sırtıttı.

Gülümsemesinin kaybolduğunu hissetti ve "Her şey Margot'la ilgili. Her şey

iyi. Sierra neyse o. Addie heyecan verici bir iş buldu. Maaşı daha iyi. Benim onun için yaptıklarımı ve ona ve Brooks'a verdiklerimi artık ailenin bir parçası olarak görüyor. Eski kocası ortada yok ve bunun değişeceğini sanmıyorum, bu yüzden Brooks'u evlat edinme zamanı geldiğinde, onu bulmak çok zor olacak. Ama hayatım düzene girdi. Margot hariç."

"Peki ya Margot Brooks'a bakıyor?" diye sordu Johnny.

Toby başını salladı ama şöyle dedi: "Dave ile konuştum. Onların Brooks'a bakmaya devam etmemizi gerçekten istiyor. Brooklyn oradayken Margot'un en iyi hali olduğunu söylüyor. Margot zayıf ya da dalgın değil, ama Dave onları yalnız bırakmıyor. Ancak radyasyon tedavisi başladığında, bu konuyu tekrar konuşmamız gerekecek. Addie de buna razı."

Johnny başını salladı ve "Perry ile iletişime geçmek için daha fazla çaba gösterecek mi?" diye sordu.

"Zaten yaptım. Dün onun bazı arkadaşlarını aradı. Görünüşe göre Chattanooga'dan ayrılmış. Nashville'de olduklarını söylüyorlar. Hiçbiri iletişim bilgilerini paylaşmadı ve o, onların ona nasıl ulaşacaklarını bildiklerini düşünüyor, ama ona söylemiyorlar. Bu da onun onlara paylaşmamalarını söylediği anlamına geliyor. Yani ortadan kaybolmuş."

"Lanet olası pislik," diye mırıldandı Johnny.

"Ne kadar uzun süre uzak kalırsa ve nafaka ödemekten kaçınırsa, geri dönüp sorun çıkarmak isterse o kadar çok kozumuz olur."

"Evet. Yine de lanet olası bir pislik." "Buna itirazım yok."

Johnny onunla göz göze geldi ve Toby onun ne düşündüğünü hemen anladı.

"Biz..." diye başladı Johnny.

"Yapacağız," dedi Toby.

"Dave..."

"Bununla ilgileneceğiz."

"En azından Eliza'nın çökeceğini düşünmüştüm," dedi Johnny sessizce.
"Anneleri öldükten sonra..."

Cümlesini

tamamlamadı.

Tamamlamasına

gerek yoktu.

Ama "Kaz tüyü ve kedi yavrusu kürküyle kaplı granit ve çelik" dedi.

"Ne dedin?" diye sordu Toby.

"Sen yumuşak deri ve pürüzsüz viski aldın, ben ise kaz tüyü ve kedi yavrusu kürkü. Ama bunların altında granit ve çelik var. Bunu Daphne yaptı. Bu onun mirası. Bize verdiği şey bu, çocuklarımızın alacağı şey bu. Bu yüzden, kulağa ne kadar saçma gelse de, Margot'un iyi olduğunu biliyorum. Çünkü o da bunu biliyor. Yani mesele Dave olacak. Çünkü o babamız. O sensin. Ve o benim. Ve eğer işler böyle giderse, hazırlıklı olmalıyız. Çünkü kadını olmadan, o boş bir kabuktan başka bir şey olmayacak."

"Evet," dedi Toby sessizce.

"Ama biz bu işin peşindeyiz," diye

yemin etti Johnny. "Evet, öyleyiz,"

diye onayladı Toby.

Bir an birbirlerine baktılar, ikisi de aynı şeyi hissediyordu ve o anda pek de iyi bir şey yoktu.

Sonra Gamble Kardeşler işlerine geri döndüler.

"Biliyor musun, Margot'la o yemek takımı yüzünden bir saat boyunca kavga ettim, Lollipop. Onu lavabomda parçalara ayırman çok kötü oldu, şimdi gidip Margot'u kandıran zanaatkarın yerini bulup yenilerini almam lazım," dedi Toby, Addie'nin tabakları ve çatal bıçakları nereye koyduğunu umursamadığı için bulaşık makinesini yıkama görevini üstlenmişti.

Neyse ki, tabakları çarpıştırmayı bıraktı ve ona dönerek şaşkın bir ifadeyle sordu. "Neden onunla tartıştın? Bu taş tabaklar harika."

"Bir servis takımı yüz dolar tutuyor."

Bakışları lavaboya kayarken, "Vay canına," diye mırıldandı.

"Ve 'servis takımı' teriminin ne anlama geldiğini sadece Margot'un o tabaklar hakkında tartışırken bin beş yüz kez söylediği için biliyorum."

Ona sırtarak baktı.

"Owensboro'daki bir sanat festivalinde bulmuş," dedi Toby. "Bana fotoğrafını gönderdi. Kanepelerimle uyumlu olduğunu söyledi. Açıkçası,

mesajlaşarak kırk beş dakika boyunca, bin dolarlık tabaklara ihtiyacım olmadığını tartıştık, çünkü servis kaseleri, tabaklar ve diğer şeyler de almam gerektiğini söyledi. Telefonda sadece on beş dakika tartıştık."

Addie bir tabağı kaldırdı, kanepesine, dış kısmı mat siyah ve bazı çıkıntıları olan, iç kısmı mavimsi gri krem renginde yumurta lekesi gibi benekli tabağa baktı ve sonra ona baktı.

"Kanepenle uyumlu," dedi. Adam ona gülümsedi.

Yıkılmış tabağı ona doğru salladı ve "O kadınla konuşmak zorunda kalmanı sevmiyorum" dedi.

"Bebeğim, onun tüm saçmalıklarını onun saçmalıkları olarak görebilmem için onu dinlemem gerektiğini söyleyen sendin."

"Sözümü geri alıyorum," diye mırıldandı lavaboya.

"Sen haklıydın, Margot da haklı, Johnny ve ben dinleyeceğiz ve sonra bu iş bitecek."

"Margot'u ya da o kadının Matlock kasabasını yakında karartacağını bilmeden önce söyledim."

"Eh, olaylar böyle gelişti. Biz de bununla başa çıkıyoruz. Hayatımıza devam ediyoruz. Yarın bu saatlerde her şey bitmiş olacak."

Ya da öyle umuyordu, çünkü Addie o gece geç saatlere kadar çalışmıştı, bu yüzden şimdi saat daha da geç olmuştu ve Sierra ile on dakikadan fazla sohbet etmek pek de eğlenceli olmayacağını hissediyordu.

"Umarım öyledir," dedi Addie, onun düşüncelerini yüksek sesle dile getirerek, ona bakmadan elinde bir çatal tuttu.

"Bebeğim," diye seslendi.

Gözleri ona döndü.

"Ne olduğunu anlıyorum. Ama Johnny ve Izzy'nin evi temelde iki odalı ve sen ve Iz, Sierra ile konuşurken erkeklerinize yakın olmak için Brooklyn ile banyoda toplanamazsınız."

"O zaman kadınla burada buluş," diye cevap verdi. "Biz çatı katında takılırız." Evet.

Durum böyleydi.

İkisi de erkeklerinin kendileri olmadan bu durumla yüzleşmek zorunda kalmasından nefret ediyordu. "O değirmen babamındı."

O sustu.

"Bunu onun yüzüne vurmak istiyoruz."

Bulaşık deterjanı dolu saplı fırçayı aldı ve tencereyi ovmaya başladı. Bunu yaparken, "Her neyse" diye mırıldandı. O, onları ilerletmeye karar verdi.

Bunu yapmak için bulaşık makinesinin kapısını kapattı, kalçasını tezgaha dayadı ve "Burada işimiz bittikten sonra kulübeye ne yapmak istediğim konusunda bazı fikirlerim var. Bakmanı istiyorum." dedi.

Kadın yine ona döndü. "Kulübe mi?"

"Çoğunlukla içini boşaltacağım."

Ona bakmayı bırakıp onu izlemeye başladı. Adam konuşmaya devam etti.

"Yeni mutfak, yeni banyolar, çamaşır odası eklemek. Her yeri yeni boyamak ve belki yeni halı döşemek. Ama ahşap ya da fayans da düşünüyorum. Garajın üstünde bitmemiş bir alan var. Orayı oyun odası yapıp ranzalar koymak istiyorum. Sadece iki yatak odası var. Hepimiz birlikte yaşarsak, Johnny ve Izzy çocuk yapmaya başlar, sen ve ben de onlara katılırız, onlar büyür, biz mahremiyet isteriz, onlar da ister, çocuklar garajın üzerinde takılıp kuzenlerle vakit geçirebilirler."

Tencereyi kurutma pedinin üzerine koydu ve ona döndü. "Burada anlatacak çok şey var, Talon."

"Söyle bakalım, Lollipop."

"Kulübe kavramını anladığımı sanmıyorum." Siktir.

Kahretsin.

Stu, Brooklyn'i kaçırdığında onu oraya götürmüştü. Tanrım, Toby bunu hiç düşünmemişti.

"Onu ortadan kaldırmamı mı istiyorsun?" diye dikkatlice sordu, ama kızın kaşları çatıldı.

"Neden bunu yapmanı isteyeyim ki?"

Daha da dikkatli bir şekilde, "Stuart Bray yüzünden" dedi.

Kadın ıslak elini yüzünün önünde salladı ve son tencereye geri döndü. "Yeterince drama yarattı, senin erkeklerin sığınağını kaybetmene neden olacak bir şey yapmasına gerek yok."

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Eh, bu bir erkekler için inziva yeri. En azından ben öyle sanıyordum. Bu yüzden kulübenin konseptini anlamıyorum, çünkü neden çamaşır yıkama

ve yepyeni bir mutfağa neden ihtiyaç duyacağınızı anlamıyorum."

Gölmek istedi.

Ama gölmedi, çünkü devam etmek zorundaydı, "Bray'den bahsediyorum."

Yavaşça başını ona doğru çevirdi. "O benden başka bir şey alamaz, Tobias. Hayatımdan aldığı şey, dört saatlik saf teröodu ve bu kadar. Ve Tanrı şahidimdir ki, o adam zorunlu olarak yirmi yıl hapiste çürüyecek, bu gerçekten de son olacak."

Granit ve çelik.

"Tamam, bebeğim," diye fısıldadı. "Ve sadece söylemek için, bu bir erkekler tatiliydi. Büyükanmem balık temizlemeyi pek sevmezdi, ya da büyükbabam avlanırken av hayvanlarını temizlemeyi, bu yüzden bundan kaçınırdı. Annem, bildiğin gibi, tarih oldu. Şimdi Gamble Men'de kadınlar var. Yani bu bir aile tatili olacak."

"Ben varım," dedi, son tencereyi bitirip diğerinin yanına kurutma pedine koyarak.

"Bu kadar çok şey yok gibi görünüyor," dedi.

O bir mutfak havlusu aldı, ona döndü, yanını tezgaha dayadı, ellerini sildi ve "Kaç çocuk istiyorsun?" diye sordu.

"Brooklyn dahil, üç."

"Ben altı istiyorum," dedi, havluyu bir kenara atarak, "Brooklyn hariç."

Hay aksi.

"Bebeğim..

."

"Ve ben bunu, sen kardeş eşin *olmasa* da, kardeş eşler gibi kademeli olarak istiyorum, böylece sonunda son bebeğimi doğurduktan sonra ilk bebeğim bana torunlar verecek."

Şey...

Kahretsin.

"Addie..."

Ona kocaman gülümsedi. "Bunun çok çılgınca olduğunu biliyorum, bu yüzden hızlıca arka arkaya iki tane daha yapıp, onları arabaya bağlayıp hafta sonları kulübeye gidebiliriz. Ama seni uyarıyorum, balık temizlemeyeceğim."

Elini uzattı, belinden tuttu ve tezgah boyunca ona doğru kaydıldı.

Ellerini onun göğsüne koydu.

"Yani bu konu halloldu," diye mırıldandı.

"Evet," diye cevapladı.

"Birdenbire dizüstü bilgisayarında kulübe fikirlerini incelemek istemiyorum," dedi ona.

"Oh hayır, yapamazsın. Bana kaçamak ev tadilatlarını önümde sallayıp sonra da çekip alamazsın."

"Sikişmektense kulübe mutfak fikirlerine bakmayı mı tercih edersin?"

Ona daha da yakınlaştı, "Ne zaman dalga geçtiğimi gerçekten öğrenmelisin, Talon."

"Eminim sonunda anlayacaksın, Lollipop."

Başı aşağı doğru eğiliyordu ama o başını geri çektiğinde bu hareket durdu.

"Neden bana Lollipop diyorsun?"

"Sen neden bana Talon diyorsun?"

"Çünkü sen tam bir Talon McHotterson'sın." "Sen de tam bir Lollipop McGorgeousun'sun." "Ben tatlı değilim."

"Ben de keskin değilim."

Kafasını yana eğdi ve "Ah, anlıyorum" diye mırıldandı. "Unh-hunh."

"Bu ironik."

"Mm."

"Harika bir karar, Talon."

"Lollipop?"

"Evet."

"Kapa çeneni."

Ona gülümsedi. Ve

öpüldü.

Yatak odasına geçtiler.

Ve işleri bittiğinde, odada Noel ışıkları yanmadan uykuya daldılar.

Ama ay ışığı bunu başardı.

Brooks ise yan odadaki beşiğinde yatıyordu.

Dapper Dan, Brooks'un beşiğinin ayak ucunda uyuyordu. Yeni bir bölge, oğlunu kolluyordu.

Ve gece yarısı, Barbarella Toby'yi ayak bileklerine kıvrılarak uyandırdı.

Böylece Tobe, kollarında Addie, ayak bileklerinde evdeki diğer kadın, çocukları bebek odasında ve dudakları yukarı kıvrık bir şekilde tekrar uykuya daldı.

Böyleydiler çünkü istediği her şeye sahipti. Hepsi onun çatısı altındaydı.
Ailesi.

Ertesi gece, Ranger, Dempsey ve Swirl'in hepsi kalkıp kapıda havlamaya başladıklarında, onun geldiğini anladılar.

Sadece bir kedi kaçtı, diğer ikisi oldukları yerde kaldı (sırasıyla yatak ve kanepede).

Hiçbir kuş cıvılamaya tenezzül etmedi.

Johnny ve o, Johnny'nin yemek masasında bira içerek oturuyorlardı.

Birbirlerine baktılar, sonra ikisi de kalkıp kapıya gittiler.

Kardeşler dışarı çıktı ve değirmenin (henüz) tamamlanmış tek katına çıkan merdivenlerin en üst basamağına durdu.

Mutfak, oturma odası ve yatak odasını barındıran büyük bir oda vardı. Arkada büyük bir banyo ve dolap vardı. Ayrıca Johnny'nin kamp ve balıkçılık malzemeleri, su ısıtıcısı, fırın, Wi-Fi merkezi ve benzeri şeyler için bazı depolama alanları vardı.

Kıştan sonra Johnny, bitişik bir garaj inşa edecek ve şu anda Johnny ve Izzy'nin araçlarının, kardeşlerin ATV'lerinin ve kar motosikletlerinin bulunduğu alt katı bitirmeye başlayacaktı.

Aile kurmadan önce düğünden sonra birlikte vakit geçirmeyi planlamışlardı.

Ama o zaman geldiğinde, Johnny hazır olmak istiyordu. Ve belirtildiği gibi, Gamble Kardeşler işlerini şansa bırakmazlardı.

Toby, annesinin siyah BMW 7 Serisi'nden inmesini izlerken bunları düşünüyordu.

"Nemlendirici ve yüksek performanslı araçlar," diye mırıldandı Toby.

"Ne?"

"Kadın paraya sıkıntısı çekmiyor," dedi Toby. Johnny ona tekrar baktı ve "Evet" diye cevap verdi.

Kadın merdivenleri çıkarken, yan yana durup merdivenlere doğru döndüler.

Kadın onlardan yaklaşık altı adım uzaklaşmışken elini göğsüne koydu ve

"Buraya geri dönmek çok garip bir duygu" dedi.

Toby, pişman olacağı bir şey söylememek için dişlerini sıktı.
Johnny kapıya doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı.
Köpekler dışarı fırladı.
"Aman!" diye bağırdı.
Köpekler ona doğru
koştular.
Kadın kendini korkuluğa yapıştırdı.
"Çocuklar! Bahçeye!" diye bağırdı
Johnny.
Sarkık kulaklı üç kafa babalarına baktı. Sonra merdivenlerden
aşağı koştular.
"Senin... senin çok köpeğin var, Johnathon." "Johnny,"
dedi Johnny sertçe.
"Üzgünüm, ben... sen küçükken sana öyle derdik ama..." "Sadece
Margot bana Johnathon der," dedi Johnny.
"Oh," diye fısıldadı.
"İçeri gel," dedi Johnny.
Kız başını salladı, kalan basamakları çıktı ve eve girdi.
O geçerken, Johnny parfümünün kokusunu aldı ve aynı parfümü
kullanmadığını fark etti.
Nedense Toby bunun büyük bir rahatlama olduğunu
hissetti. Kardeşler onu takip etti.
Kız şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu.
"Burası çok değişmiş," dedi.
"Otur," dedi Johnny, yemek masasına doğru ilerlerken. Toby onu
takip etti.
Birayla oturdular.
Margot, odadaki bayan oturmadan önce onların oturduklarını görse çılgına
dönerdi.
Sierra, Johnny'nin hemen yanındaki sandalyeye oturdu. Hayatlarında onlara
görgü kurallarını öğreten birinin olduğunu ve kendisinin bunları öğrenmediğini
hiç bilmiyordu.
Başını çevirdi. "Mutfak aynı görünüyor. Aletler hariç."
"Öyle," diye homurdandı Johnny.
Gözleri en büyük çocuğuna kaydı. "Sen ve Eliza burada bir aile kurmayı mı
planlıyorsunuz?"
"Neden burada *olduğunu* açıklamaya ne dersin, Sierra?" diye önerdi Johnny.

Ağzını kapattı.

Bir şeyler yapmak için Toby uzandı ve parmaklarını birasının etrafına doladı.

Sierra onu izledi, ağzını açtı ama tekrar kapattı, muhtemelen içki istemekten vazgeçmekle akıllıca davranmıştı.

Ama masaya çaprazlamış kollarının üzerine eğildi. İkisini de iyice incelemek için zaman ayırdı.

Toby ona devam etmesini söylemek üzereyken, Sierra konuşmaya başladı.

"İkiniz de çok yakışıklısiniz. Çok uzamışsınız. Şaşırmamalıyım. Lance uzundu. Çok uzundu. Ben de öyleyim. Ama nedense sen... babanızdan bile daha uzun görünüyorsun."

İkisi de hiçbir şey söylemedi.

"Ve ikiniz de ona çok benziyorsunuz," diye mırıldandı. "Lance'e çok benziyorsunuz. Sizde kendimi hiç göremiyorum. Ama," gözleri Toby'ye kaydı, "benim burnuma benziyorsunuz."

Berbattı, ama öyle yaptı.

"Buraya bunun için mi geldin?" diye sordu Johnny. Johnny'ye başını salladı.

"Sizlere, sizi ve babanızı neden terk ettiğimi açıklamak istedim," bakışları hızla Toby'ye kaydı ve ekledi, "kocam."

"Evde iyi bir çocukluk geçirmedin, bu yüzden bizim de senin gibi mahvolacağımızdan korktun ve bu yüzden gittin," dedi Toby. "Başka bir şey var mı?"

"Bu çok basit bir açıklaması," diye cevapladı.

"Yani daha fazlası var," diye sordu Toby.

"Sadece, her gün... bazı şeyler düşünürdüm ve her gün...", nefes aldı ve bıraktı, "endişelenirdim. Sizin için. Babanızın beklentilerini karşılayabilmek için. O... Babanız hakkında kötü konuşmak istemem, ama benden çok şey bekliyordu. Fazla şey."

"Ne gibi? Onunla iki oğul yapıp sonra da yanında kalman gibi mi?" diye sordu Johnny.

Toby, kardeşinin sorusuna ve bunu ifade etme şekline biraz şaşırdı.

Herkes Lance Gamble'a karşı birazcık bile olsa olumsuz bir şey söylese karşı yorumlanabilecek bir şey söylese bile, Johnny bundan hoşlanmazdı.

Toby de pek hoşlanmamıştı.

Ve bu sözlerin ondan gelmesi onu daha da rahatsız ediyordu.

"Hayır, o... aslında, o benim..."

"Güzel? Mükemmel? Hayatının aşkı? Layık?" diye sordu Johnny.

"Kardeşim," dedi Toby alçak sesle, Johnny'yi çağıranın kendisi olmasına çok şaşırılmış bir şekilde.

Johnny'yi azarlayan kişi olduğu için şok olmuştu.

Johnny ağzını kapattı ve sakalı yanağına değdi.

"Siz erkeklerin, Lance'in olduğu gibi, kendiniz olduğunuzdan emin değilim, anlayacağınızı sanmıyorum."

"Peki sizce biz neyiz?" diye sordu Johnny ve ısrarla devam etti, "Sence babam neydi?"

"Siz çok... *erkeksiniz*," diye cevapladı. Eh, buna itiraz edilemezdi. Onlar erkekti.

"Doğru, bunun neden sorun olduğunu açıklamak için buradasın," dedi Toby, Johnny daha fazla bir şey söylemeden.

"Bu çok büyük bir baskı," dedi onlara. "Böyle beklentiler. Bazı insanlar için evlilik ve annelik doğal olarak gelmez."

"Yani vazgeçip kaçıyorsun, anahtar bu mu?" diye sordu Johnny. "Hiçbir şey yazmayan bir not bırakıp gidiyorsun?"

"Johnny..." diye başladı.

Johnny onu fazla uzatmasına izin vermedi. "Seni bulmaya çalıştı."

Dudaklarını sıkıştırdı. İlginç.

"Bulunmamak için aktif olarak çaba gösterdin," diye mırıldandı

Toby. "Biriyle tanıştım, o da, şey..."

"Sana yüz bin dolarlık bir BMW alabilecek biri," diye Johnny onun yerine cümleyi tamamladı. "Ve aynı zamanda kocanın oğullarının annesini bulmaması için ortadan kaybolmana da yardım edebilecek biri."

Sandalyesinde dikleşti, vücut dili artık onlara karşı istekli ve açık değildi. İşler planladığı gibi gitmiyordu, şimdi sandalyeye yaslanmış, elleri kucığında oturuyordu.

"O iyi bir adam," dedi. Kahretsin.

"Kardeşlerimiz var mı?" diye sordu Toby.

Kafasını salladı. "Hayır. O... zaten çocukları vardı."

"Yani *onları* sen büyüttün," dedi Toby.

Kafasını salladı ama "Onlar daha büyüktü. Neredeyse ergenlik çağındaydılar. O daha yaşlı. Şimdi yetmişli yaşlarının sonlarında." Neredeyse ergenlik çağındaydılar.

Onları o büyüttü.

"Babam varlıklıydı. Sana yetmedi mi?" diye sordu Johnny.

Kadın çenesini kaldırdı. "Evet, şu anki kocam babanızdan daha zengin, ama ona aşık olmamın sebebi bu değildi."

Ona aşık oldum.

Tanrım.

"Onunla evli misin?" diye sordu Toby.

"Lance'in vefatından haberdardık. Baban vefat ettikten sonra ilişkimizi resmileştirdik."

Tanrım.

"Babamla birlikteyken onunla da birlikte miydin?" Johnny ısrarla sordu.

Kızın gözle görülür şekilde çekingenleştiği belliydi.

Lanet olsun.

"Onu çocukluğumdan beri tanıyordum," diye itiraf etti. "Benden büyüktü. Ama onu tanıyordum. Biz... birbirimizi tanıyorduk."

"Sonra karısı vuruldu ya da öldü ya da her neyse, o da boşaldı, sen de fırsatı kaçırmadın," diye tahmin etti Johnny.

Kadının yüzü keskinleşti. "Öyle olmadı." Yalan.

Kadın *yalan* söylüyordu.

Johnny'nin evi olan değirmende oturuyordu, ölen kocasının mülkünde, mutfakın tamamen yenilenmediğini bildiği bir mülkte, çünkü oraya defalarca gitmişti, muhtemelen evlenmeden önce, kesinlikle evlendikten sonra, şüphesiz birine ya da ikisine hamileyken, ve *yalan* söylüyordu.

"Buna neden inanmayacağımızı anlayabiliyor musun?" diye sordu Toby.

"Ben böyle olmasını istemedim," diye ters bir şekilde cevap verdi.

Sabrını

yitiriyordu.

Hızla.

Onun gibi tipleri tanıyordu. Bu tür tipleri defalarca görmüştü.

İstediklerini alamazsa öfke nöbeti geçirecekti.

"Neyin ne olduğunu ortaya koyup, işin nasıl giderse gitsin ve hallolsun," diye önerdi Toby.

"Sadece çocuklarımla tanışmak istiyorum," dedi kısa bir şekilde.

"Neden şimdi?" diye sordu Johnny.

Kafasını çevirip Johnny'nin balkonuna açılan pencereden dışarıya, ötesinde akan dereye baktı.

"Sierra," diye seslendi Johnny.

O geri döndü. "Ben senin annenim. Bana ismimle hitap etmene hiç izin vermedim."

"Evimizin kapısından çıktığın, başka bir adama aşık olduğun, geri dönmeye hazır olana kadar *kimse* seni bulamasın diye aktif olarak önlem aldığın ve sonra da bu şekilde yaklaşım gösterdiğin anda izin verdin," diye karşılık verdi Johnny. "Yani bir seçeneğin var. Ya kendine ne diyorsan o adamsın, umarım Gamble değildir, ya da Sierra'sın. Hangisi?"

"Lance sana hiç terbiye öğretmemiş belli ki," diye karşılık verdi.

"Hayır, ama Margot öğretti. Sadece nişanlımla paylaştığım evde oturup, yüzüme yalan söylüyorsun, bu yüzden sana karşı pek sabrım kalmadı," diye karşılık verdi Johnny.

"Artık genç değilim," dedi kadın keskin bir sesle. "Ve o seni vasiyetine yazmadı," diye tahmin etti Toby.

"Senin parana ihtiyacım yok," diye tükürdü kadın.

Johnny Gamble'a yapmadığın diğer şey. Kardeşine sözlü saldırıda bulunmadın.

Johnny sandalyesini geri çekip ayağa kalkarak bunu paylaştı ve "Tamam. Buradaki işimiz bitti. Bize dürüst davranmayacaksan, *hak ettiğimiz* cevapları vermeyeceksen, bu iş bitti" dedi.

"Kavga ettik, benim... kocam ve ben. Benimle evlenebilmek için benden boşanmamı istedi. Beklemek zorundaydık... ben hazır olana kadar. Sonra Lance beklenmedik bir şekilde vefat etti ve ben özgür kaldım. Lance'in dedektifleri beni bulamasın diye... bazı düzenlemeler yapmak zorunda kaldı. Bütün bunlar onu rahatsız etti. Ama ben babanızı bir daha görmek istemedim," dedi onlara.

Siktir

Siktir

Babasının kadınlara davranış şeklini düşününce, Toby bunu duymak istediğinden emin değildi.

Johnny babalarından her zaman emindi.

"Neden?" diye sordu Johnny.

"Eğer görseydim, beni *seninle* görüşmeye zorlayabilirdi." Herkes sessizleşti.

Sierra sessizliği bozdu.

"Hazır değildim. Hazır değildim... Hazır değildim..." Kafasını sertçe salladı.
"Senden uzaklaştım. Hazır değildim..."

Bu Lance Gamble ile ilgili değildi.

Bu, Sierra Kim Olursa Olsun ile ilgiliydi.

"Bunun için," Toby onun yerine cümleyi tamamladı. "Buna hazır değildin. Senin narsist, paraya aç bir kaltak olduğunu öğrenmemize hazır değildin. Fabrikaları, kulübeleri, garajları ve dört yatak odalı evleri terk ettin, BMW'ler alıp gerektiğinde yüzüne estetik yaptırmak için. Ve o kadar kendini beğenmişsin ki, babamın ilgisinin karısından oğullarına kaymasını kaldıramadığın için, bizim sana tapınmamamızı kaldıramadın. Her şey seninle ilgili olmalı. O öldükten sonra, bok yiyormuş gibi davranabileceğini ve Johnny'nin nişanlısıyla tanışmak istediğini sanıyorsun, ve biz senin geri dönmene o kadar sevineceğiz ki, her şey seninle ilgili olacak. Çok mutlu Noeller, annem sonunda eve döndü. Babam bir şey söyleyemedi, o öldü. Bu senin anlatacağın bir hikaye. Bununla ilgili sorun, Sierra, ikimizin de penisi olması. Senin gibi kadınlarla tanıştık. Yani kimseyi kandıramazsın."

"Bana böyle konuşacağına inanamıyorum," dedi sessiz ve kırgın bir ses tonuyla.

"Babamı şu anki kocan için mi terk ettin?" diye sordu Toby.

"Evet, ama ona *yıllardır* aşkıttım," diye sertçe cevap verdi.

Lanet olsun.

"Defol."

Toby, kardeşi bu sözleri söylediğinde başını geriye atarak Johnny'ye baktı.

"Johnny, anlamıyorsun. Onu *yıllardır* seviyordum ve karısı onu terk etti. Lütfen..." diye yalvarmaya başladı.

"Çık dışarı," diye tekrarladı

Johnny. "Bu böyle

olmamalıydı..." Toby ayağa

kalktı. "Sierra. Git."

O da ayağa kalktı. "Phil'in sonsuza kadar yaşamayacağını biliyorsun, ben de öyle, ikiniz de kadınlar seçtiniz ve muhtemelen aile kuracaksınız, bu yüzden işleri yoluna koyarsak mirası sen alacaksın..."

"Kadın, babam garajları genişletti, ben de öyle, mülk satın aldım ve diğer şeyler. Toby ve ben milyonlar kazandık. Değirmeni ve Tobe'nin dairesini,

ve biz aslında geçimimizi sağlamak için çalışıyoruz, seni kandırmak için çalışmamıza gerek yok. Senden bir şey istemiyoruz," dedi Johnny.

Toby, kafasını garip bir şekilde sallayıp çenesini boynuna doğru çekince, bu onun için yeni bir haber oldu.

Bunun bir teminat olacağını ummuştu. Hayatlarına girebilmek için kullanabileceği bir cazibe.

Ve bunun olmaması onu şaşırtmakla kalmadı, onların sahip oldukları şeye de şaşırdı, ki bu, o kalmış olsaydı *kendisinin* de sahip olacağı şeydi. O, sadece ona bakarak bunu anlayabilirdi.

"O... siz çocuklara odaklanmak istiyordu, garajları inşa etmek değil, biz..." diye başladı.

"Fikrini değiştirdi," dedi Johnny. Nedense kadın denemeye devam etti.

"Anlamadığın şeyler var. Bu kadar genç yaşta bile, siz çocuklar babanıza çok *düşkündünüz*. Üçüz gibiydiniz. Ben sadece küçük kadındım. Yemek pişirip çamaşır yıkardım. Kız çocukları istiyordum. Lance, kız çocuğu için bebek yapmaya devam edebileceğimizi söyledi. O da bunu istiyordu. Tobias büyüyordu ve babanız baskı yapıyordu, bir kız çocuğu ya da başka bir erkek çocuğu istiyordu, umurunda değildi. Ama sürekli küçük bir kız çocuğu yapmaktan, oğullarına bir kız kardeş vermekten bahsediyordu. Ben daha fazla bebek istemiyordum. Ya kız olmazlarsa? Phil'in kızları var ve..."

Tanrım, babaları daha fazla çocuk istemişti. Kahretsin, bu tam bir yumruk gibiydi.

Ve sonunda her şey ortaya çıktı.

Onun gibi kadınlarda her zamanki gibi. Önemli noktayı gizledi.

Babasının beklentisi, onun mutlu olması, onunla bir aile kurmayı sevmesi ve daha fazlasını istemesi idi.

O kabul edeceği bir hayır demek yerine, ona yalakalık yapacak ve istediği her şeyi yapacak bir şeker babası buldu, örneğin onunla evlenmek için neredeyse otuz yıl beklemek ve muhtemelen onu aramaya gelen dedektiflere rüşvet vermek gibi.

"Bu durumu daha da kötüleştiriyorsun," dedi Toby, kadının konuşmasını durdurmak için.

"Kendi çocuklarınızın size hemşire, hizmetçi ve aşçı gibi davrandığını hayal edebiliyor musunuz?" diye sordu.

Tanrım.

Onu doğru mu duyuyordu?

"Tanrı aşkına Sierra, biz beş ve üç yaşındaydık. Sana *annemiz* gibi davranıyorduk," dedi Johnny sabırsızca.

Kadın çenesini kaldırdı. "Phil'in kızları bana öyle davranmıyordu."

"Bu adamın kızları beş ve üç yaşında değildi," diye işaret etti Johnny. "Artık bağımlı olmayacak kadar büyüktüler. Tanrı aşkına, bizim yaşımızda ikimiz de çamaşır makinesine *ulaşamazdık*, onu kullanmak bir yana, muhtemelen o lanet şeyin ne olduğunu bile bilmiyorduk."

"Peki hizmetçiniz var mıydı?" Toby, kardeşi sözünü bitirir bitirmez sordu.

Toby'ye ya da Johnny'ye cevap vermedi.

Yardımını vardı.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Addie'nin dediği gibiydi.

Patolojik olarak kendine düşkün, yer kaplayan bir pislik.

"Tamam, çok iyi. Teşekkürler, Sierra. Bu çok iyi. Çok teşekkürler," dedi Toby.

"Öyle mi?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Evet, çünkü haklıydın. Ama bu anne olmayı bilmediğin için değildi. Sen sadece berbat bir anneydin. Bizi terk ettin. Bizi senin... şeyinden kurtardın," diye elini ona doğru salladı, "ve bizi Grams ve Margot'a bıraktın. Böylece ihtiyacımız olanı aldık."

"Bu başka bir konu," dedi soğuk bir sesle. "Büyükannen ve Margot bana..."
Olamaz.

Johnny ondan önce davrandı, bu iyiydi.

"*Bir kelime daha etme*," diye gürledi Johnny.

O, bunun aşamayacağı bir sınır olduğunu hemen anladı ve ağzını kapattı.

"Toby haklı. Senden istediğimizi aldık. Zor oldu ama en azından cevapları aldık. Artık gidebilirsin," dedi Johnny.

Kadın ikisinin arasında
bakışlarını gezdirdi. Ve
tekrar.

Sonra, "Hala anlamadığınızı düşünüyorum" dedi. "Hayır.

Gayet iyi anlıyoruz" dedi Toby.

Kadın Toby'nin yüzünü
inceledi. Sonra yüzü kin
dolu bir ifadeye büründü.

Ve ses tonunda da bu vardı: "Anlıyorum, hala Lance'in çocukları."

"Evet," diye onayladı Toby.

"Sanırım arabanıza kadar yolunuzu bulabilirsiniz," diye araya girdi Johnny.
"Köpekleri balkondan çağırayım. Sorun olmaz."

"Bu benim zamanımı boşa harcadı," diye tısladı.

"Komik olan ne biliyor musun, seni evlilik ve annelikten mahrum bırakan ebeveynlerinin istismarından hiç bahsetmedin. Sierra, inan bana, gerçekten, *inan bana*," dedi Toby keskin bir şekilde, "bir ebeveyn sana yanlış yaparsa, bu derinlere yerleşir. Artık bizden ne aldığını biliyoruz, çok da bir şey kaçırmamışız. Bunu doğrulamak iyi oldu. Ama büyükbabamızı ve büyükannemizi bizden uzak tutarak, babama onların senin hayatında ya da bizim hayatımızda yer almaya uygun olmadıklarını söyleyerek, biz bir şeyi mi kaçıırıyorduk?"

"Onlar *iğrençti*," diye tükürdü.

"Seni şımartmayı reddettikleri için mi, yoksa pislik oldukları için mi?" diye ısrar etti Toby.

"Bu soruya cevap vermek zorunda değilim, zaten öldüler, şimdi ne önemi var ki?" diye karşılık verdi.

"Ailenin önemini açıkça bilmiyorsun, ama biz biliyoruz. Yine de, öldüklerine göre, haklısın, geri dönüş yok. Bunu daha fazla uzatmanın da bir anlamı yok," diye cevapladı Toby.

"Keşke gelmeseydim," diye mırıldandı ve kapıya doğru yürüdü.

"Çok yazık, çünkü ben bunu oldukça aydınlatıcı buldum," diye mırıldandı Johnny, balkon kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"Bir hanımefendinin önünde küfür etmemelisin," diye kardeşine sertçe çıkıştı Sierra.

Johnny elini göğsüne koydu, ona eğildi ve "Özür dilerim" dedi.

"Neden bunun alaycı olduğunu düşünüyorum?" diye sordu. Johnny elini indirdi. "Neden hâlâ buradasın?"

"Bu yüzden alaycı olduğunu düşünüyorum," diye karşılık verdi.

Johnny iç geçirdi.

"Köpekleri çağır, kardeşim. Margot ve Dave'in evine gitmeliyiz. Muhtemelen hepsi endişelenmiştir," dedi Toby.

"Lütfen Margot ve David'e selamlarımı iletme," dedi Sierra kapıdan huysuzca.

Toby gözleriyle onu sabitledi. "İnan bana, beş dakika boyunca senin hakkında konuşacağız ve sonra her zamanki haline döneceksin."

Kötü bir anı."

Ona öfkeyle baktı, kapıya döndü ve kapıyı arkasında çarparak dışarı fırladı. Dışarıdaki köpekler çıldırdı ve onun boğuk çığlığını duydular.

"Siktir. Köpekler," diye mırıldandı Johnny, sonra balkon kapılarına koştu, birini açtı ve yüksek sesle ısıklık çaldı.

Toby birasını kapıp uzun bir yudum aldı. Köpekler eve koşarak girip gürültü yaptılar.

Birkaç okşama ve fısıldayarak verilen emirler sonra sakinleştiler.

"Bunun tek kötü yanı, babamın onun bu kadar büyük bir kaltak olduğunu hiç bilmiyor olması," dedi Johnny.

"Evet," diye onayladı

Toby. "Tobe."

Toby kardeşine baktı.

"Devam edelim," dedi

Johnny.

Toby birasını kapıya doğru eğdi. "Hâlâ neden geldiğini anlamıyorum."

"Belki de kocası ondan boşanıyor ve ilgi olmadan yaşayamıyor? Ya da kocası, onu yirmi altı yıl evlenmek için beklettiği için kızgın ve hasta ya da ölmek üzere ve kadının tüm parasını kızlarına verdiğini öğrendi? Ya da belki de bizi terk ettiği için kendini çok kötü hissediyor ve bizi tanımak istedi, ama basitçe 'Bir hata yaptım, babanız olmayan başka bir adam istedim ve sonra da hatalar yapmaya devam ettim' demek yerine, kendisi gibi davranarak her şeyi mahvetti? Kim bilir, Tobe? Kimin umurunda? Kendisi gibi davranarak her şeyi mahvetti. Sierra ile ilgili yeni bir gizemle ilgilenmiyorum. Bitti. Benden bu kadar."

"Peki, ya ileride Addie ve Iz'in babası ortaya çıkarsa ve bu da aynı derecede hoş olmazsa?"

Johnny birasını geri almak için harekete geçerken, "Bu konuda tek bildiğim şey, eğer böyle bir şey olursa, Margot ve Dave ile takılıp, onların gelip neler olduğunu anlatmasını beklemeyeceğimizden eminim."

"Söz," diye cevapladı Tobe.

Ancak babalarının gelmemesini umuyordu, çünkü Toby kararlıydı, ne o ne de Johnny, anneleri geldiğinde ikisine de bunu yaptıktan sonra babaları oradayken onların alanından çıkmayacaktı, bu kolay olmayacaktı.

İkisi de biraz bira içtiler.

"Margot ve Dave'in evine gidelim," diye mırıldandı Toby.

"Evet," diye onayladı Johnny.

Adaya attıkları taburelerin yanından paltolarını almak için hareket ettiler.

Toby ceketini omuzlarından indirirken Johnny onun adını seslendi. Kardeşine baktı.

"Fikrimi değiştirdim. Bunun tek *iyi* yanı, babamın onun ne kadar büyük bir kaltak olduğunu asla öğrenmemiş olması ve onu daha zengin bir adam için terk etmiş olmasıydı," dedi Johnny sessizce.

"Evet," diye cevapladı Toby aynı şekilde.

"Sonunda, gerçek olmayan bir anıyı özlemiş olması iyi bir şey. Ama yine de iyi. Bence daha kötüsü, öyle bir kadınla aile kurma hatasını yaptığını bilmesiydi."

Lance Gamble için bu daha kötü olurdu. "Evet, Johnny."

Johnny kapıya doğru yürümeye başladı. Toby de onunla birlikte gitti.

"Hayat berbat," dedi Johnny, kapıyı açarken.

Tobe durup onun gözlerine baktı ve son bir kez daha tekrarladı. "Evet."

Gerçi öyle hissettiğinden emin değildi.

O, her şeyin olması gerektiği gibi gittiğini düşünmeye başlamıştı.

Toby, kapıdan çıkmadan önce yumruğunun kenarını Johnny'nin omzuna iki kez vurdu.

Johnny, kapıdan çıkarken iki kez sırtına vurdu. Kardeşler merdivenlerden aşağı koştular.

Kamyonetlerine bindiler.

Ve Margot ile Dave'in evine gittiler.

"Sana bir şey söyleyeyim, o *korkunç* kadının altın avcısı olmasına hiç şaşırmadım," dedi Margot.

"Sana bir şey söyleyeyim," diye Addie araya girdi. "O *korkunç* kadını bir daha görürsem, yapmak istediğim şeyi yapacağım. Yüzüne bir tokat atacağım. Sonra da onun lüks BMW'sini çizip parçalayacağım."

"Adeline, diline dikkat et," diye Margot yumuşak bir sesle uyardı.

"Tamam, onun şık BMW'sini çizip parçalayacağım," diye düzeltti Addie.

"Hâlâ şaşkınım," dedi Izzy. "Yani, ne *anlamı* vardı *ki*? Hem de Noel'de bile!"

"Kocasının ona ateş ettiği," diye karar verdi Margot. "O artık yaşlı ve yeni birine kanca atamıyor. Bu yüzden yeni bir şey denemeye karar verdi. Sorunu, iyi *bir anne* gibi davranamıyordu ve *benim* çocuklarımla *akıllı* yetiştirildiğini fark etmedi, bu yüzden onun saçmalıklarını yutmadılar ve onu gönderdiler."

"Margot, saçmalık dedin," diye şaşkınlıkla belirtti Izzy.

"O *kadın* saçmalıklarla dolu," diye karşılık verdi Margot.

"Saçmalık ne demek?" diye sordu Addie.

"Saçmalık," diye cevapladı Johnny.

"Johnathon!" diye bağırdı Margot.

Johnny ona sırtıttı, sonra şişesini kaldırdı ve biraz bira içti. "Sierra ve saçmalıklar hakkında konuşmayı bırakıp yemek hakkında konuşmaya başlayabilir miyiz?"

yemek hakkında konuşmaya başlayabilir miyiz?" diye sordu Dave. "Acıktım. Yeni açılan Çin restoranından sipariş vereceğim. Eve servis yapıyorlar."

"David," diye başladı Margot küstahça. "*Çin yemeği* sipariş etmeyeceğiz." Kalkmak için harekete geçti. "Lazanya yapacağım."

"Anne," şehirde kalan tek çocuğu olan Lance (hepsi sık sık geri gelmeyi planlıyorlardı ama...) araya girdi, "lazanya yapmayacaksın."

"Bunny," Lance'in kızı Edie odada dolaşıyordu, "Çin yemeği istiyorum."

"O zaman Çin yemeği olsun, canım kızım," dedi Margot, dokuz yaşındaki kıza elini uzattı.

Edie hemen içeri girdi, kanepeye tırmandı ve büyükannesine yaslandı.

Dave, umarım telefon ve menü almak için dışarı çıktı. Toby açlıktan ölüyordu.

Addie, kanepede oturdukları yerde Toby'ye yaslandı ve ona fısıldadı, "Umarım Edie benim küfür ettiğimi duymamıştır."

Toby'nin diğer tarafında oturan Lance'in karısı Dawn, Addie'ye yaslandı. "Eğer duyduysa, senin babasının çevresinde olduğunu düşünür, ve keşke ben de bağışık olduğumu söyleyebilseydim, ama bu dudaklar F kelimesini hiç duymamış değil."

Addie Dawn'a kocaman
gülümsedi. Dawn ona göz
kırdı.

Dawn da doğruldu.

Addie Toby'ye yaslanmış kaldı.

Ama Toby, bunun biyolojik annesiyle olan olaydan sonra ona destek olmak
için olmadığını anlayacaktı.

Bu, onlara çapraz köşede koltukta oturan Izzy'ye daha yakın olmak içindi.

Addie, Toby'nin önüne doğru eğilerek ona daha da yaklaştı.

"Matlock çevresindeki otelleri gezmeye ne dersin?" diye sordu kız
kardeşine. "Yıllardır araba çizmedim ama bu becerinin kaybolacağını
sanmıyorum."

"Çin yemeğinden sonra, ben varım," diye cevapladı

Izzy. Harika.

Dawn, Addie'ye yaslandı. "Ben de varım."

Tanrım.

"Siz kadınlar hiçbir arabayı çizmeyeceksiniz," diye emretti Toby.

Addie başını geriye eğip ona baktı. "Ben işleri yapıp yakalanmamada
gerçekten iyiyim."

"Gerçekten öyledir," diye ekledi Izzy.

"Hiçbir arabayı kilitlemeyeceksin," diye tekrarladı Toby.

"Keyif kaçırın," diye mırıldandı Addie, kanepeye düzgünce oturmak için
geri çekildi ve o böyle yapınca Dawn da onunla birlikte oturdu.

Toby, Izzy'nin koltuğunun koluna yaslanmış duran Johnny'ye baktı.

"Ne? Arabasını çizmelerine aldırmiyorum," dedi.

"Ağır suç işlemeyin," diye emretti Margot.

"Bu suç değil," diye bilgilendirdi Addie. "Bu hafif bir suç." Bitirmeden önce
bir ara verdi, "Eğer yakalanırsan."

Bir kağıt parçası odanın içinden uçarak Lance'in göğsüne çarptı. "Siparişleri
yazabilir misin, evlat?" diye sordu Dave, odaya geri dönerek.

"Sanırım yazarım," diye cevapladı Lance, dudakları seğirerek. "Ama kaleme
ihtiyacım var," dedi, karşısındaki koltuktan kalkarak.

"Chow mein istiyorum," diye Dave, ayrılan oğluna
seslendi. Sonra menüyü karısına uzattı.

O ise elini sallayarak menüyü reddetti. "David. Benim için sen sipariş ver."

"Karidesli kızarmış pilav, sarımsak soslu tavuk ve biraz da mantı!" diye kapıya doğru bağırdı Dave.

"Bekle baba!" diye bağırdı Lance. "Kalem arıyorum!"

"Kalem bulmana yardım edeyim, baba!" Emmett, Lance ve Dawn'ın on bir yaşındaki oğlu evin içinden bağırdı.

"Al bakalım, sen seç," diye mırıldandı Dave, kahve masasının üzerinden uzanarak menüyü Dawn'a uzattı.

Dawn menüyü aldı.

Addie, Toby'nin yanına daha da sokuldu. *Bu*, destek içindi.

Ya da belki de sadece onu biraz sevdiği içindi.

Toby bir şey hissetti, karşısındaki kanepeye baktı ve Margot'un kadınına bakışlarını gördü.

Bakışlar ona kaydı.

Ona yumuşak bir gülümseme attı. O da karşılık verdi.

Sonra elini kaldırdı, kocasına parmaklarını şıklattı ve "Egg roll sipariş et, David. Bolca. Herkes egg roll sever." dedi.

"Yumurtalı börek, Lance!" diye bağırdı

Dave. "Anlaşıldı, Paw!" diye bağırdı

Emmett.

"Teşekkürler, evlat!" Dave yine bağırarak cevap verdi. "Tanrım," diye mırıldandı Margot.

Toby kıkırdadı.

"*Tanrım!*" diye bağırdı Brooks.

Toby yere baktı ve Toby'nin kışının üstüne oturmuş, kötü bir şekilde alkışlayıp, kendi kendine kıkırdarak sallandığını gördü.

"Bu senin suçun, tatlım," dedi Dave, karısına gülümseyerek. "Tanrım," diye tekrarladı Margot.

"Tanrım!" diye bağırdı Brooks.

Ve bunun üzerine herkes kahkahalara boğuldu.

Toby, Çin yemeği için Margot'un onları ailece oturttuğu yemek masasında, büyük bir lokma yumurta ruloyu yedikten hemen sonra, Addie yine ona doğru eğildi.

"Gerçekten iyi misin?" diye sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadı.

O başını çevirdi, çiğnedi, yuttu ve yine sessizce "Evet" diye cevap verdi.

"Emin misin?" diye ısrar etti. "Hayal kırıklığına uğramadın mı?"

"Tatlım," diye başladı, "nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirim ki?" Yumurtalı böreğin kalıntılarının bulunduğu masayı işaret etti. "Ailemle birlikteyim. Sierra yanımda olsaydı sahip olamayacağım ailemle." Dikkatini başka yöne çevirdi, boş eliyle yengeç wontonunu almadan önce hepsi bitmeden son yumurta ruloyu ağzına attı ve "Her şey olması gerektiği gibi gidiyor" diye mırıldandı.

"Bu bir yolculuk," dedi kız.

Yine Addie'ye döndü.

"Hayat," diye devam etti kız. "Yerini bulmak için bir yolculuk. İnsanlarını bulmak için. Senin her zaman bir yerin, insanların vardı. Sen sadece..." Tereddüt etti. "Bunu fark ettin."

"Evet," dedi adam yumuşak bir sesle, ona "ben iyiyim" gülümsemesi attı. Kız da "seni seviyorum, iyi olduğuna sevindim" gülümsemesiyle karşılık verdi.

Sonra bir yengeç wonton'a uzandı.

Bir ay süren Noel yemekleri ziyafeti, kadını yine kilo almaya başlamıştı.

Addie'ye geri döndü.

Her şey yolundaydı.

Aslında, o anda, o masada, hayat olması gerektiği gibiydi. Tam da olması gerektiği gibi.

Toby yerindeydi.

Sevdikleriyle birlikte.

Ve Addie'sinin yanında.

Thirteen

Dünyanın En Zengin Kızı

Addie

Beş Ay Sonra 'da...

Toby'nin sokağına döndüm, güneşlikteki garaj kapısı açma düğmesine bastım, arabayı sürdüm ve Toby'nin garajına girdim. Artık bu garaj benim garajımdı, çünkü evin kapısına daha yakındı.

Focus'u park ettim ve kontağı kapattım. Sonra her zamanki rutinimi yaptım.

Yolcu koltuğuna döndüm, kompleksin önündeki posta kutularından aldığım postaları ve çantamı aldım.

Arabadan indim, çantamın askısını omzuma attım ve arabanın arka yolcu tarafına geçtim.

Kapıyı açtım.

Brooklyn araba koltuğundan bana bakarak "Anne, pizza" dedi.

"Göreceğiz, bebeğim," diye cevap verdim, kemerini çözdüm, postaları ve oğlumu dengeleyerek onu dışarı çıkardım ve kalçama oturdum.

Diğer kalçamla kapıyı çarptım ve garaj kapısının paneline doğru yürüdüm.

"Bastır dostum," dedim.

Brooks uzandı ve düğmeye bastı. Garaj kapısı indi.

Oğlumu içeri götürdüm.

Dapper Dan bizi karşıladı.

Çocuğumu yere indirdim, o da çok daha sağlam adımlarla merdivenlerin altındaki alçak ve geniş sandığın olduğu yere doğru yürüdü.

Eğildim ve Dapper Dan'ın kulaklarının arkasını biraz kaşıdım, sonra arka kapıya gidip kapıyı açtım ve Dapper Dan dışarı koştu.

Kapıyı kapattım ve Brooks'un bulunduğu sandığa doğru yürüdüm, kapağını açtım.

O da elini uzatıp birkaç oyuncak çıkardı.

Barbarella ayak bileklerime sürtünürken, giydiğim topuklu ayakkabılarımla yere düşmemek için dikkat ettim ve büyük salonun ortasındaki geniş açık alanda duran devasa yemek masasının etrafından dolaştım, ama Toby o masayla alanı doldurmuştu.

Yapraklar takıldığında on kişi oturabilirdi.

Şu anda, ek yapraklar olmadan altı kişi oturabilirdi. Bu, dört sandalyenin plastik örtülerin altında olduğu ve iki ek yaprağın (aynı şekilde örtülerin altında) garajdaki duvardaki kancalarda olduğu anlamına geliyordu.

O kadar büyük bir masanın gereksiz olduğunu söyledim.

Toby, Usual Suspects'ın tüm üyeleri bir araya geldiğinde, Brooks'un mama sandalyesini de sayarsak zaten yedi kişi olduklarını söyledi. Onun argümanı, Deanna'nın Sevgililer Günü'nden sonraki hafta hamile olduğunu açıkladığı gerçeğini göz önünde bulundurarak, o masanın yıllarca kullanışlı olması için on iki kişilik bir masa alması gerektiği idi.

Haklıydı. Ben

de pes ettim.

Çantamı ve postaları mutfak tezgahına bıraktım, çantamı açtım ve telefonumu çıkardım.

Telefonu açtım ve aradım.

"Merhaba, evlat," diye cevapladı

Dave. "Selam Dave. İyi misin?"

diye sordum.

"Her şey yolunda, Addie. Sen iyi misin?" diye

sordu. "Evet. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, canım. Biz iyiyiz."

"Sen ve Margot yarın festivale geliyor musunuz?" Bir

süre durakladıktan sonra, "Sanmıyorum."

Kahretsin.

"Yemeğimizi bitirdikten sonra bize eşlik eder misiniz?" diye sordum.

"Çok isteriz," diye cevapladı.

Garaj kapısının açıldığı duyuldu.

"Baba!" diye bağırdı Brooks ve garaj kapısına doğru koşmaya başladı.

Bu yeni bir şeydi ve muhtemelen kreşteki arkadaşları ve onların babalarıyla ilgisi vardı.

Bunu Toby ile konuştum. Sonra Eliza ile konuştum. Toby ve ben sonunda Margot ve Dave ile konuştuk.

Ve bu konuyu olduğu gibi bırakmaya karar verdik.

Perry'nin telefonunu değiştirdiğini öğrendiğimden beri, arkadaşlarını defalarca aradım ve sonra Toby dizüstü bilgisayarında biraz sihir yaptı ve adresini buldu.

Bir mektup gönderdim, ama cevap gelmedi.

Bu yüzden taahhütlü mektup gönderdim, mektup ulaştı.

Ve yine hiçbir cevap gelmedi.

Sonra bir başka taahhütlü mektup gönderdim, bu da reddedildi.

İlk iki mektupta hiçbir talepte bulunmadım, sadece Brooklyn hakkında bilgi verdim, ona bazı fotoğraflar gönderdim ve oğlunu görmek isterse kapımın açık olduğunu söyledim.

Son reddedilme her şeyi açıklıyordu.

Bu yüzden herkes Toby Daddy'nin doğru seçim olduğu konusunda hemfikir. Perry geri dönerse, bunu kendisi çözmek zorunda kalacaktı.

Ama Toby, Brooklyn'e kaşık ve çatal kullanmayı öğretmişti. Brooks'a alfabe öğrenmesinde yardım ediyordu. Ona renkleri ve şekilleri öğretmeye yardım ediyordu. Dapper Dan, Ranger, Dempsey ve Swirl'in köpek, Barbarella, Iz ve Johnny'nin Sabrina, Jill ve Kelly'nin kedi, Iz'in kuşları Wesley ve Buttercup'ın kanarya, Serengeti ve Amaretto'nun at olduğu arasındaki farkı öğretmekten bahsetmiyorum bile.

Perry katılmak isterse, yetişmesi gerekecekti. Ve ikinci baba olabilirdi.

Ama benim için o tren çoktan kalkmıştı ve benim için o sadece Perry'di.

"Toby eve geldi," dedi Dave kulağıma, Brooklyn'i duymuş olduğu belliydi. "Seni bırakayım."

"Tamam, Dave. Yarın gelmeden önce sana mesaj atıp haber vereceğiz." "İyi olur, evlat. Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz Dave. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum Addie."

Garaj kapısının kapandığını ve evin kapısının açıldığını duymadan yaklaşık beş saniye önce telefonu kapattık.

"Baba!" Brooks yine bağırdı.

Sonra Toby'nin kollarında sallanmaya başladı. "Selam dostum," diye selamladı Toby.

"Ay!"

"Günün iyi
geçti mi?"

"Evet!"

Tobe ona gülümsedi, boynunu öptü, Brooklyn güldü (oğlumuz sakalı da sevmiştii), sonra Toby onu sandığın yanındaki yerde oyuncaklarıyla yaptığı dağınıklığa götürdü, ayakları üzerine indirdi ve bana doğru yürümeye başladı.

O oyuncaklar yaklaşık on beş dakika içinde her yere dağılacaktı. Sadece temizlikçi geldiği için düzenliydim.

Toby'nin kararıydı.

Brooks ve ben bir ay önce taşınmadan önce, Toby ve ben Home'da bira içerek ikimiz için de uygun olan kararları verdik.

O ipotekle ilgilendi. Ben tüm yiyecekleri aldım.

Aylık faturaları ödedik.

Toby temizlikten nefret ettiği için iki haftada bir temizlikçilere temizlik yaptırıyordu. Ben de çevrimiçi bir okula gidip hukuk asistanı olmayı düşünüyordum ve eğer bunu yaparsam çok fazla zamanım olmayacaktı, ayrıca kulübenin tadilatı da tüm hızıyla devam ediyordu. Bu yüzden çoğu hafta sonu oraya gidip tadilatın ilerleyişini kontrol ediyor ve ailece vakit geçiriyorduk.

O bu anlaşmada kısa çöpu çekti.

Ama... neyse.

"Hey," dedi bana.

"Hey," diye cevap
verdim.

Gözleri beni baştan aşağı süzdü, dar eteğimdeki kırıma ve ayağımdaki yüksek topuklu ayakkabılara takıldı.

Bana geldi, eli popomun üzerinde kaydı ve sakalı boynuma değdi, "Topuklu ayakkabılar çıkmadan eve geldiğimde çok seviyorum" dedi.

"Kesinlikle patron ve sekreter rolünü oynayacağız," diye cevap verdim.

Sakalını boynumdan çekti, başımı çevirdim ve gözlerime baktı.

Gülümsüyordu.

"Alaycı. Sürekli teklif ediyorsun, ama tek elde ettiğim seksi polisle bir gecelik ilişki oldu."

"Yatağında seni kelepçeleyecek bir şey yok." Gülümseten gözleri, gülümseten dudakları benimkilere değdiğinde daha da yaklaştı. Bana bir öpücük verdi, sonra buzdolabına doğru yürüdü.

"Bira?" diye sordu.

"Topuklu ayakkabı ve etekle çok şık oluyorum," diye cevap verdim. "Şarap." "Anladım," diye mırıldandı. "Dave'i arayalım mı?"

"Festival için hayır. 'Onlar iyi' için evet. Festivalden sonra ziyaret için evet."

"Johnny'yi arayacağım," dedi, buzdolabından bir şişe bira ve bir şişe beyaz şarapla çıkarak.

"Baba, pizza var," diye seslendi Brooks.

Tobe çocuğumuza gülümsedi, sonra bana baktı. "Pizza mı?"

"Henüz karar vermemiştim, ama bana uyar."

"Ekmek makinesini çıkarayım," diye mırıldandı.

Söylemeye gerek yok, birlikte yaşamak ve yemek masası, gelişen ev hayatımızın tek göstergesi değildi.

Kanepede dekoratif yastıklar vardı (Toby onları Pottery Barn'dan seçmişti). Kanepenin yanındaki sehpa da bir lamba vardı (onu ben almıştım). Köşede, iki rahat koltuk, bir puf, bir masa ve bir ayaklı lamba ile donatılmış, ona ve ona ait bir okuma köşesi vardı, ayrıca Brooks'un oyuncaklarıyla dolu daha küçük bir sandık da vardı (tamamen Toby'nin eseri). Üst katta ise, ana yatak odası birkaç battaniye, dekoratif yastık, iki muhteşem koltuk ve üzerinde küçük bir lamba bulunan ince ayaklı bir masa ile donatılmıştı (bu benim eserimdi, Margot'un yardımıyla).

Ay ışığında çekilmiş annemin fotoğrafını, benim amatörce büyüttüğümünden daha da büyük bir boyuta profesyonelce büyütüp, onu görebilmen için işleyen Toby'ydi. Fotoğrafi çerçeveletip odamızdaki köşe şöminenin üzerine asmıştı.

Bu, Barbarella'dan çok daha iyi bir hediyeydi ve Barbarella da harikaydı.

Ayrıca köşeye bir sallanan sandalye koyan, duvara Brooks'un kitapları ve oyuncakları için raflar takan ve Brooklyn'in odasındaki beşiğinin üzerine "Brooklyn's Place" yazan büyük teneke harfler satın alan da Toby'ydi.

Bunların hepsi annemin resminden *neredeyse* daha iyiydi.

Ama tam olarak değil.

Üçüncü sırada ise, doğum günüm için, çatı katında Martha Stewart'ın orgazm olacağı türden bir el işi alanı hazırlamıştı. Orada kartlarımı yapabilir ve kendime ayırdığım zamanlarda başka şeyler yapabilirdim.

Hala Macy's'te ve Bellevue'daki Carol'ın dükkanında kartlar (ve not kartları, not kartı setleri ve kartpostallar) satıyordum. Tabii ki, Johnny ve

Izzy'nin tarih kartları ve düğün davetiyeleri, Lora'nın arkadaşı (şimdi benim de arkadaşım olan) Carolyn'dan düğün davetiyeleri ve Bea'dan (Lora sayesinde şimdi benim de arkadaşım olan) doğum günü davetiyeleri sipariş etmemi sağladı. Onlara, *Magic Mike* gecesinde Izzy'nin tarih kartının fotoğrafını göstermişim ve böylece anlaşma yapılmıştı.

Şikayet etmiyordum.

Artık paraya ihtiyacım yoktu. Bu yüzden onu çocukları şımartmak için kullandım.

Benim bir yerim varken Toby'nin olmaması beni yaklaşık otuz saniye boyunca üzdü, ki bu süre onun yerinin televizyonun önünde ya da yatakta benimle sevişirken olduğunu açıklaması için yeterliydi.

Bu yüzden bunu unuttum.

Ayrıca, Christmas Crate and Barrel hediye kartım sayesinde tezgahta birkaç SMEG aleti de vardı.

Ve bir ekmek makinesi, çünkü hamurdan

Birayı açtı, şarabı doldurdu ve ben postaları karıştırırken ekmek makinesini çıkardı.

"Dan dışarıda mı?" Toby gördüğümde sordu.

"Evet," mırıldandım, zarfı izleyerek, kalbim hızla çarpmaya başladı.

Toby'nin arka kapıya doğru gittiğini fark ettim, ben de mektup açacağını almak için mutfak çekmecesine yöneldim (gördünüz mü? Tamamen evcilleşmişim — hayatımda hiç mektup açacağı almamıştım).

Dapper Dan içerideydi ve Toby'nin köpeğimize selam verdiğini duydum, mektubu çıkarıp okurken Toby'nin köpeğin tüylerini okşadığını biliyordum.

Beklediğim gibi değildi.

Yine de tüylerim diken

diken oldu.

Tekrar okudum.

"Addie."

Tekrar okudum.

"Adeline."

Yavaşça, başımı hemen yanımda duran Toby'ye çevirdim. "Büyükannem öldü. Cuma günü vasiyetinin okunmasına davet edildim."

Cuma günü."

Mektuba bir göz attı, sonra bana baktı. "Hangi büyükannem?" "Babamın."

"Siktir," diye fısıldadı, Brooks duymasın diye.

Vücudum birden irkildi. "Izzy'yi aramam lazım."

"Evet," dedi ve ben telefonumu almak için mutfak adasına doğru ilerlerken mektubu nazikçe elimden aldı.

Dışarıya, arka terasa çıkıp aramayı yapmadan önce mektubu okuduğunu görmek için ona bir göz attım.

Yaz mevsimiydi. Teras mobilyalarına ihtiyacımız vardı. Telefon çalarken aklımdan geçen buydu.

İz, telefona cevap verdiğinde, şehirden eve dönmek üzereyken arabasında konuştuğunu biliyordum.

"Selam bebeğim. Ne haber?"

"Lexington'daki bir hukuk firmasından mektup aldım. Babamın annesi vefat etmiş ve vasiyetname cuma günü okunacak. Benim de katılmamı istediler. Ve beni çağırdırlarsa, sana da mektup gelmiş olabilir."

"Oh, hayır," diye cevapladı. "Evet," dedim.

"Ben... Babam da orada olabilir," dedi.

"Evet," dedim.

Kapı açıldı ve dönüp baktığımda Toby'nin elinde şarap kadehimle durduğunu gördüm. Bana uzattı.

Ben de aldım.

Beni yalnız bırakmadı.

"Tamam, mektup gelirse seni ararım," dedi Izzy.

"Tamam."

"İyi misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Toby orada mı?"

"Evet."

"Tamam."

"İyi misin?" diye sordum.

"Sanırım. Gidecek misin?" diye sordu.

"Bir gün izinim var. Yani... Sanırım. Gitmek ister misin?" "Ben..."

Bilmiyorum. Onu görmek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum ama bir yandan da istiyorum." Sesi şaşkın geliyordu. "İstiyor musun?"

Evet.

Bir

şekilde.

Ben harikaydım. İz harikaydı. Sağlıklıydık, mutluyduk. Daphne iki güçlü, güzel kız yetiştirdi.

Onun bunu görmesini istedim.

Bunu yüzüne vurmak istemedim. O kadar da umursamıyordum. Ama annem için bunu yapmak istediğimi düşünüyordum.

"Bilmiyorum, İz. Ben... Lanet olsun," diye mırıldandım. "Yarın konuşuruz," diye karar verdi.

"İyi fikir."

"Bize bir şey bırakmamış olsaydı, bizi oraya çağırmazlardı, değil mi?" diye sordu Izzy.

"Sadece bir mesaj bırakmış olabilir ve eğer sadece bir mesajsa, o kaltağın söyleyeceklerini dinlemek için izin günümü boşa harcamak istemiyorum," diye cevap verdim.

"Anlıyorum."

"Yarın konuşuruz," dedim.

"Evet, Addie." Konuyu daha önemli bir konuya çevirdi. "Dave'i aradın mı?"

"Festivale hayır. Ama yarın ziyaret için oraya gideceğiz." "Tamam. Johnny'ye söyleyeceğim. Tabii ki sizinle birlikte gideceğiz. Şimdi gitmenize izin veriyorum

. Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Telefonu kapattık.

Şarabımdan bir yudum aldım.

"Ee?" diye sordu Toby.

"Yarın Yemek Festivali'nde bunu konuşacağız." "Tamam."

Gözlerine baktım. "O da orada olabilir, tatlım." "Sen git, ben de seninle geliyorum."

Başımı salladım.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi. Tekrar başımı salladım.

"Bana onların parası olduğunu söylemiştin," dedi.

"Evet, çok paraları var," diye onayladım.

"Eğer sana ondan birazını veriyorsa, almalısın. Kendin için. Brooks için değil. *Kendin* için. Sana bunu borçlu," dedi Toby. "Ama bunu yapamıyorsan, Brooks için almalısın."

"Biliyorum," dedim sessizce. "Ama onu son gördüğümde, anneme bizi babamızdan aldığını söyleyerek bağıırıyordu."

"Eğer bunu sadece seninle dalga geçmek için yaptıysa, o zaman Sierra'yla olan konserde olduğu gibi, hiçbir şeyi kaçırmadığını teyit etmiş olursun. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama bir kez kabullendiğinde, aslında rahatlarsın."

Sierra hakkında böyle hissettiği için mutlu olduğum ilk sefer değildi.

Yine başımı salladım, bir yudum daha aldım, sonra Toby'ye doğru yürüdüm.

Beni kollarına aldı.

"Margot'a odaklanmamız gerekirken, neden bu kadınlar sürekli ortaya çıkıp duruyor?" diye göğsüne doğru sordum.

"Kapanış, Addie." Bir sonraki cümlesinde sesi değişti ve ona sarılan kollarım daha da sıkılaştı. "Birçok yönden."

Gözlerimi kapattım ve bunu zorla yaptım.

Bir süre birbirimize sarıldık.

"Parayı halletmem lazım," diye mırıldandı. "Evet," diye cevapladım.

"Burada kal, hamuru ve çocuğu ben hallederim. Sen kafandaki karışıklığı düzeltmek için zaman ayır."

Başımı geriye eğip ona baktım. "Teşekkürler, tatlım."

"Seni seviyorum, bebeğim," dedi ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

Bu da bir öpücüktü, daha sert bir öpücüktü, sonra beni sıkıca sarıp bıraktı.

Onun içeri girmesini izledim ve oğlumun "Baba, Dappah Dan cirsee" diye şikayet ettiğini duydum.

Bu, Dapper Dan ve onun çevresi hakkında bir şeydi.

Çocuk oyuncaklarını köpek oyuncaklarından ayırmak zordu ve Dapper Dan için daha da zordu, çünkü o da bizim çocuğumuzdu, oğlumuzun sık sık oyuncaklarını atıp oynaması için oynadığı bir çocuktu.

Diğer bir deyişle, Toby o gece dizüstü bilgisayarının başında, yenilerini sipariş ediyor olacaktı.

Pencere kenarına döndüm, elimi korkuluğa koydum ve şarap kadehimi dudaklarıma götürdüm, gözlerimi ormana uzanan kısa çimlere diktim.

Bir şeyi biliyordum, oğlumu o okuma etkinliğine götürmeyecektim.

Bildiğim diğer bir şey ise, babamız oradaysa, Iz ve beni yüksek topuklu ayakkabılarla, güzel elbiseler giymiş, yanımızda dünyanın en iyi erkekleriyle

yanımızda.

O kadın ne derse desin, ne yaparsa yapsın, gerçekten önemli değildi.

Bizi parçalamaya çalışabilirdi.

Bize bir milyon dolar verebilirdi.

Hiçbir önemi yoktu.

Her şeye zaten sahiptik.

Toby, yatağın yanında yerde dizlerinin üstüne çökmüştü.

Ben yatakta sırt üstü yatıyordum.

Ve ağzı bacaklarımın arasındaydı.

Beni yedi, yedi ve, Tanrım, *Tanrım*, beni tamamen *tüketti*.

Ve elim saçlarını sıkarken, neredeyse boşalmak üzereyken, ağzı uzaklaştı.

Tanrım, bunu yapmasından

nefret ediyordum. Ve tamamen

seviyordum. "Bebeğim," diye

yalvardım.

Ama sonra yatağın kenarında dizlerimin üstüne çökmüş, onun sikini alıyordum.

Tamam.

Evet.

Bayıldım.

"Siktir git," diye emretti kalın sesiyle.

Ben de ellerimin üzerine kalktım ve söyleneni yaptım.

Bana izin verdi, sonra kontrolü ele aldı ve yatağa girerken beni sikti. Bizi istediği yere getirdiğinde, üzerime kıvrıldı, omzumu, boynumu ısırды, kolunu göğsüme doladı ve beni yukarı çekti.

Beni dik pozisyonda sikti, iki eliyle göğüslerimi sıkıp, meme uçlarımı yuvarlayıp çekiştirdi.

Başım geriye düştü. "Tobe."

"Ağzın."

Ona döndüm.

Meme uçlarımı yuvarladı, beni becerdi ve öptü.

Tanrım.

Hızla doruğa ulaşıyordum.

Öpüşmeyi kesip acilen, "*Hayatım*" dedim.

Beni çekip dizlerimin üzerine döndürdüğünde, elini saçlarıma geçirip geriye doğru çekti, diğer kolunu belime doladı ve ikisiyle de beni kendisine doğru eğilmeye zorladı, sonra ağzını meme ucuma götürüp sertçe emmeye başladı.

"Aman Tanrım, bebeğim," diye nefes nefese, parmaklarımı saçlarına gömdüm ve diğer elimle onun penisine uzandım.

Onu kavradım ve okşadım.

"Evet," diye homurdandı, elime pompalarken, meme uçlarımı değiştirerek.

"Beni sikmen lazım," dedim ona. Daha sert emdi.

"Toby, içimde olmanı istiyorum," diye yalvardım.

Dilini meme ucumda gezdirdi ve "Bir dakika" dedi. "Toby..."

Beni sırt üstü yatırdı. Onun sikini elimden kaçırdım, o kontrolü ele aldı ve bir eliyle kendini mastürbasyon yaparken, diğer eliyle bacaklarımın arasına dalarak parmaklarıyla beni sikti, üzerime dikildi, amımı ele geçirdi ve bana bir gösteri yaptı.

"Üzerime boşal," emrettim.

"Hayatta olmaz, o eli sür," diye emretti. "Tobe..."

"Hak et," diye gürledi.

Tanrım, ben zaten hak ediyordum.

Onun sikini okşamasını izlemenin ne kadar tahrik edici olduğunu biliyor muydu acaba? "Tamam, bırak da seni emeyim," dedim.

Parmaklarını çıkardı ve klitorisimi okşadı.

Gözlerim yuvalarından fırladı.

"Bebeğim, bu yatağı kim kontrol ediyor?"

Gözlerim geriye yuvarlandı ve "Sen sinir bozucusun" diye homurdandım.

Gülümsedi, okşamayı bıraktı, dizlerimin arkasından beni kavradı, yukarı çekti, birini bırakıp sikini kavradı ve sonra içime girdi.

Sonunda.

Sırtım yataktan kalktı.

Eli yine dizime gitti ve beni sikti. "Evet, Toby," diye cesaretlendirdim.

Bacaklarımı daha da açtı.

Artık onun şovuydu.

"Evet," diye inledim, dizlerinin üzerinde beni beceren erkeğimi izlemek istiyordum, ama aslında beni becerirken ona çok kaptırmıştım.

"Senin ne kadar muhteşem olduğunu görebilmen için, benim sikimi alırken seni nasıl çekeceğimi tamamen çözdüm," diye homurdandı.

Tanrım.

Bunu kesinlikle yapacaktık.

"Tobe..."

Dizimden elini çekti ve klitorisimi çimdikledi. İşte oradaydı.

Ağzım açıldı, dünya silindi ve geriye sadece Toby ve

ben

kal Sadece Toby ve ben.

mış Diğer bir deyişle, onun için boşaldım.

tık. *Sertçe.*

Beni örttü, sikmeye devam etti ve parmağının ağzıma girdiğini hissettim ağzıma kaymasını hissettim.

Onu emdim.

Sertçe.

"*Siktir lan,*" diye homurdandı, parmağı gitmişti, dili oradaydı ve ben tam boşalmak üzereydim ki o ağzımda inledi.

O Toby'di.

Beni dizlerimin üzerinde ya da karnımın üstünde yapmadıkça (ve bazen o zaman bile), beni öperken boşalırdı.

Onun bu yönünü seviyordum.

Ama yine de, onunla ilgili her şeyi seviyordum.

Tamamen bitirdiğinde, dudakları ve sakalıyla boynumu okşadı ve sakalını göğsümden, göğüslerimin arasından, karnıma doğru yavaşça kaydırdı, sonra uzaklaştı ve yataktan kalktı.

Nadiren temizlik

yapardım. Bu da

Toby'nin bir

özelliydi. Bana

bakardı.

Yan tarafa yuvarlandım, kıvrıldım ve banyo kapısını izledim, ıslak bir bezle geri geldiğini gördüm.

Bu arada, onun siyah granit tezgahı ve banyosundaki tüm o ahşapların arasında benim beyaz banyo aksesuarlarım?

Bomba gibi.

Toby beni siktiği gibi sikip sonra çıplak olarak bana doğru yürüyen Toby? *Bomba gibi, bomba gibi, bomba gibi.*

"Buraya gel," diye mırıldandı ve yatağın kenarına doğru yöneldi. Kendimi yukarı ittim, oraya gittim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ayaklarını aç," diye mırıldandı. Ayaklarımı açtım.

Sıcak bez bacaklarımın arasına girdi, tam da dudakları dudaklarıma değdiğinde ve dili bacaklarımın arasına girdiğinde.

O beni temizlerken biz öpüştük.

İşini bitirdiğinde alt dudağımı hafifçe ısırdı ve "Kıpırdama" diye emretti, sonra banyoya geri döndü.

Harika.

Cuma gecesi idi. Yarın Matlock Anma Günü Yemek Festivali, Margot ve Dave'i ziyaret ve diğer şeyler ile dolu bir günümüz vardı. Ve Brooklyn bizi erken uyandıracaktı.

Ama cuma gecesi idi, yani tüm bunlar sorumluluk değil, keyifli şeylerdi. Yani benimle işi bitmemişti.

Geri geldi, ama bana değil.

Onun komodine doğru yürüdüğünü izledim. Orada bir şey yaparken sırtını ve kışını takdir ettim ve yine "ne güzel" diye düşündüm.

Oyuncaklar.

Söylemeye gerek yok, Brooklyn Iz Teyze, Johnny Amca, GoGo ve Davey ile vakit geçirirken, Tobe ve ben Grayburg'a bir yolculuğa çıkmıştık.

Ve o haklıydı. Oradaki seks dükkanı *ilham vericiydi*.

Uyuyan masasının çekmecesini uyluğuyla kapattı, bana döndü, önüme geldi ve sol bileğimi tuttu.

Elimi kaldırdı ve başparmağıyla avucumun içinden yüzük parmağının dibine kadar okşadı.

Sonra diğer elini de kullandı ve ancak o zaman ne yaptığını anladım.

Gözlerim, yaptığı şeyi izlemek için eğilmiş yakışıklı yüzünden, tam da parmağıma elmas bir yüzük taktığını görmek için elime kaydı.

Izzy'ninki kadar saçma değildi.

Ama yine de saçmaydı.

Dar bir banda yerleştirilmiş, küçük elmaslarla tamamen kaplı, büyük, parlak, yuvarlak bir taş.

Sade. Hatta geleneksel. Ve mükemmel.

"Margot seçti."

Gözlerim onun gözlerine takıldı. Evet.

Tamamen mükemmel.

Elimi tutan parmakları kayarak benimkini tamamen kapattı, tutuşu o kadar güçlüydü ki, taş avucuna batmış olmalıydı.

"O okumaya benim taşıma parmağında ve seni hayatımızın geri kalanında seveceğim ve koruyacağım sözümü kalbinde taşıyarak git ve ne olursa olsun, siktir et onları. Sen seviyorsun. Sana bakılıyor. Ve bir ailen var," dedi.

Yüzük gelenekseldi.

Evlilik teklifi ise değildi.

Ama Toby böyleydi.

Ne olduğunu bile anlamadan, gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başladı.

"Bu evet demek mi?" diye sordu.

"Bir soru mu sordun?" diye boğuk bir sesle sordum.

"Bebeğim, her erkek bu kelimeyi duymak ister," diye fısıldadı. "Benimle evlenir misin?"

Erkeğim bunu mu istiyordu? O zaman alacaktı.

"Evet, Toby."

Elimi göğsüne bastırdı, diğer eliyle saçlarımı okşadı ve eğilip beni öptü.

Elimi göğsüne bastırmış halde bırakarak o koluyla beni kaldırdı ve beni de yanına alarak yatağa girdi.

Bacaklarımı ona doladım ve ikimizi yatağa yatırdı, öpüştük, sonra biraz daha öpüştük ve biraz daha okşadık, sonra biraz daha öpüştük ve ciddi bir şekilde okşadık, bu da geleneksel misyoner pozisyonunda sevişmeye yol açtı.

Toby'den önce ben boşaldım. Toby beni öperken boşaldı.

Sonra beni temizledi ve dolabın kancalarına astığım pijamalarımı getirdi.

Ben de benimkini
giydim.
O da kendininkini
giydi.

Ve annem şöminenin üzerinde, ay ışığında gülümserken, onun ağaç evindeki odasında uykuya daldık.

Toby, yepyeni, koyu mavi, çift kabinli Ram'ını büyükannemin avukatının ofisinin ziyaretçi park yerine park ederken, telefona "Geldik" dedim.

Kamyoneti sorgulamadım.

Gamble Kardeşler'in geçen haftaki durumu en iyi ihtimalle tedirgin, en kötü ihtimalle ise düpedüz huysuzdu.

Bunun nedeni, kız kardeşim de bir mektup almıştı. Deanna ve Charlie ile Food Festival'da ve Margot ve Dave'in evinde biraz tartıştıktan sonra, gitmeye karar verdik.

Pazartesi günü Izzy arayıp oraya gideceğimizi söyledi.

Babamızın da orada olacağı söylendi.

İki kardeş de bizim babalarının yanına yaklaşmamızı istemiyordu.

Ama onun da orada olacağını öğrendiğimiz günün ertesi günü, Toby'nin eski Chevy'si o zamana kadar misafir park yeri olan evin yanındaki alana park edilmişti ve mavi Ram garajdaydı.

Görünüşe göre, babamın da olacağı bir toplantıya eski bir Chevy veya sarı bir Ford Focus ile gitmek istemiyordu.

Ben oraya neyle gittiğimiz umurunda
değildi. Onun umurundaydı.

Bu erkeklerin işi.

Ben de çenemi kapattım.

Bir gün önce eve geldiğimde yemek masasında üç kutu gördüğümde de yine çenemi kapattım.

"Bunlar Margot'tan," diye homurdandı Toby (bu arada, Gamble kardeşlerin ruh halleri, cuma günü yaklaştıkça "huzursuz"dan "huysuz"a doğru kötüleşti).

Bir kutuda Saks'tan alınmış kırmızı, çapraz askılı, bir tarafı kısa, diğer tarafı ise yakaya kadar uzanan yakalı, uzun kollu ve derin manşetli bir elbise vardı. Ayrıca biraz dekolte bir elbiseydi.

Bu, kadınsı ve seksi bir güç takım elbisesiydi.

Bir sonraki kutu Neimans'tan gelmişti ve içinde saplı, çok havalı, zebra desenli bir el çantası vardı.

Son kutu Nordstrom'dan gelmişti ve içinde kırmızı sivri topuklu, siyah, uçlarında küçük gümüş topar bulunan ve ayak bileklerimi saran ultra ince kayışlı bir çift ayakkabı vardı. Ayakkabının sadece parmak kısmı kaplıydı ve çoğunlukla kristal berraklığında plastikle kaplıydı, parmak kısmında ise zebra desenli bir elmas vardı.

Ayakkabılar çok seksi, çok şık ve tam bana göre idi. Yani mesaj açıktı.

Toby, kadını toplantıya kötü adamların kullandığı pahalı bir kamyonetle götürmeye niyetli değildi ve Margot da zırhsız olarak oraya gitmeme izin vermiyordu.

Ben de buna karşı çıkmadım.

Bu, onların aileyi koruma yöntemi idi.

Aynı şeyi Izzy için de denemişti, ama şaşırtıcı bir şekilde, Johnny, Iz'in en sevdiği elbiselerinden birini ve ona aldığı nude Louboutin ayakkabılarını giyip toplantıya gitmesine izin vermemiştir.

Johnny'nin, Izzy'nin uzaklaşmış büyükannesinin vasiyetnamesinin okunacağı kıyafeti konusunda söz sahibi olmak istemesi beni çok şaşırttı.

Ama nedense bu onun için çok önemliydi.

Margot, Johnny'yi daha az gergin hissettirecek şeyi yapmasını tavsiye etti ve ona aldığı elbiseyi saklamasını ve istediği zaman giymesini söyledi.

Sierra'nın neşeli ziyareti hafızamdan silinirken, tüm bunları nispeten derin bir bakış açısıyla kısmen anlıyordum.

Ve Toby'yi gizlice sakinleştirmem ve dikkatli davranmam gerektiğini fark ettim, tam tersi değil.

Çünkü benim anlamadığım şey, Gamble kardeşler olarak, babamızın evlilikleri sırasında annemize yaptıklarını ve annemizin ve kızlarının bundan sonra yaşadıklarını bilmek ne demekti, hem de bizi tanımadıkları ve bu yüzden hiçbir şey yapamadıkları bir dönemde.

Ama bu bizi incitti. Bizi etkiledi. Annemizi incitti. Ve onu etkiledi.

Ve durumun özü buydu.

Babamızın bir avukatın ofisinde bir şey yapması çok olası değildi.

Ama Tanrı şahidimdir ki, başka bir zamanda olsaydı, bu adamların silahlarla içeri girip hemen eldivenlerini atacaklarından ve sonra kılıçlarını çekeceklerinden hiç şüphem yoktu.

Bu mağara adamı saçmalığı değildi.

Bu tamamen başka bir şeydi.

Ve benim penisim ya da damarlarımda Gamble kanı olmadığı için, bunu tam olarak anlamadım.

Ama Toby'nin aktif ve pasif koruma açıklamalarını ve aktif olmak için çaresizce çabalarken pasif kalma mücadelesini anlamaya başlamıştım.

Oraya girip onu parçalayamazlardı. Ve bu onları çılgına çeviriyordu.

Ofise vardığımızı söyledikten sonra Margot kulağıma "Yola çıkar çıkmaz beni ara" diye emretti.

Sesi haftalardır hiç olmadığı kadar güçlü geliyordu.

"Arayacağım Margot. Söz veriyorum."

"Tobias nasıl?"

Toby onu duyamayacak olmasına rağmen fısıldıyordu.

Döndüm ve Toby'nin kapısını o kadar sert açtığını gördüm ki, kapının yerinden çıkıp otoparkın öbür ucuna uçmaması şaşırtıcıydı.

"Hiç iyi değil," diye fısıldadım, o dışarı çıkıp kapıyı tüm kamyonu sallayacak kadar sert bir şekilde kapattıktan sonra.

Kendi kapımı açmayı bile düşünmedim. Kafası patlayabilirdi. "Gitmeliyim," dedim ona. "Yola çıkar çıkmaz ararım.

bu arada, *harika* görünüyorum. Seni

seviyorum." "Ben de seni

seviyorum, Adeline."

Toby kapımı açtığı anda bağlantı kesildi. Gözlerine

baktım. "Ben iyiyim, bebeğim."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece elimi tutup aşağı inmeme yardım etti.

Kapıyı kapattıktan sonra kapıyı çarptı ve ofis binasının kapılarına doğru yürürken parmakları neredeyse canımı acıtıyordu. Yine de hızlı yürümiyordu. Aklında ne varsa, beni elbise ve topuklu ayakkabılarla düşünmüştü.

Bana kapıyı açtı ve ben Kentucky'nin sıcak güneşinden, çok hoş bir fuayenin serin, iklimlendirilmiş havasına geçtim.

Kız kardeşim mesaj attığı için bildiğim gibi, Johnny ve Izzy oradaydı.

O zaman elbisenin anlamını anladım.

Lacivert. Kısa kollu. Göğüslerinin üzerinde şeffaf bir panel. Dizlerinin üzerinde bir tane. Ona mükemmel uyuyordu, sevimli, şık ve profesyoneldi, biraz da seksi.

Tam Izzy'ye göreydi.

Ayakkabılarının tabanındaki ruj kırmızısı, boynundaki ve kulaklarındaki elmaslar ve gözüne çarpan kocaman nişan yüzüğüydü.

Johnny koyu mavi takım elbise, açık mavi gömlek giymişti, kravatı yoktu. Yakışıklı görünüyordu.

Toby siyah takım elbise, duman grisi gömlek giymişti, kravat takmamıştı. Çok seksi görünüyordu.

İki kardeş birbirlerine öfkeyle baktılar, sonra Johnny asansörün düğmesine basmak için harekete geçti.

Izzy bana büyük gözlerle baktı.

Elimi uzattım ve onun elini tuttum.

Birbirimize sarıldık.

Johnny geri döndü ve kadının diğer elini tuttu, sonra uzanıp Toby'nin ensesini kavradı. Toby de Johnny'ye aynısını yaptı.

Bir grup halindeydik.

Bu çok tatlı ve sevimliydi, hem gülmek hem de ağlamak istedim, ikisini aynı anda.

Keşke annem de bunu görebilseydi.

"İstediğin zaman vazgeçebilir ya da çekip gidebilirsin," dedi

Johnny gürleyen bir sesle. "Biz iyiyiz tatlım," dedi Izzy

yumuşak bir sesle.

Johnny ona kaşlarını

çattı. Asansör çaldı.

İçine girdik.

Avukatın ofisine vardığımızda, büyükannemizin para bırakarak öldüğünü hepimiz fark ettik. Martin, Sandberg ve Deats tembel değillerdi, patronlarım işlerini iyi yapıyordu. Resepsiyon masam ve çevresi muhteşemdi. Orada çalışmayı seviyordum, ve bunun nedeni ortalıkta önlük olmaması değildi.

Ama resepsiyon alanındaki uzun, ince masayı süsleyen taze çiçek buketi, muhtemelen Johnny ve Izzy'nin düğünündeki tüm çiçekler kadar pahalıydı.

Resepsiyon görevlisiyle orada olduğumuzu söyledikten sonra, zarif, ince bir adamın çıkıp bizi geri götüreceğini söylemesi uzun sürmedi.

Neyse ki, bizi daha fazla taze çiçek, parlak ahşap ve camla kaplı ofislerin arasından geçirirken, "Bay Aubrey ile kızları arasında, Bay Aubrey'in vefat eden eşine davranışının bir sonucu olarak uzun süredir bir soğukluk olduğunu biliyoruz." dedi. Duraklama.

"Kaybınız için gerçekten üzgünüz." Duraklama. "Bu tür bir durumda mümkün olduğunca hızlı, sorunsuz ve rahat bir şekilde ilerleyebilmesi için gerekli düzenlemeleri yaptık. Bu amaçla, Bay Aubrey ve eşinden daha erken gelmeleri istendi ve şu anda buradalar. Sizin grubunuzun karşısındaki masada oturacaklar."

Iz'e rahatlamış bir bakış
attım. O da bana aynı bakışı
attı.

Erkekler hala ikna olmamıştı.

"Ayrıca, siz davet etmedikçe size yaklaşmamaları da istendi," diye bitirdi adam.

"Teşekkürler," diye homurdandı

Johnny. Toby hiçbir şey
söylemedi.

On adım daha.

Ve oldu.

Kullanacağımız konferans odasının pencereleri tam yanımızdaydı.

O tarafa baktığım için, kullanacağımız odanın bu olduğunu
biliyordum. Ve o, uzun boylu, dik duran, çok daha yaşlı bir adamdı.

Çok
yakışıklıydı.
Şimdi bile.

Yanında, Sierra gibi ince, esnek, parlak kahverengi saçlı, görünüşe göre yaşına uygun bir kadın vardı, bu çok şaşırtıcıydı, muhtemelen saçını boyatmıştı.

Güçlü bir takım elbise ya da ona özel dikilmiş gibi görünen sevimli, seksi, profesyonel bir elbise giymiyordu.

Kat kat etekli, pembe dantelli şık bir elbise, sallantılı küpeler ve birçok kolye ve bilezikle şık bir hippi gibi görünüyordu.

Annem de o kıyafeti giyerdi. Eğer parası
yetseydi.

Gözleri pencerelere kaydı ve yüzü soldu. Sonra onun
gözleri de pencerelere kaydı.

Izzy'ye baktılar ve sonra bana döndüler.

Ve onun yüzünde özlem dolu bir ifade belirirken, gözleri kederle
doldu. "Tanrım," diye fısıldadım.

Iz de bunu gördü, çünkü onun inlemesini duydum.

Johnny ve Toby'nin hareketimizi ne kadar hızlı durdurdukları yüzünden boyun incinmesi yaşamamamız bir mucizeydi.

"Onlar bunu ondan ayrı yapabilirler mi?" diye sordu Johnny.

"Üzgünüm, Bayan Aubrey'in tek şartı, mirası alacak üç tarafın da okuma sırasında hazır bulunmaması halinde vasiyetinin okunamayacağı veya uygulanamayacağıydı," diye cevapladı zarif adam.

Ve gerçekten üzgün görünüyordu.

"Lanet olsun," diye Toby içinden küfretti. Elini sıkıca sıktım. "Sorun yok."

Bana kızgın bir bakış attı.

"Sorun yok, tatlım," diye yalan

söyledim. "Eliza?" diye sordu

Johnny. "Ben iyiyim, *häschen*."

Toby, muhtemelen kendini tanıtmış olan zarif adama baktı, ama ben bunu kaçırmıştım.

"Hadi bitirelim şunu," diye homurdandı.

Adam başını salladı ve bizi kapıya doğru yönlendirdi. Sonra içeri girdik.

"Barry, tüm taraflar burada. Eliza ve Adeline Forrester ile nişanlıları Johnathon ve Tobias Gamble."

"Tamam," dedi yaşlı, daha az zayıf ama aynı derecede zarif bir adam.

Konferans masasının uzun kenarında ortada oturuyordu ve yanında çok daha genç başka bir adam oturuyordu.

"Teşekkürler, Jason," dedi Barry bizim adama, ayağa kalkıp bize doğru gelirken elini uzattı, Jason ise odadan çıktı. "Eliza, Adeline. Barry Frischman."

"Efendim," dedi Izzy

titreyerek. Ben sadece

elini sıktım.

İkimiz de masanın ucuna bakmaktan kaçınıyorduk. "Beyler," diye Johnny ve Toby'ye başını salladı.

Çeneleri kalktı.

"Lütfen oturun. Bu uzun sürmeyecek," dedi.

Dört adet tekerlekli döner sandalye bizim için masanın dar ucuna sıkıştırılmış olarak düzenlenmişti.

Toby ben otururken

koltuğumu tuttu. Johnny de

Izzy'nin koltuğunu tuttu.

Onlar oturdular.

Barry dönüp yanındaki genç adama baktı. "Lütfen tüm tarafların burada olduğunu not al, Andrew. Ve başlayalım."

O da yerine oturdu.

Toby elimi tuttu. Ben de sıkıca tuttum.

Gözlerimi Barry Frischman'dan ayırmadım.

"Zaman ve koşullara duyarlı olarak, hemen konuya gireceğim," dedi Barry. Okuma gözlüklerini taktı, bir kağıt parçası aldı ve başladı: *"Ben, Helena June Aubrey, Kentucky, Carlisle, Doncaster Way 12 numarada ikamet etmekteyim, bunun benim vasiyetim olduğunu beyan eder ve daha önce yaptığım tüm vasiyetleri ve ekleri iptal ederim."*

Yanımda oturan Izzy'ye uzandım. Biz de el ele tutuştuk.

Sıkıca.

Bu uzun sürmedi.

O, sahip olduğu her şeyi, ki çok şey vardı, babamız Harlan "Harley" Aubrey'e verdi.

Miras vergisi ödenecek iki milyon dolar hariç, bu para Eliza Anne Forrester Aubrey ve Adeline June Forrester Aubrey arasında eşit olarak bölünecekti.

Gerçek yasal isimlerimiz.

Annem babamdan hiç boşanamamıştı ve hiçbirimizin adını değiştirecek parası da yoktu.

Lance Gamble gibi, o da resmi olarak evli olarak öldü. Yıllardır bu isimleri duymamıştım.

Ve son olarak, en önemli kısım vardı.

Üç milyon dolar daha miras bırakılmıştı. Bu para, Adeline June Forrester Aubrey'in vasisi olarak emanet edilecek ve Brooklyn True Flynn'e yirmi beşinci doğum gününde verilecekti.

Ellerim Toby ve Izzy'nin ellerinde titriyordu. Toby sıkı tutuyordu.

Izzy de aynı şekilde karşılık verdi.

"Hepsi bu kadar," dedi Barry, kağıtları bırakıp gözlüklerini çıkararak sağa sola bakındı. "Vasi olarak firmamız tüm düzenlemeleri yapacak. Bu işlemler önümüzdeki hafta sonuna kadar tamamlanacak."

Ayağa kalktı ama gözleri Izzy ve bana doğru bakıyordu.

"June, saygıyla, sizden de saygıyla, babanıza biraz zaman ayırmanızı rica etmemi istedi. Bu, June'un isteği idi ve tabii ki benim de isteğim, eğer bunu yapamayacağınızı düşünüyorsanız, istediğiniz zaman gidebilirsiniz. Ayrıca, kalmak isterseniz, Jason

gerekli bilgileri alabilir, böylece transferleri ayarlayabilir ve Brooklyn için tröstün kurulmasını tamamlayabiliriz. Yola çıkmanız gerekiyorsa, sizi telefonla ararız. Şimdi," çenesini boğazına doğru itti, yanında oturan adama bir bakış attı ve mırıldanarak sözlerini bitirdi, "biz gidiyoruz."

Bunun üzerine diğer adam da ayağa kalktı ve ayrılmaya başladılar.

Görünüşe göre biz de ayrılacaktık, çünkü Toby beni sandalyemden, Johnny de Iz'i sandalyesinden çekerek ellerimizi ayırdı.

"Lütfen yapmayın."

Bir kadının sesi. Yumuşak. Yalvaran.

Karısı.

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

"Onlar benim sözlerimdi," diye cevapladı Johnny.

"Tatlım," dedi Iz yumuşak bir sesle.

"Bırak onları, Fonda."

Babamız.

Tanrım, Tanrım,

Tanrım. Onun

sesi.

Konuşması bile bir şarkı gibiydi.

Annemin ona nasıl aşık olduğunu ve onu nasıl çok sevdiğini

her zaman çok iyi anlamıştım. Tamamen.

Toby beni kapıya doğru çekmeye başladı.

"Çocuğumuz yok," diye bağırdı kadın acil bir şekilde. "O da sana her şeyi bırakacak."

Başımı ona çevirdim.

"Şey hariç... bana bıraktığı şey," diye bitirdi. Tanrım, Tanrım,

kahretsin.

Johnny kapıdan çıktı, Iz'i de peşinden sürükleyerek. Kız kardeşim neredeyse bitirmişti, biz de onların peşindeydik.

"Üzgünüm."

Aniden durdum, Toby'nin kolu ikimizin koluna da uzanıyordu çünkü ben durduğum için o da durmak zorunda kalmıştı.

Izzy de direniyordu.

Ona baktım.

Babam.

Bir zamanlar babam dediğim adam, bazen hak ettiğinde bunu mutlu bir şekilde yapardı.

"Daphne'ye yaptıklarım beni rahatsız ediyordu, işkence ediyordu." Başını salladı. "Umursamıyorsun. Umursamamalısın. Yardım aldım. Sen de bunu umursamıyorsun. Umursamamalısın da. Sizi yalnız bıraktım. Sizinle birlikte olabilecek durumda değildim ve bensiz daha iyi olacağınızı düşündüm. Daphne size bakardı. Daphne sizin için yaşıyordu. Daha sonra, onu aramaya gittiğimde, bunu yapmamam gerektiğini anladım. O..." Yutkundu.

"O öldüğünde, bu onu paramparça etti," diye araya girdi kadın. "Adeline," diye homurdandı Toby, elimi çekerek.

"Beni affedemeyeceğini biliyorum, sormayacağım. Ona soramam..." Sesi boğuk bir şekilde kayboldu. "Artık ondan beni affetmesini isteyemem," diye zorla çıkardı. Sonra yüzü acı ile doldu. "Tanrım, ikiniz de ona çok benziyorsunuz. Tıpkı ona gibi. O çok... Daphne'nin sana benzediğine ve benden hiçbir şey almadığına seviniyorum."

"Adeline," diye bağırdı Toby ve Johnny'den de aynı derecede korkutucu bir uyarı sesi geldi.

Kadın, Fonda, elini bize doğru uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi. Elini karnına koydu. "Onun bu sözleri söylemesine izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Bunun üzerine odadan çıkarıldım.

"Özür diledi," diye bağırdı Toby taksiye. "Aman Tanrım," dedi Margot ön panelden.

Yolda Margot'u ben aramadım. Toby aradı.

Kendi kamyonetinden.

"Yardım aldığını söyledi," diye devam etti Toby.

"Bu kulağa... fena gelmiyor," dedi Dave, Margot hoparlörde olduğu için dinleyebiliyordu, dikkatlice paylaştı.

"Onlara bakacak cesareti bile var," diye homurdandı

Toby. "Tobias..." diye Margot azarlamaya başladı.

"Evet, anneni dövdüğüm için özür dilerim. Onu o halde gördüğün için özür dilerim. Kız kardeşinin beni o halde gördüğü için özür dilerim. *Hayatın boyunca* yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Yardım aldım. Artık her şey yolunda. Merak etme, senden beni affetmeni istemeyeceğim. Annem sana para bıraktı, ben de aynısını yapacağım, böylece kendimi daha iyi hissedeceğim, ama ısıtılmış çorba ve okulda zorbaların pislikliklerini

ve benim yüzümden yemek zorunda kaldığın diğer tüm bokları silemem, ama kendimi daha *iyi hissedeceğim*," dedi Toby alaycı bir şekilde ve *hiç de* alaycı *olmayan* bir şekilde bitirdi, "Manipülatif pislik."

Kimse bir şey
söylemedi. Dave
konuşana kadar.

"Oğlum, Matlock'a döndüğünde en iyisi bize gel."

"Ben bakarım, David," diye mırıldanan Margot'un sesi ve arka planda çalan bir telefon duyuldu. "Muhtemelen Eliza. Ya da Johnathon."

"Tobe," diye seslendi David. "Beni duydun mu?"

"Deanna ve Charlie'den Brooklyn'i almamız lazım," diye hatırlattı Toby

"Deanna ve Charlie de gelmek isterlerse, her zamanki gibi
"Tamam."

"Birkaç saat sonra görüşürüz,
evlat." "Görüşürüz, Dave," dedi
Toby. "Hoşça kal, Dave," dedim.
"Hoşça kal, evlat."

Toby bağlantıyı kesti.

Ona zaman tanıdım.

Sonra ısrarla "Konuş benimle" dedim.

"O pisliğin Brooklyn'e yaklaşmasını istemiyorum," dedi. Ön
camdan dışarı baktım.

Bu, babasının ilk kez bir talepte bulunmasıydı.

Az önce olanlar hakkında ne hissettiğimden emin olmasam da, bu konuda
eminim.

Bunu sevdim.

"Sen bir yetişkinsin, seçim yapabilirsin," diye devam etti. "Ben senin
yanındayım, arkandayım, seni dinlemeye hazırım, ne olursa olsun, o ve kadının
sana uzatmaya çalıştığı zeytin dalını kabul et. Ama o piçe bir şans verirsen,
Brooklyn'e yaklaşmadan önce uzun bir tartışma olacak ve o seni bensiz
göremeyecek. O da öyle."

"Bu noktada Brooks'un büyükbabası yok, ama üç milyon doları var," dedim
dikkatlice.

"O zaman Margot ve Dave kim lan?" diye sordu Toby.

Kahretsin.

"Yani kan bağı olanlar, kalp bağı olanlar değil," diye hemen düzelttim.

Toby hiçbir şey söylemedi.
Ona biraz daha zaman verdim.
Sonra "İnsanlar değişir" dedim.
Toby cevap vermedi.

"Bunu o başlatmadı, o başlattı," diye hatırlattım. "Bizi engellemeye
alışmadı. O sadece..."

"O sadece..." diye dūřünerek dudaklarımı sıkıca kapattım. Daphne
affederdi.

*Eğer özür iten geliyorsa, benim güzel kralielerim, gerçekten iyi kalpli
olmak, kimseye karşı asla kapılarını kapatmayan açık bir kalbe sahip olmaktır.*

"Devlet peyniri," dedi Toby, annemin sesini bastırarak.

Gözlerimi kapattım.

"Johnny bana senin resimlerini gösterdi, onların evindeki eyer odasında,"
dedi Toby.

Gözlerimi açtım.

"Senin, üçünüzün ve atın fotoğraflarını," diye devam etti. "Margot ve benim
sana aldığımız yüzüğü ona gösterdikten sonraydı. Johnny ve ben bir anlaşma
yaptık. Bir daha asla, Addie."

Ona baktım. "Neden bahsediyorsun?"

"ocukken annenle geçirdiğin gün. Plastik ayakkabılar.
Evde kesilmiş salar."

O fotoğrafları hatırladığım için gülümsemek istedim. Ve o
günü.

Çok eğlenmiştik.

"Sen ve kız kardeşin bir daha asla acı ekmeyeceksiniz, Adeline. Bir daha
asla, lanet olsun."

Aman

Tanrım.

Adamım.

"Tobe," dedim yumuşak bir sesle.

"Bir daha asla, Addie. Özellikle de o *lanet adamın* elinde." "Mutluyduk."

"Saçmalık."

"Artık milyonerim," diye hatırlattım ona.

şey... *sayılır*.

Bir milyon seni milyoner yapar mı?

Toby'ye bunu sormadım.

Ama konuşmam bitmemiştir. Ama
Toby benden önce davrandı.

"Oraya girdiğinde milyonerdin, Adeline. Yüzüğüm, yatağım, çocuğumuz, paramız."

O anda aldığım nefesin tıslamasını duyabilirdin.

"Ama bu *şimdi*," dedi Toby. "Altı ay önce, bebeğine Noel hediyesi alacak paran yoktu."

"Demek istediğim, *artık* ben milyonerim, sen de öyle, ama Noel günü söylediğim şey hala geçerli. Bunu bana annem öğretti. Sen, çocuğumuz, köpeğimiz, yatağımız ve şimdi de kedimiz var, ben mutluyum. Hep böyle oldu. Tek ihtiyacım olan annem ve Izzy'ydi. Sonra Brooks." Elimi uzatıp onun uyluğunu kavradım. "Ben hep zengindim, Toby. Annem pazar günleri yüz bakım yaparken, yıldızların altında otururken ya da mercimekten yaptığı harika tadı olan çılgın tarifini yerken, kıkırdayıp mutlu olduğumuzda ne sorardı biliyor musun?"

"Ne sorardı?"

"*Yoksul insanlar ne yapıyordur acaba?*"

Elini benimkinin üzerine koydu, parmakları benimkini kavradı.

"O Daphne'ydi," dedim yumuşak bir sesle. "Ve ben Daphne'yim. Brooks ve sen, Izzy, Johnny, Margot, Dave var. Sence bana bir şey zarar verebilir mi? Sence Daphne onun bana *gerçekten* zarar vermesine izin verir miydi? Dünyanın en zengin kızı olarak büyüdüm. Ve bu boktan durum devam ediyor."

"Granit ve çelik," diye mırıldandı.

Onu anladığımdan emin değildim.

Yine de "Evet" dedim.

O sürmeye devam etti.

Bir süre sonra, öne doğru baktım ve yolculuğa devam ettim. Ama elimi kıpırdatmadım.

Uzun bir sessizlik oldu.

Toby sessizliği bozdu.

"O ya da karısı bir şans verirse, onu içeri alacak mısın?"

"Izzy ve Margot ile konuşacağım, sonra da seninle konuşup karar vereceğim." "Tamam, bebeğim."

Yine arabayı sürdü.

Ve ben de

arkada oturdum.

Sessizliği bozdum.

"Benimle geldiğin için teşekkürler, tatlım."

Elini benimkine sıkıca bastırdı. "Kapa
çeneni, Lollipop."
Ön camdan dışarı baktım. Ve
gülümsedim.

Toby

İki Hafta ve Bir Gün Sonra...

Kadınlar oturmuş, birbirine sokulmuşlardı, sadece onları seven erkeklerin ayırt edebileceği iki sarışın kafa, şık bir siyah saç modeli ve ipek bir fularla örtülü bir kafa.

Erkekler oturmamışlardı.

Hepsi ayakta, omuzları duvara yaslanmış, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, sıra halinde duruyorlardı.

Johnny, Dave, Toby ve Charlie.

Brooks, son üç aydır ara sıra bir araya geldikleri sırada aşık olduğu on altı yaşındaki Lauren ile dışarıdaydı.

Margot ve Dave'in sehpasının üzerinde duran, kadınların üzerinde durması nedeniyle görünmeyen Izzy'nin hoparlörlü telefonu çalışıyordu.

Bir kadın sesi cevap verdi.

"Alo? Evet? Eliza ve Adeline mi?" Sesi gergin geliyordu.

Kahretsin.

"Evet, şey... Fonda, benim ve Addie," diye cevapladı Izzy.

Kahretsin.

"Tamam, tamam, şey...

merhaba." "Merhaba," dedi

Iz.

"Merhaba," dedi Addie.

"Tamam, şey, biz gerçekten beklemiyorduk... Yani, avukatlar geçen hafta aradılar ve sizin iletişim kurmak istediğinizi söylediler, bu yüzden zamanımız vardı. Ama biz *hiç* beklemiyorduk... Yani, bu çok sürpriz oldu, biz... " Gevezelik etmeyi bıraktı ve şöyle dedi: "Bize ulaştığınız için çok mutluyuz. *Babanız* da sizin ulaştığınız için çok mutlu."

Toby'nin boğazından bir ses çıktı.

Addie omzunun üzerinden ona bakarken saçları sırtında kaydı.

Seni seviyorum, diye dudaklarını oynattı. *Sorun yok*. Toby homurdandı.

Bu sırada Fonda konuşuyordu.

"O... Umarım tahmin edebilirsiniz, çok gergin. Oda bile değil, çok korkmuş durumda."

"Biz de gerginiz," dedi Addie ona dönerek.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti Fonda. "Sizi hiçbir şekilde kırmak istemiyorum. Aptalca bir şey söylersem ve istemedem... Kötü olur." Sesi kesildi, sonra hemen devam etti, "Ama, şey, Harley... O kaybolmuş durumda. Onunla tanıştığımndan beri, *kaybolmuş durumda*. Sen olmadan kaybolmuş. Annen olmadan kaybolmuş. Benimle bile, o... Emin değilim, *tanrım*, bu çok zor."

"Sadece söyle ne söyleyeceksen, Fonda," diye nazikçe ısrar etti Izzy.

"Tamam," diye tereddütle cevapladı Fonda. "O kadar uzun zaman oldu ki, bulunmaya alışabilir mi emin değilim." Sesi alçaldı. "Senin fotoğrafın var onda. Annenle birlikte çekilmiş bir fotoğrafınız. Cüzdanında taşıyor. Her yere yanında götürüyor. Onu tanıdığımndan beri o fotoğraf onda. Ve onu yirmi yıldır tanıyorum."

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı Johnny.

Neyse ki, o kadar alçak sesle söyledi ki kadınların hiçbiri ona bakmadı.

Bu, Margot'tan başkası değildi ve Johnny'ye gözlerini kısarak "*kapa çeneni*" der gibi baktı.

Tabii ki küfürlü kelime kullanmadan, ama aynı anlamı veren bir vurguyla.

"Onu seviyordu," dedi Fonda sessizce. "Onu çok, çok seviyordu."

Orospu çocuğu.

"Bu senin için kolay olmamıştır," dedi Addie.

"Benim için sorun değildi, o çok güzeldi. *Sen* çok güzeldin. Sen güzelsin," dedi Fonda. Sonra yine sessizce, "Böyle sevebilen bir erkeğin olması fena değil."

Harika.

Kadın samimi görünüyordu.

"Babasıyla ilgili sorunları vardı," diye kız kardeşlere anlattı. "Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Asla mazeret göstermeye çalışmam. Harley de öyle. O *kesinlikle* göstermezdi. Ama babasıyla ilgili sorunları vardı. Babası, donanım mağazalarını devralmasını istiyordu. Tek çocuğu, oğluydu, Harley'nin istediği şeyden çok uzaktaydı.

müzisyen olmak. Onun bir ana kuzusu olduğunu düşünüyordu ve bunu sık sık dile getiriyordu. Kendini kanıtlamak için baskı hissediyordu. Babasının yanıldığını kanıtlamak için baskı hissediyordu. Ve o... o gençti ve hissedemediği şeyler hissediyordu... Tanrım, sanki mazeret uyduruyormuşum gibi geliyor ama öyle değil. Gerçekten değil. Ben sadece... O sana bunu söylemeyebilir çünkü senin düşünmeni istemez... Ben sadece senin... bilmen gerektiğini düşündüm.

Margot arkasına

yaslandı.

İşte oradaydı.

Ve başladı.

Kahretsin.

"Bize anlattığına sevindik," dedi Addie telefona.

"Anneniz sizi alıp gittiğinde, o alkol ve uyuşturucuya başladı. AA'ya gittikten sonra öfke kontrolü de öğrenmesi gerektiğini anladı. Ama bence bunu zaten biliyordu çünkü o hiç... benimle hiç... Öfke kontrolü. Şimdi on yıldır temiz ve... şey, bir kulübü var. Burada, Memphis'te. Cuma geceleri arkadaşlarıyla çalışıyor ama çoğunlukla yetenekli olduğunu düşündüğü sanatçıları bulup onlara şans veriyor. O, şey... kulübü çok tanınır. Justice Lonesome onun kulübünde çaldı. Ve Blue Moon Gypsies orada bir video çekti."

Ve yine harika.

Babası gerçekten hayatını düzene sokmuş gibi geliyordu.

Deanna arkasına yaslandı ve elini hamile karnının üzerinde gezdirdi. Ve yine aynı şey oldu.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Charlie.

"Biz... biz, onunla konuşabilir miyiz sence?" diye sordu Izzy. "Evet. Evet, evet, evet," dedi Fonda aceleyle. "Durun... Onu bulmaya onu bulmaya götüreceğim."

Iz, Addie'ye baktı.

Addie, Izzy'ye baktı.

"Bir saniye," diye Fonda'nın sesi telefondan duyuldu.

Sonra, kız kardeşlerin kanepede birbirlerine daha yakın oturmak için yer değiştirmeleri dışında hiçbir ses duyulmadı.

"Tamam kızlar, geldi. İşte burada. Tam burada," diye gevezelik eden Fonda'nın ardından "Al şunu Harley," dediği duyuldu.

Bir boğaz temizleme sesi ve ardından melodik, derin bir "Kızlar?" sesi duyuldu.

Izzy ve Addie'nin başları birbirlerine yaslanana kadar eğildi.
"Baba?" diye seslendi
Addie. "Bu...?"
"Addie."
"Ben de buradayım," dedi Izzy.
"Izzy," diye fısıldadı. "Şey..." Yine boğazını temizledi. "Siz ikiniz nasılsınız?"
"İyiyiz baba," dedi Addie.
"David?" Margot yumuşak bir sesle seslendi. "Bir martini istiyorum, aşkım." "Hemen," dedi David ve ayrıldı.
"Charlie?" Deanna da yumuşak bir sesle seslendi. "Bir martini istiyorum, aşkım." "Soğuk bir Perrier'e ne dersin?" diye sordu Charlie.
Deanna gözlerini devirdi.
Charlie gitti.
"Kızlar... yalnız değil misiniz?" Harley Aubrey'in sesi telefonda geldi.
"Hayır, ailemizle birlikteyiz," dedi Izzy.
"Anlaşılabilir," dedi. "Ve iyi. İyi. Bu iyi. Şey... torunum orada mı?"
"Dışarıda bakıcıyla birlikte," dedi Addie.
"Evet. Tamam." Sesi kalınlaşıyordu. "Tamam, kızlar, bekleyin." Sonra uzaktan, boğuk bir sesle, "Siktir."
Ve Fonda geri döndü.
"Babanızın bir saniye zamana ihtiyacı var, kızlar. Sorun olur mu?" diye sordu. "Sorun değil," dedi Izzy.
"Kesinlikle sorun değil," dedi Addie.
"Peki, şey... Harley kendini toparlarken, bana kendinizden bahsedin. Kızlar, gerçekten çok şık giyiniyorsunuz ve yanınızda olan o erkekler... Ben, bilirsiniz, daha yaşlıyım ve, şey, sanırım üvey anneniz, ama... *vay canına.*"
Izzy ve Addie gülmeye başladı. Lanet olsun.
Bu pisliğe katlanmak zorunda kalacaklardı.
Johnny'ye baktı.
Johnny ona baktı.
"Bira?" diye sordu
Tobe.
"Bourbon," dedi Johnny.

"Ben alırım, sen kal," dedi Toby. Johnny başını salladı.

"Ben de biraz burbon alayım," diye seslendi Deanna.

Bu, muhtemelen Toby'yi gülümsetebilecek tek şeydi. Toby, Deanna'ya o gülümsemeyi gösterdi.

Sonra Addie ve Izzy için şarap ve burbon almaya gitti.

Çünkü, yirmi beş yıllık birikimi telafi etmek için bunun biraz zaman alacağını düşünüyordu.

"Ee," Fonda, Toby dışarı çıkarken, "iki kız kardeş, iki erkek kardeş, bence bu çok tatlı. Harley öğrendiğinde, June'un avukatları sana okuma için kimin geleceğini söylediğinde, ikiniz için endişelendi, bilirsin, çünkü o böyle biridir, ama ben ona dedim ki..."

Evet.

Siktir.

Bu biraz zaman alacaktı.

Muhtemelen yıllar.

Ve evet, o pisliğe katlanmak zorunda kalacaklardı. Ama en azından Fonda sakın görünüyordu.

Harley Aubrey ise son yirmi beş yılı cehennemde geçirmiş gibi konuşuyordu.

Bu da Addie ve Izzy'nin yolculuğunun sonunda, Daphne'ye sahip oldukları, birbirlerine sahip oldukları, aşka, evlerine, insanlarına, ailelerine sahip oldukları gerçeğini kabullenebilecekleri anlamına geliyordu.

Sahip oldukları az şeyle, her şeye sahiptiler.

Babalarından daha iyi durumdaydılar.

Çok daha iyi.

Ve işin aslı, bunu başından beri biliyorlardı. Harley Aubrey de biliyordu.

Yani Tobe aslında adam için üzülüyordu. Evet.

Kahretsin.

Epilogue

Bırak Uçsun

Addie

'da iki ay sonra...

TOBY daha sonra bana, bunun ilk planladıkları şey olmadığını söyledi.

Değişiklik yapmışlardı. Gerçi
bunu Izzy başlatmıştı.

Bu yüzden, fabrikadan çıkıp merdivenlerden aşağı inip, Johnny'nin durduğu çimlerin üzerine yerleştirilmiş sandalyelere doğru yürüdüğünde, dereye yakın kemerin altında Toby ve arkadaşı Ben arkasında, ben ve Deanna ise onların karşısında dururken, Charlie'nin kolunu tutuyordu.

Ama Izzy'nin planladığı gibi, Dave sandalyelerin bulunduğu yerin en üstünde onlara katıldı.

Ve koridordan geçerken ikisini de tuttu.

Bu arada, arkadan üç sıra ötedeki çifti görmezden gelerek yanlarından geçti.

Babamız ve eşi Fonda. Bu bir
küçümseme değildi.

Sadece Johnny'ye gözü vardı.

Izzy'nin bilmediği şey, Lance, Dave Junior ve Mark'ın, Johnny'nin yanındaki ön sıradaki koltuğundan annelerini kaldırıp, Izzy'nin müstakbel kocasına doğru attığı son adımlarda Johnny'nin yanında durmasını sağlayacaklarıydı.

Izzy, neler olup bittiğinden habersizdi, ama korkmuş ya da şaşkın görünmüyordu.

Margot'a sadece sakın bir gülümseme attı.

Haftalardır böyleydi.

Aslında, o her zaman böyleydi.

Ama Margot öne çıktı ve Charlie ile Dave, Izzy'nin elini Johnny'nin eline koymadılar.

Johnny'nin yüzünden, onun da bunu beklemediğini anlayabiliyordum.

Erkekler Izzy'yi Margot'a verdiler.

Ve Izzy'nin elini Johnny'nin eline koyan Margot'tu.

Sonra, itiraf etmekten nefret ediyorum ama, Margot annemin örgülü deri saç bandını onların ellerine doladığında, neyse ki biraz sessizce de olsa, kendimi kaybettim.

Toby'ye baktım.

Bana göz kırptı.

O da bu işin içindeydi.

Tanrım.

Benim güzel adamım.

Margot, Izzy'yi teslim edip onlardan uzaklaşmaya başladığında "Hayır" diyen Johnny'di.

Margot'un ikisinin bağlı ellerinin üzerinde duran parmaklarını kendi parmaklarıyla sardı.

Izzy de aynısını yaptı.

"Lütfen kal," diye fısıldadı Johnny.

Margot, başını sallamadan önce bir anlığına onun yüzüne baktı.

Böylece Margot, tören boyunca annesinin örgüsünün üzerinde ellerini birleştirerek orada durdu.

Bunun ona zor geldiğini biliyordum. Zayıftı. Artık fazla yürüyemiyordu, uzun süre ayakta duramıyordu.

Ama o, dik ve uzun boylu bir şekilde ayakta durdu.

Sadece David'e yaslanmak için kaydı, David de onlar karı koca ilan edilmeden ve Johnny gelinine öpücük vermeden önce onu koltuğuna oturtmak için yanına gelmişti.

Bu, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Ta ki beş hafta sonrasına kadar.

David genç bir delikanlı değildi.

Ama onu oraya taşıdı.

Onu içeri koydu ve kemerini bağladı.

Hepimiz çimlerde durup, onun ona eğilip konuşmasını izledik.

Sonra sırayla hepimiz denedik.

Ben yaklaştığımda, o hafifçe elime dokundu ve sessizce sordu: "Eşarbım sıkı bağlanmış mı, çocuğum?"

Yeniden uzayan güzel beyaz saçlarını saran güzel, hacimli eşarbı kontrol ettim.

Boynuna sıkıca bağlanmıştı.

Bunu ona onayladığımda, "Ona sevgini iletceğim, güzel kızım" dedi.

Gözlerim dolarken başımı

salladım. Ama o bundan nefret

ediyordu.

Bu yüzden gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

"Ona baktığın için teşekkür ederim," dedi.

"Sonsuza kadar, her zaman ve her zaman bakacağım," diye söz verdim, sesim tuhaf, boğuk çıkıyordu.

"Biliyorum, canım."

Daha fazla dayanamazdım, o da daha fazla dayanamazdı, bu yüzden ona eğildim, yanağına öptüm ve onu sevdiğimi söyledim, sonra kanattan aşağı indim.

Sonuncu olarak yine David çıktı. Uzun süre

konuşmadılar.

O, kızın elini dudaklarına götürüp sonsuza kadar orada tuttuğunda, kendime ağlamaya izin verdim.

Ne yazık ki sonsuza kadar sürmedi.

Kanadın altına eğildi ve aşağıda bekleyen Toby'nin omzuna bir kez vurduktan sonra uzaklaştı.

David'i tek başına kenarda durmasına izin

verdik. Ama biz yakınında durduk.

Toby en son çıkan kişiydi.

Bunu, çift kanatlı uçağın arka açık kokpitine binmek için yaptı.

O motoru çalıştırdı ve biz de sıraya girdik, Johnny ve Izzy, ben Brooks'un elini tutuyordum, Margot'un oğulları ve gelinleri, torunları ve kocası, Toby ve Margot pistte ilerlerken, sonra parlak kırmızı uçak havalandı.

Uçak havalanırken, pastel yeşili ipek eşarbının uçağın yanından sarkan ucunu görebiliyordum.

Yüksekte uçmaya başladıklarında, eşarbın kopup bir rüzgar esintisiyle uçup gittiğini gördüm, sanki kanatları varmış gibi gökyüzünde süzülüyordu.

Toby onu iki saatten fazla uçurdu.

Bu arada, Deanna, Charlie ve anneleri gelip çocukları aldılar, böylece geri döndüklerinde yerde sadece yetişkinler kalmıştı.

Ya da Toby geri döndü.

Margot gitmişti.

David, cenaze arabasıyla onunla birlikte anma evine gitti.

Lance, David Junior ve Mark, kadınlarıyla birlikte kiralık arabalarıyla onları takip ettiler.

İz, Johnny'yi kucağına aldı ve beklediler.

Beklediler çünkü Toby tek başına pistten uzaklaşıp tarlaya doğru gidiyordu.

Ben onu takip ettim.

Uzun bacakları onu taşıyamayınca yere yığıldı.

Hızla ileri koştum, arkasına çöktüm ve kollarımı göğsüne doladım, alnımı eğik sırtına dayadım ve bacaklarımla kalçalarına ve uyluklarına sıkıca sarıldım.

Hiçbir şey

söylemedim. O

da hiçbir şey

söylemedi.

Etrafımızdaki tarladaki uzun otlar rüzgarda bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Sırtı sarsılmayı bıraktığında biraz daha bekledim.

Ve doğru zaman geldiğinde fısıldadım, "Daphne onu yakaladı."

"Evet," dedi, alçak ve kaba bir sesle. Sonra mırıldandı, "Sanırım cehennem dondu."

"Anlamadım?"

Boğazını temizledi ve "Cehennem donduğunda benimle uçacağını söylemişti" dedi.

Başımı çevirdim, yanağımı sırtına dayadım ve dudaklarımla hafifçe gülümsediğini hissettim.

"O biliyordu," diye mırıldandı.

"Neyi biliyordu, bebeğim?" diye sordum.

"Dave varken bile, onu bırakabilecek son kişinin ben olduğumu biliyordu. Ve bana bunu verdi."

Ona daha sıkı sarıldım ve şiddetle, "Seni seviyordu, Toby. Seni *çok* seviyordu" dedim.

"Evet," diye fısıldadı.

Evet.

Oh evet.

O

biliyordu.

Tabii ki ilk önce Toby yukarı çıktı. Ve beni de yukarı çekti.

Geri dönerken ben çoğunlukla ona dönük, kollarımı beline dolamış, o da kollarını omuzlarıma dolamış halde yürüdük.

Johnny ve Izzy'nin yanına döndüğümüzde, Izzy ona uzun uzun sarıldı.

Ama onu bıraktığında, Johnny onu ensesinden yakaladı ve kollarını birbirlerine doladılar, Iz ve ben onlara zaman tanımak için uzaklaşmak zorunda kaldık.

Onlar da

bunu kabul

ettiler.

Hem de çok.

Toby, Brooklyn'i almak için Deanna'nın evine gitmemi izin verdi. Eve dönmem için de izin verdi.

Brooks o gece bizimle yatakta uyudu.

Haftalarca "GoGo" istedi.

Bunu her istediğinde Toby'nin çok üzülüğünü biliyordum. Ben de çok üzülüyordum.

Ve sonra bir gün, artık üzülmedi.

Margot, Toby'nin kararlı bir şekilde destekleyeceği bir şey yapmaya başladığı için, o bizi asla terk etmedi, oğlumuzu bile.

Oğlumza görgü kurallarını öğretti, "GoGo senden 'lütfen' demeni isterdi" ya da "GoGo bağırdığın için kızardı" gibi şeyler söyledi.

Ve Brooklyn'in bir kısmı GoGo'ya sıkı sıkı sarıldı.

Çünkü o andan itibaren, "GoGo'nun söylediği" her şey geçerliydi.

Bu arada, Toby ile evlendiğimde, Izzy annemin saç bandını ellerimize bağladı.

Johnny ise Margot'un eşarplarından birini bileklerimize bağladı.

Düğün, Margot'un Tobias için planladığı gibi oldu.

Onsuz geçirdiğimiz ilk Noel Arifesi.

"Çift amaçlı bir randevu, güzel kızım," diye fısıldamıştı bana. "Asla unutmayacak."

Benim için biraz abartılıydı. Yine de.

Mükemmeldi.

Ve o haklıydı, Toby yıldönümümüzü asla unutmadı.
Gerçi ben zaten hatırlayacağını düşünüyordum.

Dave yeniden aşık oldu.

Onun adı da Margot'tu.

O, dünyadaki en sevimli küçük varlıktı.

Durum o kadar kötüleşti ki, Charlie Dave'in ilk kızını kaçıracağından korktu.

Deanna ise bununla bir sorunu yoktu.

Toby

Toby'yi gördüğünde "Siktir" dedi.

Toby ona doğru ilerlemeye devam etti.

"Dinle, pislik, kim olduğunu biliyorum. O gün oradaydın. Ben çalışıyorum.

Bu saçmalığa ihtiyacım yok," dedi Perry.

Toby arka cebinden zarfı çıkardı ve "Tek yapman gereken imzalamak" diye cevap verdi.

"Hiçbir şeyi imzalamayacağım."

"Onu evlat edinmeme izin vermen, yani tüm ebeveynlik haklarından vazgeçmen," diye bitirdi Toby.

Adam doğrudan ateş etti.

Toby belgeleri zarftan çıkardı.

"Addie ve ben geçen ay evlendik. Brooklyn'i evlat ediniyorum. Bu senin için destek yok, ziyaret yok, sorumluluk yok demek."

"Addie bunu istiyor mu?" diye

sordu Perry. "İkimiz de istiyoruz."

Adam sırtıttı. "Ne kadar çok istiyorsunuz?"

"Sen bizimle ne kadar oynamak istersen iste, ben onun babasıyım, bu yüzden sorum şu: ne kadar çok para kazanmak istiyorsun? İmzalamazsan, nafaka davası açarız, maaşının yüzde altmışını haczedilir." Tobe sağa sola baktı. "İkinci sınıf bir striptiz barında kapı görevlisi olarak iyi para mı kazanıyorsun?"

Yüzü buruştu. "Siktir git."

"On bin dolardan fazla borcun var. Ve şunu dinle, Perry, param var, Addie büyük bir miras aldı, saklanmaya çalıştığın her yerde seni buluruz."

"Senin zaten yeterince paran var, neden benimkine ihtiyacın var?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"İhtiyacımız yok ve bir daha bizden haber almayacaksın," diye kağıtları kaldırdı, "imzalayın. İmzalamazsanız, bizden kaçamazsınız."

"Mahkeme, ikinizin zengin olduğunu ve benim peşime düştüğünüzü dikkate alacaktır," diye karşılık verdi Perry.

"Sen bizimle iletişim halinde olmadığın için bilmiyorsun, Adeline artık bir avukatın sekreteri ve hukuk asistanı olmak için dersler alıyor. İyi tavsiyeler alabiliyor. Ve mahkemelerin bir anne ve üvey babanın mali durumunu umursamadığından eminiz. Ödemelerini yapmayan babaları sevmezler. Bana inanmıyorsan, avukatlık ücretlerini ödeyip bu riski almak ister misin?" Toby omuz silkti. "Sen bilirsin. Bu sıkıntıyı bırakmak istiyorsan, benim ya da Addie için değil, senin için, tek yapman gereken imzanı atmak."

Bir saniye bile düşünmedi. "Ver şunu bana," diye mırıldandı.

Toby ona vermedi.

Onu yanındaki tuğla duvara tuttu. Ama ona bir kalem verdi.

Perry imzaladı.

Toby kalemi arka cebine koydu ve belgeyi katlayarak zarfa geri koydu, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Sonra uzaklaşmaya başladı.

"O... fotoğraf göndermedi," diye seslendi Perry.

Toby yürümeyi bıraktı, geri dönmedi ama arkasına baktı. "Bir süredir yok," diye devam etti Perry.

"Ve?"

"O, şey... bana benziyor mu?" Toby o zaman döndü.

"Sarışın, mavi gözlü ve çok yakışıklı. Yani..." Toby gülümsedi, "hayır."

Bunun üzerine uzaklaştı.

Ve bir ay içinde, Brooklyn'in soyadı Gamble oldu.

Çünkü Gamble erkekleri sevdikleri birine sahip çıkmaya karar verdiklerinde...

Boş boş durmazlar.

Addie, iki plastik sargı arasında tavuk göğsü dövüyordu. Bunu yaparken, "Çekyatda yatmayacaksın," diye bağıırıyordu.

Dave buna yatıştırıcı bir şekilde cevap verdi: "Adeline, çocuğum, sekiz aylık hamile bir kadını çekyatda yatırmam. O yüzden ben çekyatda yatacağım."

Toby de bunun olmasına izin vermeyecekti.

Ya yatakta yatacaklardı ya da Toby kadını evine götürecekti.

Dave genç değildi, ama çok da yavaşlamıyordu.

Ve çekyatın üstüne koymak için köpük bir şeyleri vardı. Berbat bir şeydi.

Hamile karısı hala üzerinde uyumuyordu.

"Sen çekyatda yatmayacaksın Dave," diye araya girdi Johnny. "İz ve ben çekyatda yatacağız."

"Yani iki ay önce doğum yapmış bir kadının yatağında mı uyuyayım?" diye sordu Dave, kollarında battaniyeye sarılmış bir bebeği sallayan Izzy'ye başını eğerek. "Bu mümkün değil."

"Bebek karyolasını buraya kurabiliriz," diye cevapladı Johnny. "Quinn'i beslemek için kalktığımızda, üst katta uyuyanları rahatsız etmeyiz."

"Benimle ranzada yatabilirsin, baba," diye teklif etti Brooks. "Ben üstte yatarım, sen altta yatıp bana hikayeler anlatırsın. Ya da diğer ranzanın üstünde yatabilirsin." Bir süre durakladıktan sonra sözlerine şöyle devam etti: "Ve bana hikayeler anlatırsın. Düşmekten korkmana gerek yok. Babam üst ranzaların korkuluklarını taktırdı."

Dave, Brooks'un güneşten açılmış sarı saçlarını okşadı. "Bu iyi bir plan gibi görünüyor, evlat."

"Sen ranzada yatmayacaksın Dave," dedi Addie.

"Neden?" diye sordu Dave. "Onu kaleye çeviririz, hayalet hikayeleri anlatırız, bütün gece uyanık kalırız, mutfağı basarız."

"Kulağa harika geliyor!" diye bağırdı Brooks.

Addie Toby'ye baktı. "Tobias, bu konuda ne yapacaksın?" Hamileliği sırasında sık sık "Tobias" olduğunu fark etmişti.

Bu çok sevimliydi.

Ve ona Margot'u hatırlatıyordu. Bu yüzden çok sevmiştir.

"Hiçbir şey, bebeğim. Onlara katılmayı düşünüyorum." Ona keskin bir bakış attı.

O da ona gülümsedi.

"Hadi ama, çocuğum, annen yemek pişirsin. Biz verandada biraz oturalım," dedi Dave, Addie'nin seçtiği tabureden kalkıp, Izzy'nin yeniden tasarladığı mutfaktan Toby'nin yeniden döşediği oturma odasına doğru yürüdü.

Dört köpek onları takip etti.

Evin bir yerinde, dört kedi onları tamamen görmezden geldi.

"Sanırım gelecek hafta yeni Gamble Garajı'nın açılışını kaçıracağım," diye mırıldandı Addie.

"Neden?" diye sordu Toby.

Kadın tekrar ona baktı. "Çünkü hormonlarım bana birini öldürmem için bağırıyor ve açılış gününde bir kumarcı cinayet işledikten sonra sizin için iyi bir ticaret olacağını sanmıyorum."

Toby ona tekrar gülümsedi ve "Parmigiana'nın tavuk kısmı kağıt kadar ince olursa ne kadar lezzetli olur bilemiyorum" dedi.

Kadın yaptığı işe baktı. Sonra tavuğu dövmeyi bıraktı. "Çok tatlısın, Lollipop," dedi Toby.

"Bunu herkesin önünde söyleyebilmen iyi, yoksa kafanın arkasında bir et yumuşatıcı çıkıntı olurdu," diye cevapladı.

"Sence neden söyledim?" diye sordu.

"Söylesene," diye araya girdi Izzy. "Toby akıcı Almanca konuşuyor, ama Johnny ve ben konuşuyoruz, ben bile bilmiyorum, siz ikiniz Talon ve Lollipop'sunuz ve Toby hiç konuşmuyor. Neden böyle?"

"Johnny gösteriş meraklısıdır," diye cevapladı Toby sakın bir şekilde.

"Toby ve ben, Toby ve benim," dedi Addie aynı anda. "Toby ve sen, kesinlikle Toby ve sensin," diye mırıldandı Johnny, Addie'nin az önce rendelediği mozzarella peynirinin bulunduğu kaseye uzanarak. "Biraz ye de öl," diye uyardı Addie.

Johnny çok yakın bir zamanda bir hamilelik dönemi yaşamıştı. Yengesi'ne sıcak bir gülümseme attı.

Ve mozzarella yemedi.

"Havuç çubuğu yiyebilirsin," dedi Addie. Johnny, Toby'ye baktı.

"O sağlıklı beslenmeye başladı, bu yüzden *hepimiz* sağlıklı besleniyoruz," dedi kardeşine.

"Daha kötüsü de var," diye mırıldandı Izzy ve Toby ona baktığında, gözlerini kırıştıran bebeğine yaklaşmış ve sırtıyordu.

"Onlar bize saldırmadan buradan gidelim," dedi Johnny. "İyi fikir, verandadaki adamlar, ayak altında ve uçan et yumuşatıcıların önünden çekilin," dedi Addie.

uçan et yumuşatıcıların önünden çekilin," dedi Addie.

Karısına bir kez daha gülümsedi (çünkü hamile ve huysuz olsa da, ya da belki hamile ve huysuz olduğu için aslında çok sevimliydi) Toby taburesinden kaydı ve Johnny ile birlikte dışarı çıktı.

Dave'in "Ve baban ve Johnny amcan da bunu buldu. Benim Margot'umda bulduğum şeyi" dediğini duyunca ekran kapısında durdular.

Dave ve Brooks verandanın en üst basamağında oturuyorlardı.

Tobe kardeşine baktı ve kardeşinin de ona dönüp baktığını gördü.

"GoGo?" diye sordu Brooks.

Dave'in sesi biraz alçaldığında ikisi de arkaya baktılar. Dave, "Evet, oğlum, GoGo. Kentucky'nin İyi Cadısı" dedi.

"GoGo bir cadı mıydı?" diye şok içinde sordu Brooks.

"Evet. Beni büyüledi, kesin. Ve ben hiç aldırmadım. Tıpkı annenin babanı büyülediği gibi. Baban ona bir kez baktı, o iri ve güçlüdür, ama onun büyüüne karşı koyacak kadar güçlü değildir."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordu Brooks.

"Ona başına gelen en iyi şeydi," diye güvence verdi Dave. "Ona doğrudan sorarsan, o da öyle diyecektir. Onun büyüüne sıkı sıkıya bağlı olduğunu bilse bile. Şimdi, Izzy teyzen, o kızın peri güçleri var. Göz kamaştırıcı ve ışıltılı. Johnny amcanı peri tozuyla bağladı ve o, kışını araba tamponundan ayırt edemedi."

Brooks güldü.

Toby gülümsedi.

"Ve o da umursamadı," diye devam etti Dave.

"Annem ve Izzy teyzemin sihirli güçleri olduğunu biliyorum," dedi Brooks.

"De teyzem, yıldızların altında oturup bu gücü emdiklerini söylüyor."

"Evet," diye onayladı Dave.

Brooks büyükbabasına yaslandı. Dave

kolunu onun omzuna doladı.

"Annem, büyüdüğümde babamın bana uçmayı öğretebileceğini

söylüyor." "Babanı durdurmak imkansız, o uçmak için doğmuş."

"Ama babam, büyüdüğümde birlikte dalış yapacağımızı söylüyor."

"Yunusları izle, oğlum. Suda uçabilirsin. Baban bunu biliyor. Sana öğretecek."

"Annem cadıysa, babam da büyücü mü?"

"Hayır, ayakları yere basıyor. Şimdi beni dinle Brooks, bir erkeğin sana söyleyebileceği en önemli şeyi duymak üzeresin. Yapman gereken şey bu. Bu senin işin. Sahip olabileceğin en önemli iş. Bir kadın bul ve onun başını bulutlarda yaşamasını sağla. Ama uçak uçuruyor ya da yunuslarla yüzüyor olsan bile, ayaklarını yere sağlam bas ve onu gözden kaçırma. Onu asla gözden kaçırma evlat, onun yere çakılmasına asla izin verme."

Dave bir an sessiz kaldı ve bitirdiğinde sesi sert çıkmıştı. "Onun uçmasına izin ver."

"Onu uçur," diye fısıldadı Brooks.

"Bunu anlarsan, milyarder ya da tuğla ustası olman fark etmez, o mutlu olur. Önemli olan tek şey, onun mutlu olması. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diye sordu Brooks.

"Çünkü sen onu mutlu edersen, oğlum, o da seni dünyadaki en mutlu adam yapar. GoGo'nun benim için yaptığı buydu. Annenin babana verdiği şey. İz teyzenin Johnny amcana verdiği şey. Anladın mı?"

"Anladım, baba."

Dave, Brooks'u koluyla kendine doğru çekti.

"Yarın kaç balık tutacağız?" diye sordu. "Milyonlarca!" diye cevapladı Brooks.

Gamble ailesi tek kelime etmeden sessizce ekran kapısından uzaklaştı.

Johnny, eşlerinin meraklı bakışları altında mutfaktan geçip arka verandaya çıkana kadar sesini çıkarmadı.

Toby ağaçlara baktı.

"Kentucky'nin İyi Cadısı," diye mırıldandı Toby. "Sence Margot şu anda ne kadar kızgın?"

"Cidden çok kızgın," diye cevapladı Johnny. "Ama Daphne muhtemelen onu sakinleştirir."

"Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?" diye sordu Izzy, oğlunu kucağında, kız kardeşi de hemen arkasında, ekran kapısından içeri girerken.

İz, Johnny'nin yanına gitti. Johnny, oğlunu kucağına aldı ve onu göğsüne sıkıca sararken, karısını da yanına sıkıca sarıldı.

Addie yanına geldi ve sık sık yaptığı şeyi yaptı, iki kolunu da beline doladı, içinde oğullarının güvende olduğu karnı

yanına ve kalçasına doğru itti.

O da kolunu onun beline doladı.

"Dave'in Brooks'a bilgelik öğrettiğini duydum," diye cevapladı Johnny.

"Ve bu seni arka verandaya mı gönderdi?" diye sordu Izzy.

"Zamanlarına ihtiyaçları vardı," diye açıkladı

Johnny. "Ah," diye yanıtladı Izzy.

"İyi misin?" diye sordu Addie sessizce.

Kocasına baktı.

"Dave'e çok teşekkür etmelisin, bebeğim," aynı tonda cevap verdi.

"Oğlumuz ne söylüyor?"

"Hayır." Eğilip dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, ama bitirdiğinde uzaklaşmadı. "Hep Margot olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadı.

"Margot neydi?" diye fısıldadı kadın. "Bana bir

kadına nasıl davranılacağını öğreten kişi."

Güzel yüzü yumuşadı ve vücudu ona daha da yaklaştı. Onu anlamıştı.

"Brooklyn'e de bunu mu öğretiyor?" diye sordu.

"Evet. Ve o da bunu iyice özömsüyor."

Ona gülümsedi.

Ona, oğulları yan tarafına yumruk attı.

Onun gülümsemesi daha da büyüdü, sonra da o da gülümsediğini görünce daha da parladı. Karısı, kocasının gülümsemesini görmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Addie'nin kafası bulutlarda değildi. Ama bir şeyden emindi.

O, dünyadaki en mutlu adamdı.

"Onu yere indireceğim, *spätzchen*," diye mırıldandığını duydu Toby.

"Tamam, *häschen*," diye cevap verdi Izzy.

Bunu sil.

O, dünyadaki en mutlu adam değildi.

Berabereydiler.

Bu arada, Johnny ve Izzy'nin oğlu, Addie ve Toby'nin oğluyla en iyi arkadaş olarak büyüdü.

Kardeş gibi.

Addie ve Toby'nin kızı da Johnny ve Izzy'nin kızıyla en iyi arkadaş olarak büyüdü.

Kız kardeşler gibi.
Brooks, hepsinin ağabeyi rolünü seve seve üstlendi.
Peki ya Brooks?
O büyüdü ve Margot adında güzel bir kızla evlendi.

~ SON ~

About the Author

KRISTEN ASHLEY, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *Moonlight and Motor Oil* ve *Honey* serileri ile birçok bağımsız roman dahil olmak üzere altmıştan fazla romantik romanın yazarı ve *New York Times*'ın en çok satan yazarıdır. Bağımsız ve geleneksel yayıncılık yöntemlerini bir arada kullanan bir yazar olan Ashley'nin kitapları on dört dile çevrilmiş ve üç milyondan fazla satmıştır.

Kristen'in *Law Man* adlı romanı, *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Award'da en iyi Romantik Gerilim dalında ödül kazandı. Bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı eseri *RT Book Reviews*'da en iyi Bağımsız Çağdaş Romantik dalında, geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı eseri ise en iyi Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will*, *Ride Steady* (*Romance Reviews*'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) ve *The Hookup* adlı kitapları, Goodreads Choice Awards'ın Romantik kategorisinde final turlarına kaldı.

Gary'de doğan ve Indiana'nın Brownsburg kentinde büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nden dördüncü nesil mezun oldu. O zamandan beri Denver ve İngiltere'nin Batı Kıyısı'nda yaşadı ve şu anda Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı.

bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca bir hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şu anda tam zamanlı olarak yazmaktadır.

Romantizm onun yazdığı tür olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kardeşliktir. Bu amaçla ve okuyucularının desteğine teşekkür etmek için Kristen, okuyucularına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı oluşturdu.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatı yaşamak, gerçek benliğine sadık kalmak, güzelliğini fark etmek ve kız kardeşlerini desteklemektir. Kız kardeşler, ister arkadaş ve aile olsunlar, ister binlerce kilometre uzakta olsunlar ve kim olduklarını bilmeseniz de. RC Nation'ın programları şunlardır: Rock Chick Rendezvous, Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları düzenlediği etkinlik; Rock Chick Recharges, Kristen'in özel bir gece geçirmek üzere aday gösterilen kadınlar için düzenlediği akşamlar; ve Rock Chick Rewards, Kristen'in okuyucularının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program. Kristen'in Rock Chick Rewards programı, hayır kurumlarına yaklaşık 130.000 dolar bağışladı ve bu rakam artmaya devam ediyor.

Kristen, kitapları ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi www.KristenAshley.net adresinde bulabilirsiniz.

Books by

KRISTEN ASHLEY

Rock Chick Serisi:

[Rock Chick](#)

[Rock Chick Kurtarma](#)

[Rock Chick Kurtuluğu](#)

[Rock Chick Renegade](#)

[Rock Chick İntikamı](#)

[Rock Chick Hesaplaşma](#)

[Rock Chick Pişmanlık](#)

[Rock Chick Devrimi Rock](#)

[Chick Uyanışı](#)

[Rock Chick Yeniden Doğuş](#)

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

[Rock Chick](#)

[Rock Chick Kurtarma](#)

[Rock Chick Kurtuluğu](#)

[Rock Chick Asi Rock Chick](#)

[İntikamı](#)

[Rock Chick Hesaplaşma](#)

[Rock Chick Pişmanlık](#)

[Rock Chick Devrimi Rock](#)

[Chick Uyanışı](#)

[Rock Chick Yeniden Doğuş](#)

The 'Burg Serisi:

[Senin İçin](#)

[Huzurda](#)
[Altın İz](#)
[Kalbin Oyunları Söz](#)
[Sıkı Tutun](#)

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

[Senin İçin](#)
[Huzur](#)
[Altın Yol](#)
[Kalbin Oyunları Söz](#)
[Dayan](#)

Kaos Serisi:

[Rüzgarı Ele](#)
[Geçir İçindeki](#)
[Ateş Sakin Sür](#)
[Ateşin İçinden Geç](#)
[Unutulmaz Bir Noel Zorlu](#)
[Yolculuk](#)
[Rüzgar Gibi Vahşi](#)
[Özgür](#)

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

[Rüzgarı Ele](#)
[Geçir İçindeki](#)
[Ateşi Sürüşte](#)
[Dengeli Ol](#)
[Ateşin İçinden](#)
[Geçmek Rüzgar](#)
[Gibi Vahşi Özgür](#)

Colorado Dağ Serisi:

[Kumar Tatlı](#)
[Rüyalar Şans](#)
[Meleği](#)
[Nefes Al](#)

Pürüzlü
Kaleidoscope
Bounty

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Kumar Tatlı
Rüyalar Şans
Meleği
Nefes Al
Pürüzlü
Kaleidoscope
Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adamı
Motosikletli Adam

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adamı
Motosikletli Adam

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık Fantastik
Kırık Güvercin
Gece Yarısı
Ruhu

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık Fantastik
Kırık Güvercin

Gece Yarısı Ruhu

Bal Serisi:

Derin Uçurum
En Uzak Kenar En
Büyük Risk

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Derin Uçurum
En Uzak Kenar En
Büyük Risk

Magdalene Serisi: *İrade*

Yükselişi
Aradaki Zaman

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Yükselen
İrade
Arada Kalan Zaman

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

Bağlantı
Yavaş Yanma

SESLİ OLARAK DA MEVCUT

Bağlantı
Yavaş Yanma

Üçlü Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Tüm Varlığımla
Vahşi ve Özgür

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Varlığının Her Şeyiyle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Sövalye
Creed
Raid
Deacon
Sebring

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Sövalye
Creed
Raid
Deacon
Sebring

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi
Lacybourne Malikanesi
Penmort Kalesi
Masal Gerçek Oluyor
Şanslı Yıldızlar

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Sommersgate Evi
Lacybourne Malikanesi
Penmort Kalesi
Masal Gerçek Oluyor
Şanslı Yıldızlar

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Cennet ve Cehennem
Mathilda, Süper Cadı (Mathilda'nın Gölgeler Kitabı)
Güvenli Oynayın
Üç Dilek Karmaşık

Gevşek Uçlar

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Cennet ve

Cehennem

Güvenli

Oynamak

Üç Dilek

Karmaşık

Çözülmemiş

Sorunlar

Connect with KRISTEN ASHLEY

Resmi Web Sitesi:

www.kristenashley.net

Kristen'in Facebook Sayfası:

www.facebook.com/kristenashleybooks

Kristen'i Twitter'da takip edin:

[@KristenAshley68](https://twitter.com/KristenAshley68)

Pinterest'te Kristen'in Pin'lerini keşfedin:

www.pinterest.com/kashley0155

Kristen'i Instagram'da takip edin:

[KristenAshleyBooks](https://www.instagram.com/KristenAshleyBooks)

İçindekiler

[Yavaş Yanma](#)

[İçindekiler](#)

[Adanmışlık](#)

[Yazarın Notu Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm Son](#)

[Söz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kristen Ashley'nin Kitapları](#)

[Kristen Ashley ile Bağlantı Kurun](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

